

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

JESCIE HALL

OceanofPDF.com

Copyright © 2022 Jescie Hall

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitapta tasvir edilen karakterler ve olaylar hayal ürünüdür. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler tesadüfidir ve yazar tarafından amaçlanmamıştır.

Bu kitabın hiçbir bölümü yazarın açık yazılı izni olmaksızın çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka herhangi bir şekilde veya herhangi bir yolla iletilemez.

ISBN: 9798369728161

Editör: Jenn Heathers

İletişim: jescie.hall@yahoo.com

OceanofPDF.com

Bu kitap baştan sona ağır uyuşturucu kullanımı unsurları içermektedir. Bu kitap ayrıca kendi kendine acı çekme, bağımlılıklar, intihar ve genel travma tartışmaları, grafik cinsel içerik ve olgun sahneler, bazıları birden fazla partner ve bıçak oyunu.

OceanofPDF.com

Şeytanlarının onları sevilemeyecek kadar karanlık yaptığını düşünen herkese. Doğru kişinin sizi seveceğini bilin, özellikle de her gün sessizce fethettiğiniz ruhunuzun en derin kısmındaki gölgeler için.

OceanofPDF.com

İÇİNDEKİLER

1. Buz Gibi Soğuk
2. Blob balığı
3. Bulmacalar
4. Yaşam
5. LSD
6. Norbert
7. Kayboldu
8. Sincap
9. Creampies
10. Yollar
11. Üzgünüm.
12. Ölüm
13. Çiğ
14. Ağrı

15. Boğulma
16. Derin
17. Çekin
18. Buzdağı
19. Boyun Eğme
20. Sevişme
21. Sıkışmış
22. Üç
23. Kan
24. Karanlık
25. Mücevherler
26. Anlamı
27. Sorular
28. Kesintiler
29. Gerginlik
30. Alaycı
31. Daha Az Söyle
32. Bay Roboto
33. Ağırılık
34. Mola
35. Sarkaç
36. Katarsis

37. Smrtka
38. Hasta
39. Bakım
40. Günbatımları
41. Paramparça
42. Beefy Boys
43. Doug
44. Acımasız
45. Gömülü
46. Ağır
47. Parçalar
48. Geçmişler
49. Sırlar
50. Düşüyor
51. Belirleme
52. Gerçeklik
53. Canlı
Epliog
Bağımlılık Yardım ve
Destek Yazar Hakkında

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

I John Travolta'nın gözlerinin içine bakarken sıcak bir dil kayıyor.
kulağımın içine.

Eski, yıkık dökük bir gece kulübünde Pulp Fiction'ın posterinden daha klişe ne olabilir? Vincent Vega olabilirdim. Para için insanları öldürebilirim, sanırım. Yani, neden olmasın? Her gün yavaş yavaş kendimi öldürüyorum ve bu sadece eğlence için. Ayrıca, twistte harikayımdır.

İnce ayar yapıyorum.

Molly ve kokainin etkisiyle kalbim hızlı atıyor, ellerim alkolden titriyor. Sanırım mantarların etkileri sonunda ortaya çıkıyor. Ben yürüyen bir D.A.R.E. reklamıyım, bu çocuklara sorumluluklarınız ya da ahlakınız olmadığında hayatın ne kadar eğlenceli olabileceğini gösteriyorum.

Yine uyurgezerim, dünyanın kenarından düşmek üzereyim. Uyanmak için bir sebep istiyor muyum ki? Bu gidişle, alışkanlıklarımı sürdürmezsem artık nasıl işlev göreceğimi bile bilemeyecekmişim gibi hissediyorum. Amaç mı? Amaç da neyin nesi?

Burası cehennem gibi sıcak. Kaliforniya'nın güzel, serin ve sıcak bir hava sağlayacağını sanıyordum. Hawke'ın söylediği yetmişlerin ortası. Sonra tekrar, ben

dumanlı bir kulübün bodrum katında, çoğu benim gibi bu boktan kafayı bulmuş, sik ve uyuşturucuya aç kadınlarla dolu bir denizin arasında ezildim.

Derin basların gürleyen sesi loş mekânı doldururken, ben bu yatıştırılmış duygular sisinde süzülüyorum ve kalbim bensiz koca bir maraton koşuyor. Hatunlardan birinin dili kulağımdayken Kiara, sanırım Kiara, meme ucunu yüzüme dayamış, kucağımda emmemi bekliyor. Bunu istiyorum. Bunu çok istiyorum ama boğuluyormuşum gibi hissediyorum, hem de istediğim şekilde değil.

"Çok sıcakladım. Hava almam lazım," diye mızızlanmalarına karşılık koltuktan kalkarak onların bensiz koltuğa geri dönmelerine izin veriyorum.

Grafiti duvarların yanından geçerek, kirli çimento zemindeki çöpleri karıştırarak ve duman ve yanıp sönen ışıkların arasından geçerek küçük kulübün arkasından çıkıyorum. Hafifçe tökezleyerek çıkışa doğru yürürken köşede tek başına duran birinin gölgesini görüyorum. Yürümeye devam edersem düşecekmişim gibi hissederek bir dakikalığına duvara yaslanıyorum. Yükseklik beni çok etkiliyor ve duvarlar kelimenin tam anlamıyla etrafımda eriyor.

Sabit bir şeye odaklanmam gerekiyor. Başımı köşeye doğru çeviriyorum ve yine o gölgeli figürü görüyorum. Arada bir ışık o yönde yanıp sönüyor. Kısa siyah saçlı bir kız. Pulp Fiction'daki Mia Wallace. Canlandı. *Lanet olsun, ben Vincent'im.*

Yaklaşıyorum ve aslında o kadar da yalnız olmadığını görüyorum. Biraz bile değil. Şu anda dili başka bir kızın ağzında, kızıl saçlı, elleri birbirlerinin üzerinde, boyunlarına, göğüslerine dokunuyorlar ve umarım daha fazlası. Sürünge biri olarak duvara yaslanıyorum, şovu izlemeye devam ederken kendimi dengelemek için bir ayağımı kaldırıyorum.

"Tanrım, bu çok ateşli," diyorum kendi kendime, duvara yaslanmış Mia'ya benzeyen adamın dikkatini çekecek kadar yüksek sesle.

Flaş ışığı daha fazlasını görebilmem için onlara yeterince vuruyor. Bana doğru bakıyor. Yeşil gözler, bir yılan gibi vahşi. Simsiyah saçları onları daha da belirginleştiriyor gibi görünüyor, belki de gözbebeklerini çevreleyen kırmızılıktır.

Önündeki kızın saçlarının arkasından tutarak başını yana çeker ve boynunun yan tarafını yalamaya başlar.

"Aman Tanrım," diye tekrar inliyorum, parmak eklemlerimi ısırırken onu hayranlıkla izliyorum. Gözleri benimkilere kilitleniyor.

Gülümseyip kadını kovmadan önce kızıl saçlıya hızlıca bir öpücük daha veriyor. Başımı bu sirene doğru eğiyorum, bir sonraki saldırısını nereye yapmayı planladığını merak ediyorum.

"Hoşuna gitti," diye mırıldanıyor, sesi kadife gibi havayı keserek bana doğru ilerliyor.

"Hı-hı," diye cevap veriyorum aptal gibi, ağzımdan tek bir kelime bile çıkmıyor. "İzlemen hoşuma gitti," diyor usulca, aramızdaki boşluğu kapatarak.

Şimdi daha yakın olduğu için, gözlerinin şimdiye kadar gördüğüm en çılgın yeşil tonunda olduğunu fark ediyorum. Sürüngen gibi. Kahverengiler ve yeşiller, aramak ve yok etmek isteyen soğukkanlı bir havayı andıran vahşi bir düzenlemeyle birbirine girmiş. Geceleri büyüyor. Bunu hissedebiliyorum. Kırmızı çizgiler, şu anda hayatını yaşayan bir hatunun seksi dinamiğine katkıda bulunuyor.

Ben de girmek istiyorum.

Bir an için önümde durdu. Gizemli bir bakışla bana bakıyor, sanki önünde iyi bir zaman, arzuladığı iğrenç şeyleri yapabilecek bir adamla çılgın bir gece görüyor. Ya da belki de sadece tarzımı özömsüyor; benim için gittiğim gergin, yıpranmış görünüm.

Işıklar yanaklarında yanıp sönerken bir dakika boyunca ona bakıyorum, küçük altın bir halkayla delinmiş küçük düğme burnu bana sevimli bir

şekilde birini hatırlatıyor. Sanırım mı? Kahretsin, belki de o sadece

rüyalarım. Bilmiyorum. Şu an çok berbat durumdayım. Bu gerçek bile olmayabilir. Yuvarlanıyorum ve biraz temasa ihtiyacım var.

"Hiç biriyle tanışmanız gerekiyormuş gibi hissettiniz mi?" Başımı yana eğerek soruyorum.

Filmdeki kadına benzediğini görmeden önce Pulp Fiction'a yaptığım göndermenin ironisi aklımı başımdan alıyor. Bizler uyuşturucu denizinde kaybolmuş iki berbat ruhuz ve bir araya gelmemiz gerekiyordu. Kahrolası kader.

"Hayır. Asla," diyor sertçe, şeytani bir sırıtışla.

"Kahretsin, bunun kader olduğuna eminim sanmıştım."

"Kader mi? Az önce beni bir kadını öperken gördün. Erkeklerden hoşlandığımı nereden biliyorsun?" diye soruyor şakacı bir gülümsemeyle.

"Erkeklerden hoşlanmayabilirsin ama benden hoşlanacaksın," diyerek cazibemi ortaya koyuyorum.

Düz siyah saçlarını kulaklarının arkasına atarak gülüyor ve bu uzun zamandır duyduğum en güzel şey. Hiç de tatlı ya da masum olmayan bir kızıdan gelen tatlı, masum bir kıkırdama. O tam bir çelişki ve ben bunu seviyorum.

"Eğlencelisin," diyor, dudağının bir köşesi hâlâ yukarı kalkık.

Yemyeşil dudaklarının kıvrımlarını tenimin her yerinde hayal ediyorum. Onun seks yüzünü şimdiden üzerimde görüyorum, gözleri üzerimde, ağzı tarif edilemez bir zevkle açık bir şekilde bana biniyor. İnliyor ve yavaşlamam için bana yalvarıyor, duygular çok yoğun, ta ki ben onu orgazmın eşiğine getirene kadar, üstümde titreyip kendini bırakıyor. Tanrım, onun seks yüzünü görmek istiyorum.

"Tanrım, senin seks yüzünü görmek istiyorum."

Kahretsin, yüksek sesle söyledim.

Kaşları mizahi bir bakışla havaya kalkıyor.

"Filtre yok, ha?" diye soruyor, yanımdaki duvara yaslanarak.

"Yok bebeğim," diyorum hızla, sırtarak yüzümü ona dönüyorum.

Başını soğuk, beton grafiti duvara yaslıyor, saçlarının bir kısmı duvara yapışırken diğer kısmı sol gözünün üzerinden sarkıyor.

"Neden gülümsüyorsun?" diye soruyor sırtarak.

"Ben hep gülümserim. Sen neden gülümsüyorsun?" Orada durmuş, duvara yaslanmış, kendi küçük sırrımızı paylaşıyormuşuz gibi birbirimize gülümserken karşılık veriyorum.

"Sigara içmek ister misin?" diye soruyor, aramızda bir sigara tutarak. "Sadece önce dudaklarını üzerine koyarsan."

Cümleyi söylüyorum, sonra tepkisini bekliyorum; niyeti biliniyor. Pek çok şey olabilir, mesela aletim. Dilimin ucunu şakacı bir şekilde ısırp tepkisini bekliyorum.

"Kalbini kıracağım, biliyorsun," diye yorum yaparak beni duraksattı.

"Kırılacak bir kalbin olmalı, tatlım. Ve inan bana, burada canlandırmaya degecek bir şey yok." Sevimsiz bir sırıtışla yumruğumu göğsüme vuruyorum.

Etrafımda dolaşıyor, sağ tarafımdaki duvara yerleşmeden önce gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor.

"Seni uyarmadığımı söyleme." Çapkınca göz kırptıyor ve duvardan yuvarlanıp uzaklaşmadan önce bana hınzırca sırıtıyor.

Bir an sersemlemiş halde durdum. Sanırım az önce kendimin kadın versiyonuyla tanıştım. Bir piliç olarak böyle görünürdüm. Çok seksiyim. Kendimden hoşlanıyorum.

Bacaklarımın arasında bir alet olmamasının ne kadar tuhaf olacağını hayal ettiğimi fark ettikten sonra başımı sallayıp onu arıyorum ama cesetlerin, dumanın ve yanıp sönen neon ışıklarının arasında kaybolduğunu görüyorum.

Dışarıda.

Dumanı tüten koridorda ilerlerken hafifçe tökezliyorum ve destek için soğuk, beton duvara tutunuyorum. Şu anda tamamen boku yemiş durumdayım. Göğsümde atan müzik, kalbimin çevrem tarafından sahiplenildiğini hissettiriyor; ışıklar etrafımda uzun çizgiler halinde uzayıp gidiyor. Kapana kısılmış gibi hissediyorum. Çıkışı bulmaya odaklanmaya çalışırken kırmızı bir işaret görüyorum ve takılan insan kalabalığının arasından ilerliyorum. Sonunda bu köhne bodrum katındaki gece kulübünün paslı çift kapısına ulaşip özgürlüğüme kavuşuyorum.

Dışarıda çöp bidonlarının yanında sigara içen birkaç kişi görüyorum; iki adam ve gözümün önünden gitmeyen bir tanrıça serabı. Hepsi onun üzerinde. Kesinlikle bir çiçek gibi ışıltıyor, güzelliğiyle sizi içine çekiyor, ancak sizi zehrinde boğmak için. İnsanları kendine çeken, varlığıyla yavaş yavaş öldüren, bağımlılık yapan bir toksin. Kahretsin, eğer onu sevmiyorsam. Şimdiden belli olmadıysa, zehirli şeylere bir pervanenin aleve yönelmesi gibi yöneliyorum.

Gözleri hemen benimkileri buluyor, varlığımı yakalıyor. Mesafemi koruyorum, onun karşısındaki duvara yaslanıyorum, çocuklar onunla konuşmaya çalışırken bir sigara yakıyorum.

Biri şakacı bir şekilde beline dokunuyor ve o da hala bana bakarak ona doğru eğiliyor. Ona küçük bir baş selamı veriyorum ve o da ipucunu alıyor. Bir grup erkeğin arasından geçerek doğruca bana doğru geliyor. Küçük bedenini benimkine yaslıyor, ağzım şaşkınlıkla açık kalırken kalçalarını tutuyor. Fırsattan istifade, kan kırmızısı rujuyla lekelenmiş dudaklarının arasından sigarasını kaydırıyor ve benimkinin arasına sokuyor. İnsanların baloncuklarını kurcalamakla ilgili bir sorunu yok. Bu çok açık.

"Dudaklarım önce onun üzerindeydi," diye mırıldanıyor sırtarak ve sonra dönüp çocuklara doğru yürümeye başlıyor.

Bileğinden tutarak onu kendime doğru çekiyorum, göğsü gövdeyi bastırırken şaşkınlıkla nefesini tutmasına neden oluyorum. Küçük, sıkı

vücudu iyi hissettiriyor.

benimkine karşı. Ona bakıyorum. Kırmızı dolgun dudakları aralanmış ve belli ki bir şey söylememi bekliyor. Beni beklemesini seviyorum.

"Şu anda kesinlikle seks yapıyor olmalıydık," diyorum, sigaramdan bir nefes çekip üflerken ona bakıyorum.

"Filtre yok." İfademden kaçınarak gülüyor.

"İstediğim bir şey görüyorum ve ona ihtiyacım var. Ben böyle biriyim. Bağımlı bir kişiliğim var. Zayıfım, bana zevk veren şeylere teslim oluyorum," diye devam ediyorum, bir nefes çekebilmesi için sigarayı dudaklarının arasına yerleştiriyorum. "Ama seninleyken, belki de yavaş gitmeliyim?"

Yan tarafıma doğru duman üflüyor, bir bira şişesini tatlı, tatlı dudaklarına götürüyor ve doğrudan bana bakarken bir yudum alıyor. Çılgın bir göz teması var. İletişim kurmadan iletişim kuruyor ama ben henüz onun dilini öğrenemedim.

"Ben yavaş gitmem." Gözleriyle yine benimle alay ediyor ve hınzırca sırıtıyor.

Bu küçük cadalog yavaşça etrafımı saracak, beni sürünge gücüyle boğmadan önce sıcak ve tüylü hissettirecek ve ben acı için buradayım.

Birayı ondan alıyorum, şişenin boynundan tutup kalanını yutuyorum. Şişeyi yanımdaki çöp kutusuna attıktan sonra kolumu boynuna doluyor ve onu binanın etrafında dolaştırıyorum. Kıkırdıyor ve beni takip ediyor, çocuklara dönüp iki parmağıyla onları selamlıyor.

"Senin evin mi benimki mi?" Otoparka doğru yürürken sordum.

"Küstahça," diyor yürürken çenesini çevirip bana bakarak. "Cesur," diye cevap veriyorum.

"Ukala mı?" diye soruyor.

"Kendinden emin."

Sırıtıyorum.

"Arsız." Onaylayarak gülümsüyor.

Eğlenceli şakalaşmalarına şimdiden bayıldım. Nasıl oluyor da bu hatunu ezelden beri tanıyormuşum gibi hissediyorum? Bazı insanlar birlikte çok farklı titreşirler. Ben ve o kesinlikle aynı dalga boyundayız.

Arabama gidiyoruz ve o kaputun üzerine tünüyor, bacaklarını önüme açıyor. Sokak lambalarının altında, file çorapları ve siyah yırtık kısa şortuyla örttüğü seksi uzun bacaklarını sergileyerek nihayet tarzını ortaya koyuyor. Sütyen giymediği, siyah-beyaz çizgili gömleğinin göğsüne sıkıca oturmasından belli oluyor. Ayrıca sağ meme ucundaki piercing de açıkça görülüyor. *Vay anasını.*

Boynunu kat kat kolyeler kaplıyor ve taytının altından görünen, kalçasına doğru kayan bir yılan dövmesi var. Yüksek topuklu siyah bağcıklı botları bana onun okul gecesi kadar vahşi olduğunu söylüyor.

"Biliyor musun, erkek arkadaşım bu yaklaşımından hoşlanmazdı," diyor ve parmağını kıvrık dudaklarına götürüyor.

"Erkek arkadaş mı? Lezbiyen olduğunu sanıyordum?" Kaşlarımı kaldırıp bacaklarının arasına girdim ve iki elimi arabamın kaputuna koyarak onu kaputa sıkıştırdım.

"Ben özgür bir ruhum. Güzel insanları severim. Erkekler, kızlar... Çekici olan ruhtur, görüyorsunuz."

"Seksi bir ruh için sertleşiyorum," diye itiraf ediyorum, ciddi bir tonla aynı fikirdeyim.

Bana gülüyor, beni aşağı yukarı süzerken gerçekten gülüyor ve bu beni bir şekilde onaylanmış hissettiriyor.

"Çok fazla ortak noktamız var." Sırıtarak ellerini kollarımda gezdiriyor, bu his tenimde ateşten bir iz bırakıyor.

"Parti yapmayı ve sevişmeyi seviyoruz. Ruh eşiyiz." Ellerimi beline götürüp minik bedenini tutuyorum.

"Sıcak suyun soğuk sudan daha hızlı buza dönüştüğünü biliyor muydunuz?"

Tamamen rastgele bir şekilde yaptığı açıklama kafamı sallamama neden oluyor. Çok tuhaf biri.

"Um, hayır. Sanırım yapmadım."

Baldırlarının arkasını etrafıma sarıyor, bacaklarını sıkıyor ve beni arabamın kaputunda ona doğru çekiyor. Aletim leğen kemiğine baskı yaparken inliyorum. Ellerimle onu sararak kendimi desteklediğimde geriye doğru uzanıyor.

Gömleğimi avuçlayarak beni aşağı çekiyor, böylece yüz yüze geliyoruz ve dudaklarıma doğru fısıldıyor: "Senin için çok ateşliyim ama sen soğumaya fırsat bulamadan ben buza dönüşeceğim."

Onun vahşi yeşil gözlerinden dolgun, kırmızı lekeli dudaklarına bakıyorum, onun benim yeni zehirli madde tercihim olduğunu biliyorum.

"Yanmaya değer."

Öne doğru eğilip dudaklarımı onunkilere bastırıyorum, çaresizce ihtiyaç duyduğum teması engelleyemiyorum. Ağzımın içinde inliyor ve bu ses beni heyecanlandırıyor. Dilimi yumuşak dudaklarının arasından geçirip onunkini buluyorum. Dili benimkiyle oynuyor ve bir dil halkası hissediyorum.

Bunu daha önce nasıl fark etmediğimi bilmiyorum ama muhtemelen şimdiye kadar hissettiğim en ateşli şey. Çok iyi hissettiriyor ve tadı daha da güzel. Tadı da görüldüğü gibi, bela kokan ateşli bir tadı var. Gömleğimi çekiyor, arabanın kaputunda göğsümü ona yaslıyor, birbirimize dil çıkarıyoruz, bağlantı için yaşıyoruz, anı yaşıyoruz.

"Han!" diye bağıyor bir adam.

Öpüşmemiz sırasında kapanan gözlerimi açtığımda beni nazikçe üzerinden itiyor. İkimiz de nefes nefese birbirimize bakıyoruz, sanki aramızdaki sıcaklığın bu şekilde alevlenmesini beklemiyorduk. O bakıyor

O öldürücü gözleriyle bana bakıyor, dudakları gülümsemeye doğru kıvrılıyor. Göğsüm kabarıyor ama sıcaktan değil; bu sefer ondan. O bir elektrik, beni şok ediyor.

"Gitmeliyim," diyor sakince, altımdan kayarak, kaybını anında hissettirerek.

Döndüğümde siyahlar giymiş kaba saba bir adamın kapının yanında onu beklediğini ve bir koluyla kapıyı açık tuttuğunu görüyorum.

"Erkek arkadaşın mı?" Ona seslenerek soruyorum. "Pek sayılmaz," diye yanıtlıyor gözlerini devirerek.

Tek kelimelik konuşmalarımızı seviyorum, bu yüzden o uzaklaşırken devam ediyorum. "İsim?" Dudaklarımı ısırarak soruyorum.

Sanırım o adamın ona Han dediğini duydum, John gibi ama çok daha seksi, çünkü biliyorsun, o bir kız.

"Asla."

"Hiç hoş değil!" Sırıtarak yüzümü buruşturarak ona doğru bağıriyorum.

"Buz gibi," diyor o hınzır sırıtışıyla ve topuklarının üzerinde dönerek seksi poposuyla kapıya doğru koşmaya başlıyor.

"Buz gibi soğuk," diyorum kendi kendime, başımı sallayarak.

Arabamın kaputuna sırt üstü uzanmış, üstümdeki karanlığa bakıyorum. Son on dakikanın gerçek olup olmadığını merak ettiğim için zihnim allak bullak olmuş durumda. Büyük ihtimalle hepsini hayal etmiş olabilirim.

Evet, kesinlikle Vincent olabilirim.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

OceanofPDF.com

"G Siktir git!"

Yankılanan yüksek sesle başımı tutarak inliyorum

Acı dolu kafatasımın içinden. Metal gibi hissettiriyor ve ses içeride ileri geri zıplayan sinir bozucu bir pinpon topu gibi.

"Çocuk, ayağa kalk!"

Kafama bir yastıkla vurulunca dik oturuyorum, gözlerim odanın aydınlığında açılmıyor. Neden beni bu kadar güneş alan bir odaya koydular ki? Beni hiç tanımıyorlar mı? Karanlığa ihtiyacım var. Bir sürü lanet karanlığa.

"Beni kendi çöplüğümde ölüme terk edin, lütfen." Çatlak, ciddi ses tonum sanki alemdeymişim gibi. Doğru.

"Kardeşim, iki gecedir buradasın, seni gün ışığında görmedim. Kalk ve o pis yağlı paspasını yıka. Misafirimiz geliyor," diyor Hawke, iğrenç derecede muhteşem sahil evlerinin pencerelerini açarak.

Evet. Hawke ve Cole'un sahil evindeyim. İyi arkadaşlarım ve yeni sevgililerim yaz için gelmemi söylediler, özellikle de

aşırı korumacı kardeşim Hawke ile çalışıyorum, artık hepsi rahatça taşındı.

Onların yeni başlangıçlarında benim için de yeni bir başlangıç. Beni buraya getirme nedenleri muhtemelen benim gelme nedenlerimden farklı. Düzüşecek yeni bir balık denizi istiyorum. O ise uyuşturucu satmak dışında gerçek bir iş bulmamı istiyor. Ortada bir yerde buluşacağımıza eminim.

Burası çılgın bir yer. Okyanusa bakan her kat penceresinde okyanus manzarasından başka bir şey yok. Plaj aşağıda, vahşi, kumlu bir seksle onu becermem için hazır. Şimdiden hayal ettim. Tıpkı okyanus seksi gibi. Hayal bile edilemeyecek yerlerde tuz ve kum. Sürtünme için sabırsızlanıyorum.

"Beni bilirsin. Geceleri geliyorum. Bana Goliath de. Gündüzleri taş, geceleri savaşçı." En sevdiğim çizgi filmin açılışını karanlık bir sesle okuyorum.

"On dakika. On dakika içinde burada olacak."

"Korumaya yemin ettiğimiz insanlar tarafından ihanete uğradık..." Aniden doğrulmadan önce sarhoş halimle Gargoyleler'a giriş yapmaya devam ediyorum. "Bekle, o mu dedin?"

Bir piliçten bahsedildiğini duyduğumda nostaljik anımdan sıyrılıyorum.

"Cole'un kız kardeşi, seni aptal. Birazdan burada olur, o yüzden topla kendini.

Islak bir köpek gibi kokuyorsun."

Kolumu kaldırıp koltuk altımı kokladıktan sonra ona komik bir surat ifadesi takınıyorum. "İt kokusunu seviyorum. Sevimlidir. Sürtükler bayılıyor."

Bana kaşlarını çatıyor, tiksintiyle bana bakıyor.

"Yani kaltaklar, gerçek anlamda kaltaklar." O bana ters ters bakmaya devam ederken iç çekiyorum. "Dişi köpekler mi? Çünkü ben bir... köpeğim? Anladın mı? Siktir, bunun için çok erken." Elimi yanan yüzümde gezdiriyorum.

Gözlerini deviriyor ve odamı evin diğer yarısından ayıran devasa yaşam alanına geri dönüyor.

Duş aldıktan, banyo tezgâhından bir fırt çektikten ve Ohio'lu bir grubun konserinden kalma yırtık pırtık bir tişörtle eşleştirilmiş siyah yırtık kotumu giydikten sonra aynada beyaz sarı saçlarımı karıştırıyorum. Gözlerim önceki gecedan kalma kan çanağı ama kaş halkası dikkatimi dağıtıyor. Düşünüyorum. Kahretsin, kimi kandırıyorum? Ben buyum işte. Kafam güzel ve uyarıcılarla yaşıyorum. Al ya da bırak.

"Büyük Kuş! Annene gel!" Cole çılgık atıyor, ben ortaya çıkar çıkmaz oturma odasında bana doğru koşuyor ve beni kucaklıyor.

Koca Kuş. Hâlâ bırakmadı. Onlar gitmeden önce evde onlarla takılırken kafayı buldum ve garip bir nedenle konuşmaların son kelimesinin her harfini anons etmeye başladım. "D" felaket için, "C" amcık için. Alfabe dersi vermeye başladım ve görünüşe göre takma isim yapıştı.

Doğruyu söylemek gerekirse, şu anda kendimi kötü hissediyorum. İki gündür buradayım ve onu henüz görmedim bile. Bu bok için çok sahtekârım. Kendimi toparlamam lazım.

Onu kaldırıyorum ve bacaklarını belime doluyor, ben onu döndürürken o da ciyaklıyor. Sarı, asi saçlarımı şakacı bir şekilde karıştırırken onu yere bırakıyorum.

"Görüyorum ki fikrini değiştirmişsin ve aramızdaki bu bağı fark etmişsin," diyorum ciddi bir tonda, Hawke'ın izlediğini bilerek.

Onu kızdırmak için yaşıyorum. Bu çok kolay. Sadece Cole'una vurun, o da size gözlerinden alevler göndersin.

"Hmm... pek sayılmaz," diyor çatık kaşlarla. Yüz ifadesi değişiyor ve ondan yayılan heyecanı hissedebiliyorum. "Sana etrafi göstereyim!"

Beni her yere sürüklüyor, büyük bir heyecanla her şeyi gösteriyor. Ev tam anlamıyla olağanüstü. Onlar adına gerçekten çok mutluyum. Ben çok mutluyum.

Hawke'ın yaşadığı onca şeyden sonra, paylaşıyor gibi göründükleri mutluluğun her zerresini hak ediyorlar. Hawke'ı eş olarak göreceğimi hiç düşünmemiştim ama Cole onu değiştirdi. Onu kurtardı. Kelimenin tam anlamıyla onun için hayatını ortaya koydu. Sadakat, güzel bir şey. Neredeyse böyle bir bağ bulup bulamayacağımı görmek isteyeceğim. Neredeyse.

"Ablam bu akşamki partiden önce bizimle öğle yemeği yemek için birazdan burada olacak," diyor gülümseyerek ve evlerinin zemin katındaki açık verandaya oturduğumuzda saatine bakıyor.

Neşeli yüzü bir anda kaşlarını çatarak bana bakıyor ve bir zamanlar nazik olan gözlerindeki keskin bakışla beni korkutuyor.

"Ne?" Kocaman gözlerle sordum.

"Ona dokunmayı aklından bile geçirme," diye azarlıyor aniden. "Senden hoşlanmayacak, o yüzden deneme bile."

"Ne?! Bu çok saçma!" Alay ettim. "Senin bir kız kardeşin var. Onu kesinlikle becereceğim, sadece prensip olarak."

Hawke burnunun kenarını sıkıyor, yere hava üflerken başını sallıyor.

"Üzgünüm ama bu doğru. Seni becermeme izin verilmiyorsa, kesinlikle kan kardeşini becereceğim. Tabii ya."

Cole hemen ayağa kalkıyor ve parmağıyla agresif bir şekilde bana doğru yürüyor. "Sana kendi iyiliğin için söylüyorum. O karanlık deliğe girme."

"O deliğin içinde olacağım." Başımı ileri geri oynatıyorum, konuşurken onunla alay ediyorum. "Tekrar tekrar kayıyorum. Kamp kurmak üzereyim

ve bütün yaz orada hippy bir dağ adamı gibi yaşayacağım."

"Nic-Nac!" diye bağırarak bir ses konuşmamızı böldü.

İkimizin de gözleri birbirine odaklanıyor. Onunki şokla genişliyor, benimki ise heyecandan sırtarak büyüyor.

Cole'un çatık kaşları, benim tanıdığım Cole'a daha çok benzeyen kocaman bir gülümsemeye dönüşüyor. Hepimiz başımızı yukarı çevirip üstümüzdeki verandadan gelen sese bakıyoruz.

Kalbim neredeyse göğsümde duracaktı. Kokain olmasaydı, beni hayatta tutabilirdi.

Parmaklıkların üzerinden eğilmiş, siyah saçları yüzüne dökülmüş, yeşil gözleri bize odaklanmış, muzip sırıtışı çoktan yerini almış.

Bu o.

Bu lanet Han.

Tuhaf kıcını zıplatarak verandada bize doğru geliyor ve yüzüme dönmeden önce Cole'a kocaman, ciyak ciyak sarılıyor. Oturduğum yerden kalktım, beceriksizce ellerimi ceplerime sokmaya çalıştım ama beceremedim çünkü lanet olası dar kot pantolon.

Üzerinde ayın evreleri olan siyah bir tişört giymiş ve bu tişörtü iple bağlanmış parlak lateks bir şortla eşleştirmiş. Kocaman, tıknaz siyah botları pek de plaj dostu görünmüyor. Bu brunch tipi bir kıyafet değil, ama hiç umursamaması daha da hoşuma gitmesine neden oluyor. Dövmeleri artık tamamen açıkta ve kalçasına yakın bir yerden şortunun üstünden çıkarak yan tarafına doğru kayan kalçasına sarılı yılanı görüyorum.

Aman Tanrım. Bu nasıl Cole'un kız kardeşi olur?!

Şimdi yan yana durduklarında görüyorum. Şu düğme burun. Tahmin etmeliydim.

Bana gülümsüyor ve bunu bilerek mi yoksa bilmeyerek mi yaptığını anlayamıyorum. Beni hatırlıyor mu?

"Jo, bu Kid, Hawke'un yakın arkadaşı. Yaz boyunca bizimle kalacak."

Düz siyah saçlarını kulağının arkasına sıkıştırıyor ve ben buradan nereye gideceğimizi görmek için beklerken çenesini bana doğru eğiyor.

Jo mu?

"Bekle. Oh, evet!" Ağzı şaşkınlıkla açılırken kaşları birbirine kenetleniyor. "Dün gece öpüştüğüm adam sensin," diyor açıkça, başını sallarken gülümsüyor.

Alt dudağımı ısıyorum ve Cole'a acı dolu bir yüz ifadesi takınıyorum. Hawke avludaki sandalyeye geri düşüyor, başı bulutlara dönük, elleri sanki biri onu gökyüzünden bir okla vurup öldürmüştü gibi yanında yere düşüyor.

"Hayır, yapmadın," diyor Cole hayal kırıklığıyla, yüzü üzgün bir şekilde kaşlarını çatarak.

"Evet," diyorum, ondan çok Han'a. "Ve bu gece sevişeceğin adam benim."

Hawke oturduğu yerden başını bulutlara doğru sallayarak, "Dostum," diye homurdanıyor.

Han gülüyor, Cole'un yüzüne dönüyor ve kalkık eliyle beni işaret ediyor. "Hep böyle midir?"

Evet. Onu eğlendirmeye bayılıyorum. En sevdiğin yeni hobin. Rekabetçi ördek gütmeyi siktir et. Han'ı güldürüyorum.

"Ne yazık ki evet," diye itiraf ediyor Cole.

"Adının Han olduğunu sanıyordum? Erkek arkadaşın sana öyle sesleniyordu," diyorum ona.

"Erkek arkadaş mı? Onun erkek arkadaşı yok," diye araya giriyor Cole, yan gözle ona bakarak. "Neden ona bir erkek arkadaşın olduğunu söyledin?"

"Sadece onunla yatmak istedim," diyor Cole'a, sanki ben orada değilmışım gibi, sonra dönüp bana bakıyor. "Ben Johanna'yım. Aileme göre Jo, becerdiğim insanlara göre Han."

Onunla Cole'un arasına bakarken ağzım açık kalıyor.

Gelebilecekleri kadar açık sözlü.

Sanırım ağzımın suyu akıyor.

"Bunun kötü olacağını biliyordum." Cole iç geçiriyor ve Hawke'a koltukta katılırken bir elini saçlarında gezdiriyor.

Eğlenceli küçük tanıtımdan sonra, sahile bakan şezlonglardan birine oturup ayılmaya çalışırken sıcak havanın yüzüme çarpmasına izin veriyorum.

Cole ve Hawke mutfaktan yiyecek ve içecek almak için içeri girerken Han, yedi tane kadar boş koltuk olmasına rağmen sonunda doğrudan benimle aynı koltuğa oturuyor. Baloncuk yok.

"Ee, Kid," diye başlıyor, bana doğru eğiliyor, çenesini kemikli küçük omzuna dayayıp bilmiş bir sırıtışla. Bekliyorum, bana asılmasını bekliyorum ki acele edelim ve bunu hemen yapalım. "En sevdiğin deniz hayvanı hangisi?"

Hiç bu kadar seksi bir tonda sorulan bir soru duymamıştım. Tanrım, o çok rastgele ve beni sürekli hazırlıksız yakalıyor.

Bir an düşündükten sonra "Blob balığı," diye cevap verdim.

"Rastgele," diye yanıtlıyor kaşlarını birbirine yaklaştırarak. "Dürüstçe."

"Neden?" diye sorar.

"Kemikleri yok. Hayatta kaldıkları karanlık ortam onları tam anlamıyla destekliyor. Ayrıca kötü bir şöhretleri var. Onları konfor alanlarından çıkarana kadar çirkin değiller."

"Yani ilişki kurabiliyorsun?" diye soruyor, karnına doğru dönüyor, kalçalarımız birbirine değiyor, bacak bacak üstüne atıyor.

Beni tanımıyormuş gibi davranarak beni tanımaya çalışıyor.

"Karanlık ortamım benim için sürdürülebilir tek yaşam ortamı. Yani evet, sanırım öyle." Omuz silkiyorum, sonra kendimi durduruyorum. "Ama kemiklerim var. Özellikle de büyük bir tane." Ona seksi bakışlar atıyorum.

"Uyluk kemiği mi?" diye soruyor heyecanla. "Yok artık, bende de bir tane var!"

Benimle oynuyor. Onu anlamaya çalışırken sırtarak gözlerimi ona dikiyorum.

Ben bir şeyle karşılık veremedim, sandalyenin kenarında ayağa kalkıp bana bakıyor. Orada oturmuş, sanki dünyanın sahibiymiş ve ben sadece içinde yaşayan bir balon balığıymışım gibi bir sonraki hareketini izliyorum. Anında tüm dikkatimi üzerine çekti. Üstünün eteklerini tutarak yukarı, göğsüne ve dövmeli kollarına doğru çekiyor ve yeşil, ipli bir bikini ortaya çıkıyor.

Evet, o kemik devreye giriyor.

Şortunun bağlarını çözüp ayakkabılarını çıkarmadan önce bacaklarından aşağı indirirken, şakacı yeşil gözleri benimkilerde kalıyor. Önümde takım elbiseden başka bir şey giymeden duruyor ve gözlerim görebildiğim her yerini tarıyor. Bu küçücük takım elbiseye bastırılmış göğüs ucu halkasını tam olarak görebildiğim için öksürüyorum, balgamla boğuluyorum. Kalçasındaki yılan, tıpkı göğüs ucu halkasının onu emmem için yalvarması gibi onu okşamam için bana yalvarıyor.

"Sörf yapmaya gidiyorum," diyor, sanki bu normal bir şeymiş gibi, siyah çene uzunluğundaki saçları yüzüne doğru savrulurken sahile doğru geri geri yürürken. "Haydi!"

Cole ve Hawke'ı aramak için eve bakıyorum.

"Yine sikişiyorlar. Hadi! Gidelim!" diye bağııyor ve kuma saplanmış bir tahtayı kapıp suya taşıyor.

Kim bu piliç? Açık sözlü, seksi, partileri seviyor, sevişmeyi seviyor, beni diken üstünde tutuyor, ne söyleyeceğini asla bilemiyorum, eriyen gözleri ve kendi iyiliğı için fazla ateşli bir vücudu var, oh, ve şimdi de sörf mü yapıyor? Evet, tamam.

Hissedebildiğinden emin olmak için yüzüme hızlıca bir tokat atıyorum. Gerçeklik benim için zaman zaman eğilme eğilimindedir. Suya doğru yürüyorum, çıplak ayaklarımın altındaki ılık kum. Bir yer bulup oturuyorum ve ellerimin üzerine yaslanarak onu izliyorum. Delirmiş. Bir dalganın altında sörf tahtasıyla ördek dalışı yaparken onu izliyorum, gülümseyerek bana dönerken saçlarını ıslatıyor.

Kalkış bölgesine tünemiş, dalgasını bekliyor. Dalgayı bulduğunda, suya atlıyor ve hızla sörf tahtasının üzerine çıkıyor. Suyun sahibiymiş ve ona bir iyilik borçluymuş gibi sürüyor. Dalgayı sürerken, kalçaları bir profesyonel gibi tahtayı altından hareket ettiriyor. Sürüşünün sonunda iki parmağıyla beni selamlayarak atlıyor ve suyun içinde kayboluyor.

Sörf tahtası sahile doğru sürükleniyor ve o zaman fark ediyorum ki sörf tahtasını ona bağlamamış bile. Ayağı kalktım, gözlerimi kısarak suyu araştırdım. Onu göremeyince gerildim. En azından tam bir dakika olmuştu. Tişörtümü çıkarıp ona doğru koşmaya başlıyorum. Dalgaların arasından yürüyorum, yüzeyin altında kaybolduğı yere doğru yüzüyorum.

"Siktir!" Uzun bedenimi suyun içinde iterek sinirli bir şekilde bağııyorum. "Han!"

Tam suyun göğsümün ortasına vuracağı kadar uzaklaşmıştım ki, gülümsemesi çoktan yerine oturmuş bir halde sudan fırladı.

"Tanrım, lanet olsun..." Göğsümü tutarak inliyorum.

Strese dayanamıyorum. Ciğerlerim yanıyor.

"Bir balon balığı gördüm," diye sesleniyor bana doğru yüzerken. "Yukarı çıkarmaya çalıştım ama burada daha çirkin olacağını hatırladım."

Başımı sallıyorum, nefesimi düzenlemeye çalışırken ellerimi saçlarımda gezdiriyorum.

"Sen delisin." İnledim.

Gülümsemesi azalırken gözleri kısılıyor.

"Akıl sağlığı nedir?" diye sorarak bana meydan okuyor ve ben onun derinliğini üç kelimedede hissediyorum.

Yanımda yüzüyor, bedenlerimiz bizi çevreleyen tuzlu suyun dalgaları tarafından usulca kaldırılıp indiriliyor. Yüzeyin altında dizlerimiz hafifçe birbirine sürtünürken bana bakıyor. Okyanusun yansıması o gözleri daha da parlak hale getiriyor. Çarpıcıydılar, beni onun görüşünde küçük hissettiriyorlardı.

"Beni kurtarmaya mı geldin?" diye soruyor, başını yana eğmiş, elleriyle kendini ayakta tutuyor.

Kot pantolonumun hâlâ üzerimde olmasından bunun sıradan bir yüzme olmadığı anlaşılıyor.

"Evet. Evet, yaptım," diye nefes alıyorum, hâlâ sinirlerimi yatıştırmaya çalışıyorum. "Korktum."

Kalçası yüzeyin altından benimkine sürtünüyor ve içime bir elektrik şimşegi gönderiyor. Gittikçe yaklaşıyoruz. Ellerini omuzlarıma koyuyor, kalçalarını kalçalarımın etrafına sarıyor ve tutunuyor. Belini kavriyorum, onu yerinde tutuyorum, soğuk suyun altında ellerime değen sıcak teninin verdiği hissi seviyorum.

Onu hiç tanımadığım halde ona bu şekilde dokunuyor olmanın bu kadar doğal hissettirmesi garip. Burnunu benimkine dayayarak, bir an için merak ediyorum

Eğer beni öpecekse. Ama öpmedi. Burunlarımız birbirine değecek şekilde bana bakıyor, söyleyecek çok şeyi varmış gibi görünüyor ama bana söylemek için bir nedeni yok.

"Kurtarılmak istemeyen birini kurtaramazsın," diye fısıldıyor gülümseyerek.

Ayrıldığımızda bir dalga bize çarpıyor. Kıyıya doğru geri yüzüyor, ben de denizden yeni ve nadir bir örnek keşfeden meraklı bir bilim insanı gibi onu takip ediyorum. Hiçbir zaman önden gidenleri takip eden bir tip olmadım. Ben liderim, ben tatlı dilli biriyim. Yine de burada yüzüyorum, onun bir sonraki hamlesini bekliyorum.

Onunla ilgili hiçbir şey normal değil ve bu beni sudan çıkmış balık gibi oltaya taktı.

Tam olarak bir blob balığı, yavaş, işkenceli ve çirkin bir şekilde ölmeye hazırlanıyor.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

"W "Bana kız kardeşinin çok seksi olduğunu söylemedin mi?"
Kaşıyarak soruyorum.

kafamda. "Bunun uzun zaman önce sağlamlaştırılmış
olabileceğini hissediyorum

önce."

Hawke, "Birincisi, kız kardeşi neredeyse deli, bu konuda iyi şanslar,"
diye açıklıyor. "İkincisi, sakın deneme bile. Cole seni öldürür."

"Biliyordum. Kıskanıyor. Her zaman tüm ilgiyi benim üzerime çekmek
istemiştir." Omuz silktikten sonra kafamın arkasına bir darbe aldım ve
sarıya boyanmış saçlarım gözlerime doğru uçtu.

Bunu hak ettiğimi biliyordum. Yine de bu yapmaya devam etmeyeceğim
anlamına gelmiyor. "Boş ver. Bir sürü kız olacak.

Bu gece şenlik ateşi var. Belki bu sefer aletini okyanus dışında bir şeyle
ıslatabilirsin."

"Hey şimdi! Onu kurtarmaya çalışıyordum!"

"O neredeyse profesyonel bir sörfçü. Senin cılız, kürdan kıçının onu sudan
çıkarmaya çalışmasına ihtiyacı yok."

Kaşlarımı çatıyorum, keşke bana ihtiyacı olsaydı. Bir şey için. Herhangi
bir şey için.

"Hazır mısınız çocuklar? Yürüyerek ineceğiz. Bizimle orada buluşmak ister misiniz?" Cole yaz için bana ayrılan odaya göz atarak soruyor.

Han'a gizlice bakmaya çalışıyorum ama Cole'un arkasında onu göremiyorum.

"Seninle orada buluşuruz bebeğim," diye yanıtlıyor Hawke, yüzünü yanaklarından kavrayıp dudaklarından öperek. "Ben oraya varana kadar birlikte kalın."

"Çok tatlı," diyorum tatlı bir ses tonuyla. "Sizi seks yaparken yakalamak için sabırsızlanıyorum." "İğrenç." Cole yorumum üzerine yüzünü buruşturarak gitmek için döndü.

"Eğer yeterince maceraperestsen belki ben de katılırım. Yani, beni bu yaz burada istemenin gerçek sebebinin bu olduğunu varsayıyorum. Seks hayatına biraz renk katmak için mi? Üçlümüzü sağlamlaştırmak için mi?"

"Mmm, bu konuda..." Cole burnunu kıvrıyor ve dudağına dokunuyor.

Hawke derin ve monoton bir sesle, "Konuşmayı kesmelisin," diye uyarıyor beni.

Cole'la konuşmaya devam ederek onu sağımdan çeviriyorum, "Hiç eğlenceli değilsiniz."

"Oh, biz eğlenceliyiz." Cole kaşlarını Hawke'a doğru sallar.

Dudakları sonunda bir sırtışa dönüşüyor, gözleri kızın vücudunu baştan ayağa ve geriye doğru izliyor.

"Gördüğüm zaman inanırım." Alay ediyorum.

Kadınların seks yüzlerini görmeye bayılıyorum. Beni başka hiçbir şeye benzemeyen bir şekilde tahrik ediyor. Cole'unkini çoktan hayal ettim. Neredeyse kız kardeşim olmasına rağmen, yine de onu sikilirken görmeyi çok isterim. Hasta ve sapkınım. Ben buyum. Bunu benimsedim.

Ayrılmak için dönmeden önce Hawke'a şakacı bir şekilde dilini ısırır. "Olacak bebeğim! O seks suratını görmek istiyorum!"

Arkasından sesleniyorum. Hawke göğsüme yumruk atarken homurdanıyorum.

"Olacak," diye devam ediyorum acı dolu bir iniltiyle.

Sistemimdeki ecstasy ile şenlik ateşine yaklaşırken, Hawke ile birlikte gençken yaptığımız aptalca şeyleri anımsayıp gülüyoruz. Tamam, daha çok birkaç ay önceydi ama kim sayıyor ki?

Hawke'ın yeni bir hayatı var. İkinci şansı verildiğinde, kesinlikle bundan en iyi şekilde yararlanıyor. Cole'la birlikte sahildeki evi satın aldıktan sonra yatırım amaçlı mülkler aramaya başladı. Yakınlarda birkaç sahil evi ve kompleksi satın aldılar, bunları tatilciler için kiraya verdiler, sanki ihtiyaçları varmış gibi deli gibi ekstra para kazandılar.

Hawke'nin haksız mahkumiyetinden elde ettikleri para çok büyüktü. Sadece bu da değil, Cole yeni yazdığı kurgu romanını satmak için bir yayıneviyle anlaşma yaptı. Yaşadıkları son olaylardan esinlenerek kendini işine verdi ve tanınan bir isim olmak üzereydi. Bundan eminim. Hawke elleriyle çalışmaktan hoşlanıyor, her zaman hoşlanmıştı ve bu mülkleri onarmak ona bir amaç veriyor gibi görünüyor.

Beni buraya amacımı bulmam için davet ettiler. Ama şu anda tek amacım kafayı bulmak ve yeşil gözlü, birden fazla ismi olan özgür ruhun gizemini çözmek gibi görünüyor.

Şenlik ateşinde en az otuz kişi vardır, içki içmekte, müzik eşliğinde dans etmekte, haplar ve yenilebilir maddelerle kafayı bulmaktadırlar. Hawke hemen Cole'u buluyor. Kolunu Cole'a doluyor, onu kendine çekip emerken izliyorum.

Boyun. Molly yüzünden diyeceğim ama doğrusu, adam ona kafayı takmış.

Harika bir amı olmalı, çünkü adam kırbaçlandı. *Aileden gelen bir şey mi diye bakmam lazım.*

Şenlik ateşinin etrafına bakıyorum, kıkırdayan ve karşımda bira içen birkaç sevimli sarışın kızı kontrol ediyorum. İçlerinden biri bana doğru bakıyor ve bana şirin bir "gel buraya" bakışı atıyor. Evet, bunu yapıyoruz.

"Tarah'ı parçala. Klitorisine piercing taktırmış." Tanıdık kadifemsi ses yanımda çınlıyor ve onu omurgamda hissetmeme neden oluyor.

Dönüp aşağı bakıyorum ve Han'ın yanımda durduğunu görüyorum. Siyah saçları ortadan ikiye ayrılmış, iki küçük orantısız topuz yapılmış, düz tutamlar aşağı sarkıyor ve rüzgarda hafifçe dalgalanıyor. Üzerinde sarı, eriyen bir gülen surat olan beyaz, neredeyse transparan bir bluzun üzerine erkek gömleği gibi görünen büyük boy bir flanel düğmeli gömlek giyiyor. Bronzlaşmış bacakları yırtık jean şortunun en küçük parçasıyla açıkta. Bira şişesini tutan yüzüklü elini dudaklarına götürüyor ve hâlâ klitorisi delinmiş Tarah'ya bakıyor.

"Bunu nereden biliyorsun?" Kaşlarımı kaldırarak soruyorum.

Dönüyor ve sırtarak bana bakıyor. O tek bakış, o tek yüz... Bilmem gereken tek şey bu.

Tarah'ın bize doğru baktığını görmek için geri döndüm. Çekici bir kız. Farklı türde bir çekicilik. Bir şeyler kanıtlamaya çalışan Cali'li plaj kızı rolünü oynuyor gibi görünüyor, oysa Han gibi biri ne isterse onu yapıyor. Etrafında ne bulursa onu giyiyor ve buna stil diyor. Özgüven ondan güneş gibi yayılıyor ve doğrudan sikime ısı dalgaları gönderiyor. Tarah numara yapmaya çalışırken bu onda işe yarıyor.

Bize doğru yürümeye başladı ama tekrar Han'ın yüzüne döndüğümde gitmişti.

Tarah ve ben iyi anlaştık. Şu anda bir plaj sandalyesinde kucağıma oturmuş, boğulana kadar derin boğazlamak da dahil olmak üzere yapmaktan hoşlandığı tüm vahşi şeyleri anlatıyor. Beni yanlış anlamayın, bu konuda daha fazla şey öğrenmek için can atıyorum ama Han'ın ne tür çılgınlıklara bulaştığını görmek için etrafıma bakmaktan kendimi alamıyorum.

Beni Tarah'a bağladıktan sonra ortadan kayboldu.

Cole şu anda Hawke'ın üstünde, birbirlerine dil çıkarıyorlar, açıkça uyuşturucularının etkisiyle yaşıyorlar. Bunu hep yapıyorlar, herkesle parti yapmak istiyormuş gibi davranıyorlar ama haplar etkisini gösterdiğinde tek yaptıkları birbirlerine dokunacak ve yalayacak bir yer bulmak oluyor. Lanet hayvanlar, size söylüyorum.

Tarah'la bir süre öpüştükten sonra, kucağıma kuru kuru oturup beni yarı tombullaştırırken, soğutucudan bir içki daha almak için müsaade istiyorum. Daha fazla içki almakla gerçekten ilgilenmiyorum. Sadece etrafa bir göz atmak istiyorum, biraz nefes almaya ve zihnimin sistemimden akan bu boktan sakinleşmesine izin vermek için biraz karanlığa ihtiyacım var.

Ateşten uzaklaşıyorum. Uzaklaştıkça etrafım daha da karanlıklaşıyor. Kuma düşünüyorum, sırt üstü uzanıp yıldızlara bakıyorum.

Hayatımda ne yapıyorum ben? Burada ne yapıyorum? Benim amacım ne?

Hayatımın bir sonraki aşamasını düşünürken, sağ tarafımda, su kenarındaki kayalık alanın yakınında boğuk sesler duyuyorum.

"Han, bunu bir düşün," diyor bir erkek sesi. "Söylediğimde ciddiydim." Öpüşme seslerine benzeyen sesleri duymadan önce ona gülüyor.

"Kapa çeneni Slate," diyor. "Buraya bunun için gelmedim. Uyuşturucu için buradayım." "Birlikte çok iyi olurduk." İnliyor ve yine öpüşme sesleri duyuyorum. "Ben birlikte iyiyim," diye cevap veriyor kendinden emin bir şekilde.

Cevabımı düşünüyorum. Birlikte iyiyim. Sanki biriyle birlikte olması onun dağılmasına neden olacakmış gibi. Sadece kendisi varsa birliktedir. Bunu istediğimden daha iyi anlıyorum.

Bir şey emdiğini duydum. Esrar mı? Sigara belki?

"Boku yiyeceksin." Adam gülüyor, kızın yapmaya çalıştığı şeye açıkça boyun eğiyor.

"Amaç bu değil mi, unutulup gitmek?" diye yanıtlıyor.

"Johanna!" Kumdaki pozisyonumdan bağıriyorum, orada her ne oluyorsa durdurmaya çalışırken aynı zamanda hareket etmiyorum.

Bir anlık sessizlik içimi kemiriyor.

"Çocuk?" Sonunda sesini duydum. "Duyduğum sen misin?!"

Hâlâ gökyüzüne bakıyorum. Kumdaki pozisyonuma doğru ayaklarını sürüyerek geldiğini duyuyorum. "Burada ne halt ediyorsun? Kayboldun mu, Koca Kuş?"

Uzandığım yere doğru eğiliyor, yıldızları engelliyor, saçlarının telleri yüzünü perdeliyor.

"Bana öyle deme." Kaşlarımı çatıyorum.

Bu lakaptan nefret ediyorum. Kendimi aptal bir çocuk gibi hissettiriyor ve Han'ın hakkımda düşünmesini istediğim son şey bu. Bir erkek olduğumu bilmesini istiyorum.

"Neden olmasın? Cole biliyor," diyor üstümden sırtarak.

"Sen Cole değilsin."

"Hayır, değilim," diyor biraz da tavırlı bir şekilde.

Bu konuda bir şey onu kızdırdı. Benim için Cole'dan daha fazlası olabileceğini kastetmişim ama sanırım Cole'u tanıyormuşum gibi onu

tanımıyormuşum gibi algıladı. Bilmiyorum amına koyayım. Kafam iyi falan.

"Bana kızgın mısın? Kavga mı ediyoruz? Kavga etmek istemiyorum Han, barışmak istiyorum. Hadi barışalım." Parmaklarımı kendime doğru sallıyorum. "Gel buraya, öp de geçsin."

Eğiliyor, üstüme doğru eğiliyor, gülümsemesi hiç gitmemiş gibi geri geliyor.

"Sen bir aptalsın." Ayağa kalkmak için bacaklarını altına almadan önce saçlarımı karıştıran elini tutuyor.

Bileğinden tutup onu üstüme doğru çekiyorum. Onu tutup üzerime çıkmaya zorladığımda hafifçe ciyaklıyor.

"Benden sonsuza dek nefret etme, güzelim. Ulaşmamız gereken bir gelecek var, biliyorsun."

Vücuduma rahatça binene kadar kendini bana doğru sallıyor, bronzlaşmış kalçaları iki yanımda, elleri başımın yanında kuma gömülü.

"Ulaşılabilecek tek gelecek, vurmak üzere olan bu yüksek," diyor üstümde kıvrık bir dudakla.

"Han, hazır mısın?" diyor Slate olarak bilinen adam uzaktan, lanet olası anı mahvederek.

Kaşlarını çatıyor ve sözünün kesilmesiyle eğlenen bir yüz ifadesi takınıyor.

"Hayır, meşgul," diye sesleniyorum, yeşil gözlerine bakarak başını bana doğru sallamasını sağlıyorum.

"Her neyse, ben bir içki alacağım," diyor Slate ve uzaklaşıyor.

Boştaki eliyle onu selamlıyor ve hâlâ bana bakıyor. Slate'in rahatsızlığından hiç etkilenmemiş gibi görünmesine bayılıyorum. Ne isterse onu yapıyor. Onun selamı, karşımdaki tuhaf yaratığı oluşturan bir başka tuhaf unsur.

"Hiç Ay'ın karanlık yüzüne gittin mi, Kid?" Onun doğaçlama sorularına asla doyamayacağım.

"Henüz değil, Han, ama yapılacaklar listesinde. Senin var mı?"

Bana cevap vermiyor, sadece aşağı yukarı bakıyor. Sorduğu bu soruların altında her zaman çok fazla derinlik varmış gibi geliyor. Rastgele gibi görünüyorlar, ama sanki insanları onlar bilmeden tanımak için kendi garip küçük turnusol testi gibi hissediyorum. O böyle kurnazdır.

Kalçaları hafifçe benimkilere doğru dönüyor ve anında sertleştiğimi hissediyorum. Bunun işe yaraması çok komik. Tarah'nın neredeyse bu kütüğü sürtünmeden dolayı alev alana kadar ovması gerekiyordu ve burada Han üzerine oturabiliyor ve anında sertleşiyorum.

Ellerinin üzerine doğru eğilerek küçük, orantısız topuzlarını sıkılaştırıyor ve tüm ağırlığını doğrudan baskının tadını çıkaran belirli bir bölgeye veriyor. O saç modelini düzeltmeyi tamamlarken ben de kalçalarını tutarak onu dengeliyorum. Zahmetsiz, güzel görünüyor. O hızma yüzüne tam oturuyor.

"Tarah ile ne oldu? İşler yolunda gitmedi mi?" diye soruyor, elleri şimdi karnımın üzerinde duruyor.

"Öyle oldu."

Kocaman gülümsüyor ve bu beni rahatsız ediyor. Bu onu hiç rahatsız etmiyor gibi görünüyor.

"Klitoris piercingi çok vahşi, değil mi?"

"Bilemem," diye cevap veriyorum, doğrudan bakışlarını yakalayarak.

Duraklıyor, başını hafifçe çeviriyor, sanki Tarah'yı umursamadığımı anlamış gibi. Buraya onu bulmaya geldim. Onu tanımak istiyorum, klitorisi delinmiş, denenmiş biri değil. Onu neyin güldürdüğünü, lisedeyken nasıl biri olduğunu, saçını neden o tuhaf, kendine özgü şekilde yaptığını bilmek istiyorum. Neden Kaliforniya'ya taşındığını, ilk seferinin nasıl olduğunu, onu kimin motive ettiğini, en sevdiği lezzetin ne olduğunu bilmek istiyorum. Han'ı tanımak için garip, doyumsuz bir ihtiyacım var.

"Slate'e bunu benim için yapmasını söyleyip duruyorum ama pişman olacağımı söylüyor. Onun yerine bana bunu verdi." Büyük boy flanel tişörtünü açıp dar, gülen yüzlü bluzunu gösteriyor. Etek ucunu yukarı çekerek göğüslerinin dışarı fırlamasına izin veriyor ve bana göğüs ucundaki piercingi gösteriyor.

Üstümdeki çıplak göğsünü gördüğümde ağzım açık kalırken düşüncelerim sıvılaşıyor. Mükemmeldi. Ne çok büyük, ne de hiç küçük. Çakıllı meme ucundan geçen en seksi halterle mükemmel, şımarık bir avuç.

Nutkum tutuldu. Gözlerimi çılgınca kırıştırıyorum, çenem kumun içinde yana doğru sarkıyor.

"Aman Tanrım, sakın ol Kid." Kelimleri bir araya getiremeyeişime gülüyor. "Daha önce hiç meme ucu görmedin mi?"

"N-nuh... öyle bir şey yok," diye mırıldanıyorum, aletim acılı, çirkin bir kayaya dönüşüyor.

Merakla bana bakarken kaşları birbirine çarpıyor.

"Şu anda tahrik olmuş durumdasın." Gözlerini kısarak şaşkınlıkla bakıyor. Ağzım hala açıkken nefes nefese bir kıkırdama çıkarıyorum. Kelimenin tam anlamıyla taş gibi sikimin üzerine oturduğu yere bakıyorum.

"Evet," diyorum nefes nefese bir ses tonuyla.

"Bu çok ateşli." Nefes nefese bir inilti çıkarıyor, dil halkasını ön dişlerinin üzerinde oynatıyor. "Bir ara sevişmeliyiz."

Benden bir fincan Joe almamı ister gibi, omuz silkerek ve neşeli bir ses tonuyla söylüyor.

"Evet." Biraz fazla hevesle başımı sallıyorum, başım altındaki kumda bir çukur kazıyor.

"Ama sonra. Dünkü gibi ekşi sakızlı solucanlara ihtiyacım var." İnliyor, başını geriye atıp güzel boğazını bana gösteriyor.

Gözlerimi bolca kırpıyorum. Bu hatuna ayak uyduramıyorum. Her beş dakikada bir ruh hali değişiyor. Sanki orgazmının anahtarı ekşi sakızlı kurtlarmış gibi inliyor. Ağlayana kadar onu becermek istiyorum. *Çok sapkınım.*

Onun yerine "Ekşi jelibonlara bayılırım," diyorum.

"Ne kadar çok ortak noktamız var." Üzerimden atlayıp üzerindeki kumları silmeden ve bana elini uzatmadan önce gülümseyerek başını sallıyor.

Partinin devam ettiği ateşe doğru geri dönüyoruz. Han ve ben sandalyeye doğru yürürken Tarah ve arkadaşı beni hemen fark ediyor, Han'ın kolu benimkine dolanmış, deneyen Cali sahil kızının üzgün bakışını fark etmemiş gibi görünüyor.

Bu kadının dünyayı umursadığını hiç sanmıyorum. İsteddiği zaman, istediği şeyi yaparak hayatını sürdürüyor ve herkes onu bu yüzden seviyor gibi görünüyor. Erkekler, kızlar, aklınıza ne gelirse, herkes onu görüyor. Bir yere yaklaştığında orayı bir şimşek gibi aydınlatıyor. Çılgınca. Dürüst olmak gerekirse, insanların onu nasıl karşılayacaklarını bildiklerini sanmıyorum. O tam bir muamma ve insanlar onun bulmacasını çözmeye çalışmak yerine, onun dağınık parçalarına eşlik ediyor ve bunu sanat olarak adlandırıyor.

Ateşin etrafındaki sandalyelerden birinin arkasında asılı duran küçük bir kanvas çantaya doğru koşar. Slate, kızın geri döndüğünü görünce ona doğru ilerliyor. Sadece arkadaş mı, seks arkadaşı mı, yoksa onun için ne olduğunu anlayamıyorum. Tahminimce onun için karmaşık, kız içinse hiç karmaşık değil.

Tarah şezlonglardan birinde yanıma oturuyor ve içecek bir şey isteyip istemediğimi soruyor. Bana kırmızı solo bardaklarda bir bira ve iki shot viski getiriyor, böylece bardaklarımıza dokunup birlikte içiyoruz. Bacaklarımın arasına kıvrılıyor, elleri pantolonuma sürtünmeden önce

kıçını sikime yaslıyor. Dikkatimin dağılmasından, dokunmaktan zevk alıyorum.

Ama dikkatim yeterince dağınık değil. Dikkatimi tekrar Slate ile hararetli bir şekilde konuşan Han'a çeviriyorum, onun söylediği bir şeye histerik bir şekilde gülüyor. Bu kızı güldürme yeteneğinin sadece benim sahip olmak istediğim bir şey olduğunu fark ediyorum. Slate'in o kadar komik olduğundan şüpheliyim. Adını bir kayadan alıyor. Ben çok komiğim.

Tuvalinden küçük bir plastik torba çıkarıyor, sonra ateşin etrafında yürümeden önce Slate'e şakacı bir şekilde dirsek atıyor. Dikkatimi tekrar Tarah'ya veriyorum, elleri kalçalarımnda geziniyor. Sarı saçlarını karnıma yaslamış, ateşi izliyor ve karşımızdaki arkadaşıyla konuşuyor.

"Kapıyı aç," diyen kadife sesi duyuyorum, içimden ölü kalbime doğru bir elektrik şimşegi çıkıyor.

Kafamı kaldırıyorum ve Han sandalyenin arkasında duruyor, dudakları kulağıma çok yakın. Dişlerinin arasında bir sakızlı solucan tutuyor ve ağzımı açıp ondan almam için beni kışkırtıyor. Diğer ucunu ısırıp almaya çalışıyorum ama o biraz geri çekiliyor, seksi bir dil savaşı oyunu oynuyor. Sonunda ağzıma attığımda teslim oluyor.

Sırıtarak uzaklaşmadan önce kulağıma doğru fısıldıyor: "Önce dudaklarım değdi."

Onu izliyorum, gözlerim onunkilere dikili, ta ki görüş alanımdan çıkıp kumsalın karanlığında kaybolana kadar.

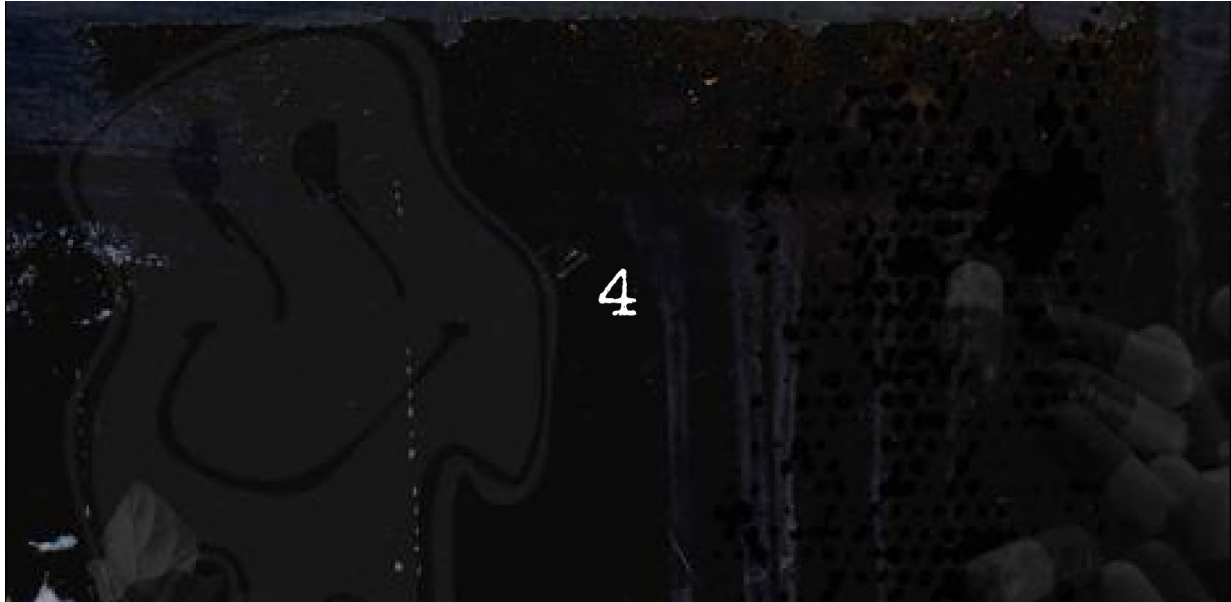
Artık işimiz bu.

Han ile aramızda şakalar
var. Han.

Herkesin istediği ama sahip olamadığı kız. Beni sürekli onun renkli Rubik küpünü çözme ihtiyacı içinde bırakan, elde edilemez mucize.

Bulmacalar; birdenbire benim olayım oldu.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

Söyledikleri şeyi yaptı.
Ortadan kayboldu.

Bir serap gibi kayboldu. Dokunmaya çok yaklaştım. Orada olduğuna yemin edebilirdim. Gerçek olduğuna yemin edebilirdim, ama zaman geçtikçe ve onu görmedikçe, her şeyi kafamda uydurmuşum gibi hissediyorum. Cole'un bir kız kardeşi var mı ki? Son birkaç gecedir ne kadar berbat durumdayım?

Hawke yumruğunu kapıma vurarak, "Hadi gidelim," diyor.

Bugün stajımın başlangıcı. Tamam, yalan söylüyorum, bu bir staj değil, ama bir nevi dublör oluyorum. Hawke bugün beni bazı mülklere götürüyor, bana ipleri gösteriyor, ellerimi bazı gerçek işlerle kirletiyor.

Bunun için kıyafetim bile yok. Dar kot pantolonum evlerin çatılarında fazla hareket etmeme izin vermiyor ve jogger'larım fermuarlara takılıp beni oluklardan sarkıtıyor. Bunu çoktan hayal ettim. Yırtık eski bir kot pantolon buluyorum, eski bir kazak giyiyorum ve buna iş kıyafetim diyorum.

Mutfağa giriyorum ve Cole'u kahvaltı hazırlarken buluyorum. O bana dönerken ben de yaklaşık yirmi kişinin yemek yemesi için yapılmış büyük granit adaya tünüyorum.

"E' Yumurta demek," diye göz kırpmıyor ve bir tabağı bana doğru itiyor.

"Teşekkür ederim bebeğim. Beni tam ihtiyacım olan şekilde nasıl dolduracağını her zaman biliyorsun," diye cinsel olarak inliyorum.

"Acele et, Kid!" Hawke fuayeden bana havlıyor, belli ki konuşmamıza dikkat kesilmiş.

Kapıda iş botlarını giymiş, benimle ya da bensiz yola çıkmaya hazırlanıyor.

"Bana numarasını ver," diyorum ağzıma bir çatal dolusu yumurta tıktırarak. "Kimin? Tarah'ın mı? Diğer her şeyle birlikte onu da çoktan aldığını sanıyordum.

Bu dünyaya sunabileceği çok şey var" diyor.

"Kıskanma bebeğim, sana hiç yakışmıyor. Kalbimin sende olduğunu biliyorsun." Sırıtiyorum, eline uzanıyorum.

"Fucknut, hadi gidelim!" Hawke bağırıyor, sinirleniyor.

"Johanna. Bana onun numarasını ver." Zararsız olduğumu söyleyen umutlu bir gülümseme takınıyorum.

"Ha! Evet, hayır," diye hızlıca cevap veriyor. "Eğer numarasını almanı isteseydi, alırdın. Uzak dur. Seni kendi iyiliğin için uyarıyorum."

"Pshhh." Ona el salladım.

Sanki benim için neyin iyi olduğunu biliyorlarmış gibi. Benim için neyin iyi olduğunu biliyorum ve bu ölümcül olma potansiyeli olan her şey.

Hawke'a doğru yürüyorum, siyah botlarımı giyip bağcıklarını bağlıyorum. "Nerede o? Birkaç gündür onu ortalıkta görmedim."

"Yaptığı şey bu. Her zaman yaptığı şey. Ortadan kaybolur. O konuya girme bile, Kid," diyor Hawke sert bir şekilde, Cole iç çekerek mutfığa doğru yürürken.

İç çekiyorum, tembel bir gülümsemeyle başımı duvara yaslıyorum, sadece onun çılgın, rastgele, doyumsuz kıcını düşünüyorum.

"Ben zaten oradayım."

İşe koyulduk. Hawke beni mülklerinden birinin çatısına çıkardı, kiremitleri onarıyordum.

Zona.

Yaptığım en kirli iş, terk edilmiş eski bir depoda bir uyuşturucu bağımlısına uyuşturucu satmaktı, uzun boylu, dengesiz kıcımı bir evin tepesine dikmek değil. Korkuyorum.

"Korkuyor musun lan?" Hawke çatının kenarında bana doğru yürürken soruyor. Çok aşağılayıcı.

"Hayır, ben sadece... rüzgar beni bir parça buğday otu gibi büküyor."

Ellerini kalçalarına koymuş, bana aptal olduğumu söyleyen bir bakış atıyor, sabahtan beri çalışmaktan vücudundan ter damlıyor. Cole'un ondan neden hoşlandığını anlıyorum elbette. Her tarafı yırtık pırtık, her yerinde dövme var ve ellerini iyi kullanıyor. Çok yönlü bir piç. Zenginliği paylaş. Handy Man Heaven'ın sayfalarından fırlamış kirli bir erkek model gibi görünüyor.

Ben daha çok buğday çimeniyim, o ise meşe ağacı. Ama buğday çimi bir smoothie'ye karıştırıldığında sizin için sağlıklı olabilir. Bağışıklık sistemi için harikayım.

sistemler.

"İşte, bunu soy. İşte böyle." Kırık kiremidin üstündeki kiremidi kaldırıp bana nereye bağlandığını gösteriyor. "Çivileri sök ve çıkar."

Dediğini yapıyorum, çivileri çıkarıyorum. Bana yeni bir çarşaf veriyor, altından geçiriyor ve nereye çivileyeceğimi gösteriyor.

"Söktüğünüz diğer kiremidi tekrar çivilediğinizden emin olun, dört çivi, yaklaşık altı inç aralıklarla" diye hatırlatıyor bana, başka bir alanda çalışırken.

"Tamamdır, patron!" Abartılı bir tonda cevap veriyorum.

Saatlerce çalışıyoruz ve ben bu işi öğrenmeye başladım. Çatıcılık eğlenceli bir iş. Müzik dinlerken, bira içerken ve aynı zamanda para kazanırken akılsızca çalışıyorum.

Hawke bu yaz bana yardım etmem karşılığında beni maaşa bağlayarak beni şaşırttı. Bedava kiranın yeterli bir tazminat olduğunu düşünmüştüm ama bana bunun benim için yeni bir başlangıç olabileceğini söyledi. Ayaklarımın altına biraz yasal para koyup beni çalıştıracakmış. Eğer bu bir işse, aslında bundan zevk alıyorum. Birkaç saat sonra, güvenli ve kiralamaya uygun olduğundan emin olmak için mülkü kontrol eden bir müfettişle buluştuk. Tamamladığımız çatı kaplamasından temele ve aradaki her şeye kadar her şeyi kontrol ederken onu kompleksin etrafında takip ediyoruz. Biraz hıyar gibi, bu yüzden kendimi araya girip tatlı dille tüm sorunları ondan öğrenirken buluyorum. Hızlıca, "Evet, o bugün sipariş ediliyor," ya da arsızca, "Hadi ama adamım, bunun yeterli olacağını biliyorsun."

Hawke yüzünde bir eğlence ifadesiyle beni inceliyor. Müfettiş bize iyi bir rapor vererek ayrılıyor ve sonunda konuşuyor.

"Sanırım senin nişini bulduk," diye sırtarak ensesini ovuşturuyor.

"Neymiş o?"

"İşin iş kısmına girmen gerekebilir. Emlakçı ya da öyle bir şey. Herkese her şeyi satabilirsin. Beyaz eldivenli bir kadına ketçaplı dondurma bile satabilirsin, seni sinsi orospu çocuğu seni." Şakacı bir şekilde göğsüme yumruk attı.

"Ne diyebilirim ki? Ağzımı iyi kullanırım." Omuz silkiyorum.

"İnsanları doğal cazibenle nasıl etkileyeceğini kesinlikle biliyorsun. Bu yeteneklerini kullan ve biraz para kazan artık." Soğutucudan bana bir şişe su fırlatarak beni güldürdü.

Düşünülmesi gereken bir şey olabilir.

O akşam Tarah beni arıyor ve arkadaşlarının evindeki bir partiye gelmemi istiyor. Aklımdan geçen ilk düşünce Han'ın da orada olabileceğiydi. Gitmeyi kabul ediyorum.

Bana hemen yapışıyor ama benden daha fazlasına ihtiyacı olduğunu söyleyecek şekilde değil. Takılmak ve parti yapmak istiyor. Bunu anlıyorum.

Eve girdik, yine güzel bir sahil evi. Bu çocuklar ailelerinin geliriyle parti yapmaya bayılıyorlar, yemin ederim ve ben de bunun için buradayım. Sanırım beni ünlü bir rapçi falan sanıyorlar. Bu Ralph Lauren poloları denizinde garip bir şekilde uzun olmak yardımcı oluyor.

Rastgele giysilerimi, vintage grup gömleğimi, parçalanmış siyah kot pantolonumu, rastgele dövme çeşitlerimi sorgulamıyorlar. Muhtemelen artık serseri görünmek moda olduğu içindir. Bunu yıllardır yaptığımı bilmiyorlar.

Burada Han'dan bir iz yok, neden olsun ki? Öyle biri yok. Tarah ve güzel esmer arkadaşı bize güvertede içki getirdiler, karanlık okyanusa bakıyor. Dalgaların sesi, içerideki ve dışarıdaki rastgele hoparlörlerden gelen müzikle karışıyor. Güvertenin tamamı, her bir direği aydınlatan LED ışıklı cam bir çevreye sahip ve ışıklar müziğin ritmine göre değişiyor. Acayip bir şey. Zengin insanlar böyle garip şeylere para harcamayı seviyor.

Birkaç adam geldi, kendilerini bana tanıttılar. Oldukça sakin görünüyorlar, ama yine de herkesle anlaşabilirim. Sohbet bize doğru akıyor, Tupac'ın mı yoksa Biggie'nin mi daha büyük bir etkisi olduğunu tartışıyoruz, gerçek doğu kıyısı/batı kıyısı türü şeyler oluyor. Tartışma Noah ve Lucas adında, muhtemelen ailelerinin mali koruması olmadan hiç yaşamamış iki adam arasında hızla hararetleniyor. Garip beyaz çocuk saçmalıkları.

Bu insanlarla hiçbir şekilde ilişki kuramıyorum ama bu onlarla birlikte olmayacağım ya da onlara uyuşturucu satmayacağım anlamına gelmiyor. Para paradır ve bu insanlarda çok para var.

Birkaç perk sattıktan sonra güvertenin kenarına doğru ilerleyip diğer konuklara ve partiye katılanlara bakıyorum. Yükseklik korkumu yavaş yavaş yeniyorum, her seferinde bir kiremit. Kollarımı cama yaslayarak biramı şişenin boynundan tutuyorum ve ayın sudaki yansımasına bakıyorum.

Yine aklımdan geçiyor.

Ayın karanlık yüzü. Saklandığı yer. Bunun arkasındaki derin anlam neydi? Zihnim bilmeceyi çözmeye çalışıyor. Ayın karanlık yüzü, hep orada olan ama hiç görülmeyen bir şey. Gerçeklik için bir metafor belki de? Akıl sağlığı nedir? Sözleri bende yara izleri bırakıyor.

Yaklaşık beş kişilik bir grup altımızdaki sahil boyunca yürüyor. Partiye yaklaştıkça, yukarı çıkmak için döndüklerini görebiliyorum. Biri hariç hepsi.

Biri onlarla yollarını ayırıyor, kendi başına yürüyor. O olduğunu söyleyebilmemin tek yolu, imzası olan selamının gölgesidir.

Bu Han.

Neden yukarı gelmiyor?

Biramın geri kalanını yudumlayıp mutfak tezgâhının üzerine bırakıyorum ve partiye katılanların yanından geçip aşağı iniyorum. Kuma vurduğum ve onun yürüdüğü yöne doğru koşmaya başladım. Küçük bir nokta kadar insan görüyorum ve ona yetişmeye çalışıyorum. Nefes nefese kalmıştım. Ona doğru koşmaya çalışırken resmen boğuluyordum. Yıllarca sigara içtiğim için ciğerlerim mahvoldu.

"Jo!" Bağırıyorum ve olduğu yerde duruyor.

Şaşkın bir ifadeyle yavaşça bana dönüyor ve gözlerini kısarak ona kimin soyadıyla seslendiğini anlamaya çalışıyor.

"Çocuk mu?"

Ona doğru koşuyorum, sonra hemen eğiliyorum, nefesimi tutmaya çalışırken dizlerimi tutuyorum, yavaşça sönen bir balon gibi hırıltıyla nefes alıyorum.

"İyi misin?" diye soruyor, dudakları ölümcül görünüşüme bakarken hafifçe aralanıyor.

Ayağa kalkıyorum, ellerimi başımın üstüne koyuyorum, daha rahat nefes alabilmek için ciğerlerimi açıyorum. Gözleri benimkileri bulmadan önce, muhtemelen oradaki dövmeleri kontrol etmek için açıkta kalan alt karnıma bakıyor. Bir an kafası karışmış gibi göründükten sonra gülümsemesi yeniden beliriyor. Burun halkasını değiştirmiş. Septumunda artık altın bir halka var.

"Harikayım. Nereye gidiyorsun?" Sonunda nefesimi tutarak

soruyorum. Bana cevap vermiyor, sadece arkasına bakıyor.

"Bu bir sır mı? Sır tutma konusunda çok iyiyimdir. Bazılarını paylaşmalıyız," diye hevesle başımı salladım ve onun kıkırdamasına neden oldum.

Kulaklarıma müzikten daha iyi geliyor. Onu incelemek için bir an ayırıyorum. Yeşil gözleri beni görünce bir parça coşkuyla parlıyor. İstese de bunu inkar edemezdi. Benden biraz hoşlanıyor. Tıpkı bir insanın böcek ısırığının kaşırmaktan hoşlanması gibi. İşin bittiğinde acısa bile iyi hissettiriyor.

"Sırların neler, Kid? Cephaneliğinde neler olduğunu ancak hayal edebilirim," diyor ve tekrar yürümeye başlıyor.

Karanlık sahilde baş başa yürürken ben de onu takip ediyorum. "Bir düşüneyim. Benim hakkımda kimsenin bilmediği bir şey nedir..." I bir an düşündü. "Ah! Biliyorum! Lisedeyken cebir öğretmenimle sınıfımı geçebilmek için sevişirdim."

Yürümeye devam ederken yüzü bana dönüyor ve ben tepkiye, "sen gerçekten boku yemişsin" yüz ifadesine hazırım, ama Han olan her şeyle birlikte, beklediğimi alamıyorum.

"Yeni mezun bir kadındı, kocasının kaldıramadığı yaşlı ve şişman bir kadın değil. Sadece bunu söylüyorum. Bazı standartlarım var."

Alt dudağını ısıırıyor, bana bakarken gülümsemesini tutmaya çalışıyor.

"Bu delicesine seksi." Bana sırtıyor, sonra tekrar öne doğru bakıyor. "Eskiden böyle şeylerin başıma geldiğini hayal ederdim ama okulda her zaman doğuştan çok iyiydim. Sanırım fırsat hiç kucağıma düşmedi."

"Öğretmeninizle seks yapmak için şantaja uğradığınızı mı hayal ettiniz?"

"Herkes öyle değil mi?" diye soruyor, sanki bu çok normal

bir şeymiş gibi. "Hayır, Han." Gülüyorum. "Hayır."

Omuz silkiyor ve yürümeye devam ediyor. Belli ki umursamıyor.

Sahildeki evlerin ışıklarından daha uzakta olan bu güzel küçük koya varıyoruz. Kanvas çantasını kolundan aşağıya bırakarak bu küçük düzen noktasına doğru yürüyor. Küçük bir yün battaniye çıkarıp kumun üzerine seriyor, çantasından bir torba jelibon ve küçük bir teneke kutu daha çıkarıp battaniyenin üzerine oturuyor.

"Sıra sende," diyorum, yanına uzanıp sessizce o küçük teneke kutunun içinde ne olduğunu merak ediyorum. "Sırlar. Her şeyi anlat."

Sırt üstü uzanmış, gökyüzüne bakıyor. Vücudunu hızlıca tarıyorum, bugünkü kıyafet seçimine bayılıyorum. Kalçalarına yapışan ama üzerinde spreyci boyayla yazılmış rastgele ifadeler olan bir şort giyiyor. Siyah gömleğinin ortasında spreyci boyanın rengiyle eşleşen kırmızı bir ejderha var. Gerdanlığı sadece BDSM kongrelerinde takılanlardan birine benziyor ve tabii ki kirli, gevşek bağlanmış converseler de cazibesini artırıyor. Saçlarının yarısı gökyüzüne doğru uzanan ilginç bir at kuyruğu şeklinde, diğer düz kısımları ise kalp şeklindeki yüzünün etrafında uçuşuyor.

Onu, hangi sırlarının açığa çıkmasını istediğini ve hangilerini sonsuza dek kendine saklamak istediğini düşünürken görüyorum. Bir anlığına görebildiğim bulmacasının parçası hangi sırrı? İçinde bu kadar çok sır olması bana çılgınca geliyor. Etrafındaki değerli ve önemli her şeyi emen, kendi zevki için rehin tutan, etten bir kara delik gibi.

"Ölümle ilgili endişelerimi azaltmak için zamanın hızını değiştirmeye odaklanıyorum."

Woah.

Sözleri üstümüzde, bedenlerimiz ve yıldızlar arasında süzülüyor. Onun yanında uzanıyorum, tekrar tekrar inceliyorum, anlamaya çalışıyorum. Dönüyorum

Başımı ona doğru çeviriyorum. Aya bakarken yüzü ifadesizdi. Zamanın hızını nasıl değiştirebilir ki? *Benimle taşak mı geçiyor?* Han'ın olayı bu, asla anlayamıyorum.

"Bu biraz iç karartıcı," diyorum, gerçekten düşündüğümde.

"Söz," diyor, sanki başka birinden bahsediyormuşuz gibi onaylayarak. Ama konuşmuyoruz, onun hakkında konuşuyoruz.

"Ama neden kontrolünüz dışında olan bir şeye bu kadar takıldınız?"

"Bu kadar inatçı, bu kadar kontrolsüz olması tam da bu yüzden beni tedirgin ediyor. Elimizde olmayan çok şey var. Bu sizi korkutmuyor mu? Olduğunuz her şeyin sadece şansa bağlı olduğunu bilmek? Bu da gerçekliği değiştirme ihtiyacını çok daha anlamlı kılıyor."

Bu konuşmanın ağırlığı hiç de beklediğim gibi değildi. Hiç bu kadar derin düşünmemiştim. Yine de Hawke gibi ölümle hiç bu kadar yakından ilgilenmek zorunda kalmamıştım. Bana yakın biri hiç ölmedi ve belki de naifliğim bunu gösteriyor. Han ölümle ilk elden ilgilenmiş gibi görünüyor, hem de doğal bir şekilde değil. Onun hikayesine başkalarının kanı bulaşmış.

Bir sakızlı solucan çıkarıyor ve o yeşil gözleriyle bana bakarken yavaşça dilinin üzerine yerleştiriyor. Anında sikime kan hücum ettiğini hissediyorum. Sakızlı solucan *gibi masum bir şeyi nasıl bu kadar seksi gösterebiliyor?*

"Sakızlı solucan yemek kadar masum bir şeyi nasıl delicesine seksi hale getirebilirsiniz?"

Beyinden ağza filtrelenmiş bir işlem yok.

Sırıttıyor, çiğniyor, sonra solucanı yutma gösterisi yapıyor, boğazının yuvarlanışını görmeme izin veriyor ve sonra bana dilini göstererek eksik içeriği sergiliyor. Kot pantolonumun içi acıyor.

"Doğru tutumla her şeyi cinsel hale getirebilirsiniz" diye yorumluyor.

"Dilimi tekrar içine sokmak istiyorum." Acı çekiyormuş gibi ona bakarak ağzımdan kaçırdım.

Acı verici. Onu istiyorum. Kötü bir şekilde. Bir insanı isteyebileceğiniz her şekilde. Her şeyimi onun her deliğine sokmak istiyorum. Onu bağlamak ve ihtiyacım olduğu kadar sert bir şekilde almak, bu duyguları içimden söküp atmak, içimdeki çılgınlığı yatıştırmak için onu güvenli kelimesini kullanmaya zorlamak istiyorum.

Gittiğim her yere çöp kusan çöp ağzıma kaşları tekrar kalkıyor. Onun yanında herkes bu kadar azıyor mu? Normalde sekse takıntılı olduğumu biliyorum ama bu hastalıklı bir takıntı. *Beni beslediği bu zehir de ne?*

"Kulağa eğlenceli geliyor," diye yanıtlıyor basitçe. "Ama senin için biraz yaşlı değil miyim?" Kaşlarımı indiriyorum. Bu düşünce aklımın ucundan bile geçmemişti.

"Kimse benim için çok yaşlı değildir. Bu ruhla ilgili, hatırladın mı? Senin ruhun beni sertleştiriyor. Acı verecek kadar sert."

Kıkırdıyor, "Standartlar, değil mi? Kaç yaşındasın sen?"

Bir an durup düşündüm. Yaklaşık bir buçuk ay önce fark edilmeyen bir doğum günüm olduğunu gerçekten unutmuşum. *Vay be.*

"Yeterince yaşıyım. Sen?"

"Daha yaşıyım," diyor basitçe.

"Bu umurumda değil. Yaş bir sayıdır. Asıl önemli olan zihniyettir."

Hiçbir şey söylemedi. Sadece yan gözüyle bana sırtıyor.

"Biraz olgun görünüyorsun," diyor sonunda, başını biraz geriye eğip beni analiz ederek.

Bu yorum karşısında başımı eğiyorum ve göz göze gelmeden önce etrafıma bakıyorum. "Devam eden bir çalışma olduğumu söyleyebiliriz."

İç geçiriyor ve tekrar suya bakıyor. "Hepimiz öyle değil miyiz?"

Ay ışığına bakmasını izliyorum, zihninin bir dakikada bir mil gittiğini biliyorum. Sırları var, hem de çok fazla ve bencilce, hepsini bilmek istiyorum.

"Ama önce..."

Yüzünü bana dönüyor, kutuyu aramızda tutarken dilini şakacı bir şekilde dışarı çıkarıyor ve kirpiklerinin arasından bana bakıyor. Kutuyu açtığımda, içinde çeşitli uyuşturucular olduğunu gördüm. Gerçekten buraya gelip kendi başına uyuşturucu almayı mı planlıyordu?

"Uçmak ister misin?" diye soruyor, bana bakarak.

Uyuşturucu kullandım. Hem de çok. Ama daha önce hiç uçmam istenmemişti. Şu anda hangi uyuşturucudan bahsettiğinden bile emin değilim ama bunun bir önemi yok. Sırf onunla bir şeyler paylaşmak için bana verdiği her şeyi kabul ederdim. Cehennemnin derinliklerine gitmek ister misin? Elbette, Han. Yeni bir boyutta sıkışıp kalmak ister misin? Neden olmasın? Yaşıyorum ve benimle tek elle uçurumdan sarkmaya razı olan tek kızla yaşıyorum. İkimiz de kendimize göre berbat durumdayız ve bu bizi birbirimize bağlıyor gibi görünüyor.

"Bana kanatlarımı ver," diye cevap veriyorum, dirseğimin üzerinde doğrulup küçük battaniyenin üzerinde ona doğru dönüyorum.

Üzerinde Gengar ve Charizard gibi Pokemon karakterleri olan iki küçük kâğıt karesi bulunan küçük bir poşet çıkarıyor.

LSD.

Asitle uçmak üzereyiz.

Vay anasını.

Duraklıyor, göz ucuyla bana bakıyor. "Bunu daha önce hiç yaptın mı?"

"Hayır," diye hızlıca cevap veriyorum.

Beni yanlış anlamayın, ben bir uyuşturucu bağımlısıyım. Ama uyuşturucu bağımlılarının bile tercih ettiği bir tat vardır. Benimki ot, alkol, mantar, kokain, Addys, Oxys ve Percocets. Asitle hiç uçmadım. Bu yepyeni bir mucize dünyası.

"İstiyor musun?" diye soruyor, bir salatalık kadar soğukkanlı. "Seninle mi? Evet."

Orada oturmuş, bir süre bana bakıyor, belli ki o güzel, tuhaf küçük kafasında bir şeyleri gözden geçiriyor. Bana bakıyor, sonra tekrar okyanusa, kuma bakıyor ve sonra bakışları tekrar benimkini buluyor.

"Belki de benim evime gitmeliyiz?" diye soruyor.

Kaşlarım heyecanla kalkıyor, sonra aklından neler geçtiğini merak ettiğimde iniyor. Tahminimce ilk kez asitle kafayı bulmuştum, kendimi kaybetmişim, şeytanlarımı okyanusta boğmaya çalışıyordum, o ise altı ayaklı, sikik kıcıımı karaya taşımaya çalışıyordu.

"Evet," diyorum hızla, onun benimle ilgili hayalini gerçeğe dönüştürmek istemediğim için. "Senin evinde. Hadi yapalım şunu.

OceanofPDF.com

T Duvarda bir ördek var.

Ördek resmi de değil. Gerçek bir ördek. Yeşilbaş. Doldurulmuş.

Cehennemden gelen bir tahnitçiye gitmiş gibi görünüyor. Gagası merkezden uzak, ağzı kısmen açık ve boncuk gibi gözlerinden bahsetmiyorum bile. Çocukken kullandığımız, ölü bir kuşun üzerine yapıştırılmış gözbebeklerine benziyorlar. Gözün o kadar çok beyazı görünüyor ki, bu onu korkunç derecede gerçek dışı yapıyor. Bunlar bir yana, en tuhafı ölü hayvanın minik siyah bir fötr şapka giymiş olması. Gagasının kenarına yapıştırılmış mızıkadan bahsetmeyi unuttum mu? Bu ölü hayvan artık bir çeşit Gotik Mariachi grubunun bir parçası.

Kuşu incelediğimi, acılı bir yüz ifadesi takındığımı fark ediyorum ve onun gözlerini üzerimde hissediyorum.

"Adı Norbert," diyor arkamdan mülayim bir ses tonuyla.

Tabii ki ona isim verdi.

"Ben de öyle düşünmüştüm. Yine de açıklığa kavuşturduğunuza sevindim. Herhangi bir karışıklık istemem."

"Onu öldürdüm. Sonra onu bir hatıra olarak sakladım."

Neden bahsettiğini bilmiyorum ama artık hiçbir şey beni şaşırtmıyor. Kafa karışıklığımı ve bu hikayeye daha fazla ihtiyaç duyduğumu hissetmiş olmalı çünkü açıkça devam ediyor.

"Suyun kenarında bir şeyle boğuluyordu, sanırım plastik bir şeydi. Acı içindeydi. Nefes almasını sağlamaya çalıştım ama çoktan ölmüştü, gözümün önünde yavaş yavaş ölüyordu." Hatırlayarak doğrudan ona bakıyor. "Göğsünü bastırdım. Onu boğdum. Bunu yapmak beni öldürdü ama daha fazla acı çekmesini izleyemezdim."

Orada yan yana durup ona bakıyoruz.

"Lanet olsun Norbert," diyorum kendimi kötü hissederek.

"Kısa bir süre sonra onu yolun aşağısında bu tür şeylerde uzmanlaşmış ucuz bir tahnitçiye doldurttum."

Duygusal olarak üzücü ve rahatsız edici bir şeyden, cesedi doldurmaktan bu kadar kolay bahsetmesi beni şaşırttı. Ve ne konusunda uzmanlaşmış ucuz bir tahnitçi? Hastalıklı mariachi grupları mı yaratıyor? Su kenarında otururken ölüm korkusuyla ilgili tartışmamızı hatırladım. Onu bir hatıra olarak sakladığını söyledi. Ama neyin hatırlatıcısı?

"Senin için biraz su," diyerek beni düşüncelerimden kopardı.

Bize biraz su getirdi, yolculuğa çıkmadan önce muhtemelen ihtiyacımız olacağını söyledi ve yine de tek düşünebildiğim, bitkilerinin muhtemelen bana ne kadar kızgın olduğu. Kıskanıyor olmalılar.

Onun yanına, kanepesine oturdum. Ev güzel kokuyor, gerçekten güzel. Sakin bir şey, eğer sakin bir koku tanımlanabilirse. Uçucu yağlar ya da beni rahat hissettiren topraksı bir şey. Kızların evlerinin güzel kokması için ne yaptıklarını bilmiyorum.

Duvarlar yeşile boyanmış. Bitkilerinin olması gereken renk gibi yeşil. Bu kadının dairesinin her yerinde ölü ve çürüyen bitkilerden başka bir şey yok, sanki Sahra Çölü'ndeymişiz gibi. Eğrelti otları, çiçekler, hayatım buna bağlı olsa adını sayamayacağım daha birçok şey, hepsi sarkık ve kabuk bağlamış, yaprakları bir tür hüzünlü rahatlamayla alttaki zemine dökülüyor.

Duvarlar, parlak yeşilin keskin kontrastıyla bitkilere hayat vermeye çalışıyor gibi görünüyor. Sağ gözündeki beneklerden biriyle aynı renkte. Bu renk bir başkası için tahammül edilemeyecek kadar fazla olabilir ama benim için hem rahatlatıcı hem de uyarıcı. Yumuşak aydınlatma mekânı oldukça karanlık tutuyor. Ölümle çevrili olmasına rağmen burada gerçek bir rahatlık var.

"Yakın zamanda seni bekleyen biri var mı?" diye soruyor, önümde durup suyunu yudumlarken siyah saçlarından bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırıyor.

Vücudu için ölünür. Meme uçlarının ejderha gömleğinin yumuşak kumaşına baskı yapmasına, dik duruşlarıyla kendilerini serbest bırakmaya çalışmasına bakmadan duramıyorum. Kahretsin, göğüsleri harika. Tekrar baktığımı fark ediyorum, bu yüzden boğazımı temizliyorum ve dikkatimi dağıtmak için gözümü ovuşturuyorum.

"Hawke ve Cole beni beklememeleri gerektiğini biliyorlar," diye cevap veriyorum, arkama yaslanıp koltuğuna çöküyorum.

Biraz kaşlarını çatıyor ve bunun ne anlama geldiğini bilmem gerekiyor.

"Bu biraz üzücü," diye cevap veriyor, kanepede yanıma kıvrılıyor.

Gözleri gömleğime takılıyor, eli omzumdaki bir şeyi okşuyor. Hiçbir anlamı olmayan bir dokunuş ama her yerde hissediyorum.

"Bu neden üzücü?" Yüzlerimiz onun küçük kalkık burnundaki küçük çilleri saymama yetecek kadar yakınen soruyorum.

Dişlerini yavaşça alt dudağına götürüyor, hala omzuma bakıyor, neredeyse bunun paylaşmaya değer olup olmadığını düşünüyor.

"Bu seni bekleyen biri olmadığı anlamına geliyor," diyor, gözleri tekrar benimkileri bulurken dudakları hayal kırıklığıyla aşağıya doğru dönüyor. "Seni bekleyen birinin olmasını hak ediyorsun."

Sözleri göğsümü ağrıtıyor. Beni bekleyen birine layık olduğumu mu düşünüyor? Bu bana onun benim hakkımdaki hisleri hakkında ne söylüyor? Kendimi hiç buna layık hissetmedim. Bunu çok derinlemesine okumadan önce sakinleşmeliyim.

Gülümsüyor ve devam ediyor: "Her neyse... Bu gece kalsan iyi olur."

Açık sözlü, dobra dobra, nokta atışı, ama yine de istediğim gibi vurmuyor. O kadar umursamaz ki, geceyi onunla geçirmemi istemenin kulağıma cennet gibi geldiğini fark etmiyor. Neden onun için daha anlamlı değil? Öyle olmasını istemem beni rahatsız ediyor.

"Bu kanepeye sığabilir miyim bilmiyorum, yatakta yer açmam gerekebilir," diyerek imalı bir şekilde gülümsüyorum.

"Tabii ki benimle yatacaksın," diye yanıtlıyor. "Seni kanepede yatırmam." Alay ediyor ve gecenin sonunda onun yatağında olmayacağım çok saçma bir düşünceymiş gibi gülüyor.

Neden bu kelimeler olduğundan daha fazla anlam ifade edemiyor?! Aletimin hissettiği gibi onun da hissetmesi için yanıp tutuşuyorum.

Küçük teneke kutusunu kapıyor, kanepede kucağıma oturmadan önce Pokemon sekmelerini çıkarıyor, bacakları benimkileri çevreliyor, ortası doğrudan sikimin üzerine oturuyor.

Woah.

"Hazır mısın evlat?" diye soruyor usulca, seksi sırtışı üzerime yayılıyor.

Derin bir nefes alıyorum, kendimi onun altına ayarlamadan önce yutkunuyorum. Kahretsin, kucağımda çok iyi hissediyor. Ellerimi onun üzerinde kaydırmaktan başka bir şey yapamıyorum.

açıkta kalan uylukları. Huzursuzdum, onun en seksi yerlerinden birinde yaşayan o yılanı dokunmak istiyordum.

"Ağzını aç bebeğim," diye fısıldıyor ve gözlerim başımın arkasına yuvarlanıyor.

Bana bebek dedi ve beni uyuşturucuyla besliyor. Birçok yönden, şekilden ve biçimden sikildim.

Birini benim dilime, diğerini onunkine koyarak sırtıyor, sonra üzerimden kayıyor ve biz ilacın etkisini göstermesini beklerken sağımdaki boşluğa sokuluyor. Yakın teması şimdiden özlüyorum ama arka cebimden telefonumu çıkarıp ona bakıyorum.

Hawke: Geç geleceksen şifreyi kullan, k i l i t l e n e c e k .

Diego: Dostum, partide amcık yanıyor. Buraya gel.

Tarah: Nerede yaptın sen Gitmek mi? Gel. Geri, gizemli gezgin. Tekrar kucağına binmek istiyorum.

Son söylediğime kıkırdıyorum ve Han bunu anlıyor. "Ne oldu?" dedi, şirin şirin.

"Hiçbir şey." Gülümsüyorum, telefonumu kapatıyorum ve önümde sehpa olarak duran tahta kütüğün üzerine bırakıyorum.

Kıskanç bir tip olmadığını biliyorum ama yine de bu bilgiyi paylaşmanın kabalık olacağını hissediyorum.

"Seni bu kadar dünyevi bir hatun olarak düşünmemiştim," diyerek konuyu değiştiriyorum. "Yani, dilinde metal var."

"Bitkiler mi? Yeşil duvarlar mı? Evet, anladım." Etrafına bakınarak biraz kıkırdıyor. "Ama etrafımdaki dünya beni hayata döndürmese bile mağaramın beni hayata döndürmesine ihtiyacım var."

Bunu hissediyorum. Bunu derinden hissediyorum. Bu yüzden karanlıkta gelişıyorum. Kendime ait birçok mağara buldum. Gerçi benim mağaralarım beni canlandırmaktan ziyade uyuşturan yerler.

"Bazı karanlık yerler gördün, değil mi?" Filtresiz soruyorum.

Onun yüzeyinin altında ne olduğunu bilmek istiyorum. Herkesin durduğu yüzeyin. Onun içine dalmak ve karanlığında boğulmak istiyorum, çünkü bunu yapacak kadar deliyim.

Kıkırdıyor, aramızda aşağıya bakıyor, sonra tekrar bana bakıyor. "Bunlar asit etkisindeyken atlamak isteyeceğin türden konuşmalar değil."

"Pekala, hadi seksten konuşalım."

Daha rahat görünüyor, bacak bacak üstüne atıyor ve yüzünü bana dönüyor.

"Hadi." Vücudunu oynatıyor. "Seks yaptığın en çılgın yer?" diye sordum.

"Araba Yıkama," diye hızlıca yanıtlıyor, sonra bir soruyla karşılık veriyor. "Seks sırasında başına gelen en tuhaf şey?"

"Araba Yıkama!? Bu da bana senin adamın hızlı olduğunu gösteriyor."

"Hızlı olmak eğlenceli olabilir," diyor k e n d i n d e n emin bir şekilde ve tatlı dudaklarının kenarını diliyle yalıyor.

Yutkunuyorum, aletimin hızlıca bir şeyler hissetmesini diliyorum. "Git."

"Ah," diyorum düşünmek için duraksayarak. "Ailenin köpeği kıcımlı valadı."

Bir kahkaha patlatıyor ve ben yine o garip onaylanmayı hissediyorum, gülümsemem onunla eşleşiyor.

"Açıkçası planlı değildi. Bir anda ortaya çıktı. Üstteydim, hatunu eziyordum ve köpek gizlice yaklaşıp kırımını yaladı. Berbat." Sözlerimi bir an için düşündüm ve bir hatunu ezdiğimi söylediğim için dangalak gibi görünmediğimi umdum. Bu onun kahkahasını hiç de yavaşlatmışa benzemiyor. Şimdi sırt üstü yatıyor, bacakları karnını tutarken kıkırıyor.

"Bu berbat bir şey," diyor. "Senden hoşlanıyorum, Kid. Çok komiksin."

Evet. Bunu her yerde hissettim.

"Ve sen eşsizsin," diye dürüstçe cevap veriyorum.

Bana şakacı bir şekilde burnunu kıvrıyor ama tam yüzü düşerken gözlerinde hüznü görüyorum. Değişmeden önce sadece kısa bir saniye. Çoğu insan bunu asla fark etmezdi ama çoğu insan ben değilim. Önemli olduğunda anlayışlı olabilirim ve Han söz konusu olduğunda, ayrıntılara dikkat etmemezlilik edemem.

Yaklaşık bir saat sonra, yüzümü duvara dönmüş, ördeğe bakıyordum.

Neden? Bunu neden yaptı? Norbert cesedinin bir odada sahte gözbebekleri, bir sombrero ve bir mızıkla birlikte sergileneceğini bilmiyordu. Ölümün ve yaşam eksikliğinin günlük bir hatırlatıcısı, tıpkı bitkileri gibi. Öldükten sonra bizi tanıyan insanların bizi doldurup evin etrafında ayağa kaldırdığı, içlerinde bir zamanlar yaşanmış bir hayatın yalanlarından başka bir şey barındırmayan et kabuklarımızın yanından geçtiği bir dünyada yaşadığımızı hayal edin. Bu ne tür bir sahte boktan şey böyle?

"Evlat, ördeğe bakmayı kes," diyor Han kanepeden. "Bu onu geri getirmeyecek."

Yüzümü ona dönüyorum, bu asit yolculuğunun her zerresini hissediyorum. Kanepenin etrafını saran ve hayata tutunmaya çalışan eğretili otları mutlu bir şekilde dans ediyor, kendi albümlerinin şarkısıyla sallanıyor ve duvardaki ördeğe adeta eziyet ediyor. *"Hâlâ hayattayız, orospu çocuğu! Yaşıyoruz ve sen ÖLÜ BİR ÖRDEK KARTALI iken hayata tutunuyoruz!"* diye tatlı, Disneyvari sesleriyle mutlu bir şekilde şarkı söylüyorlar.

"Gel buraya bebeğim," diyor kadife sesiyle. Ama bu sefer onu görebiliyorum. Bana ulaşan sesini görüyorum. Güneş gibi altın sarısı ve bağırsaklarıma ve göğsüme nüfuz ederken sıcak. "Hadi sakinleşelim."

Gözlerimi çılgınca kırıştırarak görüşümü düzeltmeye çalışıyorum ve tekrar kanepeye, onun yanına oturuyorum. Kucağıma uzanıyor; yüzü tavana dönük, siyah parlak saçları kucağıma yayılmış, parmaklarımı yumuşak saçlarında gezdiriyorum. O kadar pürüzsüz ki.

Mırıldanmadan önce bana gülümsüyor. O zaman mırıldanmasının daireden yayılan bir sesle aynı hızda olduğunu fark ediyorum. Birden arka planda çalıyor olması gereken müziğin farkına varıyorum.

"Bu 2000'lerin alternatif punk rock'ı mı?"

"Sakinleştirici, değil mi?" diyor usulca, SUM41 uyumsuzluk hakkında öfkelenirken gözlerini kapatıyor.

Çılgılığı tanımlamak için kullanacağım kelime bu olmazdı. Oturdum ve şarkının sözlerini dinledim. Sanki ilk kez duyuyormuşum gibi tekrar dinliyorum. Sesin ardındaki anlamı dinleyerek ona uyandım.

"Bu çok dahice!" Onaylayarak bağıriyorum ve onun hafifçe sıçramasına neden oluyorum. "Bizi kendi bireysel kimliğimizden uzaklaştırmak için uyum sağlamanın toplumsal etkisini tartışma şekli. Genç yaşta bize verilen gelişigüzel kalıba uyarak kendi ölümümüzün akılsız kurbanları olamayız. Dünya bizden beklentilerinden çok daha büyük."

Han bana gülümsüyor. "O koca saçlarının altında bir filozof olduğunu kim bilebilirdi ki?" diyor şakacı bir şekilde uzanıp saçlarımı karıştırmadan önce.

"Peki onlar kim? Bize kim sahip? Kimse bize sahip değil. Hepimiz hareket eden büyük bir parçacık kümesiyiz. Ayrıca, ona uymasını söyleyen insanları dinleseydi bu mesajı duyuyor ya da alıyor olmazdık ve o zaman hepimiz nerede olurduk?"

"Söz." Havaya bir yumruk atar. "Düzenin canı cehenneme."

Bir hatun aynı anda nasıl bu kadar seksi ve havalı olabilir? Çok havalı. Bu hoşuma gitmedi.

Yirmi dakika ya da iki saat sonra ikimiz de yerde yüzüstü yatıyoruz. Han, arka planda Norah Jones çalarken bulduğu rastgele boyama kitaplarını boyuyor. Müziği onun doğrudan bir temsili gibi. Tamamen rastgele ve her yerde.

Ben dönen görüntüye bakarken o elindeki tüm renkli kalemleri kullanıyor. Daha önce deneyimlediğim hiçbir şeye benzemeyen görsel bir fantezi. Yarattığı şey önümdeki kâğıttan kalkıyor, o usulca renk katarken havada yavaşça dönüyor.

Kâğıdın üzerindeki renkleri okşarken belli belirsiz iç geçiriyor ve ben onu bu renklerin mutlu ettiği kadar mutlu edip edemeyeceğimi merak ediyorum. *Onu hiç hissettirebilecek miyim?*

Yüzünü bana dönüyor, gözleri benimkilerle birleşirken başı kitabın üzerinde yatıyor.

"Zaten bana hissettiriyorsun," diye kaşlarını çatarak cevap veriyor. Sanki onu mutsuz ediyormuş gibi bir kaş çatma.

Lanet aklımı okuyabiliyor!

On dakika ya da belki on yıl sonra, artık söyleyemiyorum, Han dans eden eğrelti otlarından birinin üzerinde sürünen en küçük örümceği buldu.

"Aman Tanrım, Kid, bak," tatlı sesi bana altın ısı dalgaları gönderiyor.

Örümcek parmağının ucuna kadar sürünüp yüzümüze bakmak için durakladığında bakakalıyoruz. Biz ona bakarken o da bize bakıyor, sanki artık yalnız olmadığını fark etmiş gibi.

Örümceğin eğrelti otuna geri tırmanmasına izin vermesini sessizce izliyoruz. Bu minik ruha karşı inanılmaz derecede nazik.

Geçen hafta odamda yerde koşan bir örümceğin üzerine bastığımı hatırlıyorum. Her zamanki gibi bağırsakları yeni Nike Blazer ayakkabılarımın altına bulaştığı için çok sinirlenmiştim. O örümceği ve onun hayatını hiç umursamadan sonlandırmanın benim için ne kadar kolay olduğunu düşünüyorum. Ya o ben olsaydım? Kendimle yüzleştiğim ve beni bekleyen yeni hayata değip değmeyeceğimi gördüğüm bir zaman yolculuğu reenkarnasyonu. Ama hayır, bağırsaklarım dağınık olduğu için kızgınım. Bir insan olarak berbatım.

"Hayatın ne kadar güzel bir parçası," diye mırıldanıyor Han yanımda, beni örümcek öldüren, kendine zarar veren kargaşamdan geri getiriyor.

"Çok küçük ve etrafındaki dünyanın farkında değil," diye yorum yapıyorum.

"Her şeyin büyüklüğünü anlayamaz, sadece alabildiği kadarını alır," diyor Hans yumuşak bir sesle, yüzünü bana dönerek. "Tıpkı bizim gibi."

Bu lanet bir vahiy.

Ona bakmak için dönüyorum. Yüzlerimiz birbirinden birkaç santim uzakta ve ben onun altın sıcaklığında eriyorum. Gözlerimi kapattığımda gözlerim ağırlaşıyor ve öne, onun yastık gibi dudaklarına düşüyorum. Arka planda Led Zeppelin'den "Black Dog" çalarken öpücük renkleniyor, yine o ana uygun görünen rastgele bir şarkı.

Dillerimiz tekrar tekrar birbirine değerken yeşiller, kırmızılar, sarılar ve

mavilerle yıkanıyorum. İnliyor ve sesler sinapslarımı aşıyor. Eğiliyorum

Kanepede arkasına yaslanıp, kalçalarını açarak bana uyum sağladı.

"Seni becermek istiyorum," diye fısıldıyorum boynuna karşı, ağzımı kulağına kadar götürüyorum, dudaklarımın yumuşaklığı cennet gibi geliyor.

"Bu lanet odayı çılgınlıklarla boyamak istiyorum."

"Çocuk." Yumuşak bir şekilde iç geçiriyor, yüzümü ellerinin arasına alıp beni kendisine çeviriyor.

Ben ona doğru yaklaşırken yeşil gözleri beni bütünüyle yutuyor, o bana ağzını açmadan önce tatlı dudaklarını yalıyorum. Öpüşüyoruz, müzik onun tutuşturduğu ateşe benzin gibi gelirken vücutlarımız senkronize bir şekilde hareket ediyor.

"Beni becermeni istiyorum," diye inliyor öpücükler arasında, gömleğimi pençeliyor, boynumun kenarını yalayabilmek için beni kendine çekiyor.

"Sadece içinde olmak yeterli değil. Aklını sikmek istiyorum. O kara deliğin her köşesine ulaşmak ve bunu anlatmak için yaşamak istiyorum." Zevkle inliyorum, dudakları kulağımın yanındaki deriyi emerken ereksiyonumu ona bastırıyorum.

Aklından bahsedilince hareketsiz kalıyor. Onu becermek sorun değil, ama bundan daha derine inmekten söz edildiğinde, birdenbire her şey bitiyor.

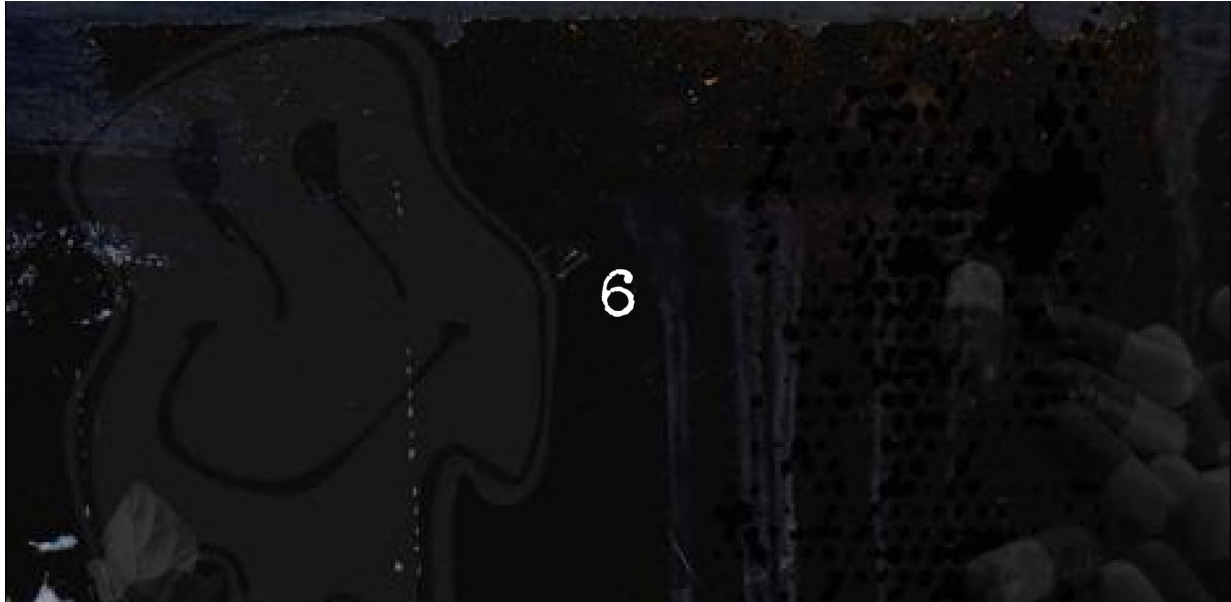
"Han, sorun ne?" Onunla yüzleşmek için geri çekilerek nazıkçe soruyorum.

Bana gülümsüyor ve bu bir acıma gülümsemesi gibi geliyor, ya da belki de içimde hissettiğim bu endişeye karşı çılgınca bir sezgim var.

"Kara delikler ve zihinler gezinmek için değildir," diyor ve beni ensemden tutup dudaklarına yaklaştırıyor. "Asla kaçamayacaksın."

Bu gidişle isteyeceğimi sanmıyorum.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

H Dövmesi kalçasından yukarı ve etrafına doğru kayıyor.

Yılan canlı; dili bana doğru fırlıyor, beni baştan çıkarıyor.

dokunmam için yalvarıyor, eğer dokunursam ısırılacağımı bile bile yasak meyveyi yemem için. Elimi yaklaştırıyorum, ama tam yaklaştığım anda dişlerini bana doğru göstererek bir nefes çekmeme ve son anda geri çekilmeme neden oluyor.

Şu an yatakta benim üstümde. Kanepeden yatak odasına geçtik. Sonunda beni dudaklarından ittikten sonra, aşkımın yatak odasına hızlıca bir göz atıyorum. Onun gerçek sırlar sığınağı. Şaşırtıcı bir şekilde, mekân olabildiğince yavan. Sanki başka birinin, bir yabancıнын odasındaymışız gibi. Duvarlar beyaz; yatak örtüsü beyaz, sayısız yastık beyaz, köşedeki basit masa bile beyaz. Her şey bembeyaz. Bu odada tam bir kadın eksikliği var ve bu bana son derece tuhaf geliyor.

Bünyesinde barındırdığı her şey renkli. Canlı, ıslıl ıslıl, parlak, cesur ve ıslıl ıslıl.

Radiant.

Ne domuz ama. Charlotte'un Ağı.

Bahse girerim daha önce gördüğümüz örümcek, onun güzelliğini elinden gelen tek şekilde anlatmaya adanmış bir ağ inşa ediyordur. Hayatının amacı, Han'ı kelimelere dökmeye çalışmak. Onu asla tam olarak ifade edemeyecek kelimeler. Onu kuşatan karmaşıklık söz konusu olduğunda kelimeler anlamsızdır. İşe yaramaz, aptalca kelimeler.

Tanrım, her yerdeyim. Kafam allak bullak oldu.

Onun yastık yığınınına uzanıyorum, yumuşak, güzel formu yine üzerimde. Başımı beyaz tüylere yaslıyorum ama henüz düşmeyi bırakmış gibi hissetmiyorum.

Çünkü ben
yapmadım. Sürekli
düşüyorum.

Aşağı.

o

w

n

D

O

W

N

Kelimenin tam anlamıyla bu kızgın yastık bulutunun içinde yutuluyorum. Her yerdeler, beni omuzlarımdan tutup içlerine çekiyorlar. *Neden bu kadar çoklar?! Bir insan nasıl böyle yaşayabilir?!*

Beni boğucu deliklerinin derinliklerine doğru sürüklüyorlar. Beni sıcak, beyaz bir kucakta ölümüne boğmak için yüzümü sıkıştırdıkça alan gittikçe daralıyor.

Çılgınca etrafıma bakıyorum, yüzüm bir o yana bir bu yana gidip gelirken göğsüm kabarıyor. Koyu renk, kısa saçlarının arasından bana bakıyor, yumuşak dudaklarını hafifçe aralayarak beni değerlendiriyor. Küçük kelebekler gibi çırpınan yumuşak kirpikleri, altlarındaki muhteşem sürüngen yeşili gözleri kaldırıp kapatıyor.

"İyi misin?" diye ağır çekimde soruyor, sesinin altın ışınları yüzümdeki endişe yastığını kışın yağın karın üzerindeki güneş gibi eritiyor.

Nefes alıyorum, yastıkların şimdilik geri çekildiğini fark ediyorum, o sırada sorusu tekrar aklıma geliyor.

"Ben iyiyim. Hayır!" Sesimin yavan çıkmasını engelleyerek dramatik bir şekilde bağıyorum. "Ben harikayım."

Sırıttışı şekillenirken dudağı köşeye doğru çekiliyor. Ellerim kalçalarında geziniyor ve dövmesiyle göz teması kurmadan parmak uçlarımda altındaki yumuşaklığı hissederek gözlerimi kapatıyorum. Ellerimi üzerinde hissetmekten hoşlanarak tatlı bir inilti çıkarıyor ve hemen gözlerimi tekrar açıyorum, odanın etrafına yayılan seslerinin renklerini kaçırmamaya çalışıyorum.

Bunun bu kadar görsel bir deneyim olacağını hiç düşünmemiştim.

"Ne yapmak istiyorsun, Kid?" diye soruyor usulca, parmakları göğsümden karnıma doğru iniyor. Bu his çok heyecan verici.

Bekle. Gömleğim ne zaman çıktı?

Onun görünüşüne bakıyorum. Dudaklarını yalayıp vücudumu incelerken, orta parmağıyla dövmelemin ana hatlarını usulca çizerken göğsü üzerimde yükselip alçalıyor. Bana dokunması çok iyi hissettiriyor, tıpkı ona iyi hissettirdiği gibi. Kelebek kirpiklerini yukarı kaldırıyor ve benimle göz göze geliyor.

Bu bakış çok güçlü. Göğsümün içine ulaşıyor ve daha derin bir şeyi yakalıyor. Onu aşağı çekiyorum, böylece dirsekleri beni çevreliyor ve aramızda sadece birkaç santim var. Aynı şekilde açılmış gözlerimizle birbirimizi inceliyoruz, iki kayıp ruhun bakışı, bir şekilde birbirlerinde yansımalarını görüyorlar.

Sanki daha önce tanışmışız gibi hissediyorum. Sanki birbirimizi yüzyıllardır tanıyormuşuz ve sonunda birbirimize geri dönmenin yolunu bulmuşuz gibi hissediyorum. Yıllarca süren savaşın ayırdığı kayıp aşıklar ya da onun gibi bir şey. Bu his kollarımdaki tüyleri diken diken ediyor; tüylerim diken diken oluyor, omurgama doğru ilerliyor. Bu bir çeşit hesaplaşma.

"Siktir," diye fısıldıyorum kendi kendime tüm bunların gücü karşısında.

"Sevişmek ister misin?" diye soruyor usulca ve ben bana soru sorduğunu unutuyorum. Başımı iki yana sallıyorum, hâlâ ona bakıyorum, gözümü kırpmıyorum, bu bağlantının bitmesini istemiyorum. Gözbebeklerimin kurummasına, kabuk bağlamasına izin verebilirdim. ona bakmaya devam edebildiğim sürece hiçbir şeye.

"Çok daha fazlasını istiyorum," diye fısıldıyorum acı dolu bir ifadeyle ve bu itirafla kendimi şok ediyorum.

Kelimeler ağızımdan çıkarken kelekleri geri çekiliyor. Yılan tekrar kalçasından yukarı kayıyor, karnının üzerinde süzülüyor, dönüp bana bakıyor, sözlerime kızıyor. Yastıklar tekrar başıma doğru yavaşça ilerlemeye başladığında gözlerimin büyüdüğünü hissediyorum, bu sefer beni bitireceğinden eminim. Şimdi her şey yeniden oluyor.

Gözlerim çılgınca etrafta dolaşıyor olmalı çünkü yüzümü tutuyor, çenemi ellerinin arasında hafifçe tutuyor, sevimli ve şefkatli gülümsemesi hızla çarpan kalbimi tekrar sakinleştiriyor.

"Çocuk," diye fısıldıyor.

"Hmm?" Yastıklarla göz teması kurmamaya çalışarak soruyorum.

"Buraya gel, bebeğim. Sana bir bardak su getirelim."

Tekrar mutfığa dönüyoruz, o bir bardak su doldururken ben de duvarın yanında durup onu izliyorum.

Birinin dikkatimi çekmeye çalıştığını duyuyorum. "Pssst!"

Burada başka biri mi var?!

"Psst! Çocuk!"

Hay sikeyim.

Başımı hareket ettirmemeye çalışarak gözlerimi endişeyle sese doğru çeviriyorum.

Arkamda kim var lan?!

Başımı hafifçe çevirdiğimde onunla yüz yüze geliyorum.

Norbert. Lanet olası Norbert. Başını bana doğru çevirmiş, boncuk gibi gözleri ve ürpertici gülümsemesiyle bana olabilecek en kötü şekilde işkence ediyor.

"Çok safsın dostum," diyor taş gibi sesi kulağıma doluyor.

"Ne?!" Ona fısıldayarak karşılık veriyorum.

"Seni asla içeri almaz," diye gülüyor, gözleri hiç kapanmıyor, ağzı bir karış açık.

Ürkütücü ama yine de onun için üzülüyorum. Böyle görünmeyi o istemedi. Zavallı adam.

"Neden olmasın?!" Han'ın beni duymadığından emin olmak için dönüp bağıırken bir yandan da fısıldıyorum.

Bardağa buz küpleri koyuyor, sırtı hala bana dönük, ölü ördek leşiyle yaptığım konuşmadan habersiz.

"O kırıldı. Ruhu gitmiş. Onu düzeltebileceğini mi sanıyorsun? Onu bana geri getirebilir misin?"

Ölü ördek, yaşayan bir insanı hayata döndürüp döndüremeyeceğimi soruyor. İroni.

"Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum," diye itiraf ediyorum, iç çekerek ve Norbert'in tam anlamıyla konuşma modunda olduğu gerçeğini kabul ederek.

Kahretsin, kendimi zar zor düzeltebiliyorum. "O senin amacın."

Onun sözleriyle alay ediyorum.

"Amaç hakkında ne biliyorsun? Mızıkla çalışıyorsun." Kıpırdamadan bana bakıyor, ben de ona bir surat yapıyorum.

"Grubu tamamla ve onu geri getir," diye mırıldanıyor. "Ne?" Hiç mantıklı konuşmuyor.

"Grubu tamamla," diyor yine iğrenç, boğuk bir fısıltıyla. "Sen neden b a h s e d i y o r s u n b e ?!" Bağırıyorum, sinirleniyorum Norbert kelime kusmuğu için.

"Bir şey söylediğimi sanmıyorum," diye cevaplıyor Han, bana suyu getirirken. "Ama kim bilir? Zaman değiştiğinde kelimeler kayabilir."

Bana doğru eğiliyor. Neden bana doğru eğiliyor?

Duvarın yere kaymış olmalıyım. Evet, şimdi yerdeyim. Yanımda oturuyor, buraya nasıl geldiğime dair soru sormuyor, sadece takılıp düştüğüm gerçeğini kabul ediyor.

Mutfağının muşamba zemininde yan yana oturuyoruz, sırtımız duvara dayalı, bacaklarımız önümüzde uzanıyor. Arka planda Pretty Ricky çalışıyor ve onun rastgele müzik zevkinde tam bir daire çiziyoruz. Ben gömleksizim ve o sadece benim gömleğimi giyiyor. Buraya nasıl geldik bilmiyorum ama işte buradayız.

Kollarım gevşerken ellerim yerde, yüzüm yanımda uzanıyor. Elini elimin üstünden kaydırıyor, yumuşak, sıcak küçük parmakları

benimkine doğru ilerliyor. Birbirine bağılı ellerimize bakıyorum, diğer elimi alıp onunkinin üstüne koyuyorum, sonra başımı yana eğip ona bakarken kucağında tutuyorum.

Odanın karşısındaki duvara bakıyor, derin düşüncelere dalmış. Ne kadar zaman geçtiğinden bile emin değilim, ama bana verdiği su bardağına baktığımda, buzun çoktan eridiğini görüyorum.

"Sana daha önce hiç hissettirip hissettiremeyeceğimi sormuştum," diyorum usulca. "Bunu düşünüyordum ama yüksek sesle söylediğimin farkında değildim."

Yutkunuyor, hâlâ duvara bakıyor.

"Sana zaten hissettirdiğimi söylemiştin."

Hiçbir şey söylemiyor, sadece nefesini içine çekerken dudaklarını aralıyor.

"Sana ne hissettiriyorum, Han?" Merakla soruyorum. "Ve bu seni neden üzüyor?"

Daha önce boş olan yüzüne hüznün ve hayal kırıklığı dolu bir ifade yayılırken kaşları aşağı iniyor.

"Bunun bir önemi yok. Bunun için yeterli zaman yok," diyor ve sonunda başını duvara yaslayıp bana bakıyor.

Sesinin artık renk taşımadığını fark ettim. İnişe geçmiş olmalıyım. Belki de yeterli zaman yok derken bunu kastediyordur. O da çöküyor. Zamanlamamız çok kötü. Aynı boyutta bile buluşamazken nasıl bağlantı kurabiliriz? Bunları düşünüyor olmam bile ne kadar berbat durumda olduğumu gösteriyor.

"İkimiz de çok berbat durumdayız," diye itiraf ediyorum.

Hafifçe kıkırdıyor ve bana hınzırca sırıtıyor.

"Yine de çok tuhaf. Sanki daha önce tanışmışız gibi bir hisse kapılıyorum," diye itiraf ediyor.

"Ben de öyle hissediyorum," diye ekliyorum. "Bu biraz çılgınca."

"Öyle," diye başını sallıyor ve yüzünü bana dönüyor, hesaplaşan bakışları içimi eritiyor. "Sana baktığımda hissettiğim garip bir aşinalık var. Sanki seni tanıyormuşum gibi."

"Belki de tanışmışızdır. Birbirimizi tanıyorduk yani. Belki daha önce tanışmışızdır. Farklı bir zamanda, farklı bir boyutta." Omuz silkiyorum.

Ciddi yüzü sözlerimi anlıyor, sonra yavaşça yumuşak bir gülümsemeye dönüşüyor. "Ben de öyle düşünmek istiyorum."

Şu anda bana karşı çok açık davranıyor. Daha önce söylediği söz bana tekrarlanıyor, zaman değiştiğinde kelimelerin kayma eğiliminde olduğunu söylemişti. Bunu bana ancak kendi yapabildiği şekilde anlatabilmek için beni kendi dünyasına getirdi. Ben onu kâbuslardan kurtarmak için tavşan deliğinden aşağı uzanan elim. Ona ulaşabilmem için beni buraya getirdi ama zaman tükendi. Beyaz tavşan cep saatiyle geri döndü ve onu yönlendiriyor.

Birlikte, el ele otururken biraz daha zaman geçiyor. Sonunda biraz sakinleşmeye başladığımı hissediyorum. Artık halüsinasyonlar görmüyorum, ama hala başlangıçta olduğu gibi çılgınca bir huşu ve merak duygusu hissediyorum.

"Daha iyi hissediyor musun?" diye soruyor, alnımdaki saçların bir kısmını geriye doğru tarayarak.

Parmaklarının tersiyle yüzümün yan tarafını usulca okşamaya devam ediyor. Bu hissi seviyorum. Başımı duvara yaslayıp bu hissin tadını çıkarıyorum.

İlk seyahatim sırasında benimle ilgilendi. Bunu başka biriyle, başka bir yerde yapmak istemezdim. Bu deneyim sırasında okyanusa yakın bir sahilde olma düşüncesi neredeyse kalp krizi geçirmeme neden oluyor. Beni buraya getirmekte haklıydı.

"Evet, biraz indiğini hissediyorum," diye yorum yapıyorum, kıkırdıyorum ve başımı hafifçe sallıyorum.

"İlk seferiniz gerçekten vahşi olabilir" diyor.

"Bir de bana sor," diye alay ettim. "Norbert benimle konuşmaya başladı."

Sanki bunu her zaman yapıyormuş gibi ciddi bir tavırla, "Çok iyi bir konuşmacıdır," diyor.

Ördekle konuşuyor mu?!

Yüzüm düşmüş olmalı çünkü histerik bir şekilde gülüyor.

"Ben ördekle konuşmam, kardeşim. Hepsi senin." Bana şakacı bir şekilde gözlerini deviriyor, sonra gülümsüyor.

Bir süredir tam bir aptal gibi davranıyor olmalıyım. Umursamam gerekirdi. Utanmalıyım, ama tek düşünebildiğim bana "bruh" dediği gerçeği. Tek kelimeyle arkadaşça.

Ben istemiyorum. Onunla bir arkadaşlık. Bu benim için asla yeterli olmayacak. Sadece düşüncesi bile beni delirtiyor.

"Beni çekici buluyor musun?" Bilmek istediğim için soruyorum. Cesur bir soru ama kendimi cesur hissediyorum.

Kıkırdıyor. "Tabii ki. Öyle olmasaydım son üç saattir yüzümü yalamazdım. O buz gibi, buzul gözleri beni öyle görmeye devam ediyor. Biraz tuhaf ama inanılmaz seksi."

Gözlerim!? Seksi mi?! Han bana seksi dedi.

Bu konuda birbirimizi yansıtıyor gibi görünmemizi seviyorum. Hala onun sürüngen renklerine alışamadım.

Yüzünü, dudaklarını, gözlerini, gözlerimden dudaklarıma ve tekrar gözlerime bakarken yükselip alçalan göğsünü inceleyerek derin bir nefes alıyorum ve ayağa kalkıp ona elimi uzatmadan önce nefesimi bırakıyorum. Orada öylece oturuyor, kafası karışmış bir halde bana şüpheyile bakıyor. Bir anlık bir şey yaşamış olabilirim ama geri döndüm. Yavaşça elini elime koyuyor, meraklı gözleri beni inceliyor, her hareketimi izliyor.

Onu neredeyse arkasındaki duvara ittiğim kadar hızlı bir şekilde yukarı çekiyorum.

Kalçalarımı ona doğru bastırırken nefesi kesiliyor, aramızda hiç boşluk bırakmadan onu bana bakmaya zorluyorum.

"Çocuk," diyor temkinli bir şekilde, niyetimden neredeyse emin değil.

"Seninle o boktan kulüpte tanıştığımndan beri bunu yapmak istiyordum," diyorum ciddi bir tonda, bileklerini avucumun içine alıp başının üstündeki duvara doğru sıkıca kavıyorum.

Başımı yana eğiyorum ve minyon boynunun uzunluğunu yalıyorum, dilim orada dövmele eğreltiotu yapraklarının üzerinde geziniyor, hemen üstündeki deriyi emmeden önce onları izliyor. Kulağının altındaki güzel, yumuşak, el değmemiş deriyi.

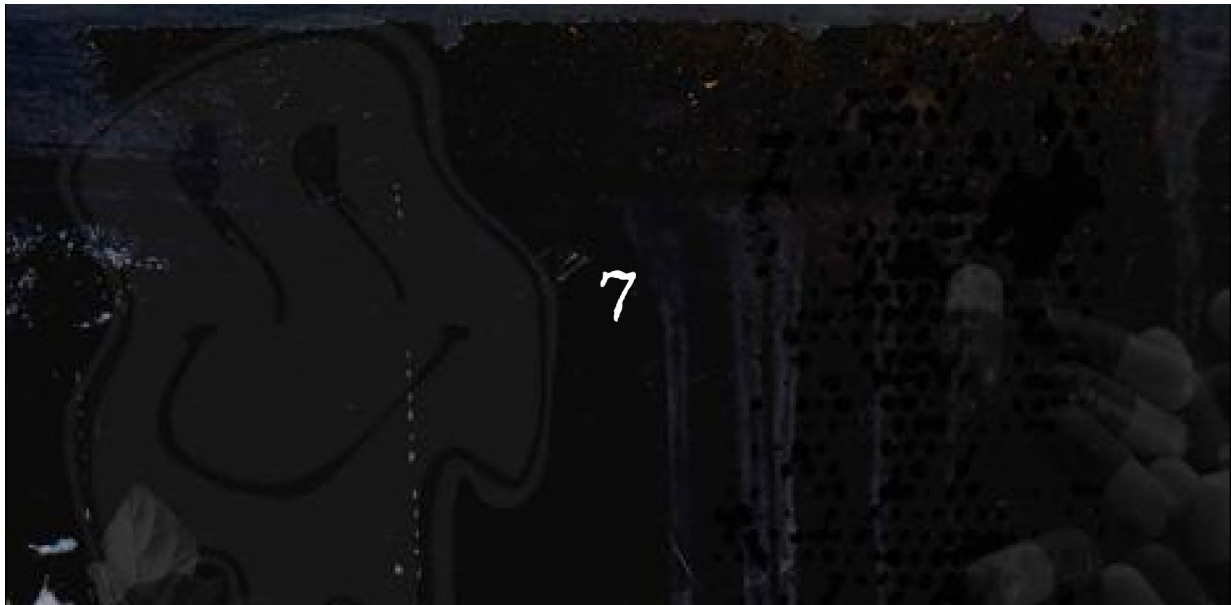
Dişlerim derisine batarken, pürüzsüz yüzey boyunca kabaca sürüklenirken, koyu bir iz bırakacağından eminim, dilimle nazikçe yatıştırmadan önce, noktayı yalayıp bir öpücük bırakırken onaylayarak inliyor.

Nefesi daralırken bana tatlı sesler çıkarıyor ve boynuna tam erişim sağlıyor. "Tekrar yap."

Hareketleri tekrarlıyorum, boynuna bir iz daha bırakıyorum, daha niyetimi anlamadan onu benim olarak damgalıyorum.

Bana ne yaptığının farkında olduğunu sanmıyorum. O yastıklara düştüğüm gibi ona düşüyorum. Sıcak kucaklarının derinliklerine, bu bittiğinde boğulacağımı bilerek. Nefesim, beyazla çevrili cadalog tarafından benden alındı.

Ama düşmek hiç bu kadar iyi hissettirmemişti.

OceanofPDF.com

J Tıpkı vaat edilen kara delik gibi, kendimi kaybettim. İçine düştüm kendi ölümüm. Beni uyardı, uyarmadı diyemem. Bütün İşaretler oradaydı. *Kalbini kıracağım. Asla kaçamayacaksın.* Onun meydan okuyan ve sevimli hallerini görmezden geldiğim bu cümleler, aslında üzerine basıldığında patlamayı bekleyen birer gerçek bombasıydı.

Ve işte buradayım, hepsinin üzerine atlıyorum.

Han'ı görmeyeli ya da onunla konuşmayalı iki buçuk hafta oldu. Hawke'nin de dediği gibi, kendi gerçekliğinde yaşıyor ve sürekli bu şekilde ortadan kayboluyor. Bunu biliyorlar ama yine de bunu yapmaya devam etmesine izin veriyorlar. Çok çocukça, çok sorumsuzca. Açıkçası çok kızgıyım.

Bir keresinde bana insanların beni beklemesini hak ettiğimi söylemişti. İnsanların onu beklediğini bilmiyor mu?! Hayatımda hiç kimsenin hakkımda ne düşündüğünü önemsemiğim bir yerde olmadım. Ben neysem oyum, çoğuna göre kabul et ya da etme, ama Han söz konusu olduğunda, olmasını istediğimden daha fazla önemsiyorum. Ondan ne kadar hoşlanmaya başlamış olsam da, gerçekten nefret etmeye başladım.

Hawke telefonundan başını kaldırarak, "Bu gece plajda parti var," diyor.

"Evet, plaj dükkanından Hollis de az önce mesaj attı. Büyük bir tane olacak.

Bran'ın evinde," diye ekliyor Cole kucğından.

Bu ikisi aynı kişiye dönüşebilir. Ne yapıyorlar ki? Cole otururken her zaman onun üstünde, ayaktayken de her zaman onun kalçasına yapışmış durumda. Lanet hücresele füzyon burada.

"Ona katlanamadığımı biliyorsun," diyor Cole. "Ona zarar verdi."

Kafam karışmış bir şekilde ikisine bakarken kaşlarım onun ifadesine doğru kalkıyor. Hawke hemen, "Gitmemize gerek yok," diyor.

"Hayır, sorun değil. Orada o kadar çok insan olacak ki, aptalı göremeyeceğim bile. Evlat, Brynn'i ara! Çifte randevu yapabiliriz." Cole umutlu bir gülümsemeyle telefonundan başını kaldırıyor.

Brynn ile çiftleşmek istemiyorum; senin kaybolan hayalet kardeşinle çiftleşmek istiyorum!

"Evet, evet tabii." Onun yerine cevap veriyorum.

"Senden tamamen hoşlanıyor, Kid. Hadi ama, sonsuza kadar orospu olamazsın. Kıza bir şans ver."

"Eh," diye cevap veriyorum. "Bekle, az önce bana fahişe mi dedin?!

Garip bir şekilde gururum okşandı." "Haklı. Sikini her şeyin içine sokuyorsun." Hawke ekliyor. "Bu doğru değil." Gözlerimi hızla kırıştıtırıp tiksintiyle başımı sallıyorum.

"Açıkla büyükanne," diye karşılık veriyor Hawke, ellerini başının arkasında birleştirmiş, yüzünde kibirli bir sırıtışla bekliyor.

Bu adamdan nefret ediyorum.

"Oh, gerçekten oraya gidiyoruz, ha?" Cole oturduğu yerden kalkıp ikimizin arasında bir ileri bir geri bakarken dudaklarımı birbirine kenetleyip ona ters ters bakıyorum.

"Bekle, ne!? Çocuk, bir büyükanneyi mi becerdin!? Öyle olmadığını söyle." Cole, kusmak üzereymiş gibi bir elini dudaklarına götürür.

"Evet, bir büyükanneyi becerdim. Ama çok seksiydi, o yüzden benimle böyle oynama Hawke. Genç yaşta hamile kaldı ve kızı da onu takip etti. Benim sorunum değil!" Omuz silkip geçiştirdim.

Hawke, Cole'a "Yaşlı kadınlar onu seviyor," diyor.

"Anladım. Ağzı var dili yok" diye ekliyor, sanki ben orada değilmişim gibi konuşarak.

"Yetenekli bir dilden bahsetmiyorum bile. Test sürüşüne çık bebeğim." Dilimi şakacı bir şekilde ona doğru salladım.

"İğrenç, o kiralık araba çok fazla kullanılmış." "Acıdı.

Canımı yaktın." Sahte bir acıyla göğsümü tutuyorum.

"Her iki durumda da... Brynn," diye devam ediyor Cole, sanki az önce kıcımlı kızartmamış gibi. "Konuş onunla. Çok tatlı ve çok iyi biri."

Bu ikisi ve onların lanet aşk hikayesi. Bu gerçek hayat değil. Üzerime peri tozu serpebileceklerini sanıyorlar. Burada hiçbir işe yaramaz!

Brynn iyi ama. Kesinlikle Tarah'tan daha çok bana göre. Brynn ve ben Hawke ve Cole'un yakındaki plaj dükkanında çalışan bazı ortak arkadaşları aracılığıyla tanıştık. Onlar yerel halktan, bu yüzden sahili mahvetmeyi ve bütün gece parti yapmayı seven turist tipleriyle pek iyi anlaşıyorlar. Brynn bana bir vakıf fonu bebeği ile yeni paralı turist arasındaki farkı nasıl anlayacağımı göstermeye özen gösterdi. Biraz komik ve tuhaflığı bana şu anda unutmaya çalıştığım birini hatırlatıyor.

Biriyle en harika geceyi geçirdikten sonra uyandığınızda onun için hiçbir şeyin değişmediğini nasıl görürsünüz?

LSD gecesi, ki ben buna LSD gecesi demeye karar verdim, benim en kötü anım haline geldi. Keşke bir rüya olsaydı, çünkü bu anıyla yaşamak sürekli bir kabus gibi hissettiriyor.

O gece saatlerce konuştuk, politika, Evren, bilinç, bir insanın kim olduğu ve etrafındaki dünyayı nasıl algıladığına dair sizi gerçekten çeken her şeyi tartıştık. Han'ı olduğu gibi gördüm ve LSD'nin de etkisiyle, onun zihin yapısı ve hayat anlayışı hiç bu kadar net olmamıştı.

Korkuyordu. Güzel zihninin anlayamadığı şeylerden korkuyor ama aynı zamanda onlara hayranlık duyuyordu.

Örneğin ördek. Onu işledikten sonra, onun gördüklerini görmeye başladım. Norbert'in asılı cesedi onun için bir semboldü. Bilincin ya da bilinç eksikliğinin ve etrafımızdakiler var olmaya devam ederken bizim kısa bir süre içinde nasıl yok olabileceğimizin bir sembolü. Bitkilerde bile. Ölmek üzere olan bitkileri almasının bir sebebi vardı. Ölümden ve bilinmeyenden korkuyordu ve kaçınılmaz olan kapısını çalana kadar zamanı oyalamak istiyordu. Beni de yanına alarak zamanın hızını nasıl değiştirdiğini gösterdi. Kendini uyuşturmak ve zihnini uyuşturucularla çarpıtarak zamanı uzatmak, bir yandan da etrafını ölümle çevrelemek işe yarıyor gibiydi.

Asıl soru nedeniydi. Neden saptırıyordu? Neden kendini uyuşturma ihtiyacı hissediyordu? Bu zihinsel farkındalığın kökeni neydi?

Halüsinojenlerin etkisiyle o gece birlikte uyuştuk, sürekli birbirimize dokunduk, kaçınılmaz olan gerçekleşene kadar o tutkulu öpücükleri öptük.

Seks yaptık.

Sıradan bir şey değildi.

Saatlerce sevişirken kilise çanlarının kulaklarımda çınladığını duydum. Vahşiydi. Doyumsuz derecede vahşi. Bu kadının güvensizlik kelimesinin ne anlama geldiğini bildiğini hissettiğim bir an bile olmadı. Vücuduna sahipti, içinde bulunduğu teni seviyordu ve bana da onu nasıl seveceğimi gösterdi.

Dudaklarımız ve dillerimiz birbirimizin hikâyelerinin üzerinde geziniyor, yeniliği ezberliyor, bir nabızı patlama noktasına getiren şeyin bilgisini özömsüyordu.

İçine girdiğimde kendini bana açtı, daha önce hiç bilmediğim bir bağlantıyı tam olarak hissetti. Tutkulu, duygu dolu ama bir o kadar da seksi ve erotikti. Sesli bir aşıktı, ağlıyor ve sanki onu götördüğüm yolculuğa hazır değilmış gibi bana tutunuyordu. Tenimi tırmalarken çıkardığı sesler, nefes nefese inlemeleri, düşündükçe gözlerimin dolmasına neden oluyordu.

Sonunda orgazma ulaştığımızda, sanki sonsuza kadar sürmüş gibi hissettim. İlaçlar buna yardımcı olmuş olabilir, ama yine de daha önce hiç olmadığım kadar sert boşaldım ve his o kadar belirgindi ki; en az otuz dakika sürdüğünü hissettim. Nefes nefese kalmıştık ve sanki Kutsal Kase'yi keşfetmişiz gibi birbirimize gülömsüyorduk.

Hayatımın en güzel gecesi idi.

Ardından en kötü gün geldi.

Ertesi sabah, ilaçların etkisi geçtikten sonra uyandığımda bacakları bacaklarımın üzerinde, başı göğsümdeydi. Uyurken bana sarılmıştı ve bunun ne kadar iyi hissettirdiği beni şaşırtmıştı.

Deneyimlerimizden sonra değişmiştim. İçimde bir şeyler farklı hissediyordu. Bağlantımız beni aydınlattı. Ama Han? O aynı kalmıştı.

Uyandıktan sonra anında geri çekilmiş, etten bir kabuğa dönüşmüştü. Sanki ilaçların etkisiyle gördüğüm gerçek halinin bir anlık görüntüsü, duvardaki Norbert gibi cesedinden boğulmuştu.

Şevkli, eğlenceli, tatlı, rastgele, ama yine de sanki sadece başka bir günmüş, ne yazık ki başka bir adamla başka bir deneyimmiş gibi tamamen kopuk. Ayrılmadan önce ondan numarasını istemişim ama telefonunu kaybettiğini söyledi.

yeni bir tane alma sürecindeydi. Ne yazık ki o banyodayken buldum ve numarasını aldım. Evet, ben bir sürüngeyim. Ama yarım saat boyunca taşak patlatmış bir sürüngeyim. Bunun peşini bırakacak değildim.

Ve ben gittikten sonra ortadan kayboldu, haftalarca ne görüldü ne de haber alındı.

Bunu zihinsel olarak işleyemiyordum. Duyguları saptırdığını, hisleri uzaklaştırdığını biliyordum ama neden hala aklımdaydı. Ne kadar ilgimi çekse de, asla çözülemeyecek bir bulmacayı çözmek için gerçekten çalışmak istiyor muydum?

İşte buradayım, başka bir randevu planlıyorum çünkü bir kızı beklemeyeceğim ya da telefonu olduğu konusunda yalan söyleyen birini aramayacağım.

Hawke ve ben nihayet bugün işe koyulduk. Eski döşemeleri söküp parke döşüyoruz. Pis bir iş, çok pis, ama Hawke'ın yetenekli olmadığı bir şey yok. Bu adam tüm bunları nasıl yapacağını kendi kendine öğrenmiş, incelemeler yapmış ve çeşitli ev bakımlarıyla ilgili sayısız YouTube videosu izlemiş.

"Biliyor musun, bence sen kendi yerini buldun, kardeşim."

Hawke ifademe gülüyor, açıkça onun duygularını kopyalıyor.

Alnındaki teri siliyor ve mezurayı alet kemerine geri koyuyor.

"Kendi işimin patronu olmayı seviyorum. O kadarını söyleyebilirim," diye yanıtlıyor ve soğutucudan bir şişe su alıp bana fırlatıyor.

Birkaç dakika oturduk, bir şeyler içmek ve sohbet etmek için ara verdik.

"Peki yazdan sonra ne yapabileceğini düşündün mü?" diye soruyor, su şişesinden tek eliyle bir yudum alarak.

"Yarın ne yapacağımı bile bilmiyorum, dostum," diye cevap veriyorum, yüzümü buruşturarak.

"Bir yolunu bul, evlat. Sen farkına varmadan hayat gözlerinin önünden geçecek ve keşke bir planım olsaydı diyeceksin."

"Planınız nedir? Meşhur Cam ve Cole bundan sonra ne planlıyor? Hak ettiğiniz özgürlüğe kavuştunuz, rüya gibi bir eviniz, rüya gibi bir işiniz, rüya gibi bir kızınız var... Sırada ne var?" Sırıtiyorum.

İç geçiriyor ve yüzünde tam bir mutluluk ifadesiyle köşeye bakıyor.

"Haklısın. Her şeye sahibim," diye gülümsüyor ve sonra başını bana doğru kaldırıyor. "Ama oraya ulaşmak için en zor ve en karanlık zamanlardan geçmem gerekti."

Başımı sallıyorum, neler yaşadıklarını biliyor, her şeyi ilk elden görüyorum. Kesinlikle bunları atlattılar, çoğu kişiyi yıkacak şekilde zorlandılar ama sonunda hep birbirlerine sahip oldular. Doğru olduğunu bildikleri şeylere, doğru olduğunu bildikleri şeylere sıkı sıkıya sarıldılar. Ne kadar alışılmadık olsa da aşkları için savaştılar. Cole'u, dünyası başına yıkılırken ona bağlı kaldığı için seviyorum. Pes edebilirdi, ama bunun yerine bu adam için her şeyden vazgeçti ve o da bunu sonuna kadar hak etti.

"Ama o kadını her şeyimle sevmezsem namerdim," diyor ellerine bakarak. "Bana sevmeye değer olduğumu, hayatta benden üstün olduğunu düşündüğüm iyi şeylere değer olduğumu gösterdi. Bana her şeye sahip olabileceğimi kanıtladı. Benim için kendini feda etti. Benim için." İnançsızlıkla başını sallar.

"Bu ağır adam," diye başımı salladım. "Ve bu gerçek."

"Bizim için bir sonraki adım evlilik ve çocuklar, bir sürü lanet çocuk." Kaşlarını kaldırarak sırtıyor.

"Çocuklar!" mı? Lanet olsun, henüz amca olmaya hazır değilim. Ben bir çocuğum... kendim de bir çocuğum," diye kıkırdıyorum.

"Hazır ol, çünkü onun güzel kışını tekmelemek üzereyim." Yere bakarken sırtıyor ve bunu hayal ederken dudağının kenarını ısıyor.

"Şimdi düşündüm de, muhtemelen etrafta koşturan birkaç çocuğum vardır," diye yorum yapıyorum, parmağımı dudaklarıma götürüp kiraladığım eve bakarken hafifçe vuruyorum.

"Yavrularının dışarıda bir yerlerde olduğundan hiç şüphem yok, seni pis herif."

"Ben herkesin babasıyım, ne demek istediğimi anlıyorsan," Kaşlarını imalı bir şekilde kaldırıyorum ve Hawke'ın bana fırlattığı birayı yakalamadan önce omuz silkiyorum.

"Hayatına çeki düzen ver," diye başını sallıyor ve ayağa kalkıyor.

"Ben de bunun için buradayım." Sırtıyorum, onunla birlikte duruyorum.

Toparlanıp eve dönmeden önce birkaç saat daha zemin üzerinde çalışıyoruz. Cole içeride bizim için lazanya yapıyor, mutfakta Justin Bieber eşliğinde dans ediyor. O bir cevher.

"Oh, hey çocuklar! İş nasıldı?" Hemen Hawke'ın yanına koşar ve onu belinden tutup kaldırırken dudaklarına bir öpücük kondurur.

Bu ikisi.

Hawke, "İyiydi, yeni mülkle ilgili çok şey yaptık," diye yanıtlıyor ve sonunda onu yere bırakıyor. "Duş alacağım, sonra hemen çıkacağım."

"Yardıma ihtiyacın var mı?" diye soruyor kaşlarını çatarak, elleri kemerini bulmak için karnından aşağı inmeye başlamış bile. "İyice temizlendiğinden emin olabilirim."

"Çocuklar! Ben tam buradayım!" Kapının önünde sevişmek üzere olan muhabbet kuşlarına bağıyorum.

"Kahretsin, üzgünüm Kid." Kızardı. "Ben sadece çok..." Cümlesini yarıda kesiyor, başını sallarken gözlerini çılgınca kırıştırıyor, isteksizce mutfağa doğru yürürken ona duyduğu şehveti bastırmaya çalışıyor.

"Tanrım," diye başımı sallıyorum, Hawke'la konuşurken ona bakıyorum. "Bir çocuk doğurmak üzeresin."

Kadına bakarken sırtışı ev kadar geniş. "Biliyorum dostum, biliyorum."

Temizlendik ve hep birlikte partiye gitmeden önce lazanya yemek için oturduk.

Brynn evin girişinde beni bekliyor, üzerinde küçük şirin şortu ve beyaz bol kazağı var, partiye yaklaşırken kahverengi bukleleri sağa sola sallanıyor.

"Şu haline bak, yakışıklı," diye sırtarak kolunu benimkine doluyor.

"Yakışıklı, ha? Tarzımı beğendin mi? Plaj için biraz koyu renkliyim kalabalık."

En az onlar kadar alışılmadık biriyim. Herkes beyaz giyerken ben plajda siyah giyerim. Onların giysileri dökümlü ve serbestken benim siyah jogger'larım nereye baksanız fermuarlı. Üzerimde her zaman eskimiş bir grup tişörtü olur. Bu gece eski Guns N' Roses, Converse Chuck Taylor'larım görünümü tamamlıyor.

"Her zaman işe yaramasını sağlıyorsun," diye sırtıyor ve bana doğru eğiliyor.

Tanıdıkları birilerini görene kadar Hawke ve Cole'u takip ederek evin içinde dolaşıyoruz. Brynn beni fiçinin yanına çekip bize bira getiriyor. Daha fazla insan gelince yerimize yerleşiyoruz. Birkaç saat takıldık,

Etrafımızdaki insanları izlerken rastgele şeyler hakkında sohbet ediyoruz. Aslında rahat bir zaman geçiriyorum.

"Söyle bakalım, Cali'yi seviyor musun? Bir süre kalmayı düşünüyor musun?" Brynn ateşin yanındaki banklardan birine yanıma oturarak soruyor.

Kolumu ona doluyorum, diğer elimle de bira bardağımı kenarından tutuyorum.

"Eğer sen buradaysan, evet, sanırım bunu yapmak zorundayım."

Cazibemi **k o n u ş t u r a r a k g ö z k ı r p ı y o r u m .**

Kıkırdıyor, başıyla bana doğru eğiliyor.

Çenesinden tutup yüzünü dudaklarıma çekiyorum ve onu öpüyorum. Dudakları yumuşak ve beni öperken gülümsüyor. Öpüşmemiz şiddetlenirken dilimi dudaklarının arasından geçirip onunkini buluyorum. İyi hissettiriyor ve bunun nereye gittiğini seviyorum, beni yanlış anlamayın, ama sadece heyecanlandırmıyor. En azından henüz.

Biraz geri çekiliyor, buklelerini kulağının arkasına sıkıştırıyor ve utangaç bir kıkırdama çıkarıyor.

"Bir yere gitmek ister misin?" Biramdan hızlıca bir yudum alarak soruyorum, aramızda bir kıvılcım olup olmadığını görmek için sabırsızlanıyorum.

"Evet," diye muzipçe sırtıyor. "Benimle gel."

"Oh, kesinlikle planlıyorum," diye geveledim, sonra kelime kusmuğu için zihinsel olarak kendimi tokatladım.

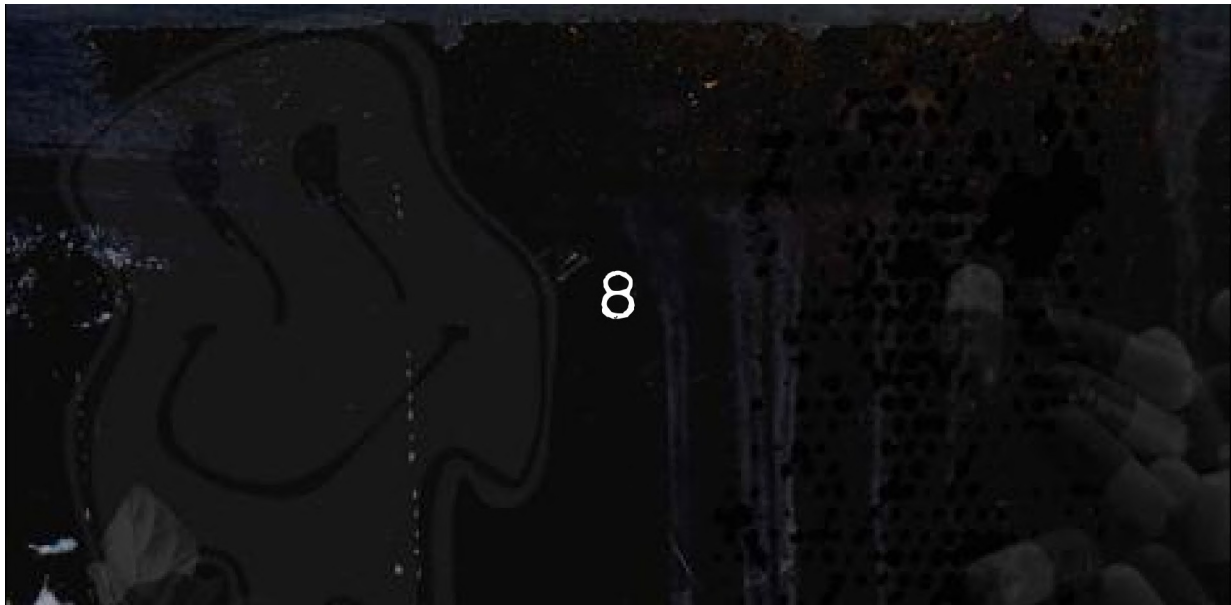
Duraklıyor, gözlerini kısarak ve dudağının kenarını çekiştirerek bana bakıyor.

"Sen vahşi birisin, Kid."

Ayağa kalkıyorum, bir kolumu boynuna doluyorum, bir yandan da pantolonumun cebinde kokainimi, diğerinde otumu arıyorum.

"Yarısını bile bilmiyorsun."

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

T Ev ot ve seks kokuyor.

Çok hoşuma giden iki şey. Gösterişli eve girerken, Brynn Beni elimden tutup üst kattaki boş yatak odalarından birine götürüyor, ama yatak odalarının çoktan dolu olduğunu görüyorum.

Burası bu yaz parti cenneti oldu. Bran'ın ailesi, onlar aile yatında mimozalarını yudumlarken onun aile evini dağıttığını bilseler ne düşünürlerdi acaba? Kimi kandırıyorum ki? Başka bir ev alırlardı.

En üst kata bakıyorum ve ürkütücü görünen bir tavan arasına açılan bir kapı buluyorum. Onu ahşap, gıcırtilı merdivenlerden yukarı çekerek, yapmaya geldiğimiz şeyi yapmamız için bize bir alan sağlayacak küçük, köşeli bir oda buluyoruz. Oda tozlu ve ağzına kadar eski eşyalarla dolu. Kapının yanındaki küçük bir ampul odayı aydınlatmak için elimizdeki tek şey. Eski bir masa ve üzerinde kirli bir kütüphane hissi veren bir küre var ve hemen yanında içinde açılır gemilerden biri olan üç ayak uzunluğunda bir şişe duruyor.

Gençken bunların nasıl yapıldığına hep hayret etmişimdir. Biraz büyücülük ya da bir çeşit

O dar, cam şişelerin içinde büyük, ayrıntılı gemilerin böylesine karmaşık kopyalarını yaratmak için dünya dışı bir müdahale. Ama şimdi, yapımlarının ne kadar aptalca ve basit olduğunu bilmek işin büyüsunü kaçırıyor. Şimdi onlardan nefret ediyorum. Lanet olası yalancı gemi şişeleri.

Brynn bana doğru yürümeden önce küçük kapıyı arkasından kapatıyor, sırtırken alt dudağını şakacı bir şekilde ısıyor. Ben gülümserken parmaklarını benimkilere geçiriyor ve bizi eski, üstü örtülü bir kanepeye doğru çekiyor.

"Beni büyölüyorsun, Kid," diye sırtarak kucağıma oturdu. "Ama sen bir belasın."

"Öyleyim," diye cevap veriyorum, o dilden daha fazla tatması için onu aşağı çekiyorum.

Tekrar öpüşüyoruz, elleri asi saçlarımın arasında yolunu buluyor. Dillerimiz birbirimize masaj yapıyor ve kalçalarımı ona doğru bastırduğmda inliyor. Başımı saçlarımdan yana çekiyor, kalçalarını büyüyen ereksiyonuma doğru yuvarlarken boynumun kenarını öpüyor.

Boynuma yaptığı hoş saldırıyı sürdürürken gözlerimi açıyorum ve en kötü kâbusumla yüz yüze geliyorum.

Orada, karşı duvarın köşesinde, eski radyolardan oluşan uzun bir koleksiyonun üzerinde, görmeden edemediğim küçük bir yüz var. Karanlığın içine gizlenmiş ölü, doldurulmuş bir sincap, tahmin ettiğiniz gibi, siyah bir fötr şapka giyiyor. Brynn gömleğini kaldırıp başımın üzerinden çıkarıyor ve ben köşeden bana bakan düzensiz, boncuk gözlere bakarken beni öpmeye devam ediyor.

Şişedeki gemi gibi Han da odanın büyüsunü bozdu. Farkında bile değildim ama şimdi sombrero sincabına ters ters bakıyorum. Brynn kucağımda arkasına yaslanmış, benden karanlık köşeye ve geriye bakarak garip tavrımı inceliyor.

"Burası biraz ürkütücü, değil mi?" diye soruyor, kucağında oyalanarak.

"Düpedüz şeytani," diye yorum yapıyorum, bir yandan marakaya benzeyen bir şeyi tutarken bir yandan da korkunç görünen bir dik açıyla bırakılmış küçük kırık kola bakarak.

Dışarıdan yüksek bir çarpma sesi geliyor, ardından kalabalık tezahürat yapıyor. Kaşlarım şaşkınlıkla kalkıyor.

"Sadece Bran'de." Alay ederek başını sallıyor. "Hadi, gidip bir içki daha alalım." Omuzlarımı okşuyor, belli ki bozulan anın garipliğini hissediyor.

En son bulunduğumuzdan bu yana en az elli kişi artmış olan partinin geri kalanına doğru geri dönüyoruz.

Cole ve Hawke sahildeki şenlik ateşinin yanında bir grup arkadaşlarıyla konuşuyor, gülüyor ve bir arkadaşları bira nargilesi içerken gelişi güzel içiyorlar. Brynn ve ben yaklaşırken Cole'un yanında duran kısa saçlı sarışın bir hatun bana seksi bakışlar atıyor.

"Evlat! Sırada sen varsın!" Cole, sarhoş olma yolunda hareketli bir şekilde çılgılık atıyor.

"Hayır, ben iyiyim bebeğim, hepsi senin," diye yorum yapıyorum ve sarışının imalı bir kaş kaldırmasına neden oluyorum.

Kızlar, kendileri olmasa bile bebek dediğinizde bayılırlar, çünkü kendileri olduğunu hayal ederler ve bir şeyler hissederler. *Bildiğim şeyler.*

Orada oturmuş bu adamın ucuz bir tür malt içeceği doğrudan midesine indirmesini izlerken, gözlerim evin yanındaki açık veranda mobilyalarına takılıyor.

Hemen uzaktan bana kilitlenmiş bir çift göz fark ediyorum ve omurgamda garip bir his uyanıyor.

Han orada oturmuş, ifadesiz bir yüzle bana bakıyor, dudakları hafifçe aralanmış. Ben de bir an için ona bakıyorum, ayrılmış ağzım

onunkini taklit ediyor. Kısa bir bakışmadan sonra arkasını dönüyor ve kanepede kolunu omuzlarına dolamış olan adama doğru eğiliyor.

Saçları bugün uçlarında deniz mavisi bir renkle toplanmış. Üzerinde kaburgalarında biten, göğüslerinin hemen üzerinde tek bir düğmeyle bir arada tutulan ve yine sütyenle tutulmadığı belli olan minicik siyah düğmeli bir gömlek var. Rastgele minik dövmelele dolu karın bölgesinin tamamı görünüyor ama beni asıl etkileyen bol, yırtık, büyük boy şortu. Tarzı her yerde, ama adamım, işe yarıyor. Beş kişilik bir grup etraflarında dönüyor, onu tutan adam hareketli bir hikâye anlatıyor, onlar da dinliyor.

Brynn yanımdayken onun yanında olmak bir anda garipleşti. Kolunu belime doluyor ve anında banyoda bir sıra kokain çekmek için kaşınmaya başlıyorum. Ondandırıldım ve tam da bunu yaptım.

Burnumdaki uyuşukluğu hissederek banyodan tek başıma çıktım. Sahibinden ilgi bekleyen garip, üzgün bir köpek yavrusu gibi değil, Han'ın yanında sağlıklı düşünmeye ihtiyacım vardı, bu yüzden kendime güvenimi geri getirmek için kola aldım.

Koridorda yürürken, artık boş olan odalardan birine itildim.

"Siktir! Ne-"

"Şşşt..." diye fısıldıyor, kapıyı arkasından kapatarak. "Burada olduğumu bilmemeli. Beni öldürür."

Neden bahsettiğini ya da ne yaptığını bilmiyorum ama bunun için buradayım.

"Han, ne yapıyorsun?"

"Yardıma ihtiyacım var," diye fısıldıyor, muzipçe sıratarak. "Bran'in kasasına gireceğiz ve benim olanı geri alacağız."

"Ne?! Han... Sen neden bahsediyorsun?"

Beni gömleğimden tutup göğsüne doğru çekiyor. Beceriksizliğim yüzünden öne doğru düştüm ve ani kuvvetli temas karşısında kıkırdarken bir gümbürtüyle ona çarptım.

"Ölü ağırlık gibisin," diyor, bedenlerimiz birbirine yaslanmışken.

"Ben daha çok buğday çimeniyim," diye cevap veriyorum, yeşil benekli gözlerine bakarak.

Beni anlamaya bile çalışmadan gömleğimi sıkıca kavırıyor ve dudakları dudaklarıma değene kadar beni aşağıya doğru zorluyor. Yumuşak öpücüğünü üzerimde hissettiğimde şok oldum. Bir an için geri çekiliyor, gözlerimin arasında ileri geri bakıyor, nefes alıp vermesi biraz çılgınca, sonra elini boynumun dibine dolayarak beni tekrar aşağı çekiyor.

Dili benimkine değişiyor ve aletim seğiriyor. Onu kabaca ensesinden tutup sırtı duvara çarpana kadar itiyorum ve bedenimi onunkine yapıştırıyorum. Elim içgüdüsel olarak göğsünü buluyor, dudaklarını tekrar benimkilerden çekmeden önce kabaca gömleğinin üzerinden kavırıyor.

"Siktir," diye nefes alıyor, gözleri ani bir şehvetle doluyor.

Başını hafifçe eğip ağzını daha geniş açarak diliyle dilime masaj yaparken dudaklarımı onunkilere bastırıyorum. Başını hafifçe diğer yöne eğmeden önce dil halkası benimkinin uzunluğu boyunca kayıyor, sanki bir dondurma külahının tadına bakıyormuş gibi güçlü ama yavaş bir yalamayla dilimin diğer tarafının uzunluğunu geçiyor.

Lanet olsun, öpüşmeyi biliyor.

Tek düşünebildiğim, benden tekrar ayrıldığında, nefes nefese kaldığında, o dil halkasının şaftımın alt tarafını yalaması.

"Özür dilerim, bir şey görmem gerekiyordu," diye nefes alıyor, saçlarını kulağının arkasına sıkıştırıyor, sonra elini boynuna götürüyor, ardından parmaklarını yavaşça küçük düğmeli gömleğinin içinde tamamen uyarılmış ve dikleşmiş olan piercingli meme ucunun üzerinde gezdiriyor.

"Neyi gördün?" Hala nefes nefese soruyorum, cevap ne olursa olsun aletim hazır.

Başını sallayarak soruma cevap vermeden odanın her tarafına bakıyor.

"İşe gitmeliyiz."

Sürünerek dolabın köşesinde duran büyük bir kasaya doğru ilerlerken beni *az önce* olanlara *lanet* bir yığın halinde bırakarak yere düşüyor.

"Yani beni bir suçun ortağı olarak mı kullanmak istiyorsun? Bu Bran kedisinin sende ne işi var?"

"Çok fazla soru var," diyor ve ön kolunun iç kısmına bakarken kombinasyonu çeviriyor.

Omzunun üzerinden, mor ruj bulaşmış rakamlarla kaplı görünen koluna bakıyorum.

"Kapıya dikkat et," diye fısıldıyor hemen.

Dönüp açılmakta olan kapıya doğru yürüyorum. Ayağımı hızla tabana koyarak açılmasını engelliyorum.

"Hey, ne oluyor lan!? Odamda ne yapıyorsun?!"

Ateşin yanında otururken kolunu ona dolayan adam. Bran olduğunu varsaydığım pislik. Burada yaşayan adam. Partiye ev sahipliği yapan adam.

"Üzgünüm dostum, oda dolu." Kibirli bir tavırla sırtıyorum.

Odaya tekrar bakan Han kaşlarını çatarak başını sallıyor ve aradığı şeyin orada olmadığını söylüyor. Kasayı kapatıyor, pencereye doğru yönelmeden önce kilidi tekrar çeviriyor ve hızla açıyor. Başını bacaklarının her birinin önüne eğiyor, sırtında pençelerini gezdirirken tekrar bana sarılmış olmalarını dilediğim bacakları, daha fazla aletimi içine almak için inliyor, gözden kayboluyor. Çabucak yeniden ortaya çıkıyor ve çatı boyunca sürünmeden önce bana küçük bir selam vermek için kafasını pencereden içeri sokuyor.

Çok çılgın biri ve ben buna bayılıyorum.

Bran beni tekrar iterek dikkatimin dağılmasını engelledi. Bu küçük serseri tüm vücudunu kapının üzerine atsa bile kapıyı açamaz. Omuzunu kapıya atınca geri çekildim ve Tommy Hilfiger kışını yere sererek odaya düşmesine izin verdim.

Ben sırtarak kapının önünde dururken o aceleyle ayağa kalkıp odayı tarıyor.

"Burada ne halt ediyordun, serseri çocuk? Tek başına mastürbasyon mu yapıyordun?"

"Çoraplarından biri, kardeşim. Yıkamak isteyeceksin." Odadan çıkmadan önce ona başımla selam verdim.

Sahile geri dönerken Han'ın ondan ne almaya çalıştığını merak ettim. Uyuşturucu için para mıydı? Uyuşturucunun kendisi mi? Gerçekten de orada bir şekilde kilit şifresini almak için onunla yiyiştiriyor muydu, sadece kasasına girmek için koluna kendi rujuyla mı yazıyordu?

Tam bir baş belası.

"Evlat! Gel buraya! Brynn'in biraz sıcaklığa ihtiyacı var!" Cole ateşe yaklaştığımı görünce bana bağırdı.

Ne yaptığını biliyorum. Bağlantıyı sağlamlaştırmaya çalışıyor. O harika bir kanat kadını olsa da, Han'ın ateşin diğer tarafında bir grup sörfçü çocukla konuşurken bizi izlediğini fark etmeden edemiyorum.

Brynn kumun üzerindeki küçük bir battaniyeye kıvrılmış, bana sevimli bir şekilde gülümsüyor. Arkasına oturuyorum, dirseklerime yaslanıp onu bacaklarımın arasına alıyorum. Arkasına yaslanıyor ve ısınmak için bacaklarımı sıkıca kendine çekiyor.

"Nereye gittin?" Arkasına yaslanıp başını göğsüme yaslayarak ve rahat bir gülümsemeyle bana bakıyor.

"Banyo," diye basitçe cevap veriyorum. Kokain çektiğimi, ateşin karşısında aşkımla öpüştüğümü ve partiye ev sahipliği yapan adamın kasasına girdiğimi söylemekten çok daha kolay.

Bir saat kadar sonra herkes ya çılgınca sarhoş olmuş ya da oraya doğru yola çıkmıştır. Hawke, Cole'u bir köşeye sıkıştırmış, yapmayı sevdikleri garip şeyleri yaparken, Brynn bir bira daha içtikten sonra kendini hasta hissederek tuvalete kaçıyor. Sanırım bu onun için üç oldu. Bu onun tarzı mı yoksa beni etkilemeye mi çalışıyor emin değilim ama arkadaşları onu yakından izliyor.

Elbette, birkaç dakika sonra kollarından tutan birkaç kızla birlikte geri döner.

Shay adında bir kız bana "Sanırım onu eve götüreceğiz" diye haber verdi.

Onu arabaya doğru götürürlerken başımla selam verip veda ediyorum, Brynn'in başını dik tutmak zor görünüyor.

Zavallı kız asılamıyor.

Yakınlarda kahkahalar duyuyorum, ya da birinin kahkahası mı demeliydim? Kalbimin göğsümde düzensiz atmasına neden olan türden. Bir adamın Han'ı kumdan kaldırıp omzuna attığını ve suya doğru koştuklarını gördüğümde dikkatim tekrar onlara yöneliyor.

Ben kıskanç değilim. Ben kıskanmam. Sadece onun iyiliği için endişeleniyorum. Su, gece geç saatte? Sorumsuzca. Deniz kestaneleri falan var.

Yaklaşık beş erkek, başka bir kız ve Han'dan oluşan bir ekip suda oynamaya gidiyor, ben onlara doğru bakarken kıyafetleriyle yüzüyorlar.

"Sudan mı korkuyorsun?" diyor bir ses yanımda usulca.

Döndüğümde daha önce bana seksi bakışlar atan kısa saçlı sarışının şimdi kumda yanıma yerleştiğini görüyorum. Brynn'in ayrılışından sonra çok çabuk geldi. Lanet bir akbaba gibi. Ama sorun değil, etimin yenmesi umurumda değil.

"Neden böyle söyledin?" Biraz sırtarak soruyorum.

"Ona öylece bakıyordun. Sanki seni dehşete düşürüyordu." Gülümseyerek kaşlarını çatıyor. "Bu da ne demek oluyor?"

Han'a dönüp bakıyorum, şu anda bir adamın omuzlarına tünemiş, şakacı bir şekilde gülüyor ve su sıçratıyor.

"Karanlık su korkutucu, ürkütücü bir yerdir. Hiç beklemediğin anda bir şeyler seni altına çeker," diye cevap veriyorum, sudan hiç bahsetmeden.

Kız diğer adamın omuzlarındaki pozisyonundan geri düşerken adamlardan biri tişörtünü kıza fırlatır. Kız yeniden ortaya çıkıyor, gülerek ve şakacı bir şekilde tişörtlül adama su sıçratıyor, adam suyun içinde Han'a doğru koşuyor, onu yakalıyor ve kendisiyle birlikte aşağı çekiyor. Garip bir nedenden dolayı çenem gerildi. Muhtemelen vatozlar yüzündendir. Pervasız.

"Evet, kalacağın yer kuru topraklar. Güvenli, sıcak... bilinmezlikten uzak. Burada neye bulaştığını biliyorsun." Başını bana doğru eğiyor, kaşlarını yine imalı bir şekilde kaldırıyor.

"Öyle mi? Peki ben seninle neye bulaşıyorum?" Başımı çapkınca ona doğru eğerek soruyorum.

"Neden gidip öğrenmıyoruz?"

Ayağa kalkıyor, kot eteğindeki kumları temizliyor ve tutmam için elini uzatıyor. Suyu dönüp Han'ı bir adamın kollarında görüyorum, sonra tekrar sarışının eline bakıyorum.

"Siktir et. Yapalım."

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

I Tuvalette geri döndüm, ama darbe yapmak yerine, birisi Beni üflüyor.

Sarışını odaya kadar takip ettikten hemen sonra beni kapıya doğru itti ve yere diz çökerek pantolonumun kemerini çözmeye başladı.

Kafasının olduğu yeri seviyorum, gerçek ve mecazi anlamda.

Göğsüm hızla inip kalkıyor ve ben daha ne olduğunu anlamadan ağzı üzerimde. İnliyorum, sıcak, ıslak diliyle şaftımı yukarı aşağı yalarken başımı kapıya yaslıyorum.

"Ah, evet."

Emerken dudaklarını sikimin başının etrafına yerleştirmeden önce kasıklarına doğru büyük olduğuna dair bir şeyler mırıldanıyor. Hızını artırarak, bir elini uzunluğumu okşamak için kullanırken, yapabildiği kısmı ağzına alıyor. Emiyor, başı bana doğru sallanırken yanakları çukurlaşıyor. Yavaşça başını tutuyorum, kulaklarının yanında, gözlerimi kapatıyorum ve höpürdetme sesleri devam ederken bu hissin tadını çıkarıyorum. Tükürüğü şimdi tüm uzunluğumu kaplıyor ve ben kaya gibi sertim, bir şeyi becermeye hazırım.

"Ayağa kalk," dedim sarışına.

Sırıtarak ayağa kalkıyor, bir eliyle ağzını sildikten sonra kollarını banyo lavabosuna dayıyor ve kışını bana doğru kaldırıyor. Küçük jean eteğini yukarı itiyorum, tangasını tutuyorum, sıkı kışının görüntüsünü alırken kalçalarından aşağı çekiyorum. Güzeldi, yalan bile söylemeyeceğim.

"Siktir... prezervatif," diyorum, düşünmeden takmak üzereyken.

Önündeki aynanın arkasındaki küçük ecza dolabını açıyor, bir tane bulmadan önce birkaç şeyi kontrol ediyor. Aynadan bana sırtarak arkasından tutuyor.

Peki o zaman.

Yırtıp açıyorum, kendimi onunla hizalamadan önce sikimin üzerinde yuvarlıyorum. Islak ve içeri kaymam için hazır. Kabaca içine itiyorum ve başı geriye düşüyor, gözleri kapanıyor. Yüksek sesle inliyor, ben çekilip tekrar içine girdiğimde beyaz parmak eklemleriyle lavabonun kollarını kavıyor, daha derine inmeye çalışıyor, ta ki hepsini içine alana kadar.

"Aman Tanrım," diye inliyor.

Etrafına uzanıyorum, hareketlere devam ederken atletinin üzerinden göğüslerini kavıyorum, hızı artırıyorum. Seks agresif ve muhtaç hale geldikçe vücutlarımız birbirine çarpıyor. Son taşığımın anısını silmek için boşalmam gerekiyor.

Elini tekrar kalçama koyuyor, beni geri itiyor, hareketlerimi durduruyor.

"Çok büyük," diye yorum yapıyor.

Geri çekiliyorum, aletim aramızda havada sallanırken ondan çıkıyorum. Etrafında dönüyor ve tezgahın üzerine atlıyor. Bacaklarını açarak tekrar içeri girmenin yolunu buluyorum ve kendimi yeni bir açıyla ona doğru bastırıyorum. O benimkini kavıyor

Bir eliyle omzunu, diğ er eliyle de arkasını tutarak aynaya yaslandı.

Ona tekrar tekrar vuruyorum, kürek kemikleri arkasındaki aynalı dolaba çarpıyor. Sinirimi bir yabancından çıkartıyorum. Nasıl bir hayat yaşıyorum.

Bacakları sırtıma dolanırken ve tırnakları omuzlarıma batarken benden önce orgazma ulaşarak haykırıyor. Birkaç hamle daha yaparak kendimi prezervatifin içine boşaltıyorum ve bunu yaparken nefes nefese kalıyorum.  ne düşüyorum, nefesimi tutarken başımı aynaya yaslıyorum, garip bir duygunun beni ele geçirdiğini hissediyorum. Alnımı aynaya dayayarak duraklıyorum, yüzümü aynadan geçirebilmeyi diliyor gibiyim.

Kendimi bunu yaparken hayal ediyorum. Yüzümü cama  arptığımı, kırıkların derimi delip geçtiğini, kanımın beni kendi yıkımımın sıcak kucağıyla kapladđını. Psikolojik acı zihni boğduğunda fiziksel acı uyuşturabilir.

Yutkunuyorum, içinden çıkmak için ayağa kalkıyorum ve inmesine yardım ediyorum. Bu duruma kıkırdıyor, hızla eteğini düzeltiyor, sonra aynada makyajını kontrol ediyor. Eli kapının üzerinde, kapıyı çevirerek açıyor ve partiye geri dönmeden önce bana sırtıtıyor.

İşte bu kadar.

Cam ve Cole ile partiden ayrıldıktan sonra gece için eve döndük. İkiisi de onlarla birlikte eve gelmeme şaşırdı. Her zaman yaptđım şeyi yapıp bütün gece dışarıda kalacağımı ve sabahın erken saatlerinde geri döneceğimi düşündüler, ki bu benim için tipik bir durumdu. Ama havam tamamen değişmişti. Normal, mutlu ve neşeli halim gibi hissetmiyordum. Uykuya ya da başka bir şeye ihtiyacım vardı. Enerjim bir tembel hayvanınki gibiydi. Uyuşturucu bağımlısı bir tembel hayvan.

dokunamadığı bir kızıdan hoşlanıyordu. Ona dokunamadığı için değil, kendi kişiliği tarafından elde edilemez olduğu için.

Han'ın anısını silmek için başka bir kızı becerdim. Ne kadar berbat durumdayım? Uyumak. Uykuya ve belki biraz çorbaya ihtiyacım vardı. Çorba iyi gelir.

Ertesi sabah, huzursuz bir gecenin ardından erkenden kalkıp duşa girdim. Banyodan çıktığımda üzerimde eşofmanlarımdan başka bir şey yoktu ve iki oda arkadaşımın da çoktan kalkıp hareket ettiğini görünce şaşırdım.

"Siz uyumaz mısınız? Ne oluyor lan?" Koridorun duvarına yaslanarak inliyorum.

"Günaydın şampiyon," diye sırtıyor Cole adadan. "Toni'ye olanları duydum." "Duydun mu?" Hâlâ nemli saçlarımı havluyla kuruturken geveliyorum.

"Toni. Etrafta dolaşıp herkese senin ne kadar harika bir sikici olduğunu anlatıyor."

Gözlerimi sıkıca kapatıyorum, derin bir nefes alıyorum, sonra tekrar Cole'a odaklanırken nefesimi bırakıyorum. Bana yaramazca gülümsüyor.

"Toni'yi de mi siktin? Tanrım, Brynn'le Bran'in odasında olduğunuzu duyduğumu sanıyordum?" Hawke kahvesinden bir yudum alarak ekliyor.

Evet, kesinlikle Brynn benimle değil. Tanrım, bir gecede üç farklı durumda üç farklı kız mı? Cole haklıydı, ben lanet bir fahişeyim.

Cole, "Brynn pantolonunun içinde bir balina olduğunu düşündüğünü söyledi," diye ekliyor.

"Siz Kid Chronicles'ın yazarları mısınız? Sabahın sekizinde bu sorgulama da neyin nesi?! Beni rahat bırakın."

"Her zaman büyük penisli uzun sıska adamlar." Göğsümü delip geçen bir ses duyuyorum ve içimde garip bir acı dalgası yayılıyor.

Koridorda biraz daha yürüyünce Han'ın onlarla birlikte adanın ucunda oturduğunu ve kahvesini yudumladığını görüyorum. Saçları dağınık bir şekilde tepesinde topuz yapılmış ve küçük parçalar etrafa saçılmış. Üzerinde aya doğru uluyan bir kurt resmi olan ve altında hiçbir şey yokmuş gibi görünen büyük mavi bir sweatshirt giyiyor. Geceyi burada mı geçirmiş?

Şimdi de herkesle yattığımı sanıyor. Harika.

"Peki bunu nereden biliyorsun?" Cole ona küçümseyerek sorar.

"Çünkü bir sürü uzun boylu, sıska ve büyük penisli adamlarla yattım."

Hawke kahkahalar atarak kahvesini yudumlarken Cole ablasına başını sallar.

Harika. Han da herkesi beceriyor. Artık hayatı nasıl algılayacağımı bile bilmiyorum.

Partiden sonra geceyi burada mı geçirdi? Benimle aynı çatı altında olduğunu ve yatağında olmadığını bilmek beni gerçekten öldürür.

"Peki ya Bran? Dün gece sizi flört ederken gördüm. O da neydi öyle?" Cole soruyor.

"Evet, tüm bunlar da ne demek oluyor Han?" Tezgâhın arkasına tünemiş, çenesini ellerinin üzerine koyarak öne eğilmiş Cole'un yanına yanaşıp, ikimiz de ona bakarken onun duruşunu taklit ederek soruyorum.

Ben de bazı cevaplar istiyorum, özellikle de o garip öpücük/güvenli giriş anından sonra. Ve görünüşe göre meraklı bir ucubeye dönüşüyorum.

"Bran bir pislik." Hiçbir şey olmamış gibi alay ediyor. "Sadece ondan bir şeyler öğrenmeye çalışıyordum."

"Jo, sana onlardan uzak durmanı söylemiştim. Ağır işlere bulaşmışlar. O adamlar ne yaptıklarını bile bilmiyorlar. Ayrıca, Sera yüzünden senden hâlâ nefret ediyor. Arkanı kollamalısın."

"Oh, siktir et onu. Benim için endişelenmene gerek yok, Nic. Ben iyiyim," diyor küçük kız kardeşine gözlerini devirerek.

Ona kasada ne olacağını düşündüğünü sormak istiyorum ama Cole'un bunu bilmesini istediğini sanmıyorum, o yüzden erteliyorum. Peki ya Sera? Sera kim? Ve neden Bran'e göz kulak olması gerekiyor?

"Eskiden çıkıyor olmanız artık ona güvenebileceğiniz anlamına gelmez. O deli, Jo."

Eskiden çıkıyorlar mıydı?

"Evet, okul sonrası spesiyali için teşekkürler. Senin yardımın olmadan Bran'den daha kötülerini atlattığımdan eminim." Cole'un endişesini bir kenara bırakıp kahvesinin kalanını yudumlayarak bitiriyor.

Bir fincan sıcak kahve içiyorum.

Cole ve ben hayretle ona bakıyoruz, boğazı aşağı yuvarlanıyor, ısı açıkça Han'ın sıcaklığındaki birine dokunamıyor.

"Ben su kenarında oturacağım," diyor ve kupasını adaya bırakıyor.

Oturduğu yerden kalkıyor ve verandaya gitmek için merdivenlere doğru yürüyor. Dikkatimi Cole ve Hawke'a çevirip yanıtlarını bekliyorum.

"Bunun seni etkilemesine izin verme bebeğim. Onu değiştiremezsin," diyor Hawke tezgâhın karşısındaki pozisyonundan.

Cole bir elini uzun sarı saçlarında gezdirerek iç geçiriyor. "Biliyorum. Sadece endişeleniyorum. İsteddiği her şeyi yapabileceğini sanıyor ama o farklı."

"Kendi iyiliğın için fazla tatlısın, herkesin sorunlarını üstleniyorsun." Hawke onu göğsüne çekerek kollarını etrafına doluyor. "Ama bazı insanlar kurtarılmak istemez."

Son cümlesini düşünüyorum. Aynı sözleri bana mırıldandığı zamanı hatırlıyorum. Kesinlikle kurtarılmak isteyecek bir tip değil. Bu kadarı kesin.

Sahile doğru ilerliyorum ve onu suyun kenarında tek başına otururken görüyorum. Serin kumlara doğru yürüyorum, sabah güneşinin altında dizlerine sarılmış, ayak parmaklarına bakarken yanına oturuyorum. Siyah boyalı tırnakları kumun en ucunda, suyun neredeyse ona ulaşabildiği ama tam olarak ulaşamadığı yerde duruyor.

"Geçen sefer neredeyse beni yakalıyordu," diye fısıldıyor ayak parmaklarına bakarak. "Ama bana dokunmasına izin vermeyeceğim."

Sözleri çok ağır. O kadar ağır ki onlara cevap bile veremiyorum. O da bir yanıt istemiyor. Konuştuğunda, dinlemenizi, özümsemenizi istiyor. Eğer anlarsanız, onu da anlamış olursunuz. Bu yüzden bekler, testi geçip geçemeyeceğinizi düşünür.

"Porno sever misin, Han?"

Ayak parmaklarından bana doğru bakarak kısa süre sonra göbek kahkahasına dönüşen bir kıkırdamaya başlıyor. Onun bulaşıcı kahkahası karşısında yüzümde bir gülümseme belirliyor.

"Sadece aramalarınızda ne yazdığınızı merak ediyorum," diye devam ediyorum, gülümsemesine bakıyorum, o küçük burun çillerini yakından görmek hoşuma gidiyor.

"Peki bunu düşünmene ne sebep oldu?"

"İnsanları anlamak için rastgele ifadeler ve sorular soruyorsunuz ve ben bir kişi hakkında bilmem gereken her şeyin PornHub'da ne aradıklarında olduğunu hissediyorum."

"Lanet olsun Kid." Ellerini makyajsız ve kusursuz yüzünde gezdirerek gülüyor.

"Tam da ihtiyacım olan şeysin."

Bunu hissetmemem gereken yerlerde hissettim.

"Demek hâlâ cevap vermedin," diyorum omzumla şakacı bir şekilde onu dürterek.

Yana doğru sallanıyor, sonra sırtarak bana bakıyor ve cevabın aklının bir köşesinde olduğunu görebiliyorum.

"Pekâlâ, daha rahat hissetmen için sana benimkini anlatacağım," diyerek düşüncelerini böldüm.

"Duymak istesem de istemesem de bana söyleyeceğini hissediyorum," diyor gözleri kısılmış bir sırıtışla.

"Muhtemelen doğru."

"Pekâlâ, ateşli çocuk, ne arıyorsun?" diye soruyor, yüzünü bana dönüyor ve tüm dikkatini bana veriyor.

Birkaç saniye bekledim, tabii ki oluşması için. "Creampies.

İşte, söyledim." Ellerimi havaya kaldırıp omuz silkiyorum.

"Creampies?!" Ağzı açık kalıyor ve gülümsemesi devam ediyor.

"Evet, bunu psikanalize hazır mısınız?"

Dudağının kıvrımına dokunuyor, beni incelerken düşünüyor. Gözleri beni boydan boya tarıyor ve sonra tekrar yüzüme bakıyor.

"Sonuçlarına aldırmadan uçlarda yaşamayı seviyorsunuz, kondom eksikliği bunu simgeliyor," diye başlıyor. "Ve sıfır filtreniz var, prezervatif eksikliği de bunu simgeliyor."

"Vay canına." Kaşlarım şaşkınlıkla havaya kalkıyor, başımı sallıyorum.

Çenesini omzuna yaslayıp sevimli bir şekilde gülümsüyor. "Nasıldım?"

"Fena değil. Sıra sende."

Alt dudağını ısırıyor, kuma bakıyor ve parmağıyla küçük bir spiral daire çiziyor.

"Pekâlâ. Tanrım, bu kişisel bir şey." Gevşek bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırıyor, ben küçük altın halkalara ve kabuk boyunca rastgele piercinglere hayran kalırken bana bakıyor.

"Gördün mü, birini tanımak için harika bir yol," diye sırtarak cevabını bekliyorum.

"Üçlü seks," diyor hızla, sonra tepkimi görmek için bakıyor.

Kollarımı dizlerime doluyorum, başımı sallayarak suya bakıyorum ve hiçbir şeyi ele vermiyorum.

"Psikanaliz yapın," diye ekliyor bana bakarak.

Derin bir konuşma yapmak üzere olan bir profesör gibi dudaklarımı yalayıp, "Gerçekten daha derin bir şey olduğunu sanmıyorum. Sadece kendinle oynarken ne izlediğini gerçekten bilmek istedim."

"Çocuk!" diye soluyor, şok olmuş ama sırtan bir yüz ifadesiyle koluma yumruk atarak dengemi bozup beni kuma itiyor. "Seni pislik."

Ben de avuçlarımdaki kumları silerek onunla birlikte gülüyorum. "Dürüst olmak gerekirse, creampie's'i seviyorum çünkü ıslak ve dağınık seksi seviyorum."

"Kuru seksten daha kötü bir şey yoktur," diye katılıyor.

"Ama üçlü seks, ha?" Bir an durup düşündüm.

Gölümsüyor, başını sallıyor, belli ki o kadar da utanmamış, ben iki yıllık psikoloji eğitimimi kullanırken o dalgalara bakıyor.

"Bağlılık olmadan farklı bireylerle seks yapma fikrini seviyorsunuz. İnsanların doğaları gereği tek eşli olmamaya programlı olduğunu anlayacak kadar psikolojik olarak gelişmişsiniz. Ayrıca hem erkekler hem de kadınlar arasında derin bir bağın özgürlüğünü seviyorsunuz. Bu sizi cinsel olarak tahrik ettiği kadar aklınızı da kurcalıyor."

Başını çevirip bir an bana bakıyor, sözlerim ona tuğla tuğla çarparken dudakları hafifçe aralanıyor. Bir an için birbirimizi incelerken ben de onun meraklı gözlerine bakıyorum. Aynı alanda olması gerekenden daha uzun ve daha kısa hissettiren bir saniye.

Başını omzunun yanından yana eğerek kendisine yaklaşan dalgaya bakıyor. Dalga ayak parmaklarının üzerinden geçerken hiç kıpırdamıyor ve etrafına dökülen kumlarla birlikte küçük ayaklarını suya sürüklüyor.

"Şuna bakar mısın?" Başını sallıyor, bir yandan dişlerini yalarken bir yandan da şaşkınlıkla ayak parmaklarına bakıyor. Gözleri tuhaf bir bakışla benimkilere kayıyor. Sanki bir şeyi çözmüş ama henüz bana söyleyemiyormuş gibi. "Yine beni ele geçirmesine izin verdim."

OceanofPDF.com

Neni günler yeni ikilemler getirir.

Hawke ve ben sahildeki mülklerden birine geri döndük. Bugün modern güncellemelerle yeniden şekillendirmek için eski bir mutfağı yıkıyoruz.

Bu aletlerle çalışmaktan ve ellerimi kirletmek, yok etmek ve yaratmak için kullanmaktan keyif almaya başladım. Demo yapmak açık ara favorim. Sinirimi duvarlardan, dolaplardan, dolaplardan çıkarıyorum. Harika bir rahatlama ve iyi bir egzersiz. Sanırım bir pazu geliştiriyorum.

Eski malzemelerin geri kalanını dışarıdaki çöp konteynerine taşıırken, bir şeyler içmek için duraklıyoruz. Zamanımı akıllıca kullanıyorum.

"Cole ve Han arasındaki durum nedir? Dün o mutfakta bir drama var gibiydi," diye balık tutarak başlıyorum.

"Eh, kardeş boku," diye iç geçiriyor Hawke, bir içki alarak.

Kahretsin dostum, daha fazlasına ihtiyacım var.

Eminim Cole ona kız kardeşiyle arasındaki ilişkiden bahsetmiştir. Bu ikisinin arasında bir sır olduğunu düşünemiyorum.

"Kardeş oldukları için çok farklılar."

"Aynen öyle. Buraya ilk taşındığımızda ve Johanna ile tanıştığım da bunun bir şaka olduğunu düşünmüştüm. Ta ki Cole'un bana onun hakkında söylediklerini hatırlayana kadar. Birbirlerinin tam zıttıydılar. Jo bir keresinde Cole'u Disturbed konserine bile götürmüştü."

"Güzel," diyorum kaşlarımı kaldırarak. Eski Cole bir Disturbed konserinde gerçeküstü görünüyor.

"Değ il mi?"

"Demek Han vahşi çocuk."

Gözlerini kısıyor, dudaklarını büzüyor. "Hayır, sanırım vahşi olan benim."

"Bruh..." Yüzümü çarpıtıyorum. "Biraz sessiz olmalısınız. Bütün bu *şaplaklar yüzünden* neredeyse odada mastürbasyon yapacaktım. Onu ezerken küçük çığlıklar duyuyorum. 'Daha sert Hawke! Daha sert!'"

"Ha! Bunu duydun mu? Kahretsin... Sanırım onu makaraya almamız gerekiyor." Hawke kendi kendine güler ve bir içki daha alır.

"Sana sadece onu becerirken Hawke demesine bayılıyorum, sanki bu senin kötü çocuk alter egonmuş gibi. Gün ışığında Cam, ışıklar söndüğünde ve sen onun canına okurken Hawke."

Ben devam ederken omzunu ovuşturarak kıkırdıyor.

"Cole seks sırasında agresif bir şekilde şaplak atılmasından hoşlanıyor. Arkadaşlarınızla birlikte yaşarken onlar hakkında öğrendiğiniz şeyler." Sırıttıyorum. "Yani, mantıklı. Babasıyla sorunları var."

Hawke gözlerini bana dikti. Bu onun normal tiksinti bakışı değil. Hayır, bana attığı bu bakış daha derin. Haddimi aştım mı? Bu ilk kez olmazdı.

"Ona ihtiyacı olanı verdiğim için mutluyum. Daha kötüsü de olabilirdi," diyor Hawke sonunda ve normale dönüyor.

"Doğru. Beni de sizinle birlikte isteyebilir. Biri botta, biri olukta."

Bana tekrar dik dik bakıyor, gözleriyle içime hançerler gönderiyor ve arkadaşlığımızın ince çizgisinde ilerlediğimi biliyorum. Eğlenceli bir yolculuk oldu.

"Hiç Jo'yu ezmek istemedin mi?" Konuyu değiştirerek soruyorum. "Eminim aklından geçmiştir. Küçük bir kız kardeş kız kardeşe aksiyon?" Ona şakacı bir şekilde kaşlarımı sallıyorum.

"Hayır," diyor kararlılıkla.

"Sen bir yalancısın."

Sırıtıyorum. "Yalan söylemiyorum."

"Lütfen, ikisi de çok ateşli. Bunu kesinlikle düşünmüşsündür. Ben de düşündüm. Birçok kez. Aslında dün gece. Sonra da bu sabah."

"Dostum, hiç de bile. Buraya ilk geldiğimizde ve Jo ile tanıştığımda, zihinsel olarak kötü bir yerdeydi. Özel olarak bazı ağır şeylerle mücadele etti. İkisi de öyle. Sadece farklı şekillerde üstesinden geldiler. Hiç böyle olmadı."

Bunu düşünürken kaşlarım birbirine çarpıyor.

"O tanıdığım en mutlu, en neşeli, en ilginç insan. Bu hiç mantıklı değil."

"Evet, bazen insanlar normların ortasında kendilerini saklamakta gerçekten başarılıdırlar."

Onu sosyal ortamlarda düşündüğümde, kesinlikle depresif veya kalabalıktan çekinen bir tip olmadığını görüyorum. O partinin hayatı. Herkes ona öyle bir yöneliyor ki, onun düşük bir yerde olması fikri bile mümkün görünmüyor.

"Peki ya Bran, ahbap? O ruhani hippie saçmalıklarıyla cehennem gibi şüpheli. Adı Brandon, Tanrı aşkına. Onun gibi adamlar

Bir şaman ziyareti ve hızlı bir isim değişikliği ile ayrıcalıklarını silebileceklerini düşünüyorlar."

Bir palavracıdan daha çok nefret ettiğim bir şey varsa, o da bir trend uğruna ruhani gibi davranan bir palavracıdır. Bu herif havalı görünmek için Bran adını kullanıyor ama gerçekte paranın içine doğmuş zengin bir puştun teki. Görünüşe göre uyuşturucu dünyasında para ile oynuyor. Araştırmam gereken başka bir durum.

"Evet, pisliğin teki. Görünüşe göre Jo ile iç içe geçmiş garip bir geçmişleri var."

"Aralarında ne olduğunu bilmiyor musun?"

"Hayır, bu biz taşınmadan çok önce oldu-" Duraksıyor, sözünü kesiyor. "Bekle, neden Jo hakkında bu kadar meraklı davranıyorsun? Hadi ama Kid, Cole senden onu rahat bırakmanı istedi."

Masum rolü yaparak ellerimi kaldırıyorum. "Sadece merak ediyorum, hepsi bu, önemli değil."

"Lütfen, seni tanıımıyormuşum gibi davranma. Cole kız kardeşime dokunma diyorsa, bu tek başına sana bunu yapma görevi verir."

"O köprüyü çoktan geçtik," diye mırıldandıktan sonra bir yudum su içip pencereden sahile bakıyorum.

Bana boş boş bakıyor. "Benimle dalga mı geçiyorsun? Jo'yu becerdin mi?!"

Gözlerim odanın her tarafına dalıyor, incek güvenli bir yer bulmaya çalışıyorum. Bir tane bile bulamıyorum, bu yüzden onları sıkıca kapatıyorum ve acılı bir surat yapıyorum. Hawke kafama bir alçıpan parçası fırlatıyor ve alnımın tam ortasına çarpıyor.

"Siktir!" Yüzümü tuttum.

"Sen bir aptalsın, ahbap! Sana inanamıyorum. Aslında ben inanırım. Kimi kandırıyorum ki?" Hawke hayal kırıklığı içinde başını sallar.

"Elimde değil. Aramızda gerçek bir bağ var, sanki çok derin."

Hawke alay
ediyor. "Ben
ciddiyim!"

"Kid'in biriyle, sikiinin fiziksel olarak onun içinde olmadığı gerçek bir bağ kurduğuna inandığım gün..." Boğazından kuru bir kıkırdama çıkar.

Gözlerinin içine bakarak son derece ciddi bir tonda, "Cam, ben bittim," diyorum. "Onu düşünmeden duramıyorum."

Bir an bana bakıyor, bunun doğru olabileceğine inanmakta tereddüt ediyor.

"Yani, ikiniz de çok tuhafsiniz. Sanırım o kadar da şaşırmamalıyım." Sırtıtım yüzüme yayılıyor. Gözleri kısıılıyor.

"Jo'ya kötü m davrandın?" diye soruyor, bu keşif karşısında neredeyse dehşete düşmüş görünüyor. "Bunun senin için ne kadar kötü olduğu hakkında bir fikrin var mı?"

Kıkırdıyorum. "Neden böyle söylüyorsun?"

"nk o rüzgarda uçuşan bir tüy gibi. Hiçbir şey ya da hiç kimse için etrafta dolaşmaz. Kendi kız kardeşi için bile."

"İnsanların yapışmasını sağlayabilirim. Büyük bir sakız tomarı gibiyim. Tatlıyım, üflemesi eğlenceliyim ve insanlar isteseler de istemeseler de bana yapışıp kalıyorlar."

"Az önce kendini bir tomar sakızla eş tutun. Tebrikler. Sen kazandın." Hawke en mlayım sesiyle söylüyor.

"Ne diyebilirim ki? Ben ekiciyim." Peynirim.

"Eğer söylemezsen Cole'a söylemek zorunda kalacağım. Ondan hiçbir şey saklamayacağım. Erkeklik kodu olsun ya da olmasın, o onun kız kardeşi."

"Haber i ona ben vereceğim. Eminim kalbi kırılacaktır. Çok kıskanacak. Kavga bile çıkarabilir, saçını çekebilir, gömleğini yırtabilir, göğüslerini gösterebilir..."

Yüzünü tiksintiyle buruşturur. "*Tanrım*, bunu düşünmüşsün."

İç çekiyorum, başımı sallarken hülyalı bir şekilde tavana bakıyorum.
"Birkaç kez, evet."

"Hey, ciddi bir not. Yarın sabah ev fuarındaki emlakçılık/satış kursuna kayıt yaptırdım. Senin de gelmeni umuyordum. Belki ilgilendiğin bir şey olup olmadığına bakarsın?" diye soruyor, kaşlarını kaldırarak. "Bu demolarda çok başarılısın, çabuk kavırıyorsun ama satış tarafında da çok başarılı olacağını biliyorum."

Hawke'ın iltifat etmesi hafife alınmaması gereken bir şeydir. Eğer birinde bir şey görüyorsa, bunu ortaya çıkarmak için elinden geleni yapacaktır. Bunu biliyorum. Bunu diğer arkadaşlarımıza yaptığını gördüm. Cole'a yaptığını da gördüm. O, k şenizde olmasını isteyeceğiniz bir arkadaştır çünkü sizi her zaman harika olmanız için zorlayacaktır. Hapisteyken onun yanında bu kadar sıkı durmamın nedeni buydu. Onun gibi insanlara göz kulak olursunuz. Pek sık karşınıza çıkmazlar.

"Tamamladıktan sonra bir sertifika falan alırdınız. Kemerinizin altında küçük bir şey olsun."

"Evet dostum," diyorum içten bir gülümseme ve samimi bir takdirle.
"Kulağa harika geliyor."

Sırıtır, başıyla onaylıyor ve toparlanıp akşam için eve dönmeden önce bana etkinliğin detayları hakkında daha fazla bilgi veriyor.

Duş aldıktan sonra telefonumu kontrol ediyorum ve bir arkadaşımdan gelen mesajı görüyorum, her zaman yanınızda olmasını istemeyeceğiniz birinden. Silas, iyi bir gece geçireceğinizi bilerek ama bir şartla takıldığınız türden bir adam. İnsanları tanıyan biri. Etrafında kadınlardan oluşan bir ekip tutarak, karşılığında ona bir şey vereceğiniz beklentisiyle sizi bir partiye veya yeni bir kulübe getirerek kendini müsait hale getirir. Bu durumda, ilgilendiği şey kokain.

Bu gece tavernada. Ben kuku getireceğim, sen de beyaz kızı getir.

Çocuk: Anlaştık

Kimi kandırıyorum ben? Ben bir bok parçasıyım. Tabii ki gideceğim. Bu gece planım yok ki.

O akşam Cam ve Cole'u bebek yapmaları ya da birbirlerini boğmaları için bırakıyorum, bu gece ne halt etmek istiyorlarsa artık, ve arabamla Taverna'ya gidiyorum.

İçeri girmeden önce burnumdan bir damla çekiyorum. Dudaklarımdan bir nefes üfleyerek uyuşturma etkisinin içime işlemesine izin veriyorum. Parmağımı yalıyorum, güçlü tozun geri kalanını ön panelden siliyorum, burnumu tozdan arındırmadan önce parmağımı diş etlerimde gezdiriyorum ve arabanın koltuğuna yaslanıyorum.

Dikiz aynasında kan çanağına dönmüş gözlerimi görüyorum ve sarışını becerirken hissettiğim o boktan duyguya kapılıyorum. Sonu toprak, çakıl ve yanlış adımlardan başka bir şey olmayan bir yolda ilerlediğinizi bilmenin kalıcı bir varlığı var. Devam etmemeniz gerektiğini biliyorsunuz ama rotayı değiştirmek çoğu zaman ödülünden çok çaba gerektiriyor. Bu yüzden yola devam ediyorum, beni doğrudan bu gece kulübüne götüren yola.

Çelik çift kapıdan içeri girerken, tanıdık sarışının yanından geçiyorum ve izlerimi durduruyorum.

"Buraya herkesi alırlar, değil mi?" diye bana göz kırıyor.

"Toni? O muydu? Seni görmek güzel, her zamanki gibi." Ona en seksi yarım sırtışıımı yaparak cazibemi gösterdim.

Adını bile bilmiyordum ve aletim sıkıca duvarlarının derinliklerine dikilmişti. Umurunda değil gibiydi. Hâlâ adımı bildiğini sanmıyorum.

"Silas geleceğini söylemişti," diyerek çapkınca sırtıyor ve bir elini ensesinde gezdiriyor.

Belki adımı biliyordur. Gördün mü? Ben sakızım. Bana üfle ve yapış. Kafamın iyi olduğunu hissediyorum ve bir şeyleri mahvetmeye hazırım. Parti başladı.

Müzik kontrolden çıkmış durumda ve etrafımızda yarı çıplak kadınlar dans ediyor. Ben yaklaştığımda Silas etrafında birkaç güzel kadınla birlikte bir kabinde oturuyordu.

"Evlat! Adamım benim. Otursana," diyerek dikkatleri üzerime çekti. Kesinlikle kadınları getirmiş.

Dudakları kehribar renginde, teni zengin bir renge sahip muhteşem bir kadının yanına kayıyorum. Tatlı saçlarıyla oynarken koyu kahverengi gözleri bana doğru bakıyor, bukleleriyle oynuyor. Kalbim göğsümde hızla çarpıyor ve kokainin kan dolaşıma sızdığını, doğrudan kalbime pompalandığını hissediyorum.

"Başka ne numaraların var, Kid?" Silas sorar.

Neyi kastettiğini biliyorum ve onun için şanslıyım ki ben bir sihirbazım.

"Addys?" diye sordu sessizce.

"Elbette," diye yanıtlıyorum.

Onaylarcasına başını sallıyor. "Zuri ile tanıştın mı?" Değiş tokuş.

"Benim için bir zevk Zuri," diye sırtıtıyorum, hafifçe ona doğru eğiliyorum, zıplayan dizim onun ki ne sürtünüyor.

İçkiler akıyor, müzik çalıyor, ortam hazır ama yine de kokainin bile canlandıramadığı bir heyecanın eksikliğini hissediyorum. Telefonumu çıkarıyorum, onu görene kadar rehberde arama yapıyorum.

Johanna.

Numarası haftalardır bende ama bir türlü mesaj atmaya cesaret edemedim. Bende olduğundan haberi yok, o yüzden bunu eğlenceli hale getirmeliyim. YouTube'da bir video buldum. Arka planda çalan "Oh Yeah" şarkısı eşliğinde seks yapan, üst üste dizilmiş üç geyiğin fotoğrafının olduğu video. Anlayacağını umarak ve hatırlayıp hatırlamayacağını merak ederek gönder'e tıklıyorum.

Endişeyle telefonumu tekrar tekrar kontrol ediyorum, mesajın açıldığını görüyorum ama yanıt yok. Gerginim, her üç saniyede bir telefonumu kurcalıyorum, açıyorum, kapatıyorum, açıyorum, şifreyi giriyorum ve yenilemek için kapatıyorum. Sadece yenilenmesi gerekiyor.

Birkaç dakika sonra, karşılığında bir mesaj aldım. Bir resim. Muzlu kremalı turta resmi.

Dudağımın kenarını ısıırıyorum, burada oturmuş telefonuma aptal gibi bakarken gülümsememi engelleyemiyorum. Kremalı turta fotoğrafı gibi aptalca bir şeyin içimde yarattığı etki çok komik. Ben olduğumu biliyor. Onu her yerde hissediyorum.

"Tatlıya düşkünsün, ha?" Zuri omzumun üzerinden bakarak soruyor.

Kaşlarımı kaldırıp başımı geriye eğerek ona bakıyorum. "Onun gibi bir şey."

Hızlı bir mesaj gönderdim.

Çocuk: Neredesin?

"Bu çok fazla krema. Belki de biraz daha zengin, biraz daha acı tatlı, ısırıklı bir şeyler denemenin zamanı gelmiştir."

Başını yana eğip tatlı dudaklarını müstehcen bir şekilde yalarken yanımdaki kıvrımlı vücuduna bakıyorum.

"Öyle mi? Aklında ne var?"

On dakika sonra arabamın arkasındaydık. Zuri arka koltukta sikime biniyor, beni derinlere alırken omuzlarıma tutunuyor. Ellerim kalın kıcını kavırıyor, onu kaldırıyor, sonra her zamankinden daha hızlı ve sert bir şekilde içine sokarken onu kucağıma geri çekiyorum.

"Dayanamıyorum!" diye bağıyor, ellerini arkamda koltuğa dayıyor, kalçalarıma doğru zıplıyor. "Bu çok iyi!"

O ıslak. Damlayan ıslak gibi. Güzel, ıslak bir seksi severim ama şimdi bana sadece Han'la olan konuşmamı hatırlatıyor. Zuri başını geriye atıyor, serbest kaldığını hissediyor, gözlerim kapanırken çığlık atıyor.

Gerçekten telefonumu kontrol etmek istiyorum.

Gözlerimi açtığımda, başka bir kadının içindeyken bu kadar aptalca bir şey düşündüğüm için neredeyse kendimi tokatlayacaktım. Duygularıma, çevreme, üstümdeki bu güzel kadının içine boşalmak için duyduğum ilkel ihtiyaca odaklanıyorum. Birkaç kez daha sertçe pompaladıktan sonra prezervatifin içine boşalıyorum ve Zuri'nin kalın kalçalarını kendime doğru sıkıca çekiyorum.

Başımı koltuğa yaslıyorum, nefes alış verişimi düzenlerken göğsüm inip kalkarken ağzım açık kalıyor.

Daha sikim içinden çıkmadan "Sakso var mı?" diye sordu. Bu hatun benimle sadece kokain için seks yapmadı.

"Uh, evet...tabi, evet."

Gerçek dışı.

Kendimizi düzelttikten sonra, arabamda iyi vakit geçirmek için birkaç gram verdikten sonra kulübe geri dönüyoruz. Bunun için kendimi çok ucuz hissediyorum ama bunu ben istemedim. Hepsi onundu. Belli ki bazı insanlar bazı şeyleri kutsal sayacak kadar önemsemiyor. Kimi kandırıyorum lan ben? Ben de duygusuz seksten payımı aldım. Sadece para ya da uyuşturucu için değil.

Kulübe tekrar girdiğimde Silas sırtımı sıvazlıyor ve bu iğrenç hissettiriyor. "Harika biri, değil mi?" Kolunu boynuma doluyor ve uzaklaşırken sırtarak bize bakan Zuri'ye bakıyor. Her şey yanlış hissettiriyor. "Hadi, biraz içki içelim."

Elbette, birkaç atış yapacağız. Bir sürü, bir sürü. Birkaç saniyede bir, biri bize başka bir sek viski uzatıyor. Silas kendisi için ayarlamaya çalıştığı bir fırsattan bahsediyor ve bu süreçte benim yardımına ihtiyaç duyuyor. Bu noktada oldukça berbat durumdayım ama etrafımdaki herkes de öyle. Han'a daha önce mesaj attığımı hatırlıyorum, bu yüzden cevap verip vermediğini görmek için telefonumu pantolonumdan çıkarıyorum.

Açılmamış iki mesaj.

Han: Gel beni bul.

Koyun bir resmi.

Hay sikeyim. Koydaydı. Evine dönmeden önce konuştuğumuz koyda. Orada yine kendi başına takılıyor olmalı, gelip onu bulmamı bekliyor, belki de o tavşan deliğinden ona tekrar ulaşmamı istiyor.

Siktir

.

Siktir

.

Siktir

.

Sarhoşluk dalgasının etkisiyle aniden ayağa kalkıyorum. Tanrım, düşündüğümde daha berbat durumdayım.

Tökezleyerek arabaya doğru ilerledim, ağır kapıyı açtım ve içeri girer girmez niyetimden daha sert bir şekilde kapattım.

Ona ulaşmalıyım.

Kontaktaki anahtarlarımı karıştırıyorum, tekrar bulmadan önce ayaklarımın yanındaki karanlığa düşürüyorum.

Onu asılı bırakamam.

Kulüpten uzaklaşıp loş ışıklı yolda ilerlerken bir araba beni takip edince nihayet çalıştırıyorum.

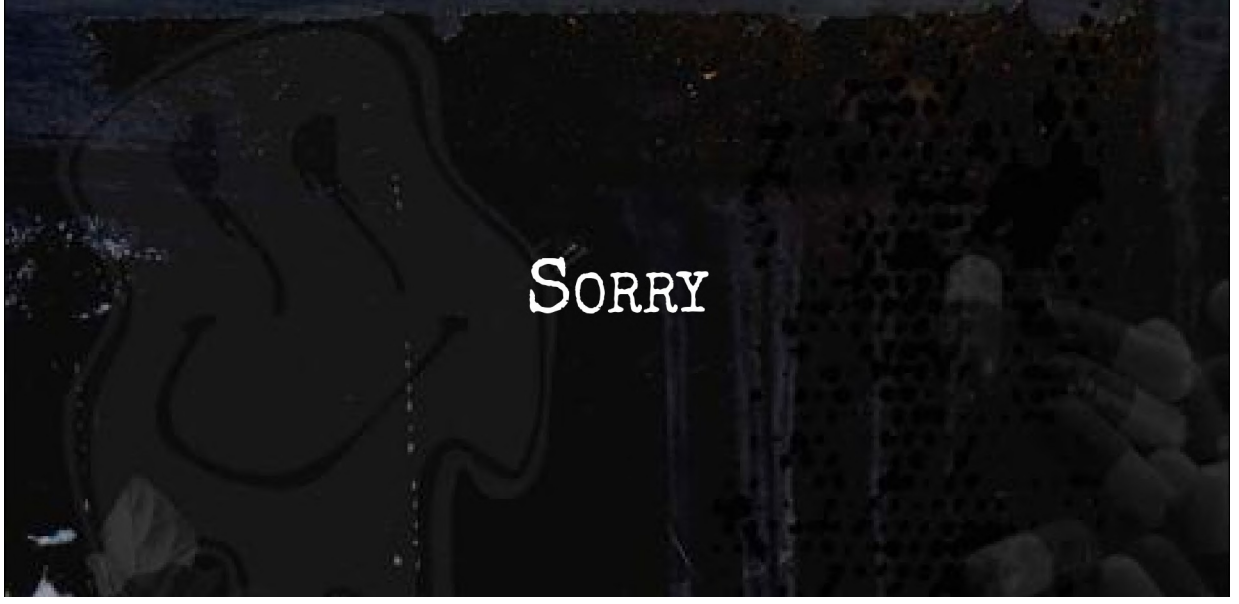
Bekliyor. Beni bekliyor.

Dikiz aynasında arkamda yanıp sönen kırmızı ve mavi ışıkları görüyorum, çarpan kalbimin hızını yankılayarak ve boku yediğimi anlıyorum.

Asilce becerdin.

OceanofPDF.com

T Duvardaki saat sinir bozucu derecede gürültülü. Her saniye her tik yüzüme tokat atıyor gibi hissediyorum, bana bir pislik olduğumu hatırlatıyor-

Yukarı.

Kafesimde oturup bekliyorum.

Birini arama şansım oluyor ama kelimenin tam anlamıyla ezberimde hiç numara yok ve telefonuma şimdilik el koyduktan sonra artık numaraları bilmediğimi fark ettim. Kızarmış beynim iki rakamdan fazlasını tutamıyor gibi görünüyor. Hawke'ın numarasını hatırlayamıyorum. Allah aşkına cep telefonum var. Numarası Hawke.

Alkollü araç kullanma, lanet bir alkollü araç kullanma.

Yalan söylemeyeceğim. Çok şanslıyım. Arabamı arasalardı, bir uyuşturucu cenneti bulurlardı. Ama bardan çıkıp eve giden sarhoşlardan biri olduğumu düşünerek bana alkolmetre verdiler ve hızlıca alkollü araç kullanmakla suçladılar. Suç için yoğun bir gece olmalı. Bir de ben tatlı dilli biriyim tabii.

Gece geçiyor ve uyandığımda kendimi tamamen bok gibi hissediyorum. Sabah kahvaltımı yapamadım ve sırtım bu yüzden çok ağrıyor.

Köşemdeki uyuz ya da belki de pire olan adamın çıkardığı yüksek tırmalama seslerini dinlerken uyumaya çalışıyorum. Muhtemelen ikisi de.

Serbest bırakılmayı beklemekten başka ne yapabilirim bilmiyorum. Kimse beni beklemiyor.

Bunu bilmek mide bulandırıcı bir gerçek. Han'ın sözleri kafamın içinde tekrar çınlıyor. *Seni bekleyen birinin olmasını hak ediyorsun.*

Yanılıyor. O çok yanlış.

Hiçbir şeyi hak etmiyorum. Tıpkı onun analizinin kanıtladığı gibi hayattan kayıyorum. Bugün için yaşıyorum, yarın için değil. Prezervatif yoksa, sonuç da yok. Mecazi anlamda tabii ki, bu bir creampie göndermesi. Kendime bir ders vereceğimi kim düşünebilirdi ki? Arama geçmişim haklı olduğumu kanıtladı.

Bu davranışın benim için normal olması çok talihsiz bir durum. Bütün gece ortalıkta olmamak ve güneş ufukta kaybolana kadar kimsenin benden haber alamaması.

Kendim olmaktan çok sıkıldım. Bu yüzden burada çürüyeceğim. Pire adamın yanında, ait olduğum çöplükte kilitli.

"Kai Immanuel Decker?"

Kafamı kaldırdım. Bu ismi artık hiç duymuyorum. Neredeyse benim olduğunu unutuyorum.

Ayağa kalkar kalkmaz bankta arkamı döndüğümde parmaklıkların arkasında beni hayal kırıklığı dolu bir yüzün karşıladığını görüyorum.

Bu Hawke.

Gri bir elbise pantolonu ve kolları dirseklerine kadar kıvrılmış siyah düğmeli bir gömlek giymiş, İtalyan görünümlü elbise ayakkabıları giymiş.

Kaşlarım onun tuhaf görünüşü karşısında şaşkınlıkla alçalıyor, sonra o boktan beynimde bir şeyler klikleniyor.

Konferans.

Gitmem için para ödediği yer.

Beni kayıt ettirerek, tüm evrak işlerini tamamlayarak ve yasal bir eğitim alabilmem için ikimizin de parasını ödeyerek bana yardımcı oldu.

Kaçırdığım ve şimdi, görünüşe göre, onun da kaçırmasına neden olduğum.

Cole'la kurdukları bu yeni hayatı ne kadar ciddiye aldığı ortada. Her şeyi berbat ettim. Sorumsuz davrandım. Ve şimdi, benim hatalarım onun hayatına karışıyor.

Sikey
im.

Ben.

Gözlerim yere düşerken ve ellerimi yüzümde gezdirirken derin bir nefes alıp gevşek dudaklarımdan üflüyorum. Hiç bu kadar bok gibi hissetmemiştim. Kelimenin tam anlamıyla en kötüsüyüm.

"Gidelim," diyor aniden, önümdeki masada duran bir kâğıdı imzalayarak.

Dönüyor, takip edip etmediğime bile bakmadan, çok şey anlatan bir güçle cam kapıyı itiyor.

Ben alçakların en alçağıyım. Kendimi, babası tarafından kefaletle kurtarılan bir çocuk gibi hissediyorum. Babası sürekli olarak onu destekliyor, ancak elinde başarısız oğlu karşısında hayal kırıklığından başka bir şey kalmıyor.

Ben berbat biriyim.

Parlak güneş ışığı kafatasımı delip geçerken gözlerimi kırptıştırarak binadan çıkıyorum. Sanki yüce bir güç, doğrudan üzerime bir ışık akımı göndererek ne kadar aptal olduğumu dünyaya göstermek istiyor ve hatalarımı dünyaya aydınlatıyor. Dışarıdaki Tanrı her neyse onun da benden nefret ettiğini bilmek mide bulandırıcı bir duygu.

"Özür dilerim dostum," diyorum usulca, arabadaki Hawke'a dönerek, yeterli olmadığını bilsem de yine de söylemek istiyorum. "Arabamı aldığı için de teşekkürler."

Hiçbir şey söylemiyor. Bana bakmıyor. Kızgın ve bunu arabanın içinde hissediyorum. Sağır edici bir sessizlik. Sonunda evine varmadan önce birkaç dakika boyunca yolda ilerliyoruz. Arabamı park ediyor ve koltuğa yaslanıp derin bir nefes alıyor.

Bir şey söylemesini umarak bekliyorum. Herhangi bir şey. Aramızdaki gerilim yoğun. Hava boğucu.

"Biliyor musun, buraya gelmeni, yeni bir başlangıç yapmanı gerçekten çok istiyordum," diye başlıyor, direksiyonu kavrarken gözlerini eve dikeyor, çenesi gergin. "Ama bu bok..." Başını sallıyor, gözlerini kısıyor, hayal kırıklığı yüzünden yayılıyor. "Yaşadığım onca şeyden sonra... Anlamıyorum Kai. Benim hayatımı elimden aldılar, ama seninkini isteyerek lanet olası kanalizasyona döküyorlar. Nasıl bu kadar dikkatsiz olabiliyorsun?" Yüzünü bana dönüyor, gözleri içimi deliyor, sözlerindeki öfke zehir taşıyor, geçmişinin acısıyla beni vuruyor. "Birini öldürebilirdin."

Kendimi değil de bir başkasını öldürebileceğimi söylemesi beni bambaşka bir boyuta taşıyor.

"Özür dilerim Hawke, ben-"

"Belki de olabileceğini düşündüğüm kişi değilsin," diyerek sözümü kesti.

Sözlerini yutkunuyorum, gerginlik yoğun. Arabanın kapısını açıyor ve içeri girmeden önce çarparak kapatıyor. Ayağımla gösterge paneline tekme atıyorum, başımı yolcu koltuğuna yaslayıp aşağıya doğru kayıyorum.

başımın tepesindeki saçları sertçe çekiyorum. Başımdaki ağrıyı dış ağrıyla hafifletmek istiyorum, bu yüzden acıyana kadar daha sert çekiyorum.

Ama bu yeterli değil. Gösterge panelimi yumrukluyorum. Tekrar, tekrar ve tekrar, toplayabildiğim tüm güçle, ta ki derim çatlayana ve eklemlerim zihnimin derinliklerinde kendini gösteren acıdan kanayana kadar.

Hissettiğim bu şeyleri hissetmek istemiyorum. Ağırılığı, durumun ciddiyetini. Her şeyin gülünç olduğu ve gerçek olayların geçirildiği kaygısız bir dünyada yaşıyorum.

İçimden Percocets alma isteği geliyor. Uyuşukluk. Arzuladığım şey bu. Kendimi istediğimden daha fazla yok etmemek için ihtiyacım olan şey uyuşukluk.

Konsolu araştırıyorum, ilaçların altında saklı olduğu mandalı açıyorum. Bir poşet alıp önümdeki hapları görüyorum.

Bu benim durma anım. Bu durumu bir ders olarak alma, hayal kırıklığını dinleme, onu haksız çıkaracak gücü bulma ve bundan büyüme anım.

Ama ben güçlü
değilim. Ben bir
bağımlıyım.

Ben de ilaçları alıp devam ediyorum.

O öğleden sonra, kapımın hafifçe vurulduğunu duydum.

"Çocuk?" Yumuşak, şefkatli sesi kapının diğer tarafında. "Evlat, ben Cole. Uyandın mı?"

"Uyandım, içeri gel."

Kapıyı açıyor, etrafına bakıyor, muhtemelen içeri girmeden önce çıplak olmadığından ya da mastürbasyon yapmadığından emin olmak için kapıyı arkasından kapatıyor. Odadaki masaya yöneliyor, arkasına yaslanıyor, kollarıyla tahtanın kenarını kavlıyor. Yüzünde sempati var ve ben hangisinin daha kötü olduğunu bilmiyorum, bu mu yoksa Hawke'ın hayal kırıklığı mı? Kimi kandırıyorum ki? Her iki yüz de karşınızdaki kişi için berbat.

"Nasılsın?" diye soruyor, hafifçe yüzünü buruşturarak.

Nasıl hissettiğimi belli eden bir yüz ifadesiyle ona bakıyorum.

"Evlerden birinde," diye açıklıyor ve Hawke'ın evde olmadığını söylüyor. Ayaklarıma bakarak başımı sallıyorum.

"Sonsuza kadar kızgın kalmayacak."

Beni rahatlatmaya çalışmasını takdir ediyorum ama işe yaramıyor. "Öyle olsaydı, haklı olurdu," diye karşılık veriyorum.

İç geçiriyor ve masadan kalkıp yanıma, yatağın kenarına oturuyor.

"Biliyorsun, seni çok önemsiyor. Başına kötü bir şey gelmesini asla istemez. Senin yükselmeni istiyor, Kid. Onun için çok şey ifade ediyorsun. İkimiz için de." Bana hafif bir gülümseme veriyor ve gözlerim onunkilerle birleşene kadar eğiliyor. "Bu yüzden buraya gelmeni istedik."

"Evet ve şimdiden her şeyi mahvediyorum."

Dudaklarını büzüyor, sonra köşesini ısırtıyor ve omuz silkiyor.

"Evet, sayılır." Dürüstlüğü beni kıkırdatıyor. O da katılıyor.

"Senin yerinde olmanın nasıl bir şey olduğunu asla tam olarak anlayamayacağım," diyor usulca. "Ben aynı yollardan geçmedim. Senin gibi hayatta kalmak için bir şeyler yapmak zorunda kalmadım. Sen bu konuda benden çok daha güçlüsün. Ama ben de olaylara farklı bir perspektiften bakıyorum. Bir noktada, sıradan

uyuşturucu ve parti eğlenceden daha fazlası haline gelmiş gibi görünüyor. Bu artık bir yaşam tarzı gibi görünüyor ve sizi yavaş yavaş bizden uzaklaştırmaya başlıyor."

İyi niyetli. İyi niyetli olduğunu biliyorum. Ama bu doğru gelmiyor. "O kadar da ciddi değil Cole. Hâlâ eğlence amaçlı."

"Emin misin?" diye soruyor. "Sadece kim olduğunu ele geçirdiğinden endişeleniyorum. Bu daha derin bir şeyin  rt s . Dün gece başına gerçekten kötü bir şey gelmiş olabilir, Kid."

İlgisini her şeyden çok takdir ediyorum. Tamamen beni kolluyor ve ben bunu biliyorum. Daha önce derinlemesine ve içten konuşmalar yaptık, bu yüzden kalbinde benim için en iyisini istediğini biliyorum. Altın gibi bir kalbi var ve değer verdiği insanlar için her şeyin ötesine geçecektir. Sonuna kadar sadık. Ama bunun gerçek bir sorun olduğunu kabul etmek istemiyorum, çünkü öyle hissetmiyorum. Hâlâ işimi yapıyorum. Sadece bir hata yaptım.

"Bu bir kılıf değil. Ve dürüst olmak gerekirse, benim için endişelenmene gerek yok. Johanna seni daha çok ilgilendiriyor. Görünüşe göre eğlence amaçlı uyuşturucu kullanımı konusunda derse ihtiya ı olan kişi o."

Sözleri söylüyorum ve hemen ardından pişman oluyorum. Yüzü geriliyor ve gözlerinde oluşan yaşları görebiliyorum.

"Cole,  z r dilerim, ben-"

"Hayır," diye araya giriyor ve beni durdurmak için elini kaldırıyor. "Haklısın. Haddimi aşmamalıydım. Çok safça davrandım."

"Cole."

"Hayır, evlat. Sorun değil. Gerçekten,  z r dilerim. Bana düşmez." Başını sallıyor, kapıya yönelirken gözlerini sıkıca kapatıyor.

Orada duraklıyor, kolu tutuyor, parmağıyla vuruyor, derin bir nefes alıyor ve sesi yumuşak ve kırıılarak çıkmadan önce akmasına izin veriyor.

"Onun doğum günü. Çarşamba günü. Zor bir gün ama akşam yemeği hazırlamayı planlamıştım. Seni ağırlamak güzel olurdu."

Kapıdan hızla çıkıp usulca kapıyı kapatıyor ve ben kendimi berbat hissediyorum. Yaptığı tek şey yanımda olmaya çalışmak ve beni burada kalmaya davet ederek bana yardım etmekken, onu terslediğim için kendimi bok gibi hissediyorum. Gerçekten önemsiyor. Onun için hassas bir konu olan kız kardeşinden, ilişkilerinden, hakkında hiçbir şey bilmediğim bir konudan bahsettiğim için kendimi aptal gibi hissediyorum.

Ben de şaşkınım. Neredeyse Han'ın doğum günü, ama neden zor bir gün?

Han'a mesaj atmak için telefonumu çıkardım, "özür dilerim" yazıp hızla sildim. Herkesten özür dilemekten bıktım. Ve neden ondan özür dileyeyim ki? Onunla buluşmadığım için mi? Hiçbir konuda tutarlı değil ki. Hiçbir iz bırakmadan ortadan kayboluyor.

Beni beklerken gelmemem ona hizmet ediyor. Belki şimdi anlar. Ya da belki hiç umursamıyor. Belki de onun için istediğim kadar önemli değilimdir. Onun benim için olduğu gibi. Bu düşünce beni istediğimden daha fazla etkiliyor.

Ne yapıyorum ben? Kimim ben? Kid bunu yapmaz. Kadınların ne düşündüğü hakkında endişelenmez. Onu düşünüp düşünmedikleri umurunda değil. Ona numarasını bile vermek istemeyen bir kıza mesaj atmaz.

Üzgünüm Han.

OceanofPDF.com

"S o Peynir karışımından kaşık kaşık alıp kabukları böyle." Aynen dediği gibi yapar ve kabuğu doldurur. büyük tabağa koymadan önce. "Tamam, sıra sende."

Kararsız bir elimle peynir karışımını kepçeyle alıp büyük, titrek ellerimle kabuğun içine sokuyorum, bu sırada karışım kabuğun ve parmaklarımın üzerine damlıyor.

Kahretsin, bu çok zor," diyorum, dağınık kışımı, sönmüş kabuğumu onun mükemmel dolgun kabuğunun yanına koyarak.

Kıkırdıyor, "Eller yüzünden. Ellerin çok büyük."

Yardım etmeyi teklif ettiğim için bir kez daha denedim ama ikinci felaket kabuktan sonra vazgeçtim.

"Sarımsaklı ekmeği ben yaparım," diye başımı sallayıp ellerimi peynirden arındırıyorum.

Cole sade bir gülümsemeyle başını sallıyor ve kalan dolmaları bitirip nefis kokan bir sosla kaplıyor. Ben bulaşıkları temizlerken o da onları fırına atıyor. Mutfağı temizledikten sonra masayı hazırlıyorum.

"Yani sadece dördümüz mü?" Tabakları yerleştirirken sordum.

"Üç."

"Hawke gelmiyor mu?"

Son birkaç gündür pek konuşmadık. Ya da şöyle mi demeliyim, o benimle pek konuşmadı. Hâlâ hayal kırıklığı yaşıyor ve bunu anlıyorum. Benim küçük alkollü araç kullanmam onu hayal kırıklığına uğratmakla kalmadı, bazı eski anıları da geri getirdi. Daha yeni iyileşmiş yaraları.

Maliyeti karşılamak için zulamın geri kalanını satmamı gerektirecek ağır bir para cezasıyla çıktım. Ayrıca nasıl aptalca davranıp sarhoş araba kullanmayacağımı öğrenmek için almam gereken bir ilk alkollü araç kullanma dersi var. Çok daha kötüsü olabilirdi, gerçekten olabilirdi. Neyse ki sicilim oldukça temiz. Tatlı dilli, hatırladın mı? Nelerden kurtulduğuma inanamazsın.

Öyle olsa bile, Hawke'yi üzgün olduğu için suçlayamam. Ancak bir şeyleri değiştirmek için yapabileceğim pek bir şey olmadığını da biliyorum. Ona yanıldığını kanıtlayamam, en azından bugün. Böyle şeyler zaman alır. Onlarla burada, Cali'de geçirilecek bir yazın sağlayamayacağı türden bir zaman.

"Hayır, burada olacak," diye hızlıca cevap veriyor ve ıslak bir bezle tezgahı siliyor.

Bilerek göz teması kurmuyor.

"Yani... uğruna yemek pişirdiğimiz ve kutlama yaptığımız kişi gelmiyor mu? Kafam karıştı Cole."

Ayağa kalkarken duraksıyor, lavaboya bakıyor ve kullandığı havluyu aniden lavaboya atıyor. Göğsünün havayla genişlediğini, sonra kollarını karnının üzerinde kavuştururken yavaşça söndüğünü görüyorum. İçinden geçtiğini anlayabiliyorum. Belli ki üzgün. Mutfak adasının etrafında yürüyorum, karşı tezgâha yaslanıp ona bakıyorum.

"Ne oldu? Neden doğum gününden nefret ediyor?" Açıkça soruyorum.

Belli ki onu rahatsız eden şey bu. Ben de ondan her şeyi anlatmasını istedim. Hepsini masaya koy.

Çenesini sıkıyor, yutkunuyor ve sonunda bana bakıyor. Gözlerindeki doğrudan acı beni şaşırtıyor. Beklediğim bu değildi. Kaşlarımı indiriyorum, dudaklarım aralanıyor, bir şey söylemek istiyorum ama kelimeler boğazımda düğümleniyor.

Ön kapı açıldığında gözünden bir damla yaş düşer. Gözyaşını çabucak siler, ayağa kalkarken boğazını temizler ve gömleğinin altındaki bir şeyi fırçalar.

"Co-Co!" Antreden Hawke'ın sesi yükseliyor, ardından botların tekmelenme sesi geliyor. "Bebeğim? Neredesin?"

Koridorun köşesinden geliyor, bizi görünce duraklıyor. Elinde bir buket ve diğerinde iki şişe şarap var. Cole gülümsüyor, birbirlerini selamlarken çiçekleri ondan alıyor, Hawke onun yüzünü kendi yüzüne tutarken öpücükler konduruyor. Kız kardeşinin doğum günü olduğunu düşünürsek, ona karşı garip bir şekilde tatlı davranıyor.

"Seni geri aradı mı?" diye soruyor alçak sesle.

"Hayır," diye cevap veriyor, sesi üzgün geliyor.

Hawke iç çeker, eşyaları tezgâhın üzerine koyar ve onu göğsüne çeker, ağlamaya başladığında sırtını ovalar.

"Her şey yolunda bebeğim. Artık buradayım." Onu teselli ediyor, sonra benimle göz göze geliyor.

Elimi boynumda gezdirerek başka tarafa bakıyorum, özel anlarını bölmemeye çalışıyorum ama bunun için mutfakta mahsur kalmanın tamamen garip olduğunu hissediyorum. "Hemen gidip yüzümü yıkayacağım." Cole, Hawke'tan önce kokluyor başını sallar, alnından öper.

"Seni seviyorum."

Ben Hawke'a tekrar bakarken o banyoya doğru yöneliyor. Başparmağıyla işaret parmağı arasında alnını ovuşturuyor.

"Her şey yolunda mı?" Yumuşakça soruyorum.

"Evet," diye iç geçiriyor. "Sadece her zaman kötü bir gün."

Buzdolabından bir şişe su alıp karşımdaki tezgâha yaslanıyor ve suratı asık bir şekilde bana bakıyor.

Ne haltlar dönüyor burada? Neden doğum günü kötü bir gün? Ne oluyor lan? Evet, yaşlanmak berbat bir şey, anlıyorum, ama Tanrım, hadi biraz pasta yiyip rahatlayalım. Hiç bu kadar iç karartıcı bir şey görmemiştim.

Ona deli gibi bakıyor olmalıyım, çünkü su şişesi dudaklarına ulaşmadan hemen önce duraklıyor.

"Anneleri üç yıl önce bugün öldü," diyor şaşkınlığımı hissederek, bir yudum almadan önce.

Bir elimi saçlarımda gezdirirken dudaklarımdan büyük bir hava üflüyorum. Hiçbir fikrim yoktu.

"Lanet olsun. Bu bir doğum gününü mahveder," diye karşılık veriyorum ve hiç düşünmeden yüzüme acı dolu bir ifade takınıyorum.

Hawke bana başını sallıyor, sonra tekrar iç çekiyor.

"Bu çok zor. Hepsi için. Cole durumu düzeltmeye çalışıyor, Jo'nun doğum gününü trajediden ayrı tutmaya ve kutlamaya çalışıyor ama nafile. Jo bununla iyi başa çıkamıyor."

Bunu bir trajedi olarak adlandırdığı gerçeğinin gözümden kaçmasına izin vermeyeceğim.

"Yani, sert konuşmak istemem ama neden Han'ın duyguları Cole'unkilerden daha önemli? İkisi de onu kaybetti. Bunun üzerinden daha fazla bağ kurmaları gerekmez mi?"

"Han onu
buldu." İşte
burada.

Birinin birini bulduğunu duyduğunuzda, sadece en kötüsünü varsayabilirsiniz. Cole ile daha fazla takıldığımdan beri aile hayatlarının bir kısmını biliyorum. Annesini Nicole adında bir sürtükle aldattığı için babasından nefret ettiğini biliyorum, bu yüzden isim değişikliğine ihtiyaç duydu, ama şimdi bu mu? Annelerinin öldüğünü bilmiyordum. Bunun hakkında konuşmuyorlar. Hem de hiç. Ve ben bunu garip buluyorum. Duruma bakılırsa, hayal edebileceğimden daha kötü, belki de daha karanlık.

"Siktir," diyorum ellerimi yüzümde gezdirerek.

Hawke burnunun kenarını sıkarak, "Bir de bana sor," diyor.

Cole banyodan çıkıyor, benden Hawke'a, sonra tekrar fırına bakıyor.

"Hadi biraz güzel yemek yiyelim ve bu şarapla sarhoş olalım, ha?"

Ona hafifçe sırtıyorum, kendini acısından kolaylıkla kurtarabilmesine bayılıyorum, sonra Hawke'a bakıyorum. Ona büyük bir hayranlıkla bakıyor. Bir bakışta aynı dalga boyunda olduklarını anlayabiliyorum. Bu günün Cole'a ne yaptığını biliyordu, Cole bu konuda açılmak istese de istemese de. Cole güçlü bir kız. Çok fazla şeyi içselleştiriyor ama Hawke bunu onun ihtiyacı olduğu şekilde ortaya çıkarıyor. Bu beni ne kadar zayıf gösterse de, ikisini birlikte gerçekten seviyorum. Birbirlerine karşı öylesine karşılıklı saygıları ve köklü bir sevgileri var ki, sanki birbirlerini aşıyorlar. Gördüğüm en iyi ruh eşleri.

Han hiç gelmedi.

Hiç gelmedi ve bu bekleniyordu.

Yemek yerken ve elimizdeki durumla tamamen ilgisiz konular hakkında sohbet ederken boş tabağına baktım. Kendi kendime Han'ı, neler yaşadığını, neler gördüğünü merak ettim. Bundan önce kim olduğunu, hayatı ölüm ve acıyla bu kadar iç içe geçmeden önce nasıl bir insan olduğunu merak ettim. Sonrasında bunun onu nasıl değiştirdiğini ve bugün onu nasıl derinden etkilediğini merak ettim.

Şu anda nerede olduğunu merak ediyorum. Sadece fiziksel olarak değil, zihinsel olarak da. Kendi gerçekliğinden kaçmak için hangi karanlık tavşan deliğine girdi? Bugün zamanı bükmenizi gerektirecek türden bir gün. Eminim yalnızdır ve bunun artık o kadar da iyi bir şey olduğundan emin değilim. Ona tekrar ulaşmak istiyorum. Tutunması gereken el olmak istiyorum. Kulağına garip gelse de, onu anlayabilecek tek kişi benmişim gibi hissediyorum. Kimsenin yapamayacağı bir şekilde onun yanında olmak istiyorum. Ona ulaşmalıyım.

Yemekten sonra Cam ve Cole'a bir işim olduğunu söyledim. Arabama bindim ve bilmediğim bir yere doğru yola çıktım.

Bir çiçekçi dükkanı.

Hawke gibi ben de çiçeklerin bir kadını moralsiz hissettiğinde neşelendirebileceğini biliyordum. Hawke'ın aksine, en güzel, en çekici çiçekler gündemimde yoktu. Masanın arkasındaki bayanı bulduğumda, dergisinin arkasından başını kaldırdı ve bir şeye ihtiyacım olup olmadığını sormadan önce beni şüpheyi süzdü.

Uygun bir şekilde yerleştirilmiş isim etiketindeki adı Brenda. Kısa boylu, yuvarlak, yargılayıcı hali ve 80'lerde modası geçmiş kase kesimiyle Brenda'ya benziyor. Beni şimdiden yargılıyor, gözlerini kırmış, dudaklarını büzmüş, sanki dükkânı soymaya geldiğimi düşünüyormuş gibi korkutucu görünmeye çalışıyor. Anlıyorum. Gün ışığında hayatta olmam gerekiyormuş gibi görünmüyorum ama lanet olsun Brenda, bir rahat ver.

"En ölü bitkinizi satın alabilir miyim?"

Başını yana eğerken gözleri kısılıyor, isteğim karşısında kafası tamamen karışıyor.

"Çoğu ölü mü?"

"Evet, tükenmek üzere olan bir bitkiyi arıyorum. Kurumuş. Kahverengi. Çıtır çıtır."

Söylediğim her sıfatta yüzü buruşuyor, sonra korkunç bir şekilde buruşmuş bir ifadeyle kalakalıyor.

"Arkada ne var bir bakayım."

Tezgâhın yanında birkaç dakika bekledikten ve sundukları çiçeklerden bazılarını kokladıktan sonra, sonunda çürüyen, yapraklı bir tür bitki içeren bir saksıyla yeniden ortaya çıkıyor.

"Bu bir keman yaprağı inciri. Geri getirmeye çalıştım ama çok uzağa gitmişti."

"Bence de," diyorum, kurumuş sapına zar zor tutunan sarımsı kahverengi yapraklara dokunurken burnumu kırıstırarak. "Ne kadar?"

"Şaka yapıyorsun değil mi?"

Kaşlarımı kaldırıyorum, sonra indiriyorum, bir o yana bir bu yana bakıyorum.

"Al işte. Resmen çöp kutusundan çıkardım," diye alay ediyor ve başını sallıyor.

"Teşekkür ederim. Çok teşekkür ederim." Ona kaşlarımı oynatıyorum ve imzam haline gelen "külotunu indir" gülümsememle göz kırpiyorum.

Brenda'nın bir sik bulması lazım. Bu çok açık.

Beni incelerken başını sallıyor. Beni çözemediğini anlıyorum ve bu hoşuma gidiyor. Çoğu insan beni bir çırpıda çözebilir. Kim olduğumu ve ne istediğimi açık açık söylerim ama belki de bu gizemin bir kısmı şimdi hayatıma sızıyor. Han gibi hissediyorum.

Keman inciri şeyini alıp kolumun altına koyarak arabama doğru ilerliyorum. Ön koltuğa oturtuyorum ve sırtarak hayranlıkla izliyorum.

"Bu işimizi görür."

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

D Kapıyı çalayım mı? Tabii ki kapıyı çalarım. Başka nasıl bilebilir ki?

Burada biri mi var? Tanrım, düzgün düşünemiyorum. Çok gerginim. Bir sonraki vuruşunun tadını alabilen bir Feen gibi. Dairesinin kapısının önünde duruyorum, nedense kendimi telaşlı ve gergin hissediyorum.

Sadece Han.

Sikimi soktuğum başka bir kız gibi. Hepsi bu.

Onlardan çok var. Önemli
bir şey değil.

Kimi kandırıyorum lan ben? Bu lanet olası Han!

Yalnız bırakmadığım ya da aklımdan çıkaramadığım tek kız. Bağ kurmaya çalıştığım herkeste gördüğüm tek kız. Bir bakışıyla, bir gülümsemesiyle, bir mesajıyla tüm vücudumda hissedebildiğim adrenalini bana veren tek kız.

Beni bu şekilde geren tek kişi o ve ben artık nasıl normal olacağımı bile bilmiyorum.

Şimdi kapının önünde volta atıyorum, bu kafa karıştırıcı duygu karmaşasıyla, önümde bitkiyi tutuyorum, kapısı açıldığında.

Yerimde duruyorum, gözlerim fal taşı gibi açılmış, önümde duran bitkiyle nefes alıyorum.

"Burada birinin konuştuğunu duyduğumu sandım." Kendini kapının çerçevesine yaslıyor ve yüzünde şaşkın bir sırıtışla kollarını kavuşturuyor.

"Kahretsin, konuşuyor muydum?"

Elim hemen alnıma bir tokat atıyor ve yüzümde acı dolu bir ifade belirirken olduğum yerde duruyorum. Tanrım, zihnimde kafeslenmiş olan ve az önce şiddetle havaya salınan şey neydi?

"Görünüşe göre yeni arkadaşına." Bitkiye doğru başını sallıyor. Aptallığıma kıkırdıyorum, sonra ona doğru yürüyorum.

"Al. Bu senin için. Doğum günün kutlu olsun." Ölü bitkiyi sunuyorum, büyük bir sevimsiz sırıtışla aramızda tutuyorum.

Okunamaz bir ifadeyle bir dakika boyunca ona bakıyor ve ben aklımdan geçen her kelimeyi, her düşünceyi bilmek istiyorum.

Ben aklımdan geçenleri söyleyen bir aptalım. O ise sırları saklayan ilham perisi.

Birden gözlerini kırptırıyor, kapıyı bana açmadan önce perişan bir halde nefes alıyor.

Açılan bir kapının insana hissettirdikleri inanılmaz. Anlık bir rahatlama ve memnuniyet.

Evine girdiğimde aynı ölü bitkilerin yavaş yavaş daha da çürüdüğünü görüyorum. Bir çift eğrelti otu artık kahverengi renkte ve son geldiğimde tutundukları en ufak yeşil parçayı bile kaybetmişler. Ördek hâlâ fötr şapkasıyla o berbat surat ifadesini koruyor. Dünyada her şey yolunda.

Bitkiyi oturma odasında sehpa olarak kullanılan kütüğün üzerine koyup, o mutfağa giderken ben de koltuğuna oturuyorum. Avuç içimi yanımdaki koltuğa sürterek bu yüzeyde en son ne zaman birbirimize bastırdığımızı hatırlıyorum.

Eller birbirinin üzerinde, diller iç içe, aletim daha sert- "Susadın mı?" diye soruyor, beni düşüncelerimden çekip çıkararak.

Bana hep su verir ama bitkilere asla. Bu tamamen haksızlık.

"Sen ne yiyorsan ben de ondan alacağım," diye sırtıyorum, kollarımı kanepenin arkasına doğru uzatarak rahatlıyorum. "Ah, evim, güzel evim. Buraya dönmeyi seviyorum."

Homurdanıyor, dudağı köşede biraz yukarı doğru çekiliyor.

"Burayı, kokuları, suyu, Norbert'i özledim..."

Küçük sevimli kıkırdamasıyla bana başını sallıyor ve düğmeli burnunu kırıstırarak iki küçük bardakla kanepeye doğru yürüyor.

"Beni her zaman nasıl gülümseteceğini biliyorsun, ben bunu yapmamaya çalışsam bile."

"Neden yapmamaya çalışasın ki?" Kahverengi bir maddeyle dörtte bir oranında doldurulmuş bardağı alarak soruyorum. Yüzüme doğru tutup inceliyorum. "Ayrıca, pipolarınızı kontrol etmek isteyebilirsiniz."

Sırtıyor, başını sallıyor, kadehini benimkine tokuşturmadan ve sıvıyı büyük bir yudumda yutmadan önce onu tutmaya çalışıyor. Ben de aynısını yapıyorum ve bu gece içtiğimizin viski olduğunu fark ediyorum.

Bardağımı kütüğün üzerine bırakıyorum, bacaklarımı tekrar uzatıyorum ve tekrar kanepeye gömülüyorum. Yanımdaki boşluğa kıvrılıyor, ayaklarının üzerinde oturuyor, küçük septum blingiyle her zamanki gibi sevimli görünüyor, onun

O güzel zümrüt gözleri çerçeveleyen ipeksi siyah saçlar ve henüz sikimin etrafını sarmayan pembe dudaklar.

"Bugün mutlu olmak yanlış geliyor," diye yorumluyor orta parmağını bardağının çevresinde gezdirip yere bakarak.

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?" Soruyorum, ortaya koyuyorum.

Bu kadar derin ve kişisel bir konuyu isteyerek açacak birine benzemiyor ama onun için burada olduğumu bilmesine izin vermezsem, nasıl boktan bir adam olurum?

"Hayır."

Varsayımlarım doğrudu ama normal şekilde "hayır" demiyor. Sanki ondan ölü köpek yavrularıyla ilgili bir film izlemesini istemişim gibi hayır diyor. Yalvaran, iç karartıcı derecede üzgün bir şekilde. Bu beni anında incitti.

Anlıyorum. Eğer acıyı kucaklamak isteseydi, Cole'un evinde doğum günü yemeği yer ve duygularını tartışırdı. Ama bundan kaçınmak istiyor ve belki de gerçekten unutmasına yardım edeceğimi umuyor. Sadece bu bile kapıdan giriş biletim olabilirdi.

Kanepenin diğer tarafından küçük bir tepsi alıyor ve bitkinin yanındaki kütüğün üzerine koyuyor. Bir jilet çıkarıp küçük bir paket kokain atıyor ve birkaç çizgi oluşturuyor. Hızlıca bir tane çekiyor, başparmağıyla küçük burnunu ovuşturuyor, etkisi geçince gözleri kısa süreliğine kapanıyor. Onu yakından izliyorum, hareketlerini inceliyorum, ezberliyorum. Kokain kan dolaşımına ulaştığında bunu anlıyorum, neredeyse damarlarımda hissediyorum. Gözlerini açıyor, benimkileri buluyor ve bir anlığına birbirimize bağlanıyoruz, kelimeler olmadan bir an.

Sanki iletişim kurmadan da iletişim kurabiliyoruz. Acı çekiyor. Bunu paylaşmadan paylaşacak birine ihtiyacı var. Anlıyorum çünkü onu anlıyorum.

Sıra bekleyen tepsiyi bana uzatıyor. Ondan alıyorum, hızlıca çekiyorum, sonra usturayı kullanarak bir tane daha açıyorum. Kaşlarımı kaldırarak ona bakıyorum, bir tane daha almak için izin istiyorum. Bir tanesi bana eskisi gibi dokunmuyor. Başını sallıyor, sonra derin bir iç çekiyor, koltuğa geri oturuyor, parmakları benimkine yakın duran açıkta duran kalçasında geziniyor.

Ona odaklanmamaya çalışıyorum. Artık tanıdığım yumuşak, kremi teni daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemiyor. Düz beyaz esnek tişörtü hayal gücüne çok az şey bırakıyor ve sütyen giymekten nefret ettiği gerçeğini gözler önüne seriyor. Vücudunun etrafındaki insanlara ne yaptığını, hatta bana ne yaptığını fark etmiyor gibi görünmesi bana çok komik geliyor. Hiç saklamıyor. Küçük beline zar zor yapışan parçalanmış siyah şortu, en son ne zaman yemek yediğini merak etmeme neden oluyor.

Tepsiyi tekrar diğer tarafına bırakıyorum ve kanepeye doğru uzanarak günün duyguları etrafımızdaki havada oyalanırken kafamın iyi olmasına izin veriyorum. Eğer ihtiyacı olan şey buysa, birinin onunla oturmasıysa, o zaman bütün gün bunu yapacağım.

Evinin etrafına bakıyorum, değişiklikleri inceliyorum, burada onunla birlikte başka birinin olduğuna dair herhangi bir işaret arıyorum ama bulamıyorum. Sadece o ve onu muhtemelen arzu ettiğinden daha fazla şekilde temsil eden aynı eski garip eserler koleksiyonu. Han'ın dünyasındayım, dış dünya yapamadığında onu hayata döndüren yerde.

"Bir süre önce bana en sevdiğim deniz hayvanının ne olduğunu sormuştun," diye söze başlıyorum, vücudumu kanepede ona doğru çevirerek. "Sana benimkini söyledim, ama şimdi seninkini söyleyeceğim."

Kaşlarını çatıyor, dudağı köşeye doğru çekiliyor. "Öylesin, ha?"

"Evet."

Boğazını temizliyor, vücudunu bana doğru çeviriyor ve başını şu anda kanepenin arkasına tünemiş olan eline yaslıyor. Merakla bana bakıyor. Düzensiz ve fevri davranışlarımla onu sorunlarından uzaklaştıracak kişi benim. Oh, çok az şey biliyor.

"Ateşli çocuğu vur."

Takma isme sırtıyorum, dudaklarımı yalayıp tekrar gözlerini bulmadan önce onu fırçalıyorum.

"Turritopsis dohrnii."

"Tanrı seni korusun."

Sırtıyor.

Ona eğlenceli bir şekilde sinirli bir ifade takınıyorum.

"Pekala, yemi yutacağım. O da ne?!" diye soruyor abartılı ve aptal bir ses tonuyla.

"Bu bir denizanası."

"Sadece denizanası diyebilirdin, Steve Irwin."

"Turritopsis dohrnii farklıdır, tıpkı senin gibi." Başını yana doğru eğiyor. "Nasıl yani?"

"Bunu çözmeniz gerekecek."

"Evlat!" diye sızlanıyor, kalçama çok yakın duran elime vurarak aletimdeki dokunuşu hissetmemi sağlıyor. "Gerçekten bana söylemeyecek misin?"

"Hayır, bunu ev ödevi olarak düşün."

"Ev ödevi." Başını çevirmeden önce bana gözlerini devirerek alay ediyor. "Teşekkür ederim profesör."

"Eğer sakso ç e k m e y i seviyorsan ekstra kredi için ofisime gelebilirsin."

Çılgılık atıyor, göğsüme hafifçe vuruyor ve sırtımama neden oluyor. Önce biraz fazla ileri gittiğimi düşünüyorum, sonra "Bu benim fantezim!" diye haykırıyor.

"Biliyorum, bunu oynamalıyız," diye sırtıyorum, onun dudaklarına bakarken dudaklarımı yalıyorum.

Kıkırdıyor, alt dudağını ısıırıyor ve utangaç bir şekilde başka tarafa bakıyor, sanki o notu almak için talepkar ve am aç profesörünü memnun etmek üzere olan sessiz öğrenci rolünü oynuyormuş gibi. Gözleri bir şey yakalıyor ve gülümsemesinin birkaç saniye içinde yüzünden tamamen farklı bir ifadeye dönüşmesini izliyorum.

Ruh halindeki değişimi inceliyorum, gözlerimi baktığı noktaya doğru çekiyorum. Yine önündeki bitkiye bakıyor, benim aldığım bitkiye. Gözleri tamamen ona sabitlenmiş, sanki canlanıp bizi çürüten sap parçalarıyla bıçaklayacakmış gibi.

"Ne düşünüyorsun?" Ölmekte olan yeşil için bakımevine nezaketle kabul ettiğim çürümekte olan bitkiye karşı bu garip düşmanlığı hissederek soruyorum.

Saçından bir parça gözlerindeki bakışı görmemi engelliyor, bu yüzden uzanıp küpe dizisinden kaçınmaya dikkat ederek nazikçe kulağının arkasına sıkıştırıyorum. Dokunduğumda alt dudağının kenarını ısıırıyor, hafifçe yüzünü buruşturarak önüne bakıyor.

"Bilmek istediğim şey, bana bu bitkiyi neden aldığın." Sesi hiç de neşeli değil. Neredeyse kızgın.

"Şey," diye boğazımı temizliyorum, yaprakları incelemek için daha yükseğe oturuyorum. "Seraya gittim ve ellerindeki en ölü bitkiyi istedim."

"Peki bunu neden yaptın?" diye soruyor, şimdi ona ters ters bakarak. "Çünkü onlardan hoşlandığını biliyorum."

"Neden böyle düşündün ki? Sana bunu hiç söylemedim," diye tersliyor, gözlerinin arasındaki küçük alın kırışıklığı ortaya çıkıyor ve bana kesinlikle üzgün olduğunu söylüyor.

Etrafındaki bir avuç çürümeye yüz tutmuş bitkiye bakıyorum, sonra yüzümde bir parça mizahla tekrar gözlerine dönüyorum.

"Yapmak zorunda değildin."

"Sulama konusunda kötü olabilirim. Belki de sağlıklı bitkileri seviyorumdur." "Sevmiyorsun." Kendimden emin bir şekilde sırtıyorum.

"Bunu bilmiyorsun," diye vurguluyor, başını çeviriyor, gözlerini bana diyor.

Şimdi hissediyorum. Öfkesini. Beklenmedik bir sıcaklık dalgası gibi. "Seviyorum."

"Hayır, değilsin," diyor kararlı bir şekilde, üzgün görünüyor.

Onu incelerken gülümsemem yavaşça kayboluyor, korkularının en derin kısmını gerçekten görebilmek için gözlerinin içine bakıyorum. O da bana bakıyor, göğsü benimkinden daha hızlı inip kalkıyor. Kesinlikle üzgün. Hayal kırıklığına uğramış çünkü içeri giriyorum. Onu anlıyorum. Onu çözüyorum ve o bundan nefret ediyor. Onu önümde savunmasız ve açıkta bırakıyorum ve bu duygu onun için tam anlamıyla acı verici.

"Başkalarının isteyerek çöpe attığı ve çöp dediği şeyleri almayı seviyorsunuz. Ama onlar sizin için çöp değil. Hâlâ yaşama tutunmaya çalışan bu bitkileri ölümün kıyısında sallanırken görüyorsunuz. O çizgi... o basit ama imkansız derecede ağır geçiş çizgisi, sizinle konuşuyor. Ondan büyüleniyorsun ama sonsuza dek korkuyorsun. Ölümü ilk elden gördünüz. Artık ondan korkmamak için kendinizi onunla çevrelemek istiyorsunuz."

Olduğu yerde donup kalıyor, bana bakarken gözleri neredeyse dehşete kapılıyor. Yutkundu, burnunu hızla kaşıdı, sonra gözlerini tekrar bana dikti, öfkesi içime işledi.

Beni şaşırtarak kucağıma atlıyor ve kalçalarıyla beni kanepeye yastıyor. Elini boynuma dayadı, boynumu sararak

parmaklarını sıkıca sarıyor, işaret parmağı ve başparmağı çenemin hemen altında duruyor, beni gerçekten boğmak üzereymiş gibi kanepeye yaslıyor.

"Yapma bunu," diye hırlıyor üstümde, dudağı titrerken elini sıkıyor.

"Ne yapmak?" Sakince soruyorum, sesimin gümbürtüsü onun elinde açıkça hissediliyor.

Bu beni tahrik ediyor ve elimde değil. Onun bu yönünü hiç görmemiştim. Herkesin gördüğü yüzünü, ışığını gördüm ama bunu hiç görmedim. İnsanları boğan, çiğ, duygusal Han'ı hiç görmedim. Olmam gerekenden çok daha fazla ilgileniyorum, onu arkasında durmayı sevdiği çizginin ötesine itmek için onunla alay ediyorum.

"Bana psikanaliz yapma," diye homurdanıyor, her kelimenin ucunda zehir var.

Kızgın olsa bile çok güzel, neredeyse daha da güzel, çünkü ham. Kısa, düzensiz siyah perçemleri zehirli, yeşil gözlerinin hemen üzerinden sarkıyor, beni bütün olarak yutmak istediğini, kendi bölgesine isteyerek giren avı avlamaya hazır olduğunu söylüyor.

"Sinirine mi dokundum?" Ne yaptığımı bilerek alay etmeye devam ediyorum, artık aramızda bir tür karanlık şehvet hissediyorum. "Doğru mu tahmin ettim?"

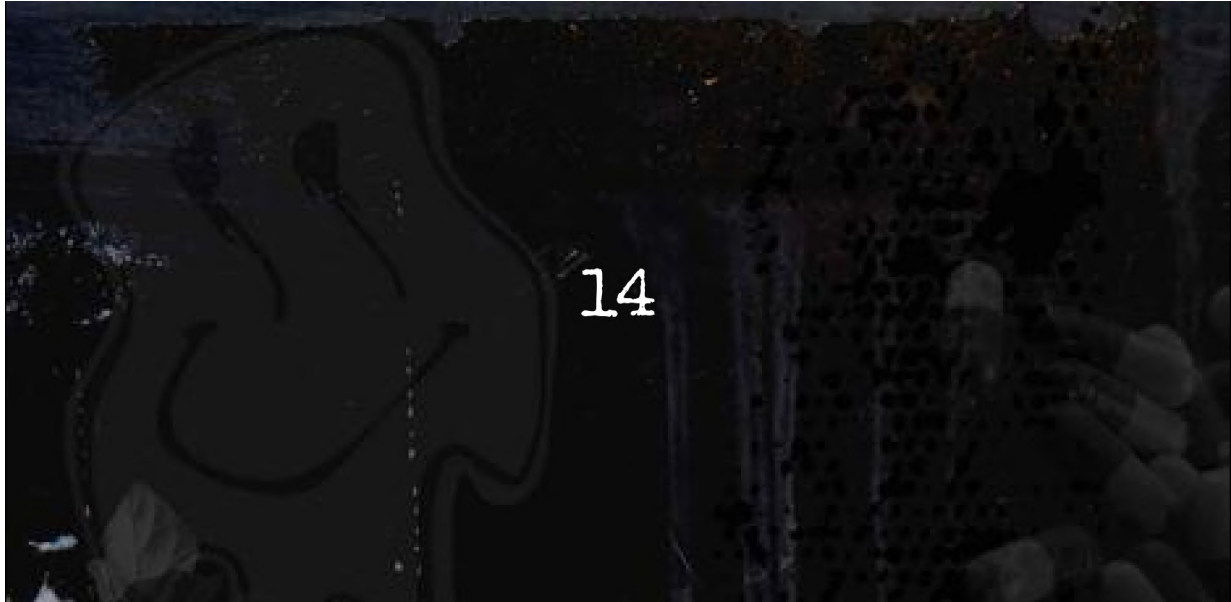
Elini boynuma dolayarak ağzımın açılmasına ve gözlerimin hafifçe irkilmesine neden oluyor. Gözlerimiz hiç ayrılmadan dudaklarımı yalarken kısık, nefes nefese bir inilti çıkıyor ağzımdan. Sığ nefesler alıyor.

Tam on ikiden vurdum. Onu çok fena öpmek istiyorum. Yapabileceğimi kanıtlamak için bu kızın her duygusunu becermek istiyorum.

"Evet." Başını sallıyor, hayal kırıklığıyla bana bakarken burnundan kabaca nefes alıyor. "Evet, yaptın amına koyayım."

İtirafı karşısında kaşlarım hafifçe kalkıyor, sonra eğilip yumuşak, tatlı dudaklarını sıkıca dudaklarıma bastırarak beni şoke ediyor.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

I Sert bir öpücük.

Tatlı, işkence gibi bir acıdan başka bir şeyle dolu olmayan.

Dişlerimiz dudaklarımızın altında birbirine bastırıyor, bağlantımızdaki sertlik mevcut. Çılgınca nefes alıyor. Boynunun arkasını kavıyorum, dilimle ağzını açıyorum, onunkini bulmak için daldırıyorum, ağızlarımızın derinden iç içe geçmesine ihtiyaç duyuyorum.

Öpücük aramızdaki ateşi yeniden alevlendiriyor. Burada bir kimya var. Gerçek, elle tutulur her şeyden daha derin olan fiziksel bir kimya.

Şimdi iki eli de sıkıca boynumda, bana tutunuyor, hala sahip olduğunu hissettiği son kontrol parçasına tutunuyor. Gömleğinin eteklerini kavrayıp üzerinden çıkarmaya çalışıyorum. Boynumdaki tutuşunu bırakıp kollarını kaldırarak tişörtün çıkmasına izin veriyor ve dudaklarımı tekrar bulmadan önce öpüşmemizi sadece bir saniyeliğine ayırıyor.

Göğüslerini iri ellerimle kavıyor, yumuşaklıkları karşısında ağzının içine doğru inliyorum. Dokunuşumun altındaki teni çok iyi hissettiriyor. Uyarılmış ve dikleşmiş meme uçlarını bulup parmaklarımın arasında nazikçe sıkıştırıyorum. Onu fırlatıyor

Bu hisle başını geriye atıyor, tatlı inilti çıkarıyor, ben de onları daha sert çekiyorum, bunu yaparken onları döndürüyorum, zevkle karışık acıdan hoşlandığını görüyorum.

Acı çekiyormuş gibi öpüyor beni, ama acıyı seviyor, işkence için yaşıyor. Parmakları tekrar boynuma dolanıyor, bu sefer daha yumuşak, dudaklarımız birbirininkiler arasında kayarken. Dillerimiz birbirininkilerle oynuyor, birbirimizin ağzının derinliklerini keşfediyor, bu his ikimizi de tahrik ediyor.

Kalçalarını içime çekiyorum, kotuma sıkıca bastıran ereksiyonum boyunca onu ovuyorum. Kalçalarını üzerimde döndürmeye devam ederken nefesleri çılgınca. Ellerim kıkına doğru yol alıyor ve onu sert şaftımın uzunluğu boyunca yönlendiriyor.

"Han," diye fısıldıyorum dudaklarına karşı, başımı aşağı eğip dudaklarından ayırıyorum.

Bunu neden söylediğimi bile bilmiyorum, bunu durdurmaya çalışmıyorum, ama bu konuda bir şey bana tamamen farklı geliyor. İçimde bir şey açıklığa kavuşmak için yalvarıyor. Sanırım bu benim kalbim, artık sahip olmadığımı düşündüğüm kalbim. Onun varlığında canlanıyor ve ben bununla ne yapacağımı bilmiyorum.

"Kapa çeneni, Kid," diye yalvarıyor öpücükler arasında, neredeyse nereye gittiğimi biliyor. "Lütfen, kapa çeneni."

Geri çekiliyorum, özlem dolu bakışlarla ona bakıyorum. Siyah saçları mükemmel küçük yüzünü çerçeveleyip, kaşlarının arasındaki o küçük alın kırışıklığı mevcut. Bunu durduracağımdan endişeleniyor. Aramızda her ne oluyorsa, görüldüğü kadar karmaşık olmasından endişeleniyor. Durduramayacağım için o kadar endişeli ki, onu tekrar dudaklarıma çekiyorum ve ona ihtiyacı olanı veriyorum. En azından bugün için.

O da beni öpüyor, dil halkası dilimin alt tarafına doğru usulca kayıyor, sikimin seğirmesine neden oluyor, sonra onu yakalamak için geri çekiliyor

Nefes al. Kendini yukarı itip üzerimden kalkıyor ve kot şortunun düğmelerini açıyor. Öne doğru eğilip kenarlarından tutuyorum ve birbirimize bakarken yumuşak bacaklarından aşağı çekmesine yardım ediyorum. Sadece küçük bir çift dantel iç çamaşırıyla karşımda duruyor.

Elimde olmadan onun her şeyine bakıyorum, gözlerim onun dalgalarla egzersiz yaptığını söyleyen sıkı, küçük karnının her kıvrımını izliyor. Ve güzel dövme ve bronzlaşmış teni bana güneşin onu okyanustan daha fazla olmasa bile en az onun kadar sevdiğini söylüyor.

Başparmaklarını iç çamaşırının altına sokuyor, yavaşça kalçalarından aşağı sürüklüyor ve önümde çıtır çıtır durana kadar tekmeleyerek çıkarıyor. Güzelliği karşısında yutkunuyorum, nefes almaya çalışırken dudaklarım aralanıyor ve kendimi buna hiç layık hissetmiyorum.

Normalde bu durumda kadınlar kendilerini örter, utanır ya da mahcup hissederdi ama o öyle yapmadı. Han değil. Aksine, sanki nihayet nefes alabiliyormuş gibi karşımda fiziksel olarak soyunarak kendine daha fazla güveniyor. Keşke zihninin derinlikleri söz konusu olduğunda da onu aynı zihniyete getirebilsem, en derin, en karanlık sırlarını ve arzularını saklayan malzemeyi, önümdeki bu harikayı oluşturan hikayeleri yavaşça aşağı çekebilsem.

Ayağını kanepenin kenarına koyuyor, dizini büküyor, kelimenin tam anlamıyla önümde kendini açıyor. Bir kraliçenin uşağına baktığı gibi bana bakarken çenem yere çarpıyor. Uzanarak parmaklarını beyaz sarı saçlarımın arkasında gezdiriyor, sıkıca kavırıyor ve başımı öne doğru itiyor.

Vay anasını, bu hatunun taşakları var. Tam olarak değil, ama lanet olsun.

Yine de istediğimi yapmak için bu fırsatı değerlendiriyorum ve ellerimi açık kalçalarının altından kısıyorum, iç uyluğundaki yumuşak teni öpmeden önce lezzetli kıcının etini kavırıyorum. Dişlerimi sürükleyerek onu ısıtırıyorum

Dilimle izi yatıştırmadan önce. Dilimi daha da yukarıya doğru takip ederek, yakında oluşacak çürüğün hemen üstünden öpüyorum ve hareketi tekrarlayarak onu işaretli bırakıyorum.

Tekrar ona bakıyorum. Dudakları ayrılmış, göğsü hızla inip kalkıyor ve göz kapakları şehvetten ağırlaşmış. Kendini tamamen kaptırmış.

Saçlarımı sıkıp daha sıkı çekerek başımı daha da öne itiyor ve sırtımmı sağlıyor. Onunla alay etmek artık yeni favori hobim. Kahretsin, sadece onu gülümsetmek, dilimle onu kızdırarak bir hayat kurmak istiyorum.

Parmaklarımla kıcını kavriyorum, onu kanepeye yaslandığım yere doğru çekiyorum, bacağını omzumun üzerinden kaldırıp muhteşem amını doğrudan bekleyen dilime getiriyorum. Ben yarığının uzunluğunu yalarken o öne doğru eğiliyor ve elleriyle kanepenin arkasına dayanarak esnek vücudunu destekliyor.

"Ah, Tanrım," diye inliyor.

İlk başta ona nazik davranıyorum, tatlı dudaklarının her birini kendi dudaklarımın arasında öpüp nazikçe emmeden önce düz ve ıslak bir dille klitorisine masaj yapıyorum. Onu tadarken üstümde titriyor, verdikçe yalıyor. İki parmağımı girişine getirip küçük daireler çizerek ovuyorum. Tekrar klitorisine odaklanarak, dişlerimi sürüklemeyden önce nazikçe emiyorum, iki parmağımı onun derinliklerine kaydırırken aynı zamanda hassas tomurcuğu ısııyorum.

Neredeyse üstüme yığılacakken başımın arkasındaki bir avuç saç tekrar tutarak haykırıyor.

"Siktir, bu çok iyi hissettiriyor."

Saçımı sıkıca kavradığı için inliyorum, yüzümü istediği şeyleri yapmaya zorluyor. Parmaklarımı onun içinde çalıştırmaya devam ediyorum.

Dilini onun tatlı sinir uçları demetine değdiriyor, güçlü bir vuruşla yumuşak, neredeyse gıcıklayıcı bir yalama arasında gidip geliyordu.

Parmaklarımı havada gezdiriyor; nefesleri pantolona dönüşürken sesleri daha da yükseliyor, saçlarımı bırakmadan, dilimi itmeden, parmaklarımı sıcak merkezinden çekmeden önce beni ağır gözlü, ıslak dudaklı ve şehvet sarhoşu hissettiriyor.

"Çok yakınım ve olmak da istemiyorum," diye açıklıyor. "Henüz bitmesini istemiyorum."

Kaşlarımı kaldırıp onu daha sıkı kavıyorum ve geri çekilmesine izin vermiyorum. "Siktir et," diyorum tekrar dalmadan önce, dilim hemen yalıyor

Parmaklarımı ait oldukları yere geri kaydırmadan önce dilimin izin verdiği kadar hızlı bir şekilde klitorisine dokunuyorum.

Bir kadını yemekten daha çok sevdiğim bir şey yok. Onun tatlı, pembe ve şişmiş klitorisini dillemeye, ihtiyaçtan ağrımaya, o lezzetli suları dudaklarıma bulaştırmaya, çenemden aşağı damlayana kadar her yerini emmeye bayılıyorum. Bu konuda tam bir ucubeyim. Beni başka hiçbir şeye benzemiyor. Onun küçük sızlanmalarını ve inlemelerini dinlerken, ıslak küçük ağrıyan deliğini becerdiğimi hayal ederken sikim bir kaya kadar sağlam.

Haykırıyor, omuzlarımı kavıyor, uzun siyah tırnaklarını omuzlarıma batırıyor, ben de onun esirgediği tatlı işkenceye devam ederek onu sınırın ötesine zorluyorum. Parmaklarımın etrafında sıkılaşıyor, ben hassas, şişmiş klitorisine ağızma sertçe boşalana kadar masaj yapmaya devam ederken amcığı parmaklarımın etrafında en seksi şekilde titreşiyor.

Kelimenin tam anlamıyla kaçmak için titreyene kadar yalıyorum, bölge artık çok hassas.

"Aman Tanrım," diye nefesini tutuyor, sonra derin bir nefes alıyor, kucağıma oturup destek için bana yaslanırken nefesini bırakıyor, vücudu

artık gevşemiş durumda.

zevk.

"Bu saçmalıktan hoşlanmıyorum," diyorum, onu arkasına oturtup çenesinden tutarak zorla bana bakmasını sağlıyorum.

Bir çeşit anlayış için gözlerimi incelerken sarhoş gülümsemesi ciddileşiyor.

"Bunu asla yapma. Benim yanımda olmaz," diyorum. "Her fırsatta boşalmanı istiyorum. Beni anlıyor musun?"

Bana yeni bir bakışla bakarken gülümsemesi hiç gitmemiş gibi geri geliyor. Bunu henüz açıklayamıyorum ve keşke onu anlayacak kadar iyi tanıyor olsaydım, ama daha önce gördüklerimden daha derin bir şey olduğunu hissediyorum. Başını sallıyor, çenesi hala avuçlarımda, onu nazikçe bırakıyorum, biraz kızarmış yanağının arkasındaki saçlarını kulağının arkasına sıkıştırıyorum.

Benden, belli ettiğinden biraz daha fazla hoşlandığını hissediyorum. Ama bu his, tehlikeli bir his. Kolayca yanlış algılanabilecek bir his.

Birdenbire aksiyondan başka bir şey konuşmayan adam, aksiyonu aşır daha derin bir şeylere yönelme arzusu duymaya başlar. Ancak Han, hâlâ yüzey seviyesine tutunuyor.

Tek umudum yavaşça içime girmesi.

OceanofPDF.com

Syavaşça benden uzaklaşıyor, bacaklarımın arasına çöküyor. Ellerim kotumun düğmesini buluyor. Gözleri bana doğru daralırken düğmeyi patlatıyor, onları açıyor ve kışkırtıcı bir hızla açıyor.

Yutkunuyorum, o pantolonumu indirirken kalçalarımı biraz düzeltiyorum.

"Bunu yapmak zorunda değilsin," diyorum, elimi onunkinin üzerine koyarak hareketlerini durduruyorum.

Artık kim olduğumdan bile emin değilim. Çocuk kafayı yiyor.

Bugünün onunla ilgili olduğunu, ona ait olduğunu ve bunu ona yaptırarak bir şekilde bundan uzaklaştığımı hissediyorum. Bunu yapmak zorundaymış gibi hissetmesini hiç istemiyorum, ama gözlerindeki ifadeye bakılırsa, hayır cevabını kabul etmiyor.

"Bunu asla yapma," diye başlıyor kaşlarını çatarak. "Benim yanımda olmaz. Her fırsatta boşalmanı istiyorum." Kaşları yavaşça çirkin bir sırıtışa dönüşüyor ve taşaklarımı ağrıtıyor. "Beni anlıyor musun?" diye soruyor, başını hafifçe eğerek tüm mantramı tekrarlıyor.

Ellerimi saçlarımda birleştirip bolca başımı sallıyorum. "Evet, hanımefendi."

Küçük elini pantolonumun içine sokuyor ve parmaklarını ereksiyonumun etrafına dolayarak onu dışarı çekiyor. Anında ağzım açık kaldı.

Bana bakmadan önce kirpiklerini kırıştırıyor, benimle oynuyor. Dudaklarımı yalıyor, o sikimin başını ağzına götürürken daha da rahatlıyorum.

"Ne kadar büyük olduğunu unutmuşum." Sırıttıyor.

Düz dilini şaftımın alt tarafı boyunca sürüklerken onu izliyorum, dil halkası mükemmel bir güçle uzunluğu boyunca yuvarlanıyor.

"Kahretsin," diye inliyorum, başımı kanepeye yaslıyorum, sonra onu izlemek için tekrar kaldırıyorum.

Dilini ucumda dolaştırıyor, beni ağzına almadan önce benden kaçan prekumu yalıyor. Ağzını şaftımın yarısına kadar kaydırıyor, ben kanepenin koltuğuna daha da geri düşerken tükürüğüyle kaplıyor.

Beni boğazının arkasına götürmeye çalışırken, elleri ağırlı yavaş vuruşlarla tabanıma masaj yapıyor.

"Lanet olsun Han," diye inleyerek saçlarını tuttum, sonra çektim. "Hayır, bunu yap... ama bekle." Duraklıyor, topuklarının üzerinde geriye doğru oturuyor ve

bileğinden bir saç bandı çıkarır ve saçlarını başının tepesinde bir at kuyruğu haline getirmeye başlar.

Merakla onu izliyorum.

"Bir gidon." Gülümsüyor.

Buradaki kadın.

Bu fıkirden biraz irkildim. Birlikte olduğum herkesten daha çok değer verdiğim bir kadını aşağılamak istemiyorum. Tarah'la, tabii, hatta banyodaki sarışınla bile, evet. Onu tutardım.

ve ben yemek borusunun derinliklerine doğru patlayana kadar yüzünü leğen kemiğime tekrar tekrar soktu. Ama bu farklı hissettiriyor.

Ben daha fazla düşünmeden, o tekrar şaftımdan aşağı inmeye başladı. Güzel, tatlı, pembe dudakları etrafımı sararken ve sikim nabız gibi atarken ve patlamaya hazırlanırken ağzım açık onu izliyorum.

Beni boğazına götürüyor, sınırları zorlamaya çalışırken beni öğürüyor. Elleri uyluklarıma doğru kayıyor, beni elleri olmadan alırken tırnakları yavaşça aşağı iniyor. Kalçalarımı yukarı itiyorum, beni hayatımın en iyi başının kenarına getiren bina hissini kontrol edemiyorum.

"Kahretsin, seni döl içinde boğmak üzereyim," diyorum, onu incitmek istemediğim için başını nazikçe geriye çekerek.

Onu sikimden çekerken şişmiş dudakları bir patlama sesi çıkarıyor ve bu şimdiye kadar duyduğum en seksi şey. Bana baktı, kafası karışmıştı.

"Tekrar içinde olmaya ihtiyacım var," diye açıklıyorum.

Bunu tekrar yapmalıyım. Geçen seferki anım için kendimi kandırılmış hissediyorum. İnanılmaz olmadığından ve hisler beni içine çekmediğinden değil, ama LSD gecesinde olan her şey çok baskındı. Han'la yaptığım fiziksel seks eylemini istediğim kadar canlı hatırlamıyorum. Hatırlamam gerektiği gibi.

Sırıttırıyor ve başını sallayarak kot pantolonumu tutuyor. Pantolonum aşağı iniyor ve beni tekrar kanepeye yaslarırken kalan kıyafetlerimi tekmeliyorum, ellerim yavaşça ipeksi yumuşak kalçalarını sıyrıyor, dövmesinin uzunluğunu geziyor.

"Gerçek adın ne Kid?" Gözlerimin içine bakıyor, sorarken beni arıyor, neredeyse yapmak üzere olduğumuz şeyi yapmadan önce bilmeye ihtiyaç duyuyor.

Bana hiç mantıklı gelmiyor. Daha önce de seks yapmıştık. Ama bugün, bugün farklı ve o da bunu hissediyor. Sonunda batmasını istiyorum.

Bugün onun içinde boğulmak istiyorum. Onun yüzeyinin altına batmak ve onun olduğu her şeyde boğulmak istiyorum. Onu ciğerlerimde, damarlarımda, ruhumda istiyorum. Onun karanlık, aşılmaz cehenneminde yaşayabilmem için beni hayal edilebilecek her şekilde bitirmesine ihtiyacım var.

"Kai," diye fısıldıyorum cevabımı, bir tepki için gözlerinin arasında ileri geri bakıyorum.

Üstümde diz çökerken göz kırptırıyor, dudakları hafifçe aralanıyor.

"Kai," diye fısıldıyor, gözleri benimkilere bakarken dudaklarını yalıyor. Adım kulağa hiç bu kadar hoş gelmemiştir. Onun hışırtılı, tatlı küçük sesinin zamanın sonuna kadar tekrar tekrar inlediğini duymak istiyorum. "Bu çok ateşli."

Dudağımı çekiştiren sırtışıma engel olamıyorum. "Prezervatif?" diye soruyor.

Kaşlarım düşüyor ve sırtışım kayıyor.

"İstiyor muyum?" mu demek istiyorsun? Bir tane var mı? Bana ne soruyorsun?" Çılgınca soruyorum.

Dilini şakacı bir şekilde dişlerinin önüne yapıştırırken yüzünde bir gülümseme belirliyor.

"Çünkü sadece içine sokmak isterdim. Sadece ucunu. Sadece bir saniyeliğine." Esprili yüzüm kocaman sevimsiz bir sırtışla aydınlanıyor. "Hadi, sadece ucu. Orada duracağına söz ver."

Sadece onunla oynadığımı bildiği için utangaç tavırlarıma gülüyor. Güvenli seks benim için bile önemli.

"Tabii ki hayır, çünkü olmayacak," diyor kıkırdarak, kanepeye uzanıp pencere pervazından bir şey alıyor.

Başımı çevirip elini takip ediyorum ve bir prezervatif görüyorum.

"Pencere kenarında neden prezervatif var?" Yüzüme yerleşen şaşkınlıkla soruyorum.

"Çünkü ata binmeyi seviyorum ve bu da benim seks koltuğum," diyor yüzünü ekşitmeden.

Sanırım kalbimin, bu ölü bitkilerden biri göğsümdeymiş gibi çıtırdadığını duydum.

"Sakin ol, Kai." Dili şakacı bir şekilde dişlerinin arasında gezinirken yüzü muzip bir sırıtışa dönüşüyor. "Herkes komodine bakıyor, kimse pencere pervazını kontrol etmiyor. Bu mükemmel bir alternatifti."

Yavaşça gözlerimi kırptıştırıp başımı sallarken kaşlarım havaya kalkıyor. Bu kız şimdiye kadar tanıdığım en tuhaf, en heyecan verici, en rastgele insan. Kendi dünyasında yaşıyor.

Prezervatifi dişleriyle yırtarak açıyor, çıkarıyor ve aramızdaki aletin ucuna yerleştiriyor.

Temas edince nefesimi tutuyorum. Birbirimize bakarken yavaşça aşağı doğru yuvarlamaya başlıyor, genişlemiş gözlerimiz en seksi, en berbat şekilde eşleşiyor.

Elinin üzerimde olması çok iyi hissettiriyor. Prezervatifi ereksiyonumun üzerine yuvarlaması kadar basit bir şey ağzımın açık kalmasına ve bir nefesin dudaklarımın arasından bir sürtük gibi kaymasına neden oluyor.

"Buradasın," diye fısıldıyor, şimdi üzerimde geziniyor. "Geldin."

Kelimeleri inançsızlık içinde dökülüyor. Bu konuşmayı yapmak için o kadar rastgele bir zaman ki, şu anda kalınlığımdan aşağı doğru kayarken aletin ucunu ona doğru itiyor ve beni neredeyse aşılmaz zevkten başka bir şey düşünemez hale getiriyor.

"Tabii ki yaptım," diye fısıldıyorum yüzümü buruşturmadan önce. "Yapamazdım-" diye tıslıyorum, yavaşça her yerimi içine alırken. "Yapamazdım."

Harika hissediyor. Çok sıcak. Çok ıslak. Aletimi tatlı yerinde çok sıkı sıkıyor.

"Bundan nefret ediyorum," diye yumuşakça inliyor, hafifçe kalkıyor, sonra tekrar üzerime çöküyor. "Yapamamış olmandan nefret ediyorum."

Aşağı doğru eğiliyor, kalınlığımı kaygan duvarlarında yutuyor, zevk içimde dalgalanıyor.

Kahretsin, beni mahvediyor. Bildiğimi sandığım her şey gitti. Dünya hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Eskiden önemli olan şeyler artık yok gibi. Tek şey bu an. Onunla birlikte. Bu beni mahvediyor.

"Oh, Kai," diye yüksek sesle inliyor bana doğru bastırırken. "Seni sıklamayı seviyorum."

"Ah, kahretsin," diye inliyorum, kalçalarının yanındaki etli bedeni kabaca kavrayarak onu yerinde tutuyorum. "Dur. Hareket etmeyi bırak."

Kalbimin hızla çarpması ya kokainden ya da üzerimdeki bu kadına ciddi ciddi aşık olmaya başlamamdan kaynaklanıyor olabilir. Bununla ne yapacağımı bilmiyorum. Hareket ederken konuşmayı kesmesi gerekiyor. Çok fazla şey hissediyorum, uyuşturucu, duygular, bağlantı, hepsi aynı anda.

Ben içindeyken duraklıyor. Ellerini boynuma dolayarak parmaklarıyla çenemi kaldırıyor. Gözleri sessizce benimkileri inceliyor ve beni okuyabildiğini hissediyorum, bunu okuyabiliyor.

"Bu seks, Kai." Tekrar hareket ediyor. "Birlikte nasıl hissettiğimizin tadını çıkar."

Kalın kafama bunu sadece ve sadece seksle eşdeğer tuttuğunu sokamadan, alt dudağımı dişlerinin arasına alarak aklıma gelebilecek tüm düşünceleri susturuyor. Yavaşça hızlanmaya başladığında inliyorum.

"En iyi sen hissediyorsun, her şeyden daha iyi." Tıslıyorum, poposunun kalçalarımın üstüne her dalışında daha da ıslandığını hissediyorum. "Bağımlıyım amına koyayım. Ben

Sana bağımlıyım, Han."

O, bu dünyaya ait olmayan, ömür boyu sürececek bağımlılıklara açılan bir kapı. Onun uyuşturucusu, ondan sonra bir daha asla eskisi gibi olamayacağınızı bilerek aşırı dozda aldığınız türden. Onu tanımamanın cehaletine tutunmayı umabileceğiniz şekilde aydınlatır, çünkü ondan sonraki hayat, sahip olduğunuzu inkar ettiğiniz ruhun en derin parçasını ezecektir.

Nefes nefese bir inilti çıkarıyor, elleri göğsümü ovuşturuyor, bağlı olduğumuz yere kadar hissediyor ve sıçramaları daha güçlü hale geldikçe tekrar yukarı çıkıyor. Parmakları tekrar boynuma dolanıyor, nefesleri çılgına dönüyor, profesyonel bir boğa binicisinin asi bir boğaya bindiği gibi bana biniyor. Bana sahip oluyor.

Öne doğru eğilerek beni tekrar öpüyor, dili dudaklarımın arasında benimkini arıyor. Kontrol onda ve ben de onu takip ediyorum. Dişlerini tam anlamıyla dudağıma geçirmeden önce alt dudağımı tekrar emiyor. Dişlerinin derimi delip geçtiğini hissettiğimde ağzımdaki kanın demirini tadıyorum.

"Ah, shi-"

Hastayım, bayıldım. Daha fazlasını istiyorum. Daha fazla acı. Zevkle karışık acı. Beni başka hiçbir şeye benzemiyor. Bir avuç saçını tutup başını kendimden uzaklaştırıyorum, boynunu ve göğsünü ortaya çıkarıyorum, kalçalarımı kaldırıp içine girerken dudağım kıvrılıyor. Onu daha sert becerme ihtiyacı beni ele geçirirken dişlerimin arasından tıslıyorum.

Diğer elimle göğüs ucunda halka olan göğsünü tutuyorum. O zevkle haykırırken parmaklarımın arasında çekiyorum. O da benim gibi zevkle karışık acıyı seviyor, hangi boyutta olduğumuzu hatırlatması için buna ihtiyaç duyuyor.

"Al onu," diyor, gözleri kapalı. "Hepsini benden al."

Bu yorum karşısında gözlerim kısılıyor ve yüzümü göremediğine seviniyorum. Bahsettiği şey tamamen farkında olduğum bir şey. Bana bu şekilde ihtiyaç duyduğunu, bir anlamda beni kullandığını bilmek bana acı veriyor. Ben onun için gerçekten de kurumuş bitkilerden biri miyim? İçindeki derin acıdan bir kaçış yolu mu? Dikkatini dağıtmaktan daha fazlası olmak istiyorum.

Bu beni kızdırıyor.

Onu kucağıma alıyorum, hâlâ birbirimize bağlıyken ayağa kalkıyorum ve kanepenin koltuğuna sırt üstü yatırıyorum. Bu durumun kontrolünü ele alma sırası bende. Üzerine yürünecek ya da kullanılacak biri değilim. En azından onun tarafından.

"Kai?" diye soruyor dudaklarıma karşı.

"Kapa çeneni Han." Daha önce kullandığı cümleyi tekrarlıyorum.

"Lütfen, kapa çeneni." Bana bakıyor, şişmiş ve kullanılmış dudaklarında hafif bir sırıtış var.

Kendimi onun üzerinde konumlandırıyorum, bacaklarından birini boynumdan omzuma doğru kaldırıyorum. *Kahretsin, çok esnek.*

Tekrar içine kayarak alnımı onunkine yaslıyorum ve ikimiz de tekrar birbirimize uymanın verdiği hisle inliyoruz. Bu çok iyi. Çok iyi. Boku yedim. Sarhoşum ve Han'la kafam iyi. Bu hisler, bu duygular. Dünyam dönüyor.

Tırnaklarını sırtımda gezdirirken başımı köprücük kemiğine yakın boynunun kıvrımına bırakıyorum; bu his beni çılgına çeviriyor. O vahşi bir hayvan, doğası gereği kadınsı, şiddetle bağımsız ama yine de bir erkeğe en ilkel şekilde ihtiyaç duyuyor. İçine doğru kayıyorum, güç karşısında nefesi kesilince hareketsiz kalıyorum. Omzunu buluyorum, dişlerimi yumuşak tenine batırıyorum. Onu morluklarla dağlarken çığlık atıyor. Keskin ısıriik yüzünden kızarmıştı, ben de onu yaladım ve öpücüğümle yatıştırdım.

"Kahretsin Kai," diye inliyor tekrar göz göze geldiğimizde. "Benim için

çok yanlışsın."

Hissediyorum. Bunu hissetmek hoşuma gitmiyor. Sözleri, onu kendi duygularına uyandıramadığım için beni çıldırtıyor. *Senin için fazla haklıyım.*

İtişler sertleşip hızlandıkça tempo da artıyor. Her itişte çığlık atıyor, ben onu kolçağa doğru becerirken kendini desteklemek için kolunu üstüne uzatıyor. Kanepe yerde hareket ediyor, yakındaki sehpa çarpıyor, kola tepsisi yere düşerken ona çarpıyor. Bir an için başımı kaldırıyorum ve Han bu fırsatı değerlendirerek beni kanepenin kenarından yere yuvarlıyor.

"Ne-"

Hiç vakit kaybetmeden tekrar kucağıma oturuyor, sikimin başını buluyor ve tekrar içine itiyor. Kendini tekrar şaftımdan aşağı kaydırıp uzunluğumu yutarken gözlerim başımın içine yuvarlanıyor. Ağız açılıp uzunluğunu emerken parmağı dudaklarına gidiyor. Onu hayretle izliyorum, bir sonraki hamlesinin ne olacağından emin değilim, ama açık olan şey kontrolün tekrar onda olduğu.

Başımın üstünden yere uzanıyor, meme ucu tam dudaklarımın üzerinde. Dişlerimin arasında sıkıca ısırarak ağızma alıyorum. Roller değiştiği için kızgınım. Yumuşak etini ısırdığımda onaylayarak inliyor, kalçalarını bana doğru çeviriyor, sikimi sıcak, ıslak duvarlarının derinliklerinde kavırıyor.

Tekrar üzerime oturarak beyaz, kola kaplı parmağını dudaklarımın götürüyor, ağızma sokuyor ve dilimin üzerine yerleştirmeden önce diş etlerimin üzerinde yavaşça ovuyor. Onu becerirken parmağını emiyorum, o yavaşça çekerken dişlerimi sürüklüyorum. Yüzündeki ifade muhteşemdi.

Seks ve uyuşturucu.

Elimi tutuyor, daha önce içinde olan iki parmağı emmeden önce dudaklarına götürüyor, bunu yaparken bana bakıyor, görüntü beni aşırı hıza gönderiyor. Parmakları çıkarıyor, elimi başımın üstündeki dökülmüş kolaya götürüyor, parmaklarımı ağzının iç kısmına sürmeden önce onları maddeyle kaplıyor. Beni yerde sikerken parmaklarımı emiyor. Hayatım boyunca hiç bu kadar tahrik olmamıştım.

Birbirimiz için çok kötüyüz, bu kesin. Ama bu çok iyi. Gittikçe daha derine, tavşan deliğine iniyoruz, ta ki ikimiz de kendi ölümümüzün içinde kaybolana kadar. Burada kimse kimseyi kurtaramaz çünkü burada kimse kurtarılmak istemiyor. Etrafımızdaki tehlike ve yıkımın içinde yaşamak istiyoruz çünkü bizi canlı hissettiren tek şey bu.

"Kai," diye inliyor, göz kapakları şehvetle ağırlaşıyor. "Sanırım boşalacağım."

Onun sözleri karşısında alt dudağımı ısırıyorum ve bu cümleyi hayatımın geri kalanında her gün duyabilmeyi diliyorum.

"Benim için gel. Kahretsin, her yerime boşal Han," diye inliyorum, onun sıcaklığına doğru itiyorum, onu parçalara ayırma şeklini seviyorum.

Ellerimi dövme kaplı boğazına sıkıca sararak uzanıyorum, kalçalarımı ona doğru sürerken bir çapa olarak kullanıyorum. Gözlerimi ona odaklamaya çalışırken ağzım açık kalıyor, kendi serbest bırakılmama yaklaştıkça onları odakta tutma yeteneği bir meydan okuma haline geliyor.

"Ah! Tanrım!" diye bağıyor, parmaklarıyla göğsümü kavırıyor ve pençeliyor. "Evet!"

Bacakları kilitlenirken etrafımda sıkılaştığını hissediyorum, ağlamaya devam ederken gözleri kapanıyor, beni tamamen bırakıyor, boynuna sarılırken ellerime yaslanıyor.

Bu Şimdiye kadar tanık olduğum en güzel Şeydi. Etrafımda çırpınmaya devam ederken gözleri a ılıyord ve benimkilere kilitleniyor.

Bir kadında olması gereken her Şey onda var. Şehvetli, seksi, baştan çıkarıcı, kendi çapında güzel ama bir o kadar da tehlikeli. O benim yıkımım. Beni parçalara ayıracak ve ben hiç bu kadar hazırlıksız olmamıŐtımd.

Duygularıma o kadar kapıldım ki, hala boŐalmadıĐımı fark ettim. Üzerimde eriyor, göğsümün üstüne düşüyor. Tenlerimiz birbiri için yanıyordu. Onu yüzüme çevirerek tatlı dudaklarını öpüyorum, m kemmek yuvarlak k  ından bir avuç tutuyordm ve durmadan içine giriyordm.

Birkaç vuruş sonra kendimi kaybediyordm, birkaç boğaz iniltisiyle kendimi prezervatifin içine bırakıyordm, nefes almaya çalışmak için öpücüğü kesiyordm. I ine girmeme izin verirken dikkatle yüzümü izliyor. Duygunun tüm uzuvlarıma yayıldığını hissediyordm.

"Oooohmygod," diye iniliyordm, uyuşturan zevk karşısında dudaklarımı bile k p rdatamıyordm.

Başımı halı kaplı zemine yaslıyordm, kendimi toparlamaya çalışırken göğsüm kabarıyor.

Göğsüme yaslanıyor, dudaklarından hafif bir k k rdama kaçıyor.

"Lanet olsun," diyor nefes nefese bir ses tonuyla. "Bir daha asla mastürbasyon yapamayacağım." İfadesinin rastlantısalığına gülüyorum.

"Ne?"

"Hiçbir Şey beni boynuma sıkıca sarılmış ellerin ve i imin derinliklerindeki kalın siki gibi boşaltmaya yaklaşamaz."

Um, evet. Tamam, yine sertleştim.

Yutkunuyordm, ağzımdan çıkan bir sonraki kelimelerin hayal ettiğim gibi tiz olmamasını umuyordm, tüm bunlar olurken aletim geri gelmeye çalışıyor

içindeki hayata.

"O an geçmeden ve cesaretimi kaybetmeden önce bir şey söylemem gerekiyor," diyorum, ses tonum niyet ettiğim kadar ciddi çıkıyor.

Bana bakıyor, bitirmemi bekliyor, orgazm sonrası şehvet dolu bakışı hala yerinde, göğüsleri yükselip alçalırken nefesini tutmaya çalışıyor, gözleri kısılmış ve çenesi gevşemiş bir şekilde bana bakıyor. Gerçek ve çiğ bir şey beklemiyordu ve onu hazırlıksız yakalamış olmam hoşuma gitti.

"Bu sefer gitme."

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

I Çok derindeyim.

Lanet olsun, bu bir Sum 41 şarkısı.

Ve Sum 41 şimdi bana Han ve LSD gecesini hatırlatıyor.

Her şey bana onu hatırlatıyor. Zihnimin ön saflarına sızmış durumda. Onu düşünmeden duramıyorum. Sanırım hiçbir şey bilmediğim gerçeği beni cevaplara ihtiyaç duymaya itiyor. O, tamamlamak için can attığım bitmemiş bir hikaye. Kelimeler tam orada, ama lanet kitabı açamıyorum bile.

Haftalar acı içinde geçiyor, her gün bilinmeyen bir gelecekte yaşadığının mide bulandırıcı ve sessiz bir hatırlatıcısı. O yine gitti ve bana hiçbir şey kalmadı.

Birlikte geçirdiğimiz geceden sonra kalmasını istemem aptalcaydı. Ne için kalmasını? Benim için mi? Ben kimim ki? Herhangi bir bağlılık içinde olmadığı açık. Hayatında özgürce süzülüyor, kanatlarını daraltacak hiçbir şeye bağlı değil. Ama her zaman yalnız uçmak, sizi aşağı çeken derin düşüncelerde kaybolmak ne kadar yalnız olmalı.

Onu tekrar göreceğim miyim, yoksa bu kadar mıydı? Mesele şu ki, asla bilemeyeceğim. Bu iğrenç işkenceden kurtulabilecek miyim?

Düzeltmeye ihtiyacım var. Onun kıkırdaması, benim uçmam; onun inlemeleri, benim inmem. Başka bir vuruş için kaşınıyorum ve onu görmediğim veya ondan haber almadığım her gün, kalbimdeki ve zihnimdeki acıyı köreltme ihtiyacı gerekli hale geliyor.

Bu hatuna aşık oluyorum, tanımadığım ve anlamadığım birine.

Doğum gününün ertesi günü ona mesaj attım. Hayalet Casper'ın bir resmini ve altında üç kelime gönderdim. "Yapma bunu."

Ama o yaptı. Beni hayaletledi. Mesajı açtı ama hiç cevap vermedi.

Evine gidip kapıyı kırarak açmak ve bana karşı bir şeyler hissettiğini itiraf edene kadar onu boynundan tutup duvara yaslamak geliyor içimden. Ellerimde öyle bir dağılır ki, aramızda sürekli olarak süregelen pisliğin farkına varır ve tamamen bilincine varır.

Birbirimizin yanındayken bedenlerimizin canlanması, dokunuşunun tenimi tutuşturması ve etrafımdaki dünyayı bulanıklaştırması - tam da içine düşecekti. Olanların seksten daha fazlası olduğunu kabul ederdi. Gözlerimiz birleşirdi ve ben onu tekrar görürdüm. Bana sakladığı her şeyi söyleyen o bakışı. Onun da bunu hissettiğini. Bektan bir dünyada birbirimizi bulmamız gerekiyordu. Sebebi ne olursa olsun. İyileşmek için mi? Öğrenmek için mi? Kurtarmak için mi?

Ama bu yanlış olurdu. Değil mi?

Tanrım, bu hatun benden hoşlandığını söyleyene kadar onu boğmayı düşünüyorum. Ben lanet bir ucubeyim.

Tüm video oyunlarımı oynadım, saatlerce Instagram'da gezindim, iki kez pornoya mastürbasyon yaptım. Garip bir şekilde tanıdık gelen bir kız. Kısa siyah saçları ve gerdanlığı beni benden aldı. Lanet olası creampie beni cehennem gibi üzdü. Mastürbasyon yaparken kim ağlar ki? Ben değil, asla ben değil. Ama ben

Bir parça hüznün derimi delip geçtiğini hissettim ve o kaltağı dışarı çıkaramıyorum.

Odamda amaçsızca bir ileri bir geri volta atarken pencereden dışarı bakıyorum ve Cole'u dışarıda, verandada görüyorum.

Merdivenlerden iniyorum ve onu evin arka tarafında, yeni aldığı saksılara iek ekerken buluyorum. Burayı bir yuva haline getirmek için gerçekten harika bir iş çıkarmış. Mekânı ısıtıyor, sevgiyle dolduruyor ve bu belli oluyor.

"Ne üzerinde çalışıyorsun?" Arkasından gizlice yaklaşarak soruyorum.

Biraz soluklanıyor, sonra gülümsüyor, belli ki merdivenlerden indiğimi duymamış.

"Oh, hey Kid. Buraya biraz renk getirdim. Ne yapıyorsun?" Ayağa kalkıyor, alnındaki ter damlalarını siliyor ve bunu yaparken elinde bahçe eldivenlerini tutuyor.

"Sadece zaman kaybediyorum," diye iç geçirerek şezlonglardan birine oturuyorum.

Cumartesi  ğleden sonra olduğu için bugün Hawke ve benim için iş yok. Görünüşe göre, yeni yenilenen mülklerden birini döşemek için yeni mobilyalar aramaya çıkmış. O ve Cole daha sonra gün batımı yemeği için bir tekneyle açılma planları yaptılar. Beni de davet ettiler ama gerçekçi olalım, onlar bu  l  için kararlı değiller ve benim de kazanmam gereken para var.

"Bir hobi bulmalısın," diyor, bu fikirle neredeyse kendini şaşırtıyor.

"Evet, sana bir hobi bulmalıyız."

" rg  kulübüne katılmak beni uyuşturucu kullanmaktan alıkoymayacak, Cole."

şaka girişimime ters ters baktı.

"Burada içine dalabileceğin çok fazla fırsat varmış gibi hissediyorum." Elini kalçasına koyar, diğer eliyle dudağına dokunurken bir yandan da derin

derin

düşündüm. "İşte bu. Dalış!"

"Ne?"

"Dalış! Jo'nun öğrettiği dalış kursuna katılmalısın."

Vay be. Ne?

"Han dalgıçlık kursu mu veriyor? Bu ne lan?"

"Özür dilerim, son zamanlarda aklım çok karıştı. Bundan bahsetmeyi tamamen unutmuşum. Bu onun birincil gelir kaynağı."

Gözümde canlandırabiliyorum. Aşağıya iniyor. Okyanusun dibine, yer üstündeki yaşam onu tükettiğinde. Uygun görünüyor.

"Bunu bana ne zaman söyleyecektin?"

"Yeni bir hobi edinecek kadar sıkıldığın zaman, sanırım. Sadece yarı zamanlı yapıyor. Aptal turistleri ve zengin puştları kandırarak harika para kazanıyor."

"Kahretsin Cole." Onun filtresiz ifadesine şaşırmış bir ifade takınıyorum. Gerçekçi olmasına bayılıyorum.

Omuz silkiyor, dudakları sırtıyor. "Ama ciddi, bu senin için eğlenceli olur. Eğer ilgilenirsen sana kartını getiririm."

Kartı mı? Gerçekten mi? Ben sadece bir kartvizite layığım. Cole bile o kitabın ne kadar sıkı ciltli olduğunu biliyor.

Birdenbire benden uzaklaşarak evin içinde kayboldu, ben de orada öylece kalakaldım, az önce olanlardan dolayı biraz şaşırmıştım.

Tüplü dalış, ha? Yerin üstünde zar zor nefes alabiliyorum. Okyanus yüzeyinin altında ne kadar iyi olurum bilmiyorum ama Han öğretiyorsa, onun varlığında boğulmanın bir yolunu memnuniyetle bulurum.

Daha sonra, Hawke ve Cole randevuları için ayrıldıktan sonra, telefonumu elime alıp sağa sola mesajlara cevap veriyorum.

James: Hey kardeşim, parti yapmak isteyen bir avuç mezun var, hiç kar var mı?

Bu gece Bran'ın yerinde şenlik ateşi var. Uzun kışını bir içki için getir, belki daha fazlası ;)

Tarah hala kışımın dibinde. Sanırım ne kadar iyi bir sikişçi olduğum hakkındaki söylentiler ona ulaşmış. Yaşasın.

Patron fırsatı. Kulüp 10'da.

Patron fırsatı mı?

Silas buradaki adamına zulamdan bir örnek vermiş olmalı, yani ya onların pazarına yeni arz getirerek boktan bir dünyanın içindeyim ya da onlar beni getirmek istiyor.

Cali'ye gelmemin satıcılığımın sonu olması gerekiyordu ama maalesef benim için yeni bir yerde olmak satış yapmak için yeni fırsatlar anlamına geliyor. Memleketimdeki adamım ürünlerini burada, sahilde satmaya devam etmemi istiyor, yani bu işin nasıl gideceğine bağlı olarak çok zengin ya da çok ölü bir adam olabilirim.

Ama, hey, sadece bir kez yaşarsın, değil mi? En azından tadını çıkar.

Gecenin ilerleyen saatlerinde, bir tür köhne striptiz kulübünün gölgeli otoparkına giriyorum. Kulübün adı olan "Lusty Lady" yazan neon tabela kısmen yanmış ve "Lust Lay" yazıyor. Burada kimsenin umurunda değil gibi görünüyor. Belli ki içerideki aksiyonu yavaşlatmıyor. Tek umudum kulübün içinin

-kadınlar da dahil- dış görünüşten biraz daha iyi görünüyor. Bu

Her çatlaktan sonsuz otların fişkırdığı, dökülen beton park yeri bakımsızlığı gözler önüne seriyor ve yine de bir grup motorcu kalabalık tesise girmek için yanaşiyor. Sanırım eski Lust Lay'de işler her zamanki gibi.

Kulüp karanlık ve eski kadifemsi perdelerin ve sigaraların misk kokusuyla dolu. Ön tarafa yakın, ortasında bir direk olan üç farklı sahne dikkatimi çekiyor. Dansçılardan biri şu anda sadece kalçasıyla direğin etrafında sallanıyor, diğeri ise sahnenin kenarına yakın bir yere çömelmiş, küçük bir insan kalabalığının yanında, bir adam tangasına biraz para sıkıştırırken şehvetli kıcını döndürüyor.

Silas beni selamlıyor ve dansçılara bakarken sırtımı sıvazlıyor: "Evlat, başarmışsın."

"N'aber dostum? Güzel yermiş," diyorum hafifçe eğilerek ve sohbet etmeye çalışarak.

Kaypak görünüşüne bakıyorum, bu gece yeni zincirler taktığını fark ediyorum, tamamen abartılmış bir elmas taklidi. Gösterişli, beyaz Timberland botları, kirli kot pantolonuyla tezat oluşturuyor. Çok fazla çabalıyor, bu çok açık.

Burası sizi soymak üzere olan soytarılarla dolu bir ortaçağ tiyatrosuna benziyor. Sanırım bir anlamda striptizcilerin yaptığı da bu. Siz daha onlara dokunmayı düşünmeden cüzdanınızdan parayı çekip almak için koca kışları ve zıplayan memeleriyle gözlerinizi kamaştırıyorlar.

"Arka tarafı görmelisin," diye sırtıyor. "Burada özel odalar var."

Tanrım. Duymak istediğim şey bu değildi. Bence Silas sadece geniş bilgisiyle bile burada, Şehvet Yatağı'nda çok zaman geçiriyor.

Yanından geçen ve onu gördüğüne sevinmiş görünen bir kokteyl garsonunu yakalıyor ve bize içki sipariş ediyor. Sadece görünüşünden bile müdavimi olduğu anlaşıyor.

Yüzündeki heyecan. En azından iyi bahşış veriyor olmalı.

Sahneye dönüp direkte çalışan seksi kızı dikizliyorum. Havada süzülüyor, zahmetsizce yere düşmeden önce etrafında dönüyor. Bir grup kabadayı ayağa kalkıp ona dolarlar fırlatmaya başlarken, kalabalığa kışını zıplatarak split yapıyor.

Striptizci için mi yoksa müşteriler için mi üzülüyorum bilemiyorum. Yani, dürüst olmak gerekirse, burada kim kazanıyor? Bu hatun iyi bir miktar para için bir şeyler sallarken, bu adamlar dokunamadan, sadece bakarak onu kucaklıyorlar.

Unutmayın, ben görsel bir adamım. Kış ve meme görmeyi en az bir sonraki ucube kadar seviyorum ama asıl önemli olan hissetmek. O boku yakalamak ve yüzümü içine sokmak istiyorum. Bir kızın suratına bokunu sallamasını izlemek istiyorsam, en azından bir şeyi becerebilmek ya da bunu izlerken aletimi elimde tutabilmek isterim, kendi evimin mahremiyetinde, mendiller hazırda beklerken.

Silas, "Hadi dostum, Dario hazır," diye anons ederek beni gerçekliğe geri döndürüyor.

Dario mu?

Onu arkadaki bir perdeye doğru takip ediyorum ve perdenin içinden geçerek dansçılar için yapılmış bir tür derme çatma soyunma odasına giriyorum. Birkaç kadın başını kaldırıp bana bakıyor, üzerlerini değiştirirken gözlerini kısmış bir ifade takınıyorlar, örtünmeye bile çalışmıyorlar, çünkü neden yapsınlar ki?

Katı metal bir kapıyla karşılaşana kadar soyunma alanlarında yürümeye devam ediyoruz. Silas kapıya dört kez vurunca küçük bir pencere açılıyor ve kocaman, uzun, kıvrık bıyıklı kızıl saçlı bir adam ortaya çıkıyor.

Lanet olası Oz Büyücüsü'nde burası da ne?

Gözlerim çılgınca Silas'a, sonra tekrar kapıya kayıyor.

"O zili kim çaldı?" Kızıl, Silas'a fıstık ezmesine benzeyen eşsiz bir sesle

sorar.

Bakınız. Oz.

"Silas."

"Bir dakika."

Silas endişeyle etrafına bakınırken, ellerini önünde birbirine sürterken derin bir nefes alıp üfleyerek küçük mandalı kapatarak gözden kaybolur. Topuklarının üzerinde geri sıçrar, sonra öne doğru sallanır.

İlk defa gergin görüldüğünü fark ettim. Eğer o gerginse, kesinlikle ben de gergin olmalıyım. Kiminle buluşuyoruz lan biz?

Küçük panelli kapı tekrar açıldı ve Ed Sheeran özentisi kafasını bize doğru uzattı, garip tavrına kaşlarımı çatmama neden oldu. "11 numaralı oda hazır."

11 numaralı oda mı?

Silas hızlı bir nefes veriyor, başını sallayarak dönüyor ve beni takip etmemi istiyor. Loş bir koridorda yürüyoruz, uzun siyah saçlı ve iki parçalı payetli küçük bir kıyafeti olan bir kadının yanından geçiyoruz.

Geçtiğim kapılardan çıkan seslerden seks odalarına doğru ilerlediğimi hissediyorum. Bu kapalı küçük alanların arkasında bir sürü inleme, homurdanma ve vücut tokatlama sesleri duyuluyor.

Silas ve ben, üzerine çelik bir on bir çivilenmiş bir kapının önünde duruyoruz. Kapı açılıyor ve her ikisi de neredeyse aletim kadar uzun topuklu ayakkabılar giymiş iki çekici kadın bizi içeri alıyor.

Puro ve seksin karışımı gibi kokan odaya giriyoruz. Arka planda derin elektronik müzik çalıyor, striptiz sahnesinin basları arka duvarda gümbürdüyor. Üç merdivenle çıkılan küçük bir sahnenin üstünde duran büyük, metal bir koltuğa yaklaşıyoruz. Eğer oda

temalı bir oda olsaydı, Game of Thrones taklidi gibi görünürdü. Burası kraliçeyi emmeye geldiğiniz yer.

Sandalyenin üzerinde kraliçeden başka her şeye benzeyen bir adam oturuyor. Gömleğinin aşırı kaslı yapısına uyum sağlamak için esneme şekli, koyu tonlu teni ve siyahtan daha koyu gözleriyle birleştğinde, uzun kıkımını ne kadar kolay ikiye bölebileceğini hayal ediyorum.

Sandalyede rahatça oturuyor, bir bacağını önüne uzatmış, diğerini bükmüş, arkasına yaslanmış, bir dirseği yumruğunu çenesine dayamış. Biz önünde yürürken yüzü kıpırdamıyor, sadece o karanlık, ölü gözler.

Silas konuşuyor. "Dario, teşekkür ederim-"

"Bunu nereden buldun?" Dario derin bir sesle araya giriyor, göğsünüzde yankılandığını hissettiğiniz türden.

Elinde birkaç gram kokain gibi görünen bir şey tutarken soruyu bana yöneltiyor - benim kokainim.

Kahretsin. Bu çok kötü.

Silas yutkunuyor, gergin bir şekilde bana bakıyor ve doğrudan bakışlarına cevap vermemi bekliyor.

"Bunun ne olduğunu bilmiyorum," diye cevap veriyorum, omuz silkerken kaşlarımı kaldırıyorum. "Ya da kimin olduğunu."

Annem aptal yetiştirmede. Beceriksiz mi? Elbette, ama bir aptal? Tabii ki hayır.

Dario sessizce bana bakıyor. Burnundan hava üfleyene kadar bir dakika geçmiş gibi geliyor. Sonra tekrar. Kıkırdadı.

"Tadına bak o zaman." Küçük poşeti bana fırlatıyor, ben de hemen göğsüme bastırıyorum ve gözümü ondan ayırmıyorum.

Sadece bakışlarından bile tehlikeli bir adam olduğunu anlıyorum. Gözleri kocaman. Bakışı, doğrudan. Neredeyse fazla doğrudan. Sanki geleceğini senden önce görüyormuş gibi. Gittiği her yerde kuralları koyan bir adam.

Serçe parmağımı daldırıp tadına bakıyorum. Bokumu biliyorum ve bu iyi bir bok. Kesinlikle benim.

Bekleyen yüzüne tekrar bakıyorum.

"Bir adamım var."

"Hepsi öyle değil mi?" diye yanıtlıyor Dario, tahttaki koltuğundan kalkıp bana yaklaşmak için aşağı doğru yürürken.

Onun ilgisini çekiyorum. Benim hislerimi kolayca anlayabilir. İnsanları okumakta iyidir. Kahretsin, bu işte olmalı.

Dario yaklaşırken Silas pozisyonunu değiştiriyor ama ş a n s l ı y ı m ki bu Dario denen kedinin kim olduğu konusunda safım. Aptal kığımın gözü korkmadı... henüz.

"Artık gidebilirsin," diyor, önümde duruyor, o soğuk, ölü gözleriyle bana bakıyor.

Bu eğlenceliydi.

Hızlı, sıkı bir gülümseme verdim. Bilirsiniz, şu "afedersiniz," market anlarından biri, kapıya doğru dönerken kaşlarımı kaldırıyorum.

"Sen değil, o."

Silas ve ben şaşkınlıkla birbirimize bakıyoruz, sonra ikimiz de kafalarımızı bu Wesley Snipes, Blade özentisine çeviriyoruz, yüz ifadelerimiz birbirimizi yansıtıyor.

"Güle güle!" Geniş gözlü bir gülümsemeyle agresif bir şekilde bağırarak Silas'ı uzaklaştırıyor.

Adamları kapının yanından gelip Silas'ı dışarı çıkarır. Omuzları hayal kırıklığı içinde düşer. Belli ki bunun bir parçası olacağını düşünmüştü, oysa gerçekte o sadece paketi teslim eden postacıydı. Ben, paket benim.

Dario'nun yüzüne dönüyorum, şaşkınlıkla kaşlarımı kaldırıyorum. Kim olduğumu düşündüğünü bilmiyorum ama ben sadece elinde çok değerli şeyler olan birini tanıyan bir adamım.

"Çocuktuk, değil mi?" Bana sırtını dönüp merdivenlerden yukarı tahtına doğru yürüyor ve kadınlar yine etrafını sararken oturuyor. Biri omuzlarını ovuyor, diğeri uzun, akrilik tırnaklarıyla bacağında dolaşıyor.

"Çocuk." Başımı sallıyorum, başımı arkaya eğiyorum, onu incelerken gözlerim kısılıyor.

Bayanlar onu okşamaya devam ederken arkasına yaslanıyor, beni bir aşağı bir yukarı süzerken sırtıyor.

"Bir el oynamakla ilgileniyorsanız, sizin için küçük bir fırsatım var."

OceanofPDF.com

T kiskançlık bakışları bekliyor.

Kısa görüşmemizden sonra odadan çıkıyorum, bir lazerle karşılaşıyorum-
gözlü nefret ışını.

Umurumda bile değildi. Silas, Dario'nun tanıştırma dışında bir şey için ona ihtiyacı olacağını düşünecek kadar aptaldı. O adam benim, Silas değil. Bu kadar açık olamazdı. Bazı insanlarda vardır, bazılarında yoktur.

Ama ona ya da yeni atanan adama odaklanan kısık gözlerine dikkat etmiyorum. Üç haftadan daha kısa bir süre içinde şehre girip onun yerini alabileceğim gerçeği beni rahatsız etmiyor. Hayır, buna hiç odaklanmıyorum.

Tamamen önümdeki bir duruma odaklanmış durumdayım. Yüksek topuklu Converse'lerimle beni titreten bir duruma. Dizlerimi güçsüz hissettiren ve göğsümü daraltan bir görüntü.

Ana sahnenin yakınında bir kadın, önünde striptiz yapan striptizcinin tangasına biraz para sıkıştırıyor.

Cinsel olarak tahrik olurken başka bir kadının güzelliğini takdir edebilen bir kadın.

Duygular işin içine girdiğinde insanları hayalete çeviren bir kadın. Benim için burada kalacağına dair söz vermeyen bir kadın.

Han adında bir kadın.

Yan taraftan yaklaşıyorum ve onun bir grup erkek ve bir kızla birlikte olduğunu görüyorum, bu yüzden yakındaki bir masaya oturuyorum. Silas bara yaslanmış, görünüşe göre tanıdığı kokteyl garsonuyla sohbet ediyor.

Adam insanları tanıyor, hakkını vermeliyim. O koca ağzıyla durumları sinsice idare ediyor ama başını belaya sokan da o ağzı gibi görünüyor. Ona anlamaya mal olan da bu ağzı. Hızlı para getirmesi ve bu işi tamamen bırakması gereken bir anlaşma.

Dikkatimi tekrar Han'a çeviriyorum, striptizcinin onunla flört edişini izliyorum, Han'ın parasını kabul ederken muzipçe sırıtıyor.

Neden bu bok çukurunda olduklarını bir türlü anlayamıyorum. Kapalı seks kapılarının ardında dönen pisliklerin seviyesini bilmeden, bu tür pervasızca tehlikeye atılmanın etrafında olamayacak kadar iyi. Bu tür pislikler, getirdikleri parayı temizlemek için bu tür işletmelerin açık kalmasını ve çalışmasını sağlıyor.

Han, yıldızlarla dolu siyah, transparan çoraplar, üstünde en kısa siyah deri şort ve güzel ayaklarında aşırı büyük platform çizmeler giyiyor. Yine de beni öldüren omzu açık üst kısmı. Açıkta kalan boynunu, dilimi üzerinde gezdirdiğimi hatırladığım karın bölgesini görmek. Çene çizgisinin yakınında biten kısa, dalgalı saçları, ellerimi sıkıca sardığım o küçük boynu çevreleyen dövmelere görsel erişimden başka bir şey vermedi bana.

Kahretsin, neden beni hayaletledi?

Grubun yanına oturmak için arkasını döndüğünde gözleri bir anda benimkileri buluyor. Sanki ben onun yanındayken beni hissedebiliyor. Tıpkı Bran'ın sahil evindeki partide olduğu gibi, bir şey gözlerini hep bana çekiyor. Aramızda belirgin bir çekim var.

Beni görmezden gelmesini, beni hiç görmemiş gibi davranmasını, şimdiki zamanda geçmişimizin garipliğinden kaçmasını bekliyorum. Ama tabii ki Han, Han'dır.

"Kai! Aman Tanrım!" diyor o çatlak, seksi ses tonuyla ve gülümseyerek bana doğru koşuyor.

Alnımın şaşkınlıktan kırıştığını hissedebiliyorum. *Beni gördüğü için heyecanlı mı?* Sonra unutuyorum, burası Han'ın dışı. Onun kabuğu. Gecenin neon ışığındaki mutlu halk kişiliği.

Masamdan kalkarken bana doğru koşuyor ve kollarıma atlarken onu yakalıyorum.

Evet, kalbim küt küt atıyor ve bu Dario ile kola çeşitlerini denemekten değil.

Ellememeye çalışıyorum ama ellerimle kışını hafifçe sıkmaktan kendimi alamıyorum. Şeftali kokusunu içime çekiyorum, saçlarını kokluyorum. Lanet olası saçlarını kokluyorum, muhtemelen bir psikopat gibi mutlulukla sırtıyorum.

Ben hala onu havada tutarken kısa süreli sarılmamızdan geri çekildi. "Burada ne yapıyorsun?!"

"Çalışıyor musun?"

İfadem karşısında kaşlarını çatıyor, sonra da bırakıyor.

"Tesadüfen oradan geçiyorduk. Güzel bir yere benziyordu," diye basitçe cevap veriyor.

"Gerçekten de uyuşturucu," diyorum nefesimin altında.

"Gel, bizimle takıl," diyor, kollarını omuzlarıma dayıyor, başını sevimli bir şekilde yana eğiyor.

Onu isteksizce yere bırakıyorum ve masalarına doğru zıplayışını izliyorum. Onu takip ediyorum ve kaydığı yerin yanındaki kabinin kenarına oturuyorum.

Birkaç arkadaşıyla tanıştım. Finn adında kel kafatasının ve yüzünün her yerinde dövmeleli olan bir adam, Sidney adında bronz tenli ve sarı, omuz hizasında saçları olan bir adam ve Vaughn adında uzun kıvırcık sarı saçlı, kısa bir ayçiçeğı sundress giyen bir kız.

Bu insanların en garip kalibrasyonu. Bir motorcu, bir plaj serserisi, tatlı bir Hristiyan kız ve Han.

Han ve Vaughn bardan içki alırken ben Sidney ile konuşuyorum. O kadar sörfçü bir adam ki, komik bile değil. Güneşten ağarmış saçlarındaki kıvrımdan, yıllarca parlak güneşli kısıarak izlemekten gözlerinin köşesindeki kaz ayaklarına kadar. Konuştuğı her şeyi abartarak anlatması, *harika* ve *gibi* kelimelerini aşırı kullanması gerçekten çok komik. "Harika bir dalga bana doğru geldi kardeşim ve ben de harika bir yolculuk yaptım."

Han masaya doğru geri yürüyor, gözleri hâlâ Vaughn'da, bir şey hakkında kıkırdıyorlar. Vaughn'un onun elini tutup Han'ı kendine çekmesini, kulağına bir şeyler fısıldamasını ve yanağından öpmesini izliyorum. Han bana yaklaşırken arkasından vücuduna bakıyor. Bu bakışı biliyorum. O bakışı biliyorum çünkü o yüzü ben de yapıyorum. Ondan hoşlanıyor.

Vaughn ve Han. İsimlerinin birlikte kulağı hoş gelmesinden bile nefret ediyorum. Han'ın ateşli sarışınlarla karşı bir ilgisi olduğu açık, ben de dahil.

Birkaç içki ve birkaç danstan sonra, grup eski güzel Lust Lay'den ayrılır ve Sid'in sahil evindeki bar sonrası parti yerine gider.

Han kollarını boynuma doluyor ve kulağıma eğilerek "Bizimle gel" diye fısıldıyor.

Başını arkaya yaslıyor, meraklı gözlerimi buluyor, bir cevap bekliyor. Tabii ki geliyorum. Aşık olduğum kızla bir A Bar'dan başka nerede olmak isteyebilirim ki? Ama bu garip bir duygu, kafa karıştırıcı bir duygu. Kendimi dayanılmaz bir acıya hazırladığımı bilmek.

Yavaşça başımı sallıyorum, gözlerimi onun dudaklarından tekrar dudaklarına doğru gezdiriyorum. Yüzü bana bu kadar yakınken, göğüs kafesimdeki yumruk büyüklüğündeki kasın yeniden harekete geçmeye çalıştığını hissediyorum. Nefes almamı zorlaştırıyor, acı neredeyse daraltıyor.

Elimi tutup beni kabinden çıkarıyor ve ekibin geri kalanıyla birlikte otoparka doğru ilerliyoruz. Kapıyı arkamdan iterek açarken bardaki Silas'a iki parmakla selam veriyorum. Han beni izliyor ve onu terk etmeyen o kıskanç bakışla beni süzen Silas'a bakıyor. Dudağının kenarını ısıırıyor, en sevdiğim tuhaf kızıdan kaptığım jest karşısında yaklaşan gülümsemesini zapt etmeye çalışıyor.

Hepsi 80'lerden kalma bir büyükannenin kullanacağı bir şeye benzeyen ahşap panelli eski bir steysin arabaya doğru yürümeye başlar. Vaughn ve Han yürürken el ele tutuşuyorlar. Han yollarını ayırırken omzunun üzerinden bana bakıyor. Vaughn'la aynı anda elini tutup kendime doğru çekiyorum. Elini bırakıyor ve empatik bir gülümsemeyle gözlerime bakıyor.

Vaughn'a sırtarak, "O da benimle geliyor," diyorum.

Bu doğru. O benim.

Vaughn, güvenilir olup olmadığını merak ediyormuş gibi temkinli bir şekilde Han'a bakıyor. Han sadece gülümsüyor ve başını sallıyor. "Orada görüşürüz, bebeğim."

Bebeğim. Ona bebeğim dedi. Ugh.

Arabama doğru yürüyoruz ve haftalardır bu anı diledikten sonra biraz yalnız kalabileceğimiz fikri içimde biraz gergin bir heyecan yaratıyor. Sonunda, onunla tekrar bağlantı kurma şansı.

Öyle ya da böyle, cevaplarımı alacağım.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

W Arabama bindim ve bir sigara yakıp ona uzattım.
"Dudaklarım önce onun üzerindeydi."

Orada öylece oturuyor. Dudağının kenarını tekrar ısırırken yaramaz gözlerinde bir mizah parıltısıyla beni izliyor. Bunu söylemem hoşuna gidiyor ama gülümsediğini belli etmek istemiyor.

Sonunda sigarayı alıp kendiminkini yakıyorum ve arabayı vitesine takıp önümüzde hareket eden yaşlı kadını takip ediyorum.

"Ee, Han diyarında ne var ne yok?" Gündelik sohbete başlıyorum, baş başa geçirdiğimiz bu kısa zamanın tadını çıkarıyorum ama aramızdaki gerilimin ağırlığının havada asılı kaldığını hissediyorum. "Nerelerdeydin?"

"Fazla değil," diyor basitçe, hızlıca bir nefes çekiyor, sonra kırmızı dudaklı ağzının kenarından üfleyerek kırık camdan dışarı atıyor.

"Fazla değil." Nefesimin altında yumuşak bir şekilde tekrarlıyorum. "Tek anladığım bu." "Kai'nin dünyasında yeni ne var?"

Başımı çevirip ona bakıyorum, sonra ön camdan tekrar yola bakıyorum, basit bir soruya cevap verememesine biraz sinirleniyorum

Soru.

"Şu sarhoşluk derslerine başladın mı?"

Ona dönüyorum, bana doğru sırtırken benimle alay ettiğini biliyorum. Farkında olmadığı şey ise ne yaptığını bildiğim. Yanlış yönlendiriyor. Onun bokunun peşindeyim.

"Şunu yapmayı kes," diyorum düz bir yüz ifadesiyle. "Ne yaptığını biliyorum." "Ne?" Kıkırdıyor, orta parmağıyla başının yan tarafını kaşıyor.

Parmak. Sinirsel bir seğirme olmalı. Hoşuma gidiyor. Bunu fark etmem hoşuma gidiyor. "Ne demek ne yaptığımı biliyorsun? Ne yapıyorum?" diye devam ediyor, gülümseyerek.

"Nereye gittin? Doğum gününden sonra, sana yapmaman için yalvardığım halde beni terk ettin." Açıkça cevap veriyorum. "Ortadan kaybolma ihtiyacı hissettiğinde nereye gidiyorsun?"

Kaçınılmaz olanı ertelemekten bıktım. Bilmem gerekiyor. Şifreli şeyler bitti. Ne yaptığını, hissettiği duyguları nasıl yok saydığını anladım ve cevabı bilmek istiyorum. Nereye gidiyor?

Gülümsemesi gitti. Tatlı, eğlenceli, şakacı, neşeli Han gitmiş. Gerçek, ham kadın şimdi karşımda, ön camdan bakarken kaşlarını çatıyor.

"Bunu neden yapıyorsun?" diye soruyor usulca. "Neyi yapıyorum?"

"İt. Sen it, sen it." "Ben itici bir adamım."

"Sinir bozucusun." Sırıttıyor. "Yalan söylüyorsun. Bunu seviyorsun."

"Gerçekten bilmiyorum."

İç çekiyorum. "Doğum gününe gelmem hoşuna gitti. Sana o ölü bitkiyi getirmem hoşuna gitti. Vazgeçmemem hoşuna gitti. Sen benim

henüz itiraf edemesen de seni derinden etkiliyor."

Düşünürken dudaklarını yalıyor. O dudağı yalamak istiyorum.

"İlgimi çekiyorsun. Başka hiç kimsenin aksine, bu çok kesin. Ve seks... Tanrım, seks." Gözlerini başının arkasına çevirip inliyor ve ben buna bayılıyorum. Nefes aldığından daha çok birlikte olduğumuzu düşünmesini istiyorum. "Beni böyle becermeye devam edersen derimin altına girmene izin vereceğim."

Çük seğirmesi.

"Gördün mü, muhtemelen şimdiden birlikte olmalıyız. Çıkalım ki düzenli olarak sevişebilelim. Kız arkadaşım ol Han. Beni sonsuza dek sev," diye şaka yapıyorum, sınırları zorluyorum. "Bebeklerimi doğur. Seni ateşli bir anne yapacağım."

Onu tekrar güldürüyorum. Onun sevimli homurtuları arabadaki önceki sessizliği dolduruyor. Onu güldürmeyi seviyorum ve bunun bana verdiği adrenalin patlamasına inanamıyorum.

"Kids with Kid. Rüyayı yaşamak." Bana ne yaptığını bilmeden gülüyor.

"Bu konuda şaka yapma tatlım, sana o rüyayı yaşatacağım." "Bu ya da cinsel yolla bulaşan bir hastalık, kesinlikle."

"Hey şimdi! Burada zührevi hastalıklarla uğraşmıyoruz. Ayrıca, bazıları tedavi edilebilir, ya da ben öyle duydum."

"Sadece ucunu sokarsan, değil mi?" Sırıttıyor.

Sırıtmamı engellemeye çalışırken alt dudağımı ısırmadan önce acı dolu bir yüz ifadesi takınıyorum. Aptal gibi peynir yapmak istemiyorum, ama onunla ileri geri şakalaşmayı neredeyse her şeyden daha çok seviyorum. Aramızdaki küçük şakalar bana onun için gerçekten önemli olduğumu hissettiriyor, çoğu kişiden daha fazla. Tek istediğim bu gibi görünüyor.

"Doğrusu, enerjini seviyorum, Kai. Etrafında olmak heyecan verici, beni güldürüyorsun."

Nefesimi içime çekiyorum, ismimin onun güzel dudaklarından dökülmesine bayılıyorum. Bana gülümsüyor, dirseğini kapıya dayarken başını rahatça ellerinin arasına alıyor.

"Ben de seninle vakit geçirmeyi seviyorum," diyorum, gözlerimi yoldan çevirip onunkilere dikerek. "Bu benim için yeni bir şey."

Sessiz bir bağlantı anı yaşanıyor ve bir buz kütesinin daha buzdağından kopup suya karıştığını hissediyorum.

"Kahretsin, neredeyse unutuyordum." Koltuğunda doğruldu ve her zaman taşıdığı kanvas sırt çantasını kucağına almak için yan tarafına döndü. "Geçen gün sana bir şey almıştım."

Ne almış? Bana bir şey mi aldı? Han kaçtığı süre boyunca bana bir şey mi aldı? Ne demek istiyorsun? Aklında ben mi vardım?

Çantayı açıyor ve 70'lerden kalma gibi görünen teneke bir beslenme çantası çıkarıyor. Bana uzatıyor ve ben de ondan alıyorum, parmaklarımız bir anlığına birbirine sürtünüyor.

Temas sırasında nefesini içine çekiyor, sonra ben onu incelerken izliyor. Dokunuşumuzun beni etkilediği gibi onu da etkiliyor gibi görünmesi hoşuma gidiyor. Bu konuda kendimi daha az yalnız hissettiriyor.

Vintage beslenme çantası güneşten ağarmış, sarı, köşeleri paslanmış ve yüzünde Susam Sokağı'ndan Big Bird'den başkası yok.

"Han. Hayır, yapmadın" diyorum, muhteşem hediyeyle gülümseyerek.

"Bunu eski bir dükkânda gördüm ve senin için almam gerektiğini biliyordum. Hawke'la birlikte işe giderken götürebilir, içine küçük sandviçini koyabilir ya da istersen içini herhangi bir şeyle doldurabilirsin."

Ona karşı duyduğum minnettarlığın ağırlığını hissettiğimde gülümsemem biraz azalıyor. Beni hayalet gibi terk etmiş olabilir ama ben hâlâ onun aklındaydım. Bunun bir anlamı olmalı.

"Teşekkür ederim. Bayıldım," diyorum içtenlikle, kucagımda tutuyorum, elim metal kenarını kavırıyor. Koleksiyonluk olduğu çok açık.

Bana bunun önemli bir şey olmadığını söyler gibi elini önünde sallıyor. Ama benim için çok önemli.

"Biraz araştırma yaptım profesör," diye ekliyor, elini yüzünün önüne koyuyor ve konuşurken koyu mor ojesine hayranlıkla bakıyor.

"Buldun, ha? Peki öğrencim ne buldu?"

Deniz canlıları hakkındaki önceki konuşmamızı ve onun için seçtiğim belirli bir tanesini hatırlıyorum. Görünüşe göre gerçekten araştırmış. Ayrı kaldığımız süre boyunca aktif olarak beni düşünmüş olması, bu zayıf kalbimde bir umut ışığı yakıyor.

Gözleri benimkilere kayıyor, eli hâlâ havada. Elini yumuşak bir yumruk haline getirip neredeyse tırnaklarını avucuna geçirecekmiş gibi yapıyor ve saçlarından birkaç tutamı kulağının arkasına sıkıştırıyor. "Sen gerçekten sinsî küçük bir piçsin, biliyor musun?" diyor dudaklarını birbirine büzerek.

Hemen gülüyorum, ellerimi havaya kaldırıp savunmaya geçiyorum, tam olarak neyi kastettiğini biliyorum.

Deniz yaratığı. Denizanası. Ama herhangi bir denizanası değil. Sonsuza kadar yaşama yeteneğine sahip çok eşsiz bir denizanası. *Turritopsis dohrnii*. Yaşlandıkça veya travma yaşadıkça polip haline gelebilen, mükemmel ortam sağlandığında sonsuza kadar yaşayabilen bir organizma. Ölüm yok.

Koltuğunda oturuyor, gözleri üzerimde, neredeyse buna üzülmeyi mi yoksa görmezden gelmeyi mi seçeceğini düşünüyor. Evet, o deniz yaratığını

Sebebi. Hayatı kucaklamasını istiyorum, sürekli ölümle ya da ölüm korkusuyla kuşatılmış bir şekilde yaşamasını değil.

Gözlerimi ona doğru çeviriyorum, gözlerindeki o bakışı tekrar gördüğümde ona yarım bir sırıtış atıyorum. Bana açılmak isteyen, biraz rahatlamak isteyen, kucaklanmaya, ilgi görmeye, sevmeye ihtiyacı olan bakış. Ama bunu görür görmez gözlerini kaçırıyor ve konuşmayı tekrar değiştiriyor.

"Kendi deniz canlılarımı seçme fırsatımı elimden aldığın için teşekkürler. Bir erkeğin benim yerime seçim yapmasını seviyorum," diyor alaycı bir şekilde.

Aptal rolü oynamayı seviyorum, bu yüzden onunla koşuyorum.

"Evet. Gördün mü? Anladın. Uyuyoruz. Kontrolü bana bırak, bebeğim. Senin için kararlar vereyim. İhtiyacın olan kaya olayım. Sen arkana yaslan ve güzel görünmeye devam et Han," diye bağıriyorum abartılı bir tonda, açıkça şaka yaparak.

Baştan çıkarıcı bir ses tonuyla "Vücuduma oturuşun hoşuma gidiyor," diyor ve vites koltuğunun üzerinden eğilerek parmağını kolumda gezdiriyor, sıcak nefesiyle kulağıma fısıldayabilmek için daha da yaklaşıyor. "Tekrar ve tekrar ve tekrar uymanı istiyorum."

Birden yutkunuyorum, boğazımı temizleyip yola odaklanırken kalçalarımı ayarlıyorum ve koltuğumda daha alçak oturuyorum. Evet, Han'la flört etmeyi kaldıramıyorum.

"Bir de, senin dalış eğitmeni olduğunu duydum. Oraya mı gidiyorsun? Ölümün uzak bir düşünce olduğu yüzeyden uzakta derinlere dalmak mı? Seninle gelmeyi çok isterdim ama muhtemelen boğulurum."

Kelimeler ona çarptığında kısa bir süre duraklıyor, sonra parmağını dudağıma dokunduruyor ve parmağı çenemden boynuma doğru inerken dudağımın yaylanmasını sağlıyor.

"Seni başka şekillerde boğacağım," diye fısıldıyor ve elimi kucağımdan

alıp dar şortunun üzerinden kalçalarının arasına yerleştiriyor.

Parmaklarımı seksine bastırırken sürmeye devam ediyorum, sıcaklık havuzları gibi dudaklarının kenarlarını hissediyorum. Kendimi sertleşirken hissettiğimde ağzım açık kalıyor, kendimi ıslak duvarlarının derinliklerine daldırmanın ne kadar iyi hissettirdiğini hayal ediyor ve hatırlıyorum, ta ki bunu tekrar yaptığını fark edene kadar.

"Yine yaptın!" Aniden elimi çekip direksiyonu tutarak arabayı kenara çekmemi işaret ediyorum.

Panik halindeki gözleri benden yola bakıyor ve tekrar geri dönerek ön panelin üzerinden yolu işaret ediyor.

"Kai, ne yapıyorsun? Sid'i takip et!"

"Hayır."

Ben yavaşladıkça kaşları iniyor, gözleri yanımızdan geçen arabaları takip ediyor. İşte o zaman ne yaptığımı anladığımı söyleyebilirim.

"Kai, sür şu lanet arabayı," diye homurdanıyor.

"Hayır," diye cevap veriyorum, soğukkanlı bir şekilde, burnumu kıvrıp başımı sallarken dudaklarımı büzüyorum.

Öfkesini, tavrını, tutkusunu seviyorum. Onun bu yönüyle başa çıkmaya hazırım çünkü onunla ilişki kurabiliyorum. Gerçek, çiğ, gerekli.

Arabayı yolun kenarına çekip park ettikten sonra koltukta ona doğru dönüyorum.

"Nereye gidiyorsun?"

Koltuğuna yerleşiyor, boynunu kırmaya çalışmadan önce gözlerini deviriyor ve yolcu camından dışarı bakıyor. Kafasını bana çevirmeden önce kaşlarını çatarak iç geçiriyor.

"Ortadan kaybolduğunda nereye gidiyorsun? Bunu yapmaya devam ediyorsun. Kaçmaya devam ediyorsun. Tüm sorularımdan kaçıyorsun ve konuşmayı başka yöne çekiyorsun. Neden?"

"Bu seni hiç ilgilendirmez, gerçekten."

İçimi çekiyorum, başımı koltuğa yaslıyorum ve ona sempatik gözlerle bakıyorum. Onu zorlasam bile bana güvenebileceğini bilmesini istiyorum. Onu anlayabilecek tek kişi benim. Bunu bilmeli.

"Jo," diyorum usulca, elini tutarak. İrkiliyor ve elini benden çekip kucağına koyuyor. "Sadece ben varım. Sen ve ben. Bu bokla buradaki diğer şakacıların hepsinden daha iyi başa çıkabilirim. Acıyı bilirim. Çok şey yaşadım. Kabuğuna çekilip her şey yokmuş gibi davranmak istemenin, kimsenin senin için savaşmak istemediğini hissetmenin nasıl bir duygu olduğunu anlıyorum. Güvenin bana, anlıyorum."

Gözlerini kısıyor, küçük alın kırışıklığı ortaya çıkıyor. "Bunu sana asla açıklayamam. Açıklamak da istemem."

"Neden olmasın?" Tekrar elini tutarak soruyorum.

Dokunuşum ona acı veriyormuş gibi irkiliyor ama geri çekilmiyor.

Benden uzağa bakarken nefesinin altında bir şeyler mırıldandığını duyuyorum. "Anladığımdan bile emin değilim" gibi bir şey.

Sözleri kafamı karıştırıyor ama denemeye devam ediyorum. Bir yere mi ışınlanıyor? Boyut mu atlıyor? Solucan deliklerinden mi geçiyor? Cehennemdeki arkadaşlarını mı ziyaret ediyor? Burada gerçekten neler oluyor?

"Tamam." Sınırlarımı zorladığımı fark ederek birkaç kez başımı sallıyorum. "Tamam. Açıklamana gerek yok. Ama bana sadece şunu söyle," diyorum, kaşlarım çatılırken birbirine bağlı ellerimize bakıyorum, ellerimiz o kadar kolay birbirine kayıyor ki. Benim sıcaklığım onun küçük soğuk kemiklerine ulaşıyor. Daha derin bir şeye asimile oluyor. "Seni terk ettiren ne?"

İç geçiriyor ve başını tekrar pencereye çeviriyor. Sonunda tekrar bana bakmadan önce sonsuzluk gibi gelen bir süre öylece oturuyor. Kırılmış. Gözlerinde öfke, bir sürü öfke, acı ve henüz tam olarak anlayamadığım başka bir şey var. Özlem belki? O hala benim için bir gizem ve her

Ne zaman onu çözdüğümü hissetsem, her şeyi değiştiriyor ve beni tutkal gibi uyduğunu düşündüğüm paramparça parçalarla baş başa bırakıyor.

"Bebeğim, sadece seni anlamaya çalışıyorum. Seni tanımak istiyorum. Yapabileceğini bilmeni istiyorum-"

Tam ona ulaşmaya çalışırken, koltuğunda doğruluyor. Arkamdaki bir şeye ya da birine bakarken başını yana eğiyor. Gözlerinde umut yeniden belirliyor ve baktığı şeye doğru dönüyorum.

İşte yine o lanet steysin vagon.

Sid başını sürücü tarafındaki camdan dışarı çıkarır, trafikte yolun ortasında fren yaparken uzun saçları yüzüne doğru savrulur.

"N'aber, kanka? Araba sorunun mu var?!" "Yok-"

diye başladım ama yine sözüm kesildi.

"Evet! Tanrıya şükür geri döndün. Çocuk sadece bir çekici bekliyordu. Sizinle otostop çekeceğim çocuklar." Sigarasını yakmadan önce kucağımın üzerinden bağırlıyor ve ağa takılmış bir balık gibi arabadan atlıyor, deliklerden kayarak özgürlüğünü yeniden buluyor.

Benden uzaklaşmak için sesindeki rahatlama berbat. Berbat. Beni kesiyor. Ateşli bir bıçak gibi göğsümü delip geçiyor ve bir şeyler hissetmekten nefret ediyorum. Onu sorgulamayan, kendini tanıması için zorlamayan, onu gerçekten neyin canlandırdığını bilmeyi umursamayan insanları geri dönüyor ve o fırlıyor. Güvenlik ağı ahşap panelli bir steysin vagon şeklinde.

"Tamam dostum, bir ara tekrar yaparız?" Sid omuz silkiyor ve gecemin mahvolduğunu anladığını gösteren zayıf bir gülümseme veriyor.

İç çekerek başımı sallıyorum, dirseğimi direksiyona dayıyorum. Avuç içimi alnıma sarıyorum, parmaklarımı uzamış saçlarımın arasında dolaştırıyorum ve Han'ın arabalarının arka koltuğuna atlayışını izlerken başımı dik tutuyorum.

"Bana bak. Sadece bana bak," diye yalvarıyorum, çenemi sıkarak ona bakarken kendi kendime fısıldıyorum.

Gözlerimiz birleştğinde, ona ulaşabiliyorum. Bakışlarımız birbirimizin ruhuna nüfuz ettiğinde onu hissedebiliyorum.

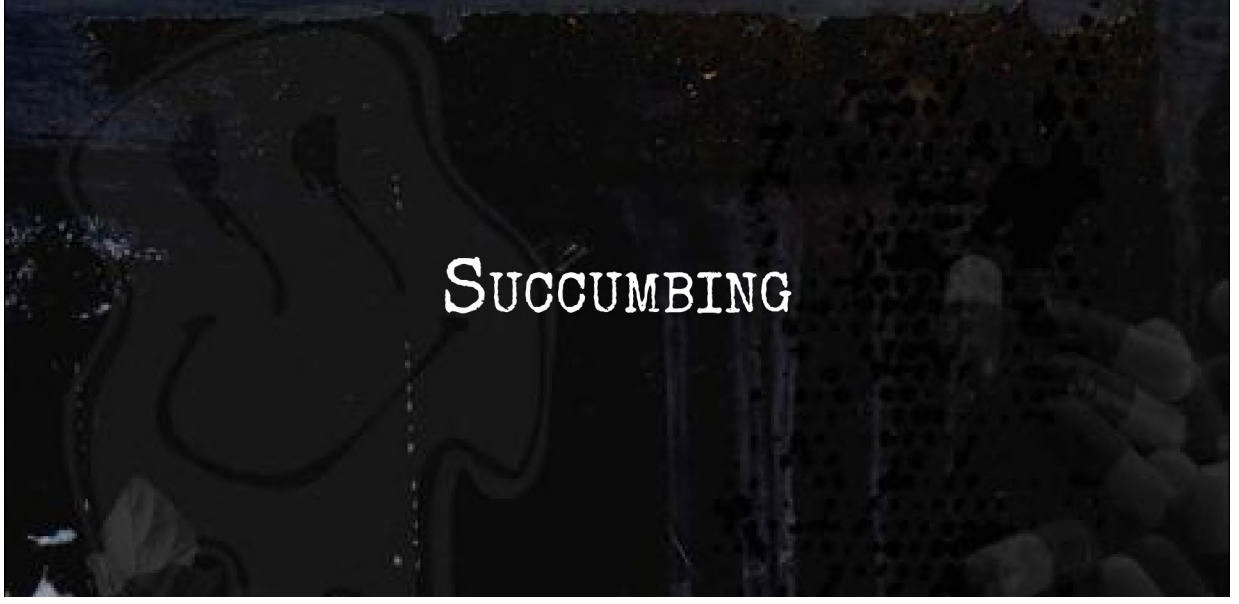
Ama yapmıyor. Bir kere bile. Arkasına bile bakmıyor. Beni yolun kenarında, bu yeni ve rahatsız alanda yeni eski beslenme çantamla yalnız bıraktı.

Bana tamamen yabancı bir bölge.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

Tev karanlık ve sessiz ve göğsümün içi gibi hissediyorum.
Boş.

Belli ki Hawke ve Cole hâlâ teknede, muhtemelen ay ışığı altında sevişiyorlar, ben ise bir saat boyunca göğsüme yediğim tekme yüzünden kalbimde bir delik varmış gibi hissederek etrafta dolandım.

Neden birinin onu sevmesini bu kadar zorlaştırıyor?

Acısını anlıyorum; en çok acıtan şeyden saklanma ihtiyacını anlıyorum, ama beni içeri alsa, birbirimize ne kadar yardımcı olabileceğimizi görecektik. Biz birbirini hayata döndürebilecek iki kayıp ruhuz, öyle değil mi?

Ama ona kızamam. Ben zorladım ve zorladım. Dürüst olmak gerekirse bunu bana söylemedi değil. Kalbimi kıracağını söyledi. Cole bile beni ona karşı uyarmıştı ve şimdi bunun Han'ın iyiliği için değil, benim iyiliğim için olduğunu anlıyorum. Hawke bana onun hayatta rüzgârda uçuşan bir tüy gibi süzüldüğünü, kendi kız kardeşi de dâhil olmak üzere hiç kimsenin yanında kalmadığını söyledi. Onu benim için gökten düşürebileceğimi düşündüren neydi?

Odamın kapısında ayakkabılarımı tekmeleyerek çıkarıyorum ve yatağa geri geri düşmeden önce içimi çekiyorum. Geriye düştüm ve sıcak bir

Bacak.

Göz ucuyla yanımdaki yatakta yatan gölgeli bir figür görüyorum. Anlık tepkim cinayet işlemek oldu.

Cebimdeki sustalı bıçağı çıkarıp başparmağımla altı inçlik bıçağı çevirerek altımdaki boyuna tutarken hızla ters dönüp cesedin üzerine çıkıyorum.

Büyük pencereden içeri sızan ay ışığının aydınlattığı yeşil sürüngen gözleri ağzımı açık bırakıyor.

"Han?! Burada ne halt ediyorsun?!" Yutkunuyorum, ağır nefes alıyorum, sabit elim hâlâ bıçağı boğazına götürüyor.

Altımda ellerini havaya kaldırmış nefes nefeseydi, öldürmeye verdiğim anlık tepki karşısında dehşete düştüğü belliydi.

"Yutkunuyor, çenesini yukarıda tutuyor, özür dilerim." Göğsü aramızda yükselip alçalmaya devam ederken kelimeleri nefes nefese çıkıyor.

"Tanrım," diye nefes alıyorum, bıçağı bir elimle katlayıp odanın öbür ucuna fırlatıyorum, hâlâ ona bakıyorum.

"Özür dilerim," diyor tekrar hızlıca, başını sallayarak, gözyaşlarının eşiğinde.

Dehşete düşmüş gözlerine bakıyorum ve onu korkuttuğum için anında kendimi kötü hissediyorum. "Çok özür dilerim," diye tekrarlıyor, gözlerindeki panik benim onu korkutmamdan kaynaklanmıyor.

bir bıçak onu öldürmeye milimetreler kala, ama duyguları ortaya çıktığı için. "Seni terk ettiğim için özür dilerim. Bunu yapmamalıydım."

Ona bakıyorum, dudaklarından birkaç santim uzakta, göğsümdeki o deliğin parçası burada, odamda, altımda yatıyormuş gibi hissediyorum.

Tanrım, boğazına bıçak dayamıştım.

Titriyor. Fiziksel olarak titriyor, neredeyse hiperventilasyon geçiriyor ve bunun bir bıçakla yüz yüze gelmesiyle ilgisi olmadığını biliyorum. Yok,

bu onu korkutmuyor. Onu parçalanmanın eşiğine getiren, içinin dışına taşmasıdır.

"Şşş... bebeğim, sakın ol," diye fısıldıyorum usulca, yüzünü avuçlarımın arasında hafifçe kavrayarak.

"Özür dilerim," diye boğuk bir sesle konuştu. "BEN... BEN..."

Onu incelerken kaşlarım birbirine çarpıyor, nefesi neredeyse bayılmasına neden oluyor. Bana ulaşmak için kalan son engeli de aşmasını bekliyorum.

"Kalmamı isteyen tek kişiyi terk etmemeliydim."

Çatlak sesi ve kırık dökük sözleri başımı ağırlaştırıyor, bedenimi güçsüzleştiriyor, kalbim onunkine duyduğu özlemle ağrıyor.

"Seni incittiğim için özür dilerim." Gözleri yüzümde, gözlerimin arasında geziniyor, sonra dudaklarıma düşüyor. "En azından, seni incittiğimi düşünüyorum?"

Çok çekingen ve tanıdığım kendine güvenen Han'a hiç benzemiyor. Bu Jo, nasıl kontrol edeceğini bilmediği şeyler hisseden kadın. Sonunda bana ulaşan kadın, onu nasıl bir arada tutacağını bilen tek kişi için dış görünüşünü eritiyor, önümde bir duygu birikintisine dönüşürken ellerimin arasında.

"Sen yaptın." Dürüstçe cevap veriyorum.

Gözlerini kederli bir bakış kaplarken dili alt dudağının üzerinde kayıyor.

"Han, bana gerçek bir şey söyle," diye talep ediyorum.

Buraya geldi. Özür diledi. Ama sırada ne var? Beni tekrar terk etmesine geri dönemem. Bugünden sonra öğrendiğim bir şey varsa, o da büyümüş gibi görünen bu küçük kalbimi korumam gerektiğidir.

"Seni bir daha incitmek istemiyorum," diyor fısıltıyla, bu itiraf gözlerinin acıyla kısılmasına neden oluyor.

Elimi yüzünde gezdiriyorum, başparmağım elmacık kemiği boyunca hafifçe okşuyor.

"O zaman yapma," diye fısıldıyorum, gözlerinden dudaklarına, güzel altın septum yüzüğüne ve geriye bakıyorum, sonunda nefes alabiliyor gibi görünene kadar.

"Ama olabilir," diye cevap veriyor, gözleri çılgınca benimkiler arasında gidip geliyor.

"Birazcık incinmek beni öldürmez." Dudağım köşeye doğru çekilerek biraz rahatlamasını sağlıyor.

Deniyor. Bunu batıracak mı? Muhtemelen. Ama şimdi kaçmasına izin veremem. Sonunda açılmaya başlamışken olmaz. Bu her neyse, bunu kolaylaştıracamız. Gitmesine izin vermeyeceğim. Bırakamam. Bana bir şey olma isteği veren tek kişi o, geri döndüğüm şeyden başka bir şey.

Daha fazla söze gerek kalmadan dudaklarımı yavaşça onunkilere yaklaşıtıyorum. Gözlerimiz bir an için birbirlerine bakıyor, kelimelerle ifade edemediğimiz her şeyi ifade ediyor gibiyiz. Hızla göz kırptıyor, sonra derin bir nefes alıyor, yakınlığımız sonunda onu sakinleştiriyor gibi görünüyor. Dudaklarım yaklaşıyor, bana onay vermesini bekliyorum. Ağzını ağzıma almadan önce hafifçe başını sallayarak çenesini eğiyor.

Ateşe dökülen bir kova benzin gibi, sonunda birlikte tutuşuyoruz. Hâlâ onun üzerindeyken, gömleğimin eteklerini kavrayıp elleriyle sıkıca tutarak beni içine çekerken onu dudaklarıma doğru çekiyorum. Dillerimiz hızlı, muhtaç ve yoksun bir şekilde birbirlerinin dilleri boyunca ilerliyor. Ellerimden biri boynunun arkasına doğru ilerlerken ağzımın içinde inliyor, parmaklarım kafa derisi boyunca kayıyor, öpüşmemiz devam ederken saçlarını tutuyorum.

Elektrik şokları içimde hiçbir uyuşturucunun yapamayacağı kadar dalga dalga yayılıyor. Hiç kimseyi onu istediğim kadar istememiştim. Onu kanımda, kemiklerimde istiyorum. Artık beni o kontrol ediyor. Onun dokunuşu, koruduğum kalbimin içinde sakladığım son ölü parçasını canlandırmanın tek yolu. Bunu abartabilirim, etrafta dolaşabilirim ve ona takıntılı olduğumu söyleyebilirim. Islak, güzel dudaklarının benimkilere değmesi, hınzır dilinin ihtiyacını oyması, yumuşak teninin tüylerimi diken diken etmesiyle ilgili her şey gerçek olamayacak kadar iyi hissettiriyor.

Başını hafifçe geriye çekiyorum, kullanılmış dudaklarımızı birbirinden ayırıyorum, böylece gerçekten burada altımda olduğu gerçeğini özümseyebiliyorum. Bunun bir rüya ya da halüsinasyon olmadığını kabul ediyorum. O gerçekten burada.

"Benim için geldin," diye fısıldıyorum, tıpkı onun için aşılmaz bir acı günü olan doğum gününde evini ziyaret ettiğim gibi yaptığını.

"Yapamazdım," diye fısıldıyor, eli uzanıp kaş çizgimin üzerinde gezinirken dudağı biraz kıvrılıyor ve orada olduğunu bilmediğim gerginliği hafifletiyor.

Onun sözleri benim, bu yüzden onunkilerin arkasındaki anlamı değiştiriyorum. "Senin yapamamana bayılıyorum."

Daha önce söylediği gibi nefret etmiyorum. Seviyorum. Onu rahatsız etse de, riske atsam da, zorladığımı ve zorladığımı seviyorum. Onun orada, elini uzatmış beklediğini, anlayan ve önemseyen birine ihtiyaç duyduğunu biliyordum. Sonsuza dek ortadan kaldırmak anlamına gelmese bile, bu acıyı hafifletecek birine. Çok geç olmadan bunu fark ettiği için mutluyum.

Dudaklarımız tekrar birbirine çarpıyor, ama bu sefer beni sırtüstü çevirip kucağıma oturuyor. Elleri saçlarımı buluyor, başımı kaldırırken köklerinden çekiyor. Dudakları boynumu buluyor, dilinden önce mürekkepli derimi emiyor.

Boğazımın dibinde izler bırakıyor, kulağımı bulana kadar yavaşça deri boyunca sürükleniyor. Tatlı, yumuşak dudakları lobun etrafını sarıyor, ellerimin kalçalarının etini kavramasına neden oluyor, kalçalarım yukarı doğru esneyerek taş gibi aletimi ona doğru itiyor.

İçime çılgınca şeyler yapıyor. Ellerimde kolayca parçalara ayrılabilir kadar kırılgan bir şeyi tutuyormuşum gibi mide bulandırıcı bir his hissediyorum, yine de tek yapmak istediğim onu sıkmak. Ben evcil bir hamster alıp onu sevgiyle ve zoraki şefkatle boğarak öldüren bir çocuğum.

Sakinleşmem lazım.

"Sakinleşmek mi?" diye
sordu aniden. *Siktir, bunu
yüksek sesle söyledim.* "Ah,
hayır ben sadece-"

Üzerimden atlıyor, topuklarının üzerinde yatağın kenarına oturuyor, geniş gözleri ne yaptığımdan, ne yaptığından emin değil.

Hayır, hayır, hayır... Lütfen şimdi geri çekilme.

Kafatasında durmaksızın düşünceler uçuşan adamın zihnini sakinleştirmeye çalışarak iç geçiriyorum, tıpkı kafeslerden birinde bir kasırga içinde uçuşan dolarları yakalamaya çalışan bir yarışma programı yarışmacısı gibi. *Doğru düşünceyi yakalamama izin verin lütfen.*

Elini tutarak onu yatağa geri çekiyorum, böylece şimdi yanımda yatıyor, göğüslerimiz bitişik, gözlerimiz aynı hizada.

"Hamster'ı boğmak istemiyorum," diyorum, kelimelerin kulağa nasıl geldiğine şaşırarak kaşlarımı kaldırıyorum.

Başını eğiyor. "Bu bir sık göndermesi mi?"

"Eğer sikimden hamster olarak bahsedersem, gerçek sorunlarımız var demektir." Hafifçe kıkırdıyor.

"Hayır, demek istediğim, istemiyorum... Korkarım ki..." Kelimeleri bulmaya çalışırken burnumun kenarını sıkıyorum. "Demek istediğim, ben biraz..."

Bunların herhangi biri mantıklı mı? Ne söylüyorum ve neden söyleyemiyorum?

"Bir avuç mu?" Benim yerime cevap veriyor.

Gözlerimi kocaman açarak başımı sallıyorum. "Ben başa çıkılması zor biriyim. İstedikimi bulduğumda içinde boğuluyorum ve herkesi peşimden sürüklüyorum. Bağımlı kişilik sorunları." Omuz silkiyorum.

Bana sessizce bakıyor; ay ışığı beni spot ışığında, açıkta bırakıyor, ifadesi tamamen karanlıkta.

"Bence sen tutkulu bir insansın. Bağımlılıklarını gerçek bir şeyler hissetme ihtiyacıyla karıştıran biri. Bu enerji, bu tutku size ait, etrafınızdaki maddelere değil."

Sözlerini bir süre daha düşündüm. Belki de haklıydı. Bağımlılıklarımın kontrolüm dışında olduğu gerçeğini her zaman kabul ediyorum, ama belki de bu benim için her zaman sadece bir seçimdi ya da olabilirdi. Kişiliğim beni yeni yönlerle götürebilir, Hawke'ın cömertçe bulmama yardım ettiği yeni kapılar açmama neden olabilir. Hoşuma giden bir şey bulduğumda, kesinlikle içine dalarım. Belki de haklıdır. Bu enerji bana ait. Bununla ne yapacağım bana bağlı. Bunu değiştirebilir miyim?

"Siktir, Han." Elimini yüzümde gezdiriyorum, göz açıp kapayıncaya kadar hayatımı yeniden değerlendiriyorum.

Yaptığımız sohbetlerin derinliği hiç eskimiyor. Aramızdaki bu bağ, yaşadığım diğer tüm saçma ilişkilerden çok daha derin. Birbirimizi, yüzleşmesi zor olsa bile gerçeği ortaya çıkaran, yansıtan ve zorlayan aydınlatıcı gözlerle görüyoruz.

"Ve düşünceleriniz, onları sakinleştirmenin yollarını bulmak istiyorsunuz ama yapamıyorsunuz" diye devam ediyor.

Elimi uzatıp yüzümden uzaklaştırıyorum, iri gözlerim onunkileri buluyor. "İçim görünüyor mu lan?! Tanrım, kadın!"

Kıkırdıyor. "Sanırım seni inceliyordum. Aklından geçenleri görüyorum ve doğru olanı seçmeye çalışmanı izliyorum."

"Vay canına, beni tamamen çözmüşsün," diye sırtıyorum, inanamayarak başımı sallıyorum. "Ama benim hâlâ anlamaya çalıştığım sensin."

"Öyle mi?" diye soruyor usulca, neredeyse üzgün bir şekilde, sanki bu kadar içine kapanık olmak zorunda bırakılması onu incitiyormuş gibi. "Bilmiyorum. Beni benden daha iyi anlıyormuşsun gibi görünüyor."

Elini ağzıma götürüyorum, güzel yüzünün hatlarına bakarken parmak eklemlerini dudaklarıma düzenli bir şekilde sürüyorum.

"Benim için hâlâ bir gizemsin, Han. Pek bir şey bilmiyorum ama ne hissettiğimi biliyorum. Bu sözle ifade edilemeyen, görülemeyen bir şey."

Bunun üzerine yutkunuyor, bir nefes kaçarken dudakları hafifçe aralanıyor. Konuşmada hafif bir duraklama oluyor ve acaba hamster boğuluyor mu diye merak ediyorum.

"Benimle gel," diyor aniden, nefesi kesilmiş gibi. Ben kaskatı kesilirken gözlerim odanın içinde geziniyor, sonra tekrar onun gözlerini buluyorum.

"Cinsel olarak mı?" Agresif bir şekilde başımı sallıyorum. "Yanlış düşündün, Kai."

Bir kahkaha patlattım. Haksız değil.

"Nereye? Nereye gidiyoruz, Han?" Bektan bir sırtıyla soruyorum. "Seni her yere takip ederim."

"Bir dahaki sefere gitme ihtiyacı hissettiğimde," diye fısıldıyor, aşağı bakıyor, kirpikleri nihayet bana tekrar bakana kadar dalgalanıyor. "Benimle gel."

Bu büyük. Ağır. Bu herkesin başına gelmez. Han insanların özel dünyasına

girmesine izin vermez. Onun gerginliğini, endişesini hissediyorum.

ama buna hiç bu kadar hazır olmamıştım.

"Zaten oradayım," diye cevap veriyorum, öne doğru eğilip aramızdaki boşluğu kapatmadan önce elinin arkasını öpüyorum ve dudaklarımı onunkilere mühürlüyorum.

Tek umudum bir daha asla ayrılma ihtiyacı duymamak.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

I Kendimi çoğu konuda deneyimli saymak isterim.

Maddeler, tamam. Neredeyse hepsini denedim. Cinsel ilişki?

Tamam, tamam, tamam. Güzel kadınların çeşitliliği etrafında yolumu becerdim. Küçük, uzun, sıska, kalın, Afro-Amerikan, Beyaz, büyük göğüslü, Asyalı, düz göğüslü, Kızılderili, genç, yaşlı... adını siz koyun, liste sonsuza kadar uzar. Tüm kadınları seviyorum. Tanrı'nın en güzel yarattıkları. Benim için çökmüş bir dondurma gibiler. Sıcak bir dil üzerinde ıslak, ihtiyaç duyduklarında kremi ve çeşitli tatlar sizi sonsuza kadar tatmin edecek.

Ancak, bir kadınla sevişmeyi hiç deneyimlemedim. Ta ki dün geceye kadar.

Han ve ben tatlı, mükemmel, güzel bir aşk yaşadık.

Acısını öpüp uzaklaştırırken yavaştı. Ben onun bir parçası olurken, o da benim bir parçam olurken nazikti. Bedenlerimiz, kalplerimiz ve zihinlerimiz arasındaki bir bağlantıydı, hepsi de mükemmel bir hoş duygular ve aşılmaz güven kasırgasında birbirine karışıyordu, bunun önemi inanılmaz derecede yüksekti.

Gözlerimizin bir an olsun ayrılmaması hâlâ tüylerimi diken diken ediyor. Birbirimizi gördük, tıpkı LSD gecesinde olduğu gibi, ama buna ihtiyacımız yoktu.

aramızdaki tam şeffaflığı hissetmek için uyuşturucu. Açık kitap gibiydik, kelimelerimiz birbirine karışarak kendi güzel trajik hikayemizi oluşturuyordu. Sadece dillerimizle yazılabilecek, parmak uçlarımızla ete okunabilecek, sadece ruhlarımızla anlaşılabilir bir hikaye.

O haklı. Bende sadece onun ortaya çıkardığı bir derinlik var. Benim o nadir parçalarımı buluyor ve onları mat bir çift deri ayakkabı gibi parlatıyor, bir şekilde tüm kusurlarımı ortaya çıkarıyor.

O, istediğimi ya da ihtiyacım olduğunu bilmediğim her şey. Beni tamamen hazırlıksız yakaladı ve beynim hala kalbime yetişmeye çalışıyor. Benim için kötü olduğunu biliyorum. Beni inciteceğinden korktuğunu söylediğinde, bu sözlerin gerçekten başka bir şey olmadığını biliyorum. Memnun edilmesi imkansız bir tipe benziyor. Yani, yeterli olacak bir cinsiyete bile karar veremiyor. Ben nasıl yeterli olabilirim ki? Bütün umudu olan benim. Ama bu ikimiz için de yeterli olacak mı?

Beynim daha önce hiç olmadığı kadar bir saplantıyla dolup taşıyor. Onun uyuyan haline bakarken, mükemmel küçük düğme burnundaki her küçük çilden kalın kirpiklerinin nasıl kıvrıldığına kadar her şeyi ezberlerken bu noktada neredeyse sağlıklı. Kakülleri kaşlarına değmeyecek kadar uzakta duruyor ve alt dudağı üst dudağından biraz daha dışarı çıkarak sonsuza kadar aklımda kalacak mükemmel bir dudak büzüşü bırakıyor.

Yaklaşık iki saattir onu izliyorum ve gözümü ayıramıyorum. Ne zaman nefesini içine çekse ya da sevimli küçük bir inilti çıkarsa veya rüya görürken dudağı küçük bir gülümsemeyle kıvrılsa, karasevdama biraz daha kapılıyorum. Tüm dikkatimi kontrol ediyor ve ben büyülenmiş bir şekilde tamamen onun dünyasına çekiliyorum.

Hay sikeyim. Sanırım onu seviyorum.

Bu aşk mı? Yoksa saplantı mı? Aradaki çizgi bana bulanık geliyor.

Göz kapakları açılmadan önce titriyor ve anında midemin düştüğünü hissediyorum. Gün ışığında nasıl olacak? İfşa olmak... onu değiştirecek mi? Pişmanlık duyacak mı? Dün gece onun için çok mu fazlaydı? Neredeyse benim kaldırabileceğimden daha fazlaydı.

Onun yanındayken beni eritiyor. Etrafımızdaki dünya uzak anılardan oluşan bir leke haline geliyor. Artık umursamadığım bir geçmiş. İstedğim tek şey her zaman onun alanında, onun zamanında, onun görüşünde olmak.

Yaptığı ilk şey kendini yan yatırmak oluyor, küçük gülümsemesi geri dönmeden önce gözleri benimkileri buluyor.

Uyandı ve bana gülümsedi. Ben gidiciyim.

Eli yüzümü buluyor ve yanağımın kenarını tutuyor, başını öne eğerek burnuma dokunuyor. Bana bir Eskimo öpücüğü verirken sırtlıyor, sonra sırtüstü uzanıp tavana bakıyor ve aynı gülümseme yeni bir dövme gibi yüzüne yapışıyor.

"Ne zamandır bana bakıyorsun?" diye soruyor, muzip bir sırıtışla başını çevirip bana bakıyor.

"İki saat on bir dakika," diye hızlıca cevap veriyorum, yatağın yanındaki saate bakarak.

"İki saat on bir dakika," diye tekrarlıyor usulca, tavana bakarak. İç geçiriyor, sonra bana doğru dönüyor, gözlerinin yeşilliği içime işliyor. "Bu gerçekten çok uzun bir süre."

"Azıcık bile değil."

Birbirimize bakıyoruz, dün geceye dair düşünceler zihnimde dolaşiyor. Aramızda çok şey değişmiş gibi görünüyor, ama sonra tekrar, gerçekten ne değişti? Kalma isteği uyandıran tek kişi olan beni terk ettiği için üzgün olduğunu söyledi. Bu sözler kalbime kazındı.

Ateşli bir bıçak, etini sıcaklığıyla kavuruyor. Ama bu onun kim olduğunu ya da kim olabileceğini değiştirdi mi?

"Sağır olmayı mı yoksa kör olmayı mı tercih edersin?" diye rastgele sorar.

Onunla hiç sıkıcı bir anım olmadı. Ben potansiyel ilişkimizin geleceği hakkında düşüncelere dalmış durumdayım, o ise gözlerini mi yoksa işitme duyusunu mu kaybetmenin günlük hayatına daha fazla rahatsızlık vereceğini düşünüyor.

"Hmm... Tanrım, bu çok zor," diyorum, düşünceyle yüzümü buruşturarak. "Güzel vücudunu görmem gerekiyor ama inlemelerini duyamamak? Kabul edilemez."

Hafifçe kıkırdıyor, bir parmağını kolumda gezdiriyor, rastgele yerleştirilmiş dövmele zincirini takip ediyor. "Her zaman seks hakkında."

"Siktir et, kör olurum. Göğüslerini hâlâ ellerimle hissedebiliyorum. Beni etkileyen şey çığlıklarını duyma ihtiyacı. İstersen şimdi gözlerimi oyabilirim."

"Benim için mi?" diye soruyor alaycı bir ifadeyle.

"Ben deliyim amına koyayım," diye tükürdüm en ciddi yüz ifademle. "Senin için deli gibi deliyim."

"Ama asıl soru şu: Benim için *yeterince* deli misin?"

"Bu bir oyun mu? Doğruluk mu cesaret mi? Bana meydan oku, Han. Sana olan sadakatimi kanıtlamak için ne yapmam gerektiğini söyle, yapayım. Her şeyi yaparım."

Tuhaf bir surat ifadesi takınıyor olmalıyım çünkü benim yoğunluğum karşısında gergin bir kahkaha atıyor.

"Sakin ol, Kai. Biraz ot falan iç," diyor o güzel, çatlak ses tonuyla sırtarak.

Omuz silkiyorum ve vücudunun üzerinden uzanıyorum, karşısındaki komodine ulaşmak için kendimi bilerek ona doğru bastırıyorum. Boğazından küçük bir inilti kaçtığını duyuyorum ve anında dördüncü

raunda hazır oluyorum.

Çekmeceden en sevdiğim cam pipomu alıp yatağın kenarına bir kâse koyuyorum, yakıyorum ve yatak başlığına yaslanıyorum. Heyecanla bana katılıyor, emekleyerek kucağıma oturuyor, üzerinde eski, büyük boy Linkin Park tişörtüm ve altında siyah dantel külotundan başka bir şey yok.

Yakıyorum, derin derin içime çekiyorum, Han nefesimi ona vermem için başıyla işaret etmeden önce ciğerlerimde tutuyorum. Mükemmel dudaklarına üflüyorum, vuruşumu vuruyorum. Az önce ciğerlerimde tuttuğum şeyi içine çekişini, içimin onunkine dokunuşunu izlemek çok seksi.

Bir elimi ensesinde dolaştırarak, o bana bakarken ben de ona bakıyorum. Birbirimize duyduğumuz çekimin yoğunluğu ve gücü şehirleri aydınlatabilir. Yumuşak bir öpücük için onu dudaklarıma çekiyorum. O da beni öpüyor, sonra utangaç bir tavırla çekiliyor, elimdeki kâseyi kapıyor ve kendi başına birkaç yudum alıyor.

Şimdi yan yana oturuyoruz, sırtlarımız yatak başlığına yaslanıyor ve sıcak, bulanık bir his bizi ele geçiriyor.

"Daha iyi mi?" diye soruyor.

Doğrusu, kendimi daha iyi hissediyorum. Ot zihnimi sakinleştiriyor, işleri biraz yavaşlatıyor, bana genel bir refah duygusuyla birlikte netlik hissi veriyor.

"Daha iyi." Elini kendi elimle kavradım.

İri parmaklarımı onunkilerin arasından geçirip elini kucağımda tutuyorum. Zihnim bir sonraki adımın ne olacağını düşünürken bir süre sessizce oturuyoruz. Onu boğmamam gerektiğini kendime sürekli hatırlatmak zorundayım. Her şey onun için çok yeni olmalı, özellikle de gerçek bir ilişki fikri. Hamster.

"Sana biraz tuhaf gelmiyor muyum?" diye soruyor, yüzünü bana dönüp başını yana eğerek.

"Garip mi?"

Han'ı tanımlamak için aklıma pek çok kelime geliyor ama tuhaflık bunlardan ilki değil.

İlgi çekici, gizemli, muhteşem, çarpıcı, şehvetli, türünün tek örneği...

"Yani, benim hakkımda çoğu insanın bilmediği şeyler biliyorsun."

Kaşları çatılmış bir halde yere bakıyor.

"Mesela benim evim. Kimse oraya gitmedi."

"Kimse mi?"

"Hayır. Senden başka kimse."

"Yine de hâlâ buradayım," diyorum, hafif şaşkın gözlerinin içine bakarak.

"Anlayamadığım kısım da bu."

Anlıyorum. Onun evi ben olmayan birine çok garip gelebilir. Ölüm ve öbür dünya saplantısı duvarlara resmedilmiş. Bran gibi birinin onun harikalar diyarında yürüyüşe çıktığını, şehirden bir otobüs bileti dışında bir şeyle ayrıldığını hayal edemiyorum. Ama ben Bran değilim. Ben Kid'im ve o da Jo.

"Senin karanlık yanlarını seviyorum Han, neredeyse aydınlık ve mutlu yanlarından daha çok. Senin karanlığın gerçek, ham, filtrelenmemiş Han. Ve beni ateşe atıyor."

Hızla gözlerini kırıştırıyor, kenetlenmiş ellerimize bakıyor. Bir iç geçiriyor ve sanki ağırlığını geri almış gibi geliyor, sanki onunla ve sırlarıyla gerçekten başa çıkıp çıkamayacağıma karar veriyor. Hâlâ üzerinde bir çeşit bulut dolaşıyor. Geçmişinin acısını henüz unutabilmiş değil. Bu çok açık. Ama neden hâlâ ölümün ağırlığını bu şekilde hissediyor? Hikayesinde daha fazlası var ve biliyorum ki o bölümü kimsenin okumasına izin vermek istemiyor.

Kapım çalındı.

Gözlerim hızla Han'inkileri yakalıyor, sonra tekrar kapıya bakıyor. İçimde bir parça panik yükseliyor, kalbim göğsümde çarpıyor. Şaşırtıcı bir

şekilde, o

Salatalık kadar soğukkanlı.

"Onları içeri alacak mısınız?" diye sorar. Kapı çalmaya devam eder.

"Yo, Kid." Hawke'ın sesi odunların arasından gürlüyor. "Uyanık mısınız?" Tekrar Han'a dönüyorum, tişörtümün içinde rahatlamış, bacakları bileklerinden çapraz, bir eli başının arkasında rahatça duruyor.

"Önce kıyafetlerini almak ister misin?"

Omuz silkerken burnunu kırıstırıyor. "Hayır."

Çarpma sesi daha da artar.

"İçeri gel!" Yatağın üzerindeki pozisyonumdan sesleniyorum.

Hawke kapıyı açtı ve beni gördü. Kapı aralandığında gözleri yanımdaki yarı çıplak Han'a takılıyor ve sırtı kapıya güm diye çarpıyor.

"Oh lanet olsun! Oh... Tanrım," diyor, kapı kolunu tutarken nefes nefese.

"Neyin var bebeğim?" Cole'un endişeli sesi mutfaktan yankılanıyor.

Hawke'ın gözlerindeki panik dolu bakıştan henüz ona söylemediğini anlayabiliyorum.

İşler ilginçleşmek üzere. Cole kargaşanın ne olduğunu görmek için arkasından yaklaşıp.

"OH HELL NO!" diye bağılıyor, boştaki eliyle ağzını kapatmadan önce Hawke'ın etrafından bize bakıyor. "Onu becerdin mi?!"

Sorunun Han'a yöneltildiği çok açık. Bana bakıyor, sonra tekrar kız kardeşine.

"Birkaç kez." Kayıtsızca başını sallayarak kakülleriyle oynar ve Cole'a bakmadan önce onları düzeltir.

"Bu da ne böyle?! Ne oluyor?! Aman Tanrım. Hawke, bu boka inanabiliyor musun?!"

Hawke yutkunur, gözleri fal taşı gibi açılır.

Cole onun gergin tavrını görünce ağızı açık kalıyor ve göğsüne bir  aplak atıyor.

"Biliyor muydun?!"

Oh lanet olsun. Kesinlikle ona s ylememi .

"Bu onun suçu değil," diye araya girdim. "Sana söylerse onu hadım edeceğimi söyledim. Ve o gerçekten  ocuk istiyor."

"Bekle, yani siz... birlikte misiniz?" diye soruyor, alnı  a kınlıkla kırılıyor.

Kolumu Han'ın sırtına doluyor ve onu kendime çekiyorum. Gözlerini kısarak bana bakıyor, sanki bu soruya nasıl cevap vereceğini kafasında yapılandırmaya  alı ıyormu  gibi. Garip bir durum. Bunu daha konu madık. Bu konuşma için çok erken. Bu onu kızdıracak.

" ey, sanırım düzenli olarak sevi iyoruz. Yani her neyse," diye cevap veriyor Han, omuz silkerek.

"Ben alırım." Dudağım köşeye doğru çekilirken nefesimi bırakıyorum.

Hawke ve Cole'un yüzüne dönüp onlara kocaman bir sırtı  atıyorum ve Han'a doğru fırlayan uyarı bakışını ka ırmıyorum. Cole bana karşı korumacı. Bunu fark etmekten nefret ediyorum. Midemi küçük bir simit haline getirmesinden nefret ediyorum. Kasıtlı olmasa bile Han'ın beni mahvedeceğinden bu kadar emin olmasından nefret ediyorum.

Yapacağını bildiğim için nefret ediyorum.

OceanofPDF.com

"Kai."

*Çok iyi
hissediyorum.*

"Kai."

Lanet bir his bulutu gibiyim.

"Kai, bebeğim, iyi misin?"

Tatlı sesi puslu bulutlarımı dağıtıyor, ta ki onun küçük tatlı kıcının kucağında, sırtının göğsüme dayandığını hissedene kadar.

"Ben iyiyim bebeğim," diye inliyorum, benimkini ona doğru sürerken kalçalarını kendime doğru sabitliyorum.

Bebek kız mı? Kahretsin, bu klişe miydi? Umurumda değil. Doğru hissettirdi.

Alkol, ot, hepsi şu anda sistemimde ve kendimi harika hissediyorum. Kız arkadaşım kucağında ve çılgın bir gece geçirmek üzereyiz. *Bir kız arkadaşım olduğuna inanamıyorum.*

Yumuşak bir iniltiyle karşılık veriyor, bir kolunu boynumun arkasına doluyor ve yüzümü kendisiyle buluşacak şekilde çekiyor. Dudakları dudaklarımı buluyor ve bu bir coşku. Dilini ağzıma soktuğunda kelimenin tam anlamıyla mest oluyorum.

Hapı ondan alıyorum, kanepenin yanındaki kaseden bir tane alırken yutuyorum, evet bu öyle bir parti, işaret parmağımla dilinin üzerine bir tane yerleştiriyorum. Parmağımı emiyor, dil halkası sanki başka bir şeyi emiyormuş gibi parmağıma masaj yapıyor.

İkimiz de zaten kafayı bulmuş durumdayız. Benimki daha sert vuruyor olmalı çünkü her zaman benimle ilgileniyor, beni gözetiyor, kontrol ediyor, ihtiyacım olanı veriyor gibi görünüyor.

Uzun bir çalışma haftasının ardından birkaç saat önce Sidney'deki sahil evi partisine vardık. Hawke ve ben en yeni mülklerinin inşaatını bitirmiştik ve geriye kalan tek şey kiracılar gelmeden önce evi döşemektir. Sonunda Sidney'in sahil evinde hafta sonunu kutlamaya hazırдық - en azından çevremdeki herkes hafta sonunu kutluyordu. Ben Han'ın beni hayalet gibi görmediği takvimde art arda yedi gün olduğu gerçeğini kutluyorum.

Beni terk etmedi. O burada ve benim için burada kaldı. Bir tomar sakızın tüyü gibi.

Bütün hafta boyunca sanki bunu sonsuza dek yapacaktık gibi birbirimize kenetlendik. Birlikte yemek yedik, doğa yürüyüşlerine çıktık, pastalar yaptık, odamda video oyunları oynadık, o da Call of Duty'de kışımaya tekmeyi bastı. Birkaç kez onun evinde geceledim. O da başka bir gece Hawke ve Cole'da kalmıştı. Bir partiden sonra gece geç saatlerde gençler gibi gizlice girdi, zil zurna sarhoştı. O gece ben içine girerken çılgınlık attığı için elimle ağzını kapatmak zorunda kalmıştım. Siktir, çok vahşiyiz.

Bu çok çılgınca. O benim için çoğu kankamdan daha kanka - Hawke hariç tabii ki. Birbirimize duyduğumuz karşılıklı çekim dışında sağlam bir arkadaşlığımız var gibi görünüyor ve ben ondan gerçekten keyif alıyorum.

Onunla çok doğal bir şekilde tekmeliyorduk. Pek çok farklı seviyede birbirimize uyuyoruz.

İkimiz de seksi seviyoruz. Sert, sınırları zorlayan seks. Bu çok açık. Uyuşturucu, evet, ikimiz de aşırıya kaçıyoruz. O da benim ihtiyaçlarımı en az benimkiler kadar anlıyor. Duygulara ve birbirimize boyun eğerken farklı alemleri, farklı bilinç düzeylerini keşfetmeyi seviyoruz.

Ama bundan daha fazlası var. Konuşmalarımız gerçek, özgün ve derin. Yavaş yavaş bana güvenirken beni de içine alıyor. Bunu görüyorum. Hissediyorum. Onu ne kadar korkutsa da, deniyor. Neden deniyor? Çünkü benimleyken kendisi olmasına izin veriyorum. Onun karanlığını seviyorum. Kimsenin kendini buna maruz bıraktığını sanmıyorum. Belki de dediği gibi, bu yüzden onun için yeterince deliyimdir. Belki de atlamazsa olağanüstü bir şeyi kaçırabileceğini fark ediyordur. Bu, aramızdaki, olağanüstü bir şey.

LSD gecesinde hafifçe fark ettiğim bu yeni yönünü görmekten de keyif aldım. Son zamanlarda daha da belirginleşti. Beni önemsiyor. Ben olmadığımda ya da çevremden habersiz olduğumda bile her zaman beni kolluyor. Besleyici bir ruhu var ve biz birlikte oldukça bu yüzünü gösteriyor.

Ayrıldığımızda odanın diğer tarafından bana bakıyor, sınırlarımı bilmeme rağmen aşırıya kaçmadığımdan emin olmak için izliyor. Endişesi çok sevimli. Yanıma geldiklerinde onu başka kadınlara ve hatta erkeklere bakarken yakalıyorum. Hiçbir şekilde kıskanç davranmıyor ama arkadaşların doğal olarak yapacağı gibi beni kolluyor. Görsel değerlendirmeler yapıyor, insanların gerçek ve güvenilir olduklarından ve benimle dalga geçmediklerinden emin oluyor. Arkamı kolladığını bilmek, tahtta ona boyun eğip kılıcımı teslim etmem için yeterli bir his. Evet, boğuluyorum.

"Al, biraz su iç," diyerek bana bir şişe su uzattı. "Susuz kalmamalısın."

"Kahretsin Han," diyorum, suyu alıp yerleştiğim koltukta kucağıma oturmasına yardım ederek. "Bana her zaman doğru olanı yapıyorsun."

"Arkadaşlar ne içindir?" diyor, bu cümlemin beni ne hale getirdiğini bildiğinden kaşlarını oynatarak.

Şişedeki suyu yere bırakıyorum, o zevkle sırtırken ensesini sertçe kavıyorum. Benimle oynamayı, çözülmemi izlemeyi seviyor.

"Ben senin lanet arkadaşın değilim, Han."

"Bu doğru mu?" Şakacı bir şekilde sırtıyor, vücudunu kucağıma yerleştiriyor, bacakları benimkilerin etrafında yerlerini buluyor. "O zaman biz neyiz?"

Beni kanepeye oturtuyor, göğsüme bastırıyor, küçük burnunu sevdiğim şekilde benimkine sürerken alınlarımız birleşiyor.

"Ben senin Koca Kuş'unun Snuffleupagus'u muyum?" diye fısıldıyor dudaklarıma.

"Kesinlikle. Ama bundan da öte, sen benim kıızımsın ve ben de senin erkeğim," diyorum kendimden emin bir şekilde, yüzünü avuçlarımin arasında tutarak.

Alt dudağını ısıyor, ağızma bakıyor, sonra geri çekilmeden önce kirpiklerini çapkınca kırıştırarak gözlerimin içine bakıyor.

"Bana sahip değilsin," diyor seksi küçük şımarıklığıyla.

Kulağını dudaklarıma yaklaştırarak ensesini tekrar sıkıca kavıyorum.

"Bu partideki herkese sana nasıl sahip olabileceğimi göstereceğim."

Gülümsüyor, kollarını boynuma doluyor, bana dönüyor ve ben de alt dudağını yalamak için öne doğru eğiliyorum.

Kahretsin, tadı çok güzel. Esmer şeker ve tatlı, lezzetli bal gibi.

Birbirimizin tadına bakmaktan, iç içe geçmiş dillerimizin heyecan verici kıvılcımlarını hissetmekten, dudaklarımız kullanılıncaya kadar öpüşmekten zevk alıyoruz. Tenini tırmalıyorum, küçük Ol' Dirty Bastard tişörtünün altında gevşek duran mükemmel diri göğsünü yakalıyorum ve avucumun içinde masaj yaparak meme ucu halkasını işaret parmağımla başparmağım arasında döndürüyorum. Başını geriye atıyor, vücudu benimkine doğru güzel bir yuvarlanmaya başlarken öpücüğümünden uzaklaşıyor.

İkimiz de nihai kurtuluşu arıyoruz, sadece birbirimiz aracılığıyla elde edebileceğimiz türden. Bu kızı boşaltmaya kafayı takmış durumdayım. En sevdiğim an, gözlerimin içine baktığı, klitorisini bir sinekkuşunun kanatlarının hızıyla dilimle onun sevdiği şekilde fiskelediğimde çözöldüğü, çığlık atana kadar parmaklarımın etrafında spazm geçirdiği, içinde derinlere kıvrıldığı andır. Onun tadına asla doyamayacağım. Bacaklarının arasında yaşamak, her an beni ikiye bölebileceğini fark ettiğim kadına tapmak istiyorum.

Evin kapısı açılır ve birkaç kız buzdolabından içecek bir şeyler almak için mutfığa girer. Han başını çeviriyor ve esmer kızla göz göze geliyor. Han hiçbir şey olmamış gibi gülümseyerek bana dönmeden önce tuhaf bir alışverişte bulunuyorlar. Ancak kız, Han'ın kucağına oturmuş halini gördüğünde merakla bize bakıyor.

"Kimdi o?" Kızlar geldikleri kapıdan çıkarken soruyorum. "Kim, yeşiller içindeki büyük memeli kız mı?" diye soruyor boynuma yaslanarak, bir öpücük koyarak.

Neye benzediğini ya da ne giydiğini bile fark etmedim. Aralarındaki garip konuşma yeterince gürültülüydü.

"Evet, sana attığı o bakış neydi? Ne yaptın? Erkek arkadaşını mı çaldın?"

"Hayır, onu çaldım. Erkek arkadaşından," diyor dudaklarını kulağımın kabuğunda gezdirmeye devam ederken.

"Bekle, ne?" Şaşkınlıkla kıkırdıyorum.

"Bran."

İsmi söylüyor ve istemeden de olsa beni tetikliyor. "Bran?"

"Bunu gerçekten yapmak istiyor musun? Şu anda mı?" Kucağıma geri oturuyor ve biraz nefes alıyor.

"Yani...evet." Meraklı bir sırtışıla omuz silkiyorum. "Flört geçmişin hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

"Çok fazla bir şey yok," diyor basitçe.

Kaşlarımı kaldırıyorum, açıklamasını istiyorum.

"Ben çıkmıyorum-" Nefes alarak kendini durdurdu. "Sasha diye bir kızla çıkmıştım ama sadece birkaç aylığına, Bran'den beri de çıkmadım. Bran ve ben iki buçuk yıl boyunca aralıklarla birlikte olduk. Onu sevdiğimi söyledim. O da bana başka bir kızla yattığını söyledi. Ben de herkesin yapacağını yaptım. Onun kız arkadaşını çaldım."

Bu hikaye şimdiye kadar duyduğum en çılgınca şey olmalı. Hangi dünyada biri Han'ı aldatır ki? Kimse onunla kıyaslanamaz bile. Ya Bran? Neden onun gibi bir adamla iki buçuk yıl çıksın ki? Bran'den nefret etme yoğunluğumun eşi benzeri yok.

"Bekle, yani senden hemen sonra onunla çıkmaya mı başladı?" "Aslında benimle birlikteyken başladı ama evet."

Zavallı kızım. Daha genç, daha masum bir Han'ın kalbinin kırıldığını düşünüyorum ve bu beni kahrediyor.

"Ve sonra onu seninle aldatmasını mı sağladın?"

"Evet. Sanırım hâlâ bana kafayı takmış durumda. Sadece iki kez takıldık ama beni sürekli partilerde buluyor ve flörtleşiyoruz."

Bir kahkaha patlattım. "Bu çok fena."

Bran'in, bir kadının onun kadını çaldığını öğrendiğinde yüzündeki ifadeyi hayal edebiliyorum. Öldüm ben amına koyayım. Bu kız tam bir vahşi ve ben buna bayılıyorum.

"O başka bir pislik seviyesi. Beyni boktan, küçük penisli, popülariteye aç bir pislik. Bana yaşattığı onca şeyden sonra çok daha kötüsünü hak ediyor..." Duraklıyor ve duraklamasındaki acıyı hissedebiliyorum. "O anda yaşadığım onca şeyden sonra," diye kaşlarını çatıyor, sadece bunu düşünerek.

Bran olayı ile annesine olanlar arasında zaman çizelgesinde bir bağlantı olmalı. O bulutun, zaten kırık olan kalbine yağmur yağdırmak için beklediğini görebiliyorum.

"O zaman neden onun evinde onunla konuşuyordun? Tüm bu olaylar patlak verdikten sonra onun yanında nasıl bu kadar sakin olabiliyorsun? Lanet olası kolu senin üzerindeydi," diyorum, senaryoyu hatırlıyor ve onun için savunmaya geçiyorum.

"Onu, etrafındaki durumun kontrolünün kendisinde olduğu düşüncesiyle bırakıyorum, oysa gerçekte o sadece benim oyunumdaki bir satranç taşı."

Havayı üflüyorum.

"Tanrım, Han." Omuz silkiyor.

"Senin bu detaylı oyunun hakkında daha fazla şey bilmem gerekiyor. Küçük bir suikastçı gibisin," diye sırtıyorum, onu kendime yaklaştırıyorum, kulağına fısıldamadan önce yüzümü boynuna sokuyorum, "Bu beni sertleştiriyor."

Bana karşı kıkırdarken boğazı titriyor. "Sen her zaman sertsin."

"Bu lanet bir gerçek." Önce onu, sonra sikimi gösterdim. "Şimdi gel bu

sikin üstüne otur."

Kadifemsi ellerimizin altında birbirimizin müsait olan her yerine dokunurken Molly şimdi devreye giriyor. Han başını geriye atıyor ve

Gözlerini tavana dikmiş, saf bir mutluluk içinde duyumlara yenik düşüyor.

"Ama bundan daha fazlası," diye fısıldıyor tavana. "Bu bizim bağlantımız. Metagalaktik."

"Bunun iyi bir sıfat olduğunu varsayıyorum," diye inliyorum kalçaları yuvarlanırken.

Başını eğip tekrar yüzüme bakıyor, gözleri gözlerimde yanıyor.

"Yani... her şey," diye bitiriyor, şaşkınlığımı hissederek.

Onun vahşi gözlerine bakıyorum. Yutkunmaya çalışmadan önce dudaklarımın ayrıldığını hissediyorum. Ne zaman bunun gerçek olduğunu ve yaşandığını hissetsem, bunu kabul etmek için durmak zorunda kalıyorum. Ona aşığım amına koyayım. Aşık olduğumu biliyorum.

Aklımı okuyabiliyor. Okuyabildiğini biliyorum. Gözlerinin tehlikeli bir parıltıyla ışıldamasından bunu anlayabiliyorum. Tutuşunu serbest bırakması için beni tam istediği yerde tutuyor, kendi darbesini desteklemek için önce birinin düşmesine ihtiyaç duyuyor.

Han elini başımın arkasına dolayarak saçımın üst kısmını parmaklarının arasında kavıyor. Yumuşak dudaklarını tekrar dudaklarıma bastırıyor ve dillerimiz birbirini bulurken ağzımın içinde inliyor. Dudakları çok sıcak ve yumuşak, dili ise çok güçlü ve sabit. Öpüşmemiz midemi mutluluktan havalara uçuruyor.

Bir kız yine ön kapıdan içeri giriyor, masadaki sandalyeye oturmak için yürürken kanepede bize gizlice bakıyor. Ben meraklı bakışları üzerimde gezdirirken Han boynumdaki deriyi öpüp emiyor. Han'ın tarif ettiği büyük göğüslü, yeşil giysili kadın gözlerinde belli bir bakışla bizi izliyor. Küçük, yaramaz bir sırıtış. O bakışı biliyorum.

"Mmm," diye inliyorum dişleriyle tenimi ısırıp iz bırakırken.

Alt dudağını ısırarak arkasına yaslanırken kıcını sıkıca kavrayıp şaplak atıyorum.

Kız sandalyesinden kalkarak sandalyenin ahşap zemine çarparak gıcırdamasına neden olur ve Han'ın koşup ona bakmasını sağlar.

"İkiniz birlikte çok seksisiniz," diyerek bize doğru ilerliyor. Kanepede yanıma oturuyor, belli ki daha iyi bir görüntü elde etmeye çalışıyor. Han sırtıyor ve saçlarımı tekrar çekerek boynumu geriye doğru büküyor, saçlarımı ortaya çıkarıyor.

Adem elması, boynumun uzunluğunu yalayarak neredeyse bir gösteri yapıyor.

Tekrar kucağıma oturuyor ve kadına bakarak bir yanıt bekliyor. Han bana doğru eğiliyor, ellerini omuzlarımda tutarak beni bekleyen öpücüğe doğru eğiliyor.

Dillerinin doğrudan kucağımın üzerinde birbirine değmesini izlerken kadın Han'ın dudaklarına bastırıyor. Kendimi Han'a sürtüyorum, kalçalarını döndürüyorum, böylece sürtünmesi ekrandan kot pantolonumdaki ısıya ulaşıyor.

Doyumsuz biri ve onun bir kadını öptüğünü, bana o kadar büyük bir zevk veren diliyle gördüğümde çenem yere düşüyor, kontrolümü kaybetmenin eşiğine geliyorum.

Birbirlerini öperlerken kız Han'ın bluzunun eteklerini tutuyor. Han'ın üstünü yukarı ve göğüslerinin üzerine çekmesine yardım ediyorum. Bu ikisi arasındaki yoğunluğu izliyorum ve bunun iyi bir kış zamanı olmak üzere olduğunu biliyorum.

Kızla göz göze geldiğimizde Han'ın üst kısmı yukarı kalkıyor, neredeyse birbirimize meydan okuyoruz, ağızımız ve ellerimiz göğüslerini bulmadan önce. Usulca inliyor ve ben kendime geldiğimde başını geriye atıyor. Bunu burada yapamayız.

"Arka oda." Başımı bir kez o yöne doğru salladım. "Hadi gidelim."

Hepimiz meraklı gözlerle ve gelecek zevkin bilinciyle sessizce birbirimize gülümsüyoruz.

Bir odaya giriyoruz; tam boy yataklı ve tropik ada dekorlu bir yatak odası. Duvarın ortasında bir palmiye ağacından bahsediyorum, yatak örtüsü

bir ada gün batımı ve raflarda çeşitli şekillerde kum ve deniz kabuklarından oluşun cam şişer koleksiyonları.

Han beni kendime getirip, bacaklarımın arkası yatağı değıne kadar beni yatağı sürkledikten sonra tekrar yatağı atıp kucağıma oturmadan önce, bu düzen karşısında garip bir yüz ifadesi takınmalıyım.

Kapının arkamızdan kilitlendiğini duyduğumda vücudumda geziniyor. Kadın sırtarak bize yaklaşıyor, karşımızdaki sandalyeye oturup ikimizin doğal etkileşimini izlerken dudaklarını yalıyor. Mavi kadife sandalyede arkasına yaslanıyor, elleri yeşil elbisesinin altında kendini keşfederken sol bacağını kolçağı dayıyor.

Han'ın dudakları her yerimde geziniyor. Boynumda, tişörtümü çıkardıktan sonra göğsümde, göğüs uçlarımda, karnımda ve son olarak siyah yırtık kot pantolonumun kenarında. Pantolonumun düğmesini açıyor, yüzüme bakıyor, kaşları kalkıyor ve neredeyse sessizce benimle iletişim kuruyor.

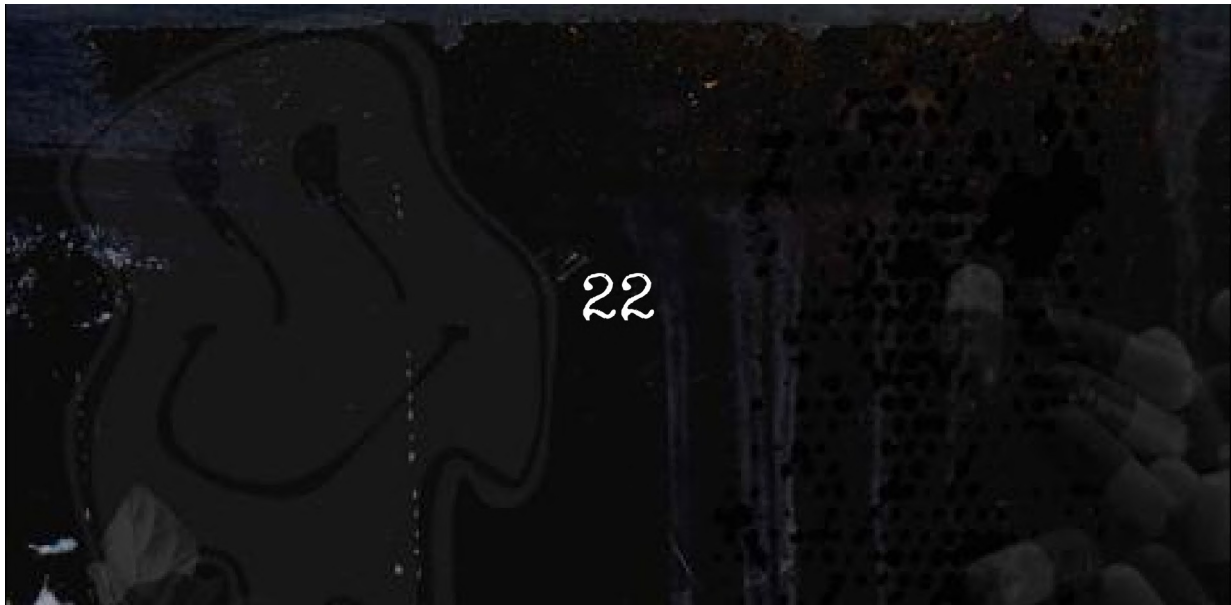
Bu iyi mi?

Buna hazır mısınız?

Birazdan olacakların yoğunluğuyla baş edebileceğinizi düşünüyor musunuz? Hayatınızın en muhteşem deneyimine hazır mısınız?

Tehlikeli bir sırtış dudağımlı çekiştiriyor ve tüm bu sorulara tek bir bakışta cevap veriyor.

Hiç bu kadar hazır olmamıştım.

OceanofPDF.com

*S*akin ol. Sakin ol. Odaklan.

Sikerler. Yüzümde beliren utanmaz sırıtışa engel olamıyorum. aptal, naif bir yüz.

Üçlü yapmak üzereyim.

Oda, tavana bir dizi renk gönderen ve duvarları garip, kaotik bir güzelliğe boyayan bu basit mozaik lamba tarafından loş bir şekilde aydınlatılıyor. Müziğin ritmi odanın duvarında patlıyor ve gizemli melodilerden oluşan bir uğultu bırakarak önümüzdeki olayların müziğini oluşturuyor.

Han yavaşça pantolonumu açıyor, gözlerini benimkilerden ayırmıyor. Meraklı bir bakışı var. Sürekli beni kontrol eden, istediğim gibi olmazsa geri çekilebileceğime dair neredeyse bana güven veren bir bakış. Yargılamıyor. Sanki gerçekten bu konuda iyi olup olmayacağımı merak ediyor gibi.

İlgisini seviyorum. Beni istemediğim bir şeyin içine itmemek için benimle yavaş hareket etmesini seviyorum. Basitçe ne kadar önemseddiğini seviyorum.

Ellerimi başımın arkasına koyup kendimi onun büyüğü diline hazırlıyorum. Adının aslında Bran'den çaldığı Sera olduğunu öğrendiğim kız, Han elini pantolonuma daldırıp iç çamaşırımın üzerinden beni kavarken onu izliyor. Bana masaj yaparken yutkunuyorum, sikimin uzunluğunda geziniyor, beni hazırlıyor.

"Bekle, bir fikrim var," diyor Sera, ayağı kalkıp sütyeninden bir şey çıkararak.

Kokain.

Ondan bana aynı temkinli bakışla bakan Han'a, sonra tekrar ona bakıyorum. Sırt üstü uzandığım yatağın önünde diz çöküyor ve karnım boyunca iki çizgi oluşturuyor. İki güzel kadının çizgilerini tenimden çekişlerini izlerken nefesimi kontrol etmeye çalışıyorum. Sıcak ve ıslak dilleriyle bölgeyi yalayarak temizliyorlar ve gözlerim başımın arkasına yuvarlanıyor.

"Mmm, evet." Ellerimi her ikisinin de sırtında gezdirerek bu his karşısında inliyorum.

Han parmağını torbaya daldırıyor ve uzun siyah akrilik tırnaklarından birini maddeyle dolduruyor. Bana tekrar sarılıyor ve benim de onlarla birlikte çekmeme izin veriyor.

Ben alırım. Bu farklı bir şey. Alışılmadık bir şey var. Bir şeyle kesilmiş, ama parmağımı koyamıyorum çünkü şu anda aletimin yakınında iki kadın var.

Han kalçam boyunca öpüyor, dilini boxer külotumun bel bandına kadar takip ediyor. Onları tamamen aşağı çekerek ereksiyonumu ortaya çıkarıyor ve eliyle tabanını kavradıktan sonra ilk temasta dişlerimin arasından tıslamamı sağlıyor.

Sera'nın dudakları aralanır, Han'a benimle dalga mı geçiyorsun bakışı atmadan önce gözleri büyür.

"Vay anasını," diye fısıldıyor nefesinin altında.

Han'ın dudakları, gözlerimi bulup bana en seksi hayranlık bakışını atmadan önce bedenime verdiği tepki karşısında sırtıtıyor.

Buraya nasıl geldiğimizi bile anlamadan, iki kadın da beni yalıyor ve emiyor. Han liderliği alıyor, ona tam olarak neyi sevdiğimi gösteriyor.

"Dudaklarını başının etrafına sar," diyor. "Ve dilini dola. Buna bayılır."

Vay anasını.

Beni iyi tanıyor. Sera dilini uçtaki çıkıntının etrafında dolaştırırken, Han dilini şaftımdan aşağıya doğru takip ediyor, taşaklarımı yumuşakça öpüyor ve dilliyor, dil halkası egzotik bir his yaratıyor. Ayak parmaklarımı kıvırıyorum, aldığım muazzam zevk karşısında bacaklarımı düzleştiriyorum. Arada bir durup birbirlerinin dillerini öpüyor ve yalıyorlar, ben de başımı öne eğmiş, ağzım açık, kendimden geçmiş bir halde onları izliyorum. Ağzımı kapalı tutmak için dişlerimi sıkmak zorunda kalıyorum.

Hangisinin beni daha çok tahrik ettiğini bulamıyorum. İki kadının tam anlamıyla sikime tapması, yumuşak ellerin beni ve birbirlerini keşfetmesi, Han'ın ona beni nasıl memnun edeceğini söylemesi ya da sadece Han'ın başka bir kadınla etkileşimini izlemek. *Sikeyim.*

Kokainin etkisi büyük bir dalga gibi üzerime vuruyor ve beni uyuşturan bir hazzın sürekli nabzı atıyor. Kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi atıyor, uzuvlarım karıncalanıyor ve bulut gibi oluyor, yüzüm pelüş, uyuşmuş bir yastık gibi. Her ne ise, çok etkili, çünkü şimdiden bunu hissetmem için fazla bir şey gerekmedi. Unutmayın, toleransım yüksektir.

Kızlar emmeye devam ediyor, Han beni boğazının derinliklerine götürürken Sera yumuşak, esnek elleriyle taşaklarımı kavırıyor ve masaj yapıyor.

Sera boynuma ağzı açık öpücükler kondururken, "Çok seksisin," diye mırıldanıyor.

Her şey çok olağanüstü ve zahmetsizce akıllara durgunluk veriyor.

"Kahretsin," diye inliyorum, Sera'nın elleri göğsümde ve karnımda gezinirken beni derinlemesine sikmeye devam eden Han'ın saçlarını avuçlarımın arasına alıyorum. "Siktir bebeğim, bu çok iyi."

Sera diğer elimi tutuyor, göğsünü avuçluyor, öne doğru eğilip dudaklarımı öperken yoğuruyor, dili dudaklarımın arasından kayarak benimkinin üzerinde geziniyor. Han onun beni öpme sesini duyunca ağzını sikimden ayırıyor.

"Yüzüne otur," diye talimat vererek Sera'yı dudaklarımdan uzaklaştırdı.

Belki de öpücüklerimi biraz sahipleniyordur? Bunun onun için fazla samimi olmasına rağmen seks eyleminin kendisinin öyle olmamasına bayılıyorum.

"Sabırsızlanıyorum." Sera sırtıyor.

Han pantolonumdan bir prezervatif kapıyor ve geri dönüp shaftımdan aşağı yuvarlıyor. Sera elbisesini başının üzerinden kaydırıp iç çamaşırını çıkarmaya devam ederken başımı geriye atıyorum.

Çok ateşli, beni yanlış anlamayın ve o memeler çok dolgun ve ağır ve kesinlikle her erkeğin ağzının suyunu akıtacak. Ama benim için açık olan bir şey var, o Han değil. Asla da olamaz.

Han karnımdan yukarı kayıyor, dilini ağızıma daldırıyor. Sahip olduğu her şeyle beni öpüyor ve ben bunu hissediyorum. Hak iddia ediyor. İnlemeleri içimde yankılanıyor ve saçlarının arkasını kavırıyorum, diğer elim ağzının her santimini keşfederken kıvrımlarının üzerinde geziniyor.

Uyuşturucular zevk arayan bedenlerimizde geziniyor. İkimizin birlikte hissettiklerine bayılıyorum. Her şeyi hissediyoruz ve çok derinden.

şu anda diğerk hatun umurumda değıl. Han benim için yeterli bir kadın.

Öpücükten geri çekiliyor, gözleri kısılmış ve nefesleri sığılaşmış bir şekilde bana bakıyor.

Sera'ya "Aletinın üstüne otur," diyor, gözlerini tehlikeli bir şekilde bana dikerek. "Onun ağızı benim."

Onun sahipleniciliğı karşısında dudaklarım sırtıyor. Gösteriyi onun yönetmesini, Sera'ya benden neyi alıp neyi alamayacağını söylemesini izlemek çok çekici.

Dilimi çıkarıp ona doğru sallayarak tatlı, lezzetli amını bekliyorum. Sera kucağıma otururken Han bacağını başımın üzerinden ona doğru çeviriyor. Han sikimin tabanını kavıyor, Sera inişini yaparken sabit tutuyor. Beni başka bir kadına yönlendiriyor, bunu izleyerek kendi zevkini alıyor ve kendimi hiç bu kadar tahrik olmuş hissetmemiştim.

"Ahhh, siktir," diye tıslıyorum, kendimi onun ılık, ıslak sıcaklığına doğru kayarken hissediyorum.

Han onunla edepsizce konuşurken Sera bana biniyor ve neredeyse erken boşalmama neden oluyordu. "Onun sikini sikmeyi seviyorsun, değıl mi?"

Haykırıyor ve kızların tekrar öpüştüğünü duyuyorum. Duyduğum şehvetli sesler, çarpışan dudaklar, yumuşak inlemeler, göğsümü ve karnımı takip eden eller, onun hareket ettiğini hissettiğimde hepsi bunaltıcı.

Han'ın kalçalarını kavıyorum, parmaklarım kabaca etini kavrarken onu dilime doğru çekiyorum, tatlı uyarılmasını tatmaya ihtiyacım var. Temas anında çığılık atarak kalçalarını bana doğru itiyor. Dilimi onun hassas klitorisine doğru uzun ve ıslak yalamalarla sürerken, Sera'nın bana bindiğı hızda parmaklarımdan birini onun ağıryan deliğine sokarak hızı artırıyorum.

Şimdiye kadar gördüğüm en güzel kadın yüzüme binerken sikimin etrafına sarılmış sıcak bir am hissetmek beni duyusal olarak aşırı yükledi. Etrafımdaki dünya şehvet, arzu ve erotik tutkunun en inanılmaz sisine bulanıklaşırken kendimi coşkuya kaptırıyorum.

"Kahretsin, Kai, o dil," diye inliyor Han, kıcını avuçlarımla kavrayıp onu zevk almaya zorlarken kendini parmağıma yaslıyor.

Onu boşaltmaktan başka bir şey istemiyorum. Sanki bu kadına tarifsiz bir zevk vermek için bu dünyaya gelmişim gibi.

Kalçalarımı pervasızca, sert ve güçlü bir şekilde ona doğru iterken Sera'nın kıcı kucağımda zıplıyor ve her geçen saniye daha da heyecanlanıyor. Etrafımda sıkılaştığını hissettikçe çığlıkları daha da yükseliyor.

"Yavaş... yavaşla," diye sızlanıyor, ellerini karnıma dayıyor. "Bu çok zor."

Han onun rahatsızlığını hissederek, "İn aşağı," diye talimat verir.

Kendini yukarı kaydırıyor ve sikimi bırakıyor, ağır bir tokatla karnıma düşmesine izin veriyor ve bizi izlemek için yatağa sürünüyor.

Han yataktan kalkmama yardım ediyor ve önümdeki kenarda dört ayak üzerinde kendini yeniden konumlandırıyor. Sera onun altına kayıyor ve memeleriyle oynamaya başlıyor, tekrar öpüşmeden önce sıkı, dik meme uçlarını emiyor.

Bu fırsatı yeni bir prezervatif değiştirmek için kullanıyorum. Bunun nasıl olduğundan emin değilim, bu yüzden sadece anında uyduruyorum.

Ona arkadan yaklaşarak, altında bir başka bacak seti açıkken, mükemmel tonda kalçalarının dövmeli etinin güzelliğine hayran kalıyorum. Ellerimi bacaklarında gezdirirken, Sera'yla öpüşmesini keserken, dolgun hissetme ihtiyacıyla kıcını bana doğru oynatıyor.

"İstediğin kadar hızlı ve sert," diyor bana yanağını omzuna dayayarak, egzotik gözlerinde bayıldığım bir kibir.

Seksi yorumu karşısında başımı sallarken dudağımı ısırıyorum, onun bu yönünü seviyorum. "Çok kötüsün."

Kibirli olmakta haklı. Beni en iyi halimle idare edebilecek tek kişi o. Sert sikilmeyi seviyor ve ihtiyacım olan şeyin bu olduğunu söylediğimde bana güvenin. Benim boyutlarımda biri tarafından sikilmenin beraberinde getirdiği acı onu azdıran şey. Sadece kendinizi bu deneyime tamamen teslim ettiğinizde ortaya çıkan zevkli acı için yaşıyor. Onun bu şımarık tavrına muzipçe sırtıyorum ve Sera'nın girişine kendimi hizalamadan önce küçük yan diss'ini not ediyorum.

Ellerim kıvrımlı sırtının uzunluğundan aşağı iniyor, omurgası boyunca uzanan güzel mürekkep dizisine dokunuyor. Kendini bana açıyor, Sera boynunu ve göğsünü şehvetli bir şekilde emip öperken kıcını kaldırıyor.

"Oh, evet," diye inliyorum, onları izliyorum, kendimi birkaç kez okşuyorum.

Sertçe içine bastırmadan önce başımı ıslak kıvrımları boyunca gezdiriyorum. Ben onu gerdikçe sırtını eğerek inliyor. Sıcak duvarlarına gömülene kadar yolumu daha derine ve daha derine batırıyorum.

"Çok iyi," diye tıslıyorum dişlerimin arasından, ellerimin arasında kıcını kavırıyorum. "Çok iyi amına koyayım."

Onun derinliklerinde olma hissi, şimdiye kadar yaşadığım her şeyi aşıyor. Belki de bu hatuna gerçekten yatırım yaptığım içindir. Sikimle birlikte kalbim de işin içinde. Ama gerçek şu ki, yanımızda başka biri olsa bile aramızdaki bağ eşleştirilemez. Kalçalarını kendime doğru çekerken, etrafıma sıkıca sarılmış, sırlıslıklam olmuş hissi, gözlerimin tekrar başımın arkasına yuvarlanmasına neden oluyor.

"Oh, Tanrım Kai," diye inliyor hız arttıkça.

Sera kalçalarını Han'ın önünde açıyor, damlayan merkezi yüzünün hemen önünde duruyor.

"Yala beni bebeğim," diye inliyor. "Bu işte çok iyisin."

Bunu daha önce yaptıklarını unutmuşum. Doğru hatırlıyorsam, birkaç kez takılmışlardı. Han bu işte iyi olmalı çünkü bu kadın bağımlısı. *Bu beni neden bu kadar tahrik ediyor?*

Han başını eğip klitorisini yalamaya başlıyor, yumuşak ve yavaşça masaj yapıyor, kolları Sera'nın kalçalarını sarıyor. Bu manzara her erkeğin on kere boşalması için yeterlidir.

Şimdi onu sertçe beceriyorum, tıpkı söylediği gibi derin ve hızlı bir şekilde itiyorum, inlemeleri, zevkle elleriyle dolgun göğüslerine masaj yapan Sera'nın seksine yakalanıyor. Bu şimdiye kadar yaptığım en çılgınca şey ve kendimi tamamen bu deneyime bırakıyorum.

Han yeniden pozisyon alıyor, ben gerçekten içine girerken kendini yatağa dayıyor, aletim her zamankinden daha sert. Sera ayağa kalkıp bana doğru gelmeden önce tekrar tekrar çığlık atıyor. Ellerimden birini Han'ın üzerinden çekip dilinin üzerine koyuyor ve orta parmağımı emdikten sonra dört ayak üzerinde Han'ın yanına diziliyor. İki kadın, yan yana, benden zevk almaya çalışıyorlar. İpucunu alıyorum ve Han'ı sürmeye devam ederken onu arkadan parmaklamaya başlıyorum.

İki kadın da birbirlerini tekrar öpmek için döndüklerinde inliyorlar. Müziğin bas sesi göğsümde çarpıyor, kalbimin artan hızını yankılıyor.

Düşüyorum. Cinsel karanlığın derinliklerine. Bu anla ilgili her şey çok erotik, çok şehvetli, çok cinsel, çok kaotik, ama aynı zamanda tamamen özgürleştirici. Kendini cinsel olarak bu şekilde keşfedebilmek, zevki bu kadar açık bir şekilde aramak ve vermek özgürleştirici.

Duraklıyorum, kalçalarını tutup onu nazikçe sırt üstü çevirmeden önce Han'dan çekiliyorum. O güzel, yarı kapalı, şehvet dolu gözlerle bana bakarak mükemmel tonda kalçalarını tekrar açıyor. İtiyorum

Bacaklarından birini omzumun üzerinden yukarı kaldırarak ona geri döndüm, gözlerimiz birbirini delip geçiyordu.

Sera'nın eli Han'ın sıkı karnından aşağı kayıyor, sonra seksine ulaşıyor, ben dolambaçlı, yavaş bir alay içinde ona girip çıkarken klitorisiyle nazikçe oynuyor.

"Gel bebeğim," diye fısıldıyor Sera, bana bakarak. "Her yerine boşal."

Han'ın mükemmel dolgun dudakları tatlı inlemeleriyle aralanıyor. Önümde zıplayan göğsünü tutuyorum, lezzetli işkenceye devam ederken çakıllı meme ucunu parmaklarımın arasında yuvarlıyorum. Sera dudaklarını diğer meme ucunun etrafına yerleştirip hassas dokuyu emerken Han'ın başı yatağa düşüyor, tatlı, güzel çığlıkları etrafımda sıkılaştıkça daha yüksek hale geliyor.

Gözlerimi sıkıca kapatıyorum, başımı geriye atıp tavana bakıyorum, omurgamın dibindeki karıncalanma hissi, taşaklarımın sıkılaşması boşalmaya yakın olduğumu söylüyor.

Onunla tekrar yüzleşmek için gözlerimi açtığımda dehşet verici bir görüntüyle karşılaşıyorum.

"Oh, kahretsin!" Ses tonumdaki panikle onu hızla çekiyorum. "Han, kanaman var."

Bir elini yüzüne götürmeden önce şaşkınlıkla kirpiklerini kırıştırtıyor. Kanla ıslanmış parmaklarına şaşkın bir bakışla bakıyor. Burnu dudağının üst kısmına doğru kanarken dirseklerinin üzerinde doğruluyor ve kan dışarı akıyor.

Sera bana dokunmaya devam ediyor, göğsümü öpmeye çalışıyor, açıkça eldeki durumdan habersiz.

"Dur," diyorum, onu üzerimden iterek. Durmuyor, beni öpmeye çalışmaya devam ediyor. "Dur dedim! Bırak lan beni!"

"Sadece burnu kanamış, bir şeyi yok," diye inleyerek beni başından savdı. "Devam et."

Onu itiyorum ve hızla Han'ı yakalayıp yatağın kenarına oturtuyorum.

"Lanet olsun, bana iyi olduğunu söyle," diyorum gergin bir şekilde, tişörtümü elime alarak.

Elini çekiyorum ve başını hafifçe arkaya yatırıyorum, bir elimle başının arkasını tutuyorum, diğer elimle tişörtümü burnuna dayıyorum. Şu anda seks sırasında aldığımdan daha sert nefes alıyorum. Çıldırmaq üzereyim.

"Ben iyiyim," diyor yumuşak, şaşkın bir sesle. "Özür dilerim." "Yapma," diye hızlı ve sert bir şekilde çıkışıyorum.

Bunun için özür dilemesine izin vermeyeceğim. Tüm seks, zevk, uyuşturucunun sersemliği, içinde bulunduğumuz erotik unsur pencereden uçup gitti. Birkaç saniye içinde mümkün olan her şekilde ayıldım. Tek umursadığım şey o. Gerisini siktir et.

"Gidebilirsiniz." Bize gözlerini deviren Sera'ya el sallıyorum.

Aptal sürtüğ. Kadınlara asla kaltak demem, hatta dürüst olmak gerekirse bunu düşünmem bile, ama Tanrım, Han'a karşı ilgisizlik beni öfkeliendiriyor.

Ben kıyafetlerimizi alırken Han gömleğimi burnuna tutuyor. Kot pantolonumu yukarı çekerken onunkileri giymesine yardım ediyorum.

"İyi misin? Yaralandın mı?" Bacaklarının arasında yere diz çökerek soruyorum, elim gömleği alıyor ve dudaklarında ve göğsünde kalan kanı nazikçe siliyor.

"Ben iyiyim Kai, gerçekten," diyor seksi, çatlak ses tonuyla ve bana tembel bir sırıtış atıyor. "Harika hissediyorum."

Hoşuma gitmiyor. Hiç hoşuma gitmiyor. İlaçların onu bu şekilde etkilediğini görmek, ona ilk elden zarar vermek artık eğlenceli değil. Ciddi bir şey.

Ve ilk defa, bu beni çok korkutuyor.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

I Kirli bir bodrumun serin beton zemininde yalınayak duruyorum. Etrafımda boş içki şişeleri var ve her yer leş gibi içki kokuyor. çiş ve eski metal. Büyük olasılıkla paslanmış ve tamamen kullanılmaz hale gelmiş bir borudan sürekli bir damlama sesi geliyor. Çeşitli cesetler odanın dört bir yanına dağılmış, bazıları köşedeki eski, yırtık bir kanepede, bazıları da doğrudan onun yanındaki pis zeminde yatıyor.

Neden yerde yatıyor?

Yüzünü göremiyorum, sadece başının arkasını görebiliyorum ama o olduğunu biliyorum. Kalbim bunu hissediyor.

"Han!" Yüzünü bana dönmesi için omzuna dokunarak bağıriyorum.

Dokununca sırtüstü yuvarlanıyor, başı bir gümbürtüyle betona çarpıyor. Kolunun etrafına sıkıca sarılmış bir turnike ve dirseğinin kıvrımına yakın bir damardan çıkan bir iğne var. Gözleri mavi bir parıltıyla donuklaşmış, dudakları morarmış ve burnu çürüyerek eskiden olduğu yerde kanla kaplı bir delik bırakmış.

Gevşek bedenini sarsarak onu canlandırmaya çalışıyorum ama nafile.

Bu kabustan başka bir korkutucu duruma uyanmadan önce dehşete düşmüş çığlıkların sesi bedenimi terk ediyor.

Boynumda bir bıçak var.

Benim bıçağım.

Az önce gördüğüm korkunç kâbustan sonra kendimi toparlamam bir dakika sürüyor. Başka bir rüyaya dalmadığımdan emin olmak için defalarca göz kırpıyorum.

"Han," diyorum temkinli bir şekilde, kollarımı onun altında teslimiyetle havaya kaldırarak. "Ne yapıyorsun?"

Yatağında bana sarılmış, üzerinde sadece bir tişört ve dantel külot var, çakımı boğazıma dayamış ve hararetle bir ifadeyle bana bakıyor.

"Bana aptalı oynama," diye homurdanıyor. "Dün gece ona nasıl baktığını gördüm."

Dur bakalım. Han deli bir kaltak mı? Ah, kahretsin. Han deli bir kaltak.

"Ben-" diye başlıyorum ama o keskin bıçağı kabaca boynumun derisine bastırıyor ve sertçe yutkunmama neden oluyor. "Neden bahsettiğini bilmiyorum."

"Onu gördüm. Gözlerinde gördüm. Onu becermeyi seviyordun, değil mi?" diye soruyor dilindeki zehirle.

"Woah, woah, woah..." Kocaman gözlerle ve gergin bir ifadeyle söylüyorum. "Bebeğim, hayır-"

"Sakın bana öyle deme!" O bağılıyor ve ben ağzımı kapatıyorum, bıçak şah damarıma tehlikeli bir şekilde yaklaşırken dudaklarımı içe doğru yuvarlayıp endişeyle ısırıyorum.

Orada oturuyorum, başım yastıklara gömülmüş, aşık olduğum kadın üstümde, beni katılmamızı istediği üçlü ilişkiden zevk almakla suçluyor. Kayboldum, kafam karıştı ve açıkçası biraz da korkuyorum.

"Ben... Ben sevmiyorum... Ben..."

Başımı ileri geri sallarken kelimeleri kekeliyorum, gözlerim faltaşı gibi açılmış, üstümdeki yüzüne bakarken kendimi savunmaya çalışıyorum. Dudakları bir sırtışa dönüşüyor, bu sırtış bir gülümsemeye dönüşüyor, bu gülümseme bir kahkahaya dönüşüyor.

Benimle taşak geçiyor.

Hayal kırıklığına uğramış bir şekilde iç çekerken gözlerim kısılıyor.

Hâlâ beni rehin tutarak üzerimde esprili bir ifadeyle kıkırdamaya devam ediyor.

"Demek çılgın kaltağı oynamak istiyorsun, ha?" Ses tonum alaycı, soruyorum. .

Kaşlarını kaldırıyor, neredeyse benimle alay ediyor, beni sınırın ötesine itiyor.

Onu aniden ters çeviriyorum, bıçağı elinden alıp şimdi boynuna dayadığımda nefesini kesiyorum. Alt dudağını ısıırıyor, güç alışverişinin tadını çıkarıyor.

"Sadece seninle dalga geçtiğimi biliyorsun," diye sırtıyor ve bu beni eritiyor.

Tabii ki benimle yatıyordu. Han seks ve zevk söz konusu olduğunda, sadece onun önünde değil, onunla birlikte başka bir kızı becerdiğim için bana kıyamayacak kadar soğukkanlı. Hatta neredeyse benden daha fazla zevk alıyordu.

Çılgın, macera dolu gecemizin anısı aklıma geldiği anda, burnunun kanadığı anı tekrar ön plana çıkıyor ve gülümsemem düşüyor.

"Sorun ne?" diye soruyor aniden, gözleri anında endişeyle doluyor.

Olaydan sonra bir Uber'e binip onun evine gittik ve birlikte kafayı bulduk. Uzun süreli kokain kullanımının burnunuzun iç yüzeyinde kalıcı hasara yol açabileceğini artık biliyorum. Zamanında bir sürü bağımlı gördüm. Kahretsin, onları ben tedarik ettim. Sonra ne olacağını biliyorum. Ama bana hiç bu kadar

onu travmanın kanıyla boyanmış görmek. Beni duraklattı. Kahretsin, kokain artık kesmediğinde, o ilk yüksekliğin peşinden koşmak çok zorlaştığında ve daha güçlü bir şeye geçmesi gerektiğinde, eroin gibi daha derin uyuşturuculara sarmalandığını görme kabusunu bana verdi. Böyle şeyler olur ve çok çabuk, kimse bir sorun olduğunun farkına bile varmadan olur.

Yaklaşan kara bulutlar onun bu karanlığa gömülmesine neden olur muydu? Uyuşmuş hissetmek için kendine göre sebepleri yok değil. Eğlence amaçlı uyuşturucu kullanan birinin hayatının doğal ilerleyişi böyle mi olacak? İlk defa onun için gerçekten endişeleniyorum.

Bunu dile getirmeliyim. Madem sordu, ona endişelerimi anlatmalıyım. "Bir şey yok." Ona zayıf bir gülümseme veriyorum.

Ben kimim? Ben Kid'im. İstemediği halde aklından geçenleri söyleyen adamım. Yine de buradayım, kendimi tutuyorum. Neden?

Nedenini biliyorum.

Çünkü ona karşı dürüst olursam, bu onu uzaklaştırır ve ben onu uzaklaştıramam. Ona ihtiyacım var. Onu seviyorum. Bana açılmasının nedeni bu, çünkü onu ya da kararlarını kız kardeşi gibi yargılamayacağımı biliyor.

"Ciddi olmadığımı biliyorsun, değil mi? Dün olanlarla ilgili hiçbir sorunun yok."

Kelimenin tam anlamıyla ne hakkında konuştuğumuzu unuttum çünkü bu konuda kafam çok karışık. Sonunda durumu hafifletmek için zamanında hatırladım.

"Öyle miydin? Bilmiyorum... dudaklarıma karşı oldukça cimri görünüyordun," diyerek kaşlarını kaldırarak ona takılıyorum. "Ve bu dilini" -dili çıkarıp ona doğru cinsel bir şekilde sallıyorum- "Onu kendine saklamaya çalıştığına yemin edebilirim."

Haklı olduğum gerçeğini görmezden gelmeye çalışarak dudaklarını büzüyor, gözlerini kısıyor.

"Belki de kilit altına almakta sakınca görmeyeceğim bazı şeyler vardır."

Evet. Kalbim göğsümde sıkıca sıkışıyor. Bu hisleri iki kelimeyle midemin çukuruna gönderiyor. *Kilitleniyor.*

"Hepsi senin bebeğim," diye sırttıktan sonra dudaklarımı yalıyor ve indirdiğim göz kapaklarının ardından ona bakıyorum. "Her şey."

Sırıttıyor ama gülümsemesi kaybolurken gözlerinin karardığını görüyorum. Aklından geçen düşünceyi bilmek istiyorum; aramızdaki her şeyin açığa çıkmasını istiyorum ama... hamster.

"Ama eğer beni bir daha bıçağımı boynuma dayayarak uyandırırsan," diye başlıyorum, aynı bıçağı onun minyon, sevimli boynuna bastırarak, muzipçe sırttıyorum. "Yemin ederim, sana dersini veririm."

Küçük yaramaz sırtışı hiç gitmemiş gibi geri dönüyor. "Öğret bana profesör. Öğrenmek istiyorum."

"Sen yaramaz küçük bir öğrencisin," diyorum bıçağı boynunda gezdirerek. "Bunu biliyor muydun?"

Bıçağın ucunu alıyorum, yumuşak, dövmele teninde zahmetsizce sürüklüyorum, göğsünün kıvrımını izliyorum, dantel külotuna ulaşana kadar gergin, tonlu karnından aşağı iniyorum. Dili ağzından dışarı fırlıyor, göğsü inip kalkarken alt dudağını yalıyor. Artık şaka bir yana. Arzumuz geri geldi ve birlikte olma ihtiyacımız devam ediyor.

Kalçasının iç kısmında beyaz bir çizgi oluşturacak kadar sertçe bastırarak derisinin yüzeyini çiziyorum. Acıdan tahrik oluyor, kalçalarını oynatarak karşılık veriyor, kalçaları arasında biraz sürtünme istiyor.

"Yapma," diyorum sertçe, onu uyararak. "Kımıldama."

Nefes alıp verirken iri geyik gözleri dalgalanıyor. Bıçağı vücudunda gezdiriyorum, yavaşça kaburgalarının üzerinden geçiyorum, sonra göğüslerinin üzerinden geçiyorum, ağzı açılıp dikkatle izlerken bıçağı göğüs ucunda gezdiriyorum. Yanına yaklaşıyorum

Boynuna, köprücük kemiğine ve sonunda koluna doğru ilerliyorum. Artık nefesi kesilmiş durumda, bıçağın avucuna doğru ilerleyişini izlerken yutkunuyor.

Önce yavaşça içine itiyorum, büyüleyici gözlerindeki ifadeyi ölçüyorum. Başını sallayarak beni teşvik ediyor. Küçük kesğin verdiği hafif acıyla hava emmesini sağlayacak kadar bastırıyorum. Bir damla kan etinden kaçtığı anda inliyor ve içimden onu anlamsızca becermek geliyor.

Biz buyuz. Biz ucubeyiz. Hastayız. Acıdan zevk alıyoruz, karanlık enerjiden kafayı buluyoruz, rahatsız edici çılgınlığın içinde kayboluyoruz.

Bıçağı avucuma alıyorum, keskin bıçağı derime bastırıyorum ve ona bakarken derimi deliyorum. Nefesleri sığlaştırken gözleri benimkilerde gidip geliyor ve bunun ne olduğunu anlamaya başlıyor. Elini tutuyorum, parmaklarımı yavaşça yumuşak parmaklarının arasından geçirerek birbirine kenetliyorum, sonunda avuç içlerimizi birbirine bastırıp yaralarımızı mühürlüyorum.

Aramızdaki hisler yoğunlaştıkça göz bebekleri büyüyor. O uyuşukluğun beni tekrar ele geçirdiğini hissediyorum; hiçbir ilacın asla eşleştiremeyeceği bir uyuşukluk. Uyandığımı hissettiriyor, beni tamamen canlandırıyor.

Kanlarımız birbirine karışırken kenetlenmiş ellerimizi başının üzerine kaldırıyorum, uyluklarının arasına yerleşiyorum ve bıçağı iç çamaşırına kadar takip ediyorum. Dantelin altından kaydırarak, birbirimize bakmaya devam ederken bıçağı teninde gezdiriyorum, ardından hızla ve aniden malzemeyi yırtıyorum.

"Kai," diye inliyor nefes nefese, bu tatlı ses beni sertleştiriyor.

Dudaklarını dudaklarımda yakalıyorum, bıçağı katlayıp bir elimle odanın diğer ucuna fırlatırken dillerimiz birbirine değiyor ve o da onaylayarak inliyor. Tangasını yana doğru sıyrıyorum, tek kalçasına yapışmış halde bırakıyorum ve onu bana açıyorum.

Boştaki elimi kullanarak boxer'ımı kendimi kurtaracak kadar aşağı çekiyorum.

Bir saniye bile düşünmeden, güçlü bir hamleyle kendimi onun içine kaydurdım.

"Ugh," diye inledim bu inanılmaz his karşısında, başımı boynunun kıvrımına doğru eğdim.

Hiç bu kadar iyi hissetmemiştim. Sadece biz, her parçamız birbirine bağlı, aramızda hiçbir engel yok. Beni tüketen bir enerjiyle içten içe yanıyorum. Bu seksten daha fazlası. Seksten çok daha fazlası. Bu nihai bağlantı. Bir oluyoruz. Her parçam onun her parçasına akmak istiyor. Bugün ve her gün aynı havayı solumak istiyorum. Onun kim olduğunu oluşturan ateş; içimde akan tek şey, soğuk kalbimi kontrol edilemeyen ve sonsuza dek evcilleştirilemeyen alevlerden oluşan bir öfkeye tutuşturuyor. Bu kadın olmadan yaşayamam. Yaşamak istemezdim.

Kendimi yavaşça, ama sıkıca, onun sıkı, ağrıyan merkezine sokup çıkarırken, ani nefes alışında duraklıyorum.

Başımı geri çekip tekrar ona dönüyorum ve ağzının açık, gözlerinin tavana baktığını, gözyaşlarıyla dolu olduğunu görüyorum. Yutkunuyorum, gözleri benimkileri bulmadan önce dudaklarımı yalıyorum. Göz kırıyor ve gözyaşları yanaklarından aşağı dökülüyor. Bir şey söylemek istiyor ama söyleyemiyor gibi görünüyor. Başına gelenlerden, hissettiklerinden dehşete düşmüş durumda. Kendi duyguları onu bir dalga gibi boğuyor ve bilinmezliğin derinliklerine gönderiyor. Kelimeleri kullanmasına gerek yok. Kalbinin söylediği her şeyi kendi kalbimde hissediyorum.

"Korkman normal," diye fısıldıyorum, burnuna, yanaklarına ve dudaklarına yumuşak öpücükler kondururken ona bakıyorum. "Ben de korkuyorum."

Aramızdaki bu şey inkar edilemeyecek kadar korkutucu. Çok yeni ve tarif edilemez ve onun da bunun yoğunluğunu hissettiğini hissediyorum. Hiç kimse kırılmış bir ilişkinin yaratacağı acı ihtimaline kendini maruz

bırakmak istemez.

kalp, ama bunu kendimize itiraf etmezsek, bu ham ve organik bağlantıyı, o zaman ne halt ediyoruz ki?

Ona tekrar bakıyorum. Gözyaşları yanaklarının kenarlarına düşerken, şaşkınlığını belli eden küçük alın kırışıklığı yavaşça kayboluyor. Boştaki eliyle enseme kavlıyor, parmaklarını saçlarımın arasından geçirerek beni sıkıca dudaklarına çekiyor.

Birlikte yavaşça hareket ediyoruz, bedenim onunkinin üzerinde kayıyor, bu ateşi birlikte inşa ediyoruz, sizin kişinizle yakın olmanın hayal edilemez zevkini arıyoruz. O benim kişiliğim. Benim amacım.

Boğazının derinliklerinden yumuşak bir inilti yükseliyor ve beni diğer elini tutup başının üstünde, altımızdaki yumuşak yorgana doğru tutmaya itiyor. Onu yere sabitleyerek kalçalarımı içine doğru sürmeye devam ediyorum, alınlarımız birbirine yapışırken gözlerimiz hiç ayrılmıyor, nefeslerimiz aramızda buluşuyor.

Bir şey söyleyecekmiş gibi ağzını açıyor ama itişler sesini ondan alıyor. Bana söylemek istiyor ama söyleyemiyor. Kendi başına düşemiyor. Hâlâ kendini tutuyor.

"Johanna," diyorum nefes nefese, bırakmasını söyleyerek.

Şişe dudağı titriyor, gözlerini sıkıca kapatırken gözyaşları geri dönüyor, amansız orgazmı içinden patlarken irkiliyor. Etrafımda sıkılaştığını, altımda titrerken nabzının attığını hissediyorum. Beni de onunla birlikte hissettirmeye yetiyor. Ellerinden birini bırakıyorum, döllerim sıcak dalgalar halinde karnına fişkirirken hızla içinden çekiliyorum.

Tekrar tekrar inliyorum, kendimi onun güzel tenine boşaltana kadar elimle okşuyorum, onu arzumla boyuyorum.

Nefes alış verişimiz yavaşlarken ve çevremizdeki dünyanın gerçeklerine geri dönerken dudaklarımızı bir arada tutarak samimi bir şekilde öpüşüyoruz.

Duştan sonra Han bana kendi kıyafetlerini giydirdi. Kulağa çılgınca geliyor ama gerçekten erkek kıyafetleri giyiyor. Benim için hazırladığı boxer'ı alırken eski bir Nirvana tişörtü giydim.

Ben evinin etrafında dolaşıp değişiklik olup olmadığını kontrol ederken o duşunu bitiriyor.

Evet, ben deliyim.

Eski ölüm villasında aynı eski şarkı ve dans - çıtır çıtır bitkiler, yeni dökülen yapraklar, Norbert ve...

Ne oluyor lan?

Norbert'in cesedinin asılı olduğu duvara yaklaştığımda, son ziyaretimden bu yana yeni bir arkadaş edindiğini görüyorum.

İnanamıyorum, yanında doldurulmuş bir kurbağa var. Bir sombrero içinde.

Lanet olası bir banjo almak.

Bunun üzerinde bir pano bile var ve minik kumaşın her yerinde parlak sarı, kırmızı ve yeşil desenler var. Gözleri tamamen karartılmış ve cildi süper parlak, neredeyse akrilik görünümlü. En ürkütücü özelliği, sırtıyormuş gibi görünen dudağının buruşuk kıvrımı olsa gerek. Gerçekte, buruşmuş bir Clint Eastwood'u andırıyor.

"şimdi her şey bir araya geliyor," diye başımı sallıyorum, ikisine bakıyorum, çok garip ve kaskatı kesilmişler.

Banyo kapısının açıldığını duyuyorum ve koşarak odasına geri dönüyorum.

"Lütfen bana bunların başka bir erkeğin sikine dokunmadığını söyle," diye yorum yapıyorum, giydiğim siyah kafataslı boxer'ını göstererek.

Parmaklarıyla saçlarını tararken gülüyor, sade çıplak spor sütyeni altındaki büyük eşofmanla eşleşiyor ve dövmelelerini bir

tuval üzerine resim. "Hayır, geceleri giydiğim tek şeyin bu olduğu bir dönemden geçtim. Yemin ederim, bunların içinde sadece am var."

Tarzının bu kadar benzersiz olmasını seviyorum. Kendini rahat hissettiren şeyleri giyiyor ama bir şekilde bunu zahmetsizce seksi hale getiriyor. Çok şık.

"Mükemmel," diye sırtıyorum, bel bandını çıkarıp kendime doğru çekiyorum. "Seksi," diye yorumluyor gözleri başımdan sikime doğru bakarken ve

Geri.

Bunun nereye gittiğini hissediyorum.

"Gururum okşandı," diyorum sevimsiz bir sırıtışla, her zamanki gibi tek kelimelik tuhaf sohbetimize devam ederek.

"Tatmin oldun mu?" diye soruyor, başını yana yatırıyor, parmaklarını boynundan aşağıya indiriyor, açıkça seksimizi kastediyor.

Ona doğru yürüyorum, onu kendime çekiyorum. Kollarını belime doluyor, parmaklarımı yüzüne yakın saçlarından geçirip geriye doğru itiyorum ve mükemmel küçük çenesini ellerimde tutmadan önce kulaklarının arkasına sıkıştırıyorum.

"Takıntılı," diyorum ciddi bir yüz ifadesiyle, ona bakıyorum, dolgun dudaklarından gözlerine doğru bakıyorum.

Gözleri parlıyor ve kalbinin hızla çarptığını hissedebiliyorum. "Mutlu musun?" diye soruyor bir parça belirsizlikle.

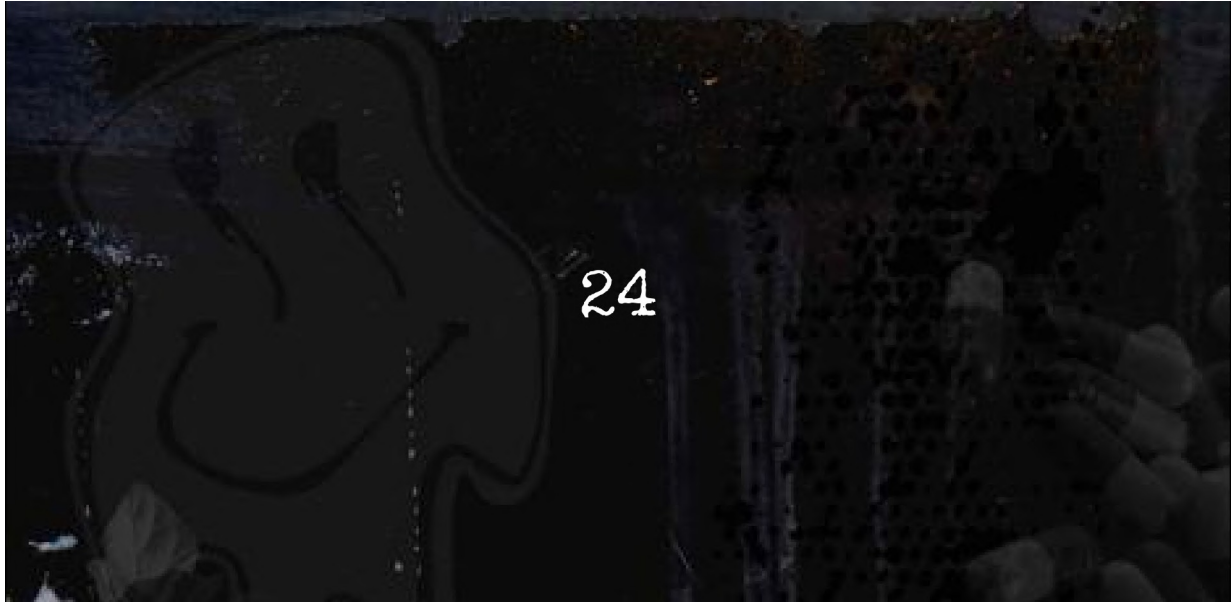
İçimde bir parça şüphe olmasından nefret ediyorum. Bunu düşünüyorum. Bir an öylece duruyorum, bu sorunun cevabını tanımlayabilecek tek bir kelime bile bulamıyorum. Bir tane bile yok. İngilizce sözlükteki hiçbir kelime hissettiklerimin tamamını özetleyemez. Bu yüzden kalbimi bir kova ılık su gibi döküyorum, etrafımdaki her yüzeyi karmaşık kelimelerden oluşan dağınık bir akışla kaplıyorum.

"Sana aşığım, Johanna."

Nefesini içine çekerken gözleri hafifçe açılıyor. Onu benden başka hiçbir yere bakamayacağı bir pozisyona getirdiğimi fark etmeden önce omzumun üzerinden diğer tarafa bakıyor. Gergin gözleri tekrar benimkileri buluyor ve ilk defa duygularımın kabardığını fark ediyorum. O lanet hamsterı boğuyor olsam da umurumda değil. Bunu daha fazla içimde tutamam. Onun bilmesini istiyorum. Dünyanın bilmesini istiyorum. Hatta Norbert ve onun yeni boktan görünüşlü grup arkadaşının bile bilmesini istiyorum.

Bu kıza aşığım ve görünüşe göre onu aydınlatmak için her şeyi riske atmaya hazırım.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

S Kaşları empatik bir ifadeye dönüşmeden önce endişeyle bana bakıyor, neredeyse kederli bir yüz.

"Kai," diye iç geçiriyor, benden uzaklaşırken nasıl cevap vereceğini bilemiyormuş gibi ağzı açık kalıyor.

"Sana aşığım Johanna. Cevap vermene gerek yok. Bir şey söylemene gerek yok, ben sadece... Sadece içimi dökmem gerekiyordu," diyorum, onu tekrar kendime çekmeye çalışarak.

Elleri bileklerimi buluyor ve usulca aşağı, kendisinden uzağa doğru itiyor. Bu küçük hareket göğsüme saplanmış bir bıçak gibi hissettiriyor.

"Bunu daha önce hiç söylememiştim. Bunu öylesine yapmıyorum. Hiç kimse için böyle hissetmeye yaklaşmadım bile... ama sen..." Duraksıyorum, ifade edemediğim duygularıma uygun kelimeleri bulmaya çalışıyorum. "Bana bunları hissettiriyorsun... şeyler."

Dudağını ısıırıyor, endişeli görünüyor, sonra bir elini saçlarında gezdiriyor ve yatağın kenarına oturuyor.

"Ben... Anladığını sanmıyorum," diyor sakince.

"Neyi anladın?" Yanına oturup yere bakarken ona bakarak soruyorum.

Elindeki küçük kesiğe bakıyor, bir parmağını kesiğin üzerinde gezdiriyor ve kafasının içindeki savaşı neredeyse duyabiliyorum.

"Bunu yapamam."

Kapana yakalanmış ürkek bir fare gibi, işaret ve başparmağıyla alnını ovuşturmadan önce bana bakarken gözlerini kırıştırıyor.

"Ne yapmak?"

"Senin için o kişi olamam. Olmamalıydım-" İç çekiyor. "Seni bu şekilde incitmeye devam edemem."

"Beni incitmek mi? Beni nasıl incitiyorsun?" Gözlerini tekrar yakalamak için eğilerek soruyorum.

Bir an bana bakıyor, neredeyse anlayabilmem için düşüncelerini toparlamaya çalışıyor.

"Üzgünüm, Kai. Seni mutlu edebilecek biriyle birlikte olmalısın. Bu kadar karmaşık olmayan biri. Sen bunu hak ediyorsun."

"Ne?! Sen... sen benimle dalga mı geçiyorsun?! Sen! Beni mutlu ediyorsun, Han."

Sakinliği ve sürekli olarak ne istediğimi düşündüğünü söyleme ihtiyacı beni çileden çıkarıyor.

"Tabii, şimdi bunu söylemek kolay. Daha yeni çılgınlar gibi seviştik ve sen kafayı buldun. Ama ben neysem oyum ve seni hayal kırıklığına uğratmaya devam edeceğim. Sen daha fazlasını hak ediyorsun. Bir Brynn. Mantıklı birini."

"Bu saçmalık. Bu lanet bir kaçış." Ona ters ters bakıyorum.

"Gerçek bu, Kai. Ben senin için doğru kişi değilim. Asla olmamı istediğin kişi olamayacağım."

"Peki, neden çıtayı düşük tutmuyoruz Han, bardağın yarısını boş olarak görmüyoruz? Şu anda yaptığımız Şey bu mu? Tanrım..." Tekrar alay ediyorum, ellerim yüzümü bulurken gözlerimi deviriyorum.

"Ben sevmek isteyeceğın biri değilim. Ben birlikte takılabileceğın, sevişebileceğın, iyi bir gece geirebileceğın, kafayı bulabileceğın ve sevişebileceğın bir kızım... aşık olacağın biri değil. Ben yle biri değilim."

"Bu işe senin kim olmanı istediğime dair beklentilerle girmiyorum Han. Seni seviyorum, yani hepinizi. lme takıntılı olmanı seviyorum, ondan kaçınmak için zamanı bkmeni seviyorum. tır tır bitkilerini, sakızlı solucanlara olan takıntını, hayatın daha derin anlamını aramak için gecenin içine bakmanı seviyorum. Seninle ilgili sevdiğim Şeylerin benim için ne yapabileceğınle ya da kim olmanı istediğimle hiçbir ilgisi yok, ben senin bir insan olarak kim olduğuna, geçmişinin ne yazık ki yaşadığın deneyimlerle bu gizemli, çekici, olağüst büyüleyici kadını nasıl oluşturduğuna takıntılıyım."

"Ben aynı Şekilde hissetmiyorum," diye soğuk bir Şekilde ağızından kaçırıyor ve doğrudan gözlerimin içine bakıyor.

Sanki onun yerine başka biri geçmiş gibi. Sahte Han geri döndü. Onun arkasına saklanıyor çünkü az önce samimi sevişmemiz sırasında ağlayan gerçek Han onun için çok fazla. Onun bu kadar sakin ve robotik kalması beni çok sinirlendiriyor. Onu sarsıp uyandırmak istiyorum.

Ben de bir psikopat gibi onu yakaladım, kabaca yataktan kaldırdım ve st kollarını sıkıca tuttum. Hayal kırıklıklarım beni ele geçirince nefesini içine çekti.

"Bir dakika önce, sen... sen ağlıyordun!" Kekeliyorum, ne bildiğimi anlamasını sağılamaya çalışıyorum. "Düşündüm ki... Yani, ne hissettiğini biliyordum!"

Lanet gözlerinde gördüm Han, öpücüğünde hissettim! Kendine bunu yapmayı bırak! Kendine zarar verme saçmalığı çok acınası!"

Konuşurken onu avucumun içinde sallıyorum, kendi kendime küfretmeden önce elimi bırakıp odayı adımlıyorum, ellerimi başımın üstünde birleştiriyorum.

"Evlat, bunu sadece incindiğin için söylediğini biliyorum ve özür dilerim," diye sakince cevap veriyor.

"Kid, oh, şimdi de Kid," diye alay ederek ellerimi bir tokatla kalçalarımın indiriyorum.

"Ben buyum işte." Omuz silkiyor, elinde değilmiş gibi başını sallıyor.

İnançsız bir bakışla ona bakıyorum. İşleri kolaylaştırmak için kendine söylediği yalanlar. Bu iğrenç bir şey. Özellikle de sizi gerçekten çok seven birini, olmasını isteyebileceğiniz tüm nedenlerden dolayı kaybetmekle sonuçlandığında.

"Biliyor musun... bu komik," diye başlıyorum, aslında kendi kendime kıkırdıyorum. "Yaşadığın travmayı saptırmak için dönüşmeye çalıştığın kişi aslında sen değilsin. Bunu göremiyor musun?"

"Gitmelisin." Yatağın etrafında yürüyüp pantolonumu buldu ve bana uzattı.

Ona aşık olduğumu söylediğim için beni kovuyor. Bu harika bir şey. Göz kapaklarımı indirip ona bakarken kontrolümü kaybettiğimi hissediyorum.

Onu tekrar yakalıyorum, arkasındaki duvara doğru itiyorum, bana bakmaya zorluyorum, böylece fikrini değiştirebiliyorum, onu bana aşık olan Han'a geri döndürmeye çalışıyorum. Ben ona tehlikeli bir şekilde bakarken nefesi kesiliyor, ağzı aralanıyor. Nabızı yükselirken gözleri dudaklarıma düşüyor ve tekrar bakışlarıma geri dönüyor, narin küçük boynunda çarpıyor, elimi sarmak için sürekli bir ihtiyaç hissediyorum.

"Beni seviyorsun!" Homurdanıyorum, yüzüm onunkinden birkaç santim uzakta.

Ani şok bakışı ve yarı kapalı, şehvet dolu gözleri göz açıp kapayıncaya kadar kaybolur, puslu, parlatılmış ifade hiç gitmemiş gibi geri döner.

"Bilmiyorum," diyor sakince, hızlı hızlı göz kırpması ve göğsünün inip kalkması, bana onun canlandırdığı ruhsuz robot olmadığını söyleyen tek şey. "Yapamam."

Kafamı boş veriyorum ve onu öpmemi söyleyen korkunç içgüdümü dinliyorum. Bağlantımızdan uyanması için dua ederek dudaklarımı zorla üzerine yerleştiriyorum.

Öpüşmeye izin veriyor ama dilimi ağzına sokmaya çalıştığımda nefes nefese beni dudaklarından itiyor. "Dur."

Sözleri karşısında gözlerimi kırıştırıyorum, sonra gözlerimi açıp yüzünü çevirdiğini görüyorum, gözleri sımsıkı kapalı, beni görmesini engelliyor.

"Hayır, söyle bana. Sana ne oldu böyle? Neden hayatında olumlu ve gerçek bir şey olma ihtimalini sürekli elinin tersiyle itiyorsun?!"

Buna dayanamıyorum. Bu barikat onu benden uzak tutuyor. Geçmişinde her ne varsa yüzleşmesi gerekiyor. Bu onun karanlığı, ama o bunu seviyor gibi kucaklıyor. Karanlıkta görmeye o kadar alışmış ki, hayatına getirdiğim ışık kırıntısı ona yabancı ve alışılmadık geliyor. Kendini gölgelerine teslim etmeyi, her şeyi kontrol etmenin onun için daha kolay olduğu yerde kayıtsız kalmayı tercih ediyor.

"Gitme vaktin geldi." Pantolonumu tutup göğsüme bastırarak yanımdan geçip kapıya doğru yürüyor.

Sınırı aştım ama anlamakta zorlanıyorum. Geçmiş, annesi ya da ölümü hakkında konuşmuyor. Bunlara hiç değinmiyor, sadece bu ölüm apartmanında etrafı çevrili bir şekilde yaşıyor ve dışarı çıkmasını umuyor. Ama asla öyle olmuyor.

"Anlat bana. Bana açıl. Karanlığına girmeme izin ver. Ne gördüğünü görmek istiyorum. Sadece anlamak istiyorum," diye yalvarıyorum, ona doğru uzanıyorum, şansımı zorluyorum, onu şimdiden kendime kaptırdığımı biliyorum.

Hiçbir şey söylemiyor. Sadece eliyle kapıda duruyor, girişimlerimi savuşturuyor, başını sallayıp beni reddederken kapıyı daha geniş açıyor.

"Bunu yapma," diye fısıldıyorum, gözlerimle yalvarırken başımı sallıyorum. "Geri dönmeyeceğim."

Bu kelimeler bir tehdit. Gerçekten kastetmediğimi bildiğim bir tehdit. Ama sadece beni sonsuza dek kaybetme ihtimalinin onda bir şeyler uyandıracığını, saçmaladığının farkına varmasını sağlayacağını hayal edebiliyorum.

Gözlerinde empatik bir bakışla, "Yapmasan senin için daha iyi olur," diye fısıldıyor.

İnanmayarak alay ediyorum, gülünç derecede gerginleşen çenemi esnetirken başımı yere doğru sallıyorum. Evinden çıkıp koridora doğru yürüyecekken kendimi durduruyorum ve son bir kez onunla yüzleşmek için dönüyorum.

"Kalmak istemeni sağlayan tek kişinin ben olduğumu söylemiştin..."

Yere bakıyor, yanağının içini ısıırıyor, ben de bu anıyı hatırlayınca gözlerinin arkasındaki duygu selini hissediyorum.

"Ama kalmanı istemiyorum. Gitmeni istiyorum. Git ve kendini maruz bıraktığın acıdan ve ebedi işkenceden kurtarmak için ne yapman gerekiyorsa yap. Her zaman yaptığın gibi yine ortadan kaybol. Belki geri döndüğünde, söylediğin yalanları nihayet dinlediğimi ve bunun için fazla iyi olduğumu fark ettiğimi görürsün."

"Hoşça kal Kai," diyor aniden, kapıyı kapatırken gözlerini sıkıca kapatıyor.

Pantolonum elimde bir dakika orada durdum, yeni canlanan kalbimin

ikiye ayrılması hissini tamamen kucakladım, bir yarısı geride kaldı.

Bu dairenin kapısı.

Acıyor. Çok kötü acıyor.

Kendini bile sevmeyen birini nasıl sevebilirsin? Sevilmeye layık hissetmiyor. Bunun için çok karmaşık olduğunu düşünüyor. Öyle zaten. Kendisi karmaşıklştırıyor. Bunu hak etmediğini düşünüyor. Hak ediyor. Ama aşkın onu terk etmesine hazır, çünkü terk etti.

"Siktir!" Beni kimin duyduğunu umursamadan, dairesinin dışındaki duvara yumruğumu vurarak çığlık atıyorum.

"Hey! Ne yapıyorsun?!" Başında şal olan, eski püskü bir bornoz giyen iri yarı bir kadın, gürültü üzerine kapısından kafasını uzatıyor. "Polisi aramadan önce defol buradan!"

Pantolonumun içine omuz silkip merdiven boşluğuna gitmeden önce onu tersliyorum. Beton merdivenleri tırıs tırıs iniyor, son basamakta kırımın üzerine düşüyorum. Dirseklerim dizlerimi buluyor ve başım dizlerimin arasında asılı kalıyor, kendimi bu yeni keşfettiğim hapishaneden kaçıktan mahrum hissediyorum.

Üzerimdeki titrek floresan ışığı sönüyor ve beni kendi duygularımın karanlık, yankılı deliğinde bırakıyor; Han'ın karanlığından geriye kalan tek görünür ışığı donuk bir ampul gibi kapatmasını simgeleyen komik bir şekilde zamanlanmış bir metafor. *Teşekkürler, Evren.*

Başımı ellerimin arasına alıyorum, saçlarımı yolarken bana attığı kapanışın ağırlığını hissediyorum, kontrolün bende olmamasının öfkesiyle göğsüm kabarıyor. Sahip olamayacağım birini seviyorum.

Nefes alamıyorum. Panik atak geçiriyorum. Haplara ihtiyacım var.

Tökezleyerek kalkıyorum, apartman kompleksinden çıkarken kafamı kaşıyan bir manzarayla karşılaşıyorum. Orada, kaldırımın yanında Sidney oturuyordu.

Ahşap steysin vagonunda telefonuna bakarken bana doğru bir bakış attı.

"Ah! Hey adamım! Seni almaya falan geldim!" Gülüyor, parmaklarıyla bana sahte kovboy silahları ateşliyor.

Ellerim gevşekçe pantolonumun üzerine düşerken ona bakıyorum.

Ne oluyor lan?

Beni arabama bırakması için Sidney'i aradı. Artık nasıl hissedeceğimi bile bilmiyorum. Ondan nefret etmek istiyorum. Ondan nefret etmek istiyorum. *Lanet olsun!* Ondan nefret etmek istiyorum.

Sidney'le birlikte isteksizce arabaya biniyorum, o evine doğru yola çıkarken ben de hayal kırıklığı içinde oflayıp pufluyorum.

"Bugün planın var mı?" Yan aynadaki hüzünlü yansımama bakarak soruyorum; gözlerimin kırmızısı, Han'ın bir zamanlar bana sevdiğini söylediği buz mavisiyle tam bir tezat oluşturuyor.

"Ah dostum, biliyorsun o dalgaların üzerinde olmak üzereyim, Toprak Ana'nın benimle tekrar yol almasına izin veriyorum."

"O seni sikmeden önce sikilmek ister misin?"

O günkü planım bu yeni acıyı uyuşturucu ve alkolle uyuşturmak. Klasik Kid hareketi, değil mi? Her şeyi siktir et. İşi siktir et, Han'ı siktir et, şu anda Sidney hariç herkesi siktir et.

"Adamım..." Sırtışımdan anladım.

Araba sürerken telefonumu kontrol ediyorum, ondan bir mesaj görmeyi umuyorum, bana bir hata yaptığını ve geri dönmesini söylüyor. Benden uzaklaştığı için üzgün olduğunu ve daha önce hiç kimseye karşı hissetmediği duygularla dolu bu yeni bölgede gezinmeye çalışırken ona karşı sabırlı olmamı söylüyor. Beni sevdiğini ama henüz nasıl seveceğini bilmediğini. Ben de ona mesaj atar, onu anladığım için ona karşı her zaman sabırlı olacağımı söylerdim. Ona olan aşkımı hatırlatırdım.

O gitmeyecek ve onu hayatımda tutmak için ne gerekiyorsa yapacağım. Korunduğundan emin olacağım. Bir daha asla kendisi olma konusunda endişelenmek zorunda kalmayacağından, tıpkı dünyanın istediği gibi özgür ve vahşi olmasına izin vermek için burada olduğumdan emin olun.

Ama tabii ki, hayatımdaki diğer her şey gibi, gerçeklik yüzüme çarpıyor ve kafamda yarattığım kurgusal serabın, lanet bir hamam böceğinin yanmış ucu gibi sert betona çarparak sönmesi gerekiyor.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

T Bilim insanları için Tanrı'ya şükürler olsun.

Bilim adamları beyni nasıl manipüle edeceklerini keşfettiler. Hangi kimyasalların, özellikle de opiatların işe yaradığını ve beyinde ve omurilikte bulunan reseptörlere nasıl bağlandıklarını. Hangi kimyasalların kalbimdeki ham ve açık yaradan yankılanan acı mesajını azalttığını buldular ve ben daha fazla minnettar olamazdım.

Harika hissediyorum.

Uzuvlarım ve kaslarım dünyaya karşı uyuşmuş gibi hissediyorum. Han kim?

Umursamamaya çalıştığım için kendimle gurur duyarak biramdan bir yudum daha alıyorum ki Sidney düşüncelerimi kendine has sörfçü argosuyla bölüyor.

"Hey adamım, eğer sörf yapmak istersen, sana rehberlik etmekten memnuniyet duyarım. Bazı katil dalgalar geliyor."

Corona'sının kalanını içiyor ve şişeyi yakındaki geri dönüşüm kutusuna atıyor.

"Hayır, sen git. Sanırım ben biraz dolaşacağım."

Telefonumu kontrol ediyorum, cevapsız çağrı üstüne cevapsız çağrı görüyorum. Hawke, Silas, hatta lanet olası Tarah bile beni aramış gibi görünüyor, ama hiçbiri *ondan değil, o zaman ne önemi var?*

Kahretsin, yine yaptım. Kendimi durduramıyorum.

"Belki de ona bu hafta sonu görüşeceğinizi söylemelisiniz. Bran'lerde olacak, biliyorsun."

Bran's?! Neden Bran'in evinde olacak ki?!

Ona ters ters bakıyor olmalıyım çünkü ellerini kaldırıp yavaşça geri çekiliyor.

"Sakin ol dostum. Hatundan hoşlanıyorsun anlıyorum ama elçiye zeval olmaz." "Bu hafta sonu orada bir parti var mı?" Kaşlarımı kaldırarak sordum.

"Uh, evet. Sanırım," diyor omuz silkerken.

"Gidiyor musun?"

"Ortaya çıkabilirim." "Han'ı da yanında getir," diyorum.

"Vay be, dostum, araya girmeye çalışmıyorum-" "Ona bir araba ver Sid. Olmasını sağla," diye bağırdım.

Omuz silkiyor, 'her neyse dostum' gibi bir şeyler mırıldanıyor, ıslak bir golden retriever gibi yüzündeki saçları silkeliyor ve boktan kapının etrafından dolaşıp küçük sahil kulübesinin dışında duran sörf tahtasına uzanıyor.

Bir öğleden sonra içtikten sonra onun evinden çıkıyorum, bloğun etrafında dolanıyorum, uyuşukluğumu vızıltımla eşleştiriyorum. Cam ve Cole'un evine dönmeden önce biraz yürümeye karar verdim. Geleceğimde başka bir DUI yok. Bu haftaki dersime başlamadan önce bunlardan bir tane daha almak benim için bile iyi bir görünüm olmazdı.

Nerede olduğumu ya da nereye gittiğimi bilmiyorum ama birkaç küçük dükkânın sıralandığı harap bir yola doğru ilerliyorum.

Evsiz bir adam sokağın köşesinde oturmuş, sakalının uzun ince telleriyle oynuyor. Arkasında yerde duran küçük, eski bir radyodan The Beatles'ın "Helter Skelter" şarkısının melodisi eşliğinde bir metronom gibi bir o yana bir bu yana dönüyor.

Ceplerimde bozuk para arayarak yaklaşırken, tekrar tekrar bir cümle mırıldandığını duyuyorum.

"Ördek konuşabilir. ÖRDEK KONUŞABİLİR. Ördek konuşabilir."

İçime işleyen bu cümle karşısında duraksıyorum ve göz göze geldiğim bu çılgın adama doğru bakıyorum.

"Sen de biliyorsun," diye fısıldıyor şok içinde beni işaret ederken. Gözleri genişlerken gür kaşları havaya kalkıyor ve oradaki sarı renk değişimini ortaya çıkarıyor. "ÖRDEK KONUŞABİLİYOR!"

"Larry! Kes şunu. Bir daha yaparsan seni göndereceğimi söylemiştim. Müşterilerimi korkutup kaçırıyorsun." Yaşlı bir beyefendi çılgın adamın sözünü keserek bana döndü. "İçeri gel evlat."

Etrafıma bakıyorum, girişinden paslanmış oyuncakların ve bisikletlerin döküldüğü küçük dükkânı fark ediyorum. Şifonyerler, masalar, rastgele tahta sandalyeler, *Gerald's Gems* adlı işyerine giden kaldırım boyunca sıralanıyor.

Koltuk altları sararmış, eskimiş bir tişört giyen iri yarı adama bakıyorum. Pantolonu askılarla tutturulmuş, askıların üzerinde Gerald yazılı bir rozet var. Ona yan gözle bakıyorum, buranın gerçekten girmem gereken türden bir yer olup olmadığını sorguluyorum.

"Etrafa bir göz atın. Bana ne düşündüğünü söyle." Güneyli aksanı pekmez gibi kalın ve beyazımsı gri saçları arkasında karmakarışık,

Bir metre uzunluğundaki sakalından uzak tutmak için bir çeşit düşük at kuyruğuna sarılmıştı. "Ben Gerald, bu arada."

Elini uzatıyor, elimi sıkarken elimdeki tüm kemikleri kırmak üzere. Uyuşturucunun bile maskeleyemediği acıyla boğazımdan hafif bir çığlık çıkıyor.

"Buyurun," diyor ve beni başından savmak için başını sallıyor.

Burası kabuslardan fırlamış gibi. İstifçilik cehennemi. Eski tabelalar, eski çiftlik ekipmanları, tüyler ürpertici bebekler, eski tablolar, klasik radyolar... Aklınıza ne gelirse burada.

Uzun boylu kıcıımı sinsice dar koridorlardan geçiriyorum, misk ve metal kokusu burnumu dolduruyor. Duvara yapıştırılmış el yazısıyla yazılmış "Kırarsan Alırsın" yazısını görmeden önce daha yakından bakmak için birkaç şeye dokunarak bir tur atıyorum. *Bugün olmaz, Gerald.*

Başka bir bölüme doğru yürürken, tahnit edilmiş hayvanlardan oluşan bir duvar dikkatimi çekiyor. Önünde durup her birine bakıyorum. Altı geyik kafası, iki rakun, farklı türlerde dört ördek, bir tilki ve dört balık bir çeşit iğrenç ölüm kolajı şeklinde bir araya getirilmiş.

Kalbim hemen Han için acıyor. Tek düşünebildiğim o. Uyuşturucu ve alkol, onun beni terk etmesinden kaynaklanan köklü rahatsızlığa dokunmaya yaklaşıyor. Hiçbir şey dokunamaz. Sadece o. O benim ilacım, o benim çarem, o benim bildiğim renksiz hayattan uzaktaki tek rehabilitasyonum.

Acı içinde irkiliyorum, onu kaybetmenin işkencesinden kurtulmaya çalışırken gözyaşları gibi hissettiren şeyleri yutuyorum.

Gerald'ın sert sesi düşüncelerimi bölerek, "Artık acı çekmiyorlar evlat," diyor.

Boğazımı temizliyorum, bu ölü hayvanlara üzgün ve çılgınca bakıyor olmam gerektiğini fark ediyorum.

"Hayır, aslında koleksiyonuma bir şeyler eklemeyi düşünüyordum," diye yalan söylüyorum, başımın yanını kaşıyarak.

"Tahnit koleksiyonu mu yapıyorsun?" "Elbette," diye tekrar yalan söyledim.

"Bugünlerde çocukların nesi var? Şu TakTak ya da adı her neyse, onun yüzünden tuhaf şeylere bulaşıyorlar."

"Pardon?"

"Burayı sürekli arayıp hayvan isteyen genç b i r bayan daha var. Siz çocuklar ve eğilimleriniz çok çılgınsınız."

Kalbim tam anlamıyla göğsümün içinde atmayı bırakıyor.

"Gerçekten mi? Kim o?" Daha fazlasını isteyerek soruyorum.

"Onu çok iyi tanıdığım falan yok, bir gün uğrayıp onları sordu, sonra da her hafta arayıp yolumdan geçen olup olmadığını sordu. Siz ikiniz buluşup ölü hayvanlara olan sevginizi paylaşmalısınız. Burada gerçek bir aşk tanrısı olabilirim, bilmiyor musun?" Kendi kendine gülüyor.

"Bana onun numarasını vermelisin," diye önerdim. "Ya da benim için iyi şeyler söyle."

"İsterdim, ama sanırım bazı şeyleri var, biliyorsun" -başını işaret ediyor- "orada."

Kaşlarımı çatarak soruyorum. Benim bilmediğim neyi biliyor?

"Söylentilere göre birkaç yıl önce buralarda ölen kişi annesiymiş. Kızının gözleri önünde kendini öldürmüş."

Karnım yere çarpıyor.

"Sokakta ne konuşuluyor?" Boğazımı temizliyorum, kusma ihtiyacı hissediyorum ve bu kadar detaylı bilgiyi nasıl bilebileceğini merak

ediyorum.

"Sadece kasabalar arasında geçen küçük konuşmalar." Sanki bu deyim
ne anlama geldiğini bilmiyormuşum gibi açıklıyor. "Evet, annenin kendini
böyle öldürdüğünü görmek seni mahveder."

Uzuvlarımı hissedemiyorum ve bunun uyuşturucuyla bir ilgisi yok.

Han annesinin kendini öldürdüğünü m görmüş? Gözlerinin nnde.
Kocası onu başka bir kadınla aldatıyordu ve Han'ın annesi kendini öldürdü.
Onu bulmakla kalmamış, gözleri önünde yapmış. *Vay anasını.*

Tek rneği ona dünyanın ne kadar iğrenç ve korkunç derecede kalp kırıcı
olabileceğini göstermişken Han aşkın buna değdiğine nasıl inanabilir?
Aldatma, sadakatsizlik ve ölümle dolu bir dünyada kendini hayatta tutmak
için aşkı bir kenara bırakır.

"Sanırım bununla iyi başa çıkıyor. Her zaman gülümsüyor. Harika bir
gülümseme," diye devam ediyor Gerald. "Piercinglerini de beğendim.
Küçük bir sanat eseri gibi."

Onun tuhaf yorumunu görmezden gelerek, aslında nasıl başa çıktığını
düşünüyorum. İyi idare edemiyor. Hiç başa çıkamıyor. Bu onun engeli.
Zamanı bkmesinin, ölümden ve bağlantıdan bu şekilde korkmasının
nedeni bu. Bunun en kötü yanını görmüş ve o zamandan beri de peşini
bırakmıyor.

Koyda hayatın ne kadar kontrolsüz ve inat olduğu hakkında yaptığımız
konuşmayı hayal meyal hatırlıyorum. Etrafımızdaki her şey o kadar
kontrolsüz hissettiriyordu ki, yolunuzu değiştirme ve kendi gerekliğinizi
değiştirme yeteneğine sahip olmanın bir tür özgürlük duygusuna giden tek
yol olduğunu dile getirdi. Bu amansız işkenceyi düşünmek bile midemi
bulandırıyor.

"Hiç gotik bir mariachi grubunun parçası olabilecekmiş gibi görünen
küçük hayvanlar görüyor musun?" Kendimi şimdiki zamana geri getirerek
soruyorum.

"Affedersiniz?"

"Taksidermi, hayvanların bir grup içinde giydirildiği yer mi?"

"Bu son derece garip." Gözlerini kısıyor, beni bir aşağı bir yukarı süzüyor.

Bunu istifleme işi yapan adam söylüyor.

"Ama gelen böyle bir şeyin zaten bir iddiası var." "Han,"
diyorum yüksek sesle.

Onun adından bahsedilince başını eğiyor, kaşları iniyor. "Kimsin sen?" diye soruyor aniden, şüpheci bir tavırla.

Bu sorunun ağırlığını tamamen farklı bir nedenden dolayı hissederek iç çekiyorum. Burada olmamın tek sebebi bu, değil mi? Kaliforniya'da, evimdeki boktan hayatımdan uzakta, gerçekte kim olduğumu bulmak için.

Ellerimi başımın üstünde birleştirip ölü hayvanlara bakıyorum ve cehennemden gelen bir istifçi dükkânında kalıcı duvar dekoru olmadan önce ne tür hayatlar yaşadıklarını merak ediyorum.

Başımı sallayarak sorusunu tüm dürüstlüğümlle yanıtladım: "Ben sadece kırık bir kıza aşık, paramparça bir aptalım."

Sakalını kaşıyor. "Görünüşe göre ikinizin de onarması gereken bazı şeyler var."

Başımı sallıyorum, buna nasıl başlayacağımı anlamaya çalışıyorum.

"Her şey aynadaki yansımayla başlıyor," diye devam ediyor. İfadesini tamamen anlayarak ona dönüp bakıyorum.

"Sorun kendimi daha iyi hale getirmek için motivasyon bulmak."

"Eğer aşk ve iyi bir kadın yeterince motivasyon değilse, ne motivasyondur bilmiyorum."

Gözlerim onu cam tezgâha rahatça yaslanırken bulduğunda dudağım bir sırtışa dönüşüyor.

"Teşekkür ederim, Gerald."

"Elbette evlat. Ama bugün seni bir şey almaya ikna edemeyeceğime emin misin? Kasetlerde indirimimiz var. Tüm klasikler," diyor en iyi satış sesiyle ve tezgâhın üstündeki bir kutu kaseti gösteriyor.

Beş farklı kaset alıp cama fırlattıktan sonra kasanın yanında sıralanmış birkaç kutu çeşitli ikram ve atıştırmalık görüyorum. Bir paket jelibon alıp yeni aldığım müziğin yanına atıyorum ve alışverişimi bitiriyorum.

Dükkândan çıkarken Larry'ye doğru yürüyorum. Hâlâ caddeye bakıyor, bir o yana bir bu yana sallanıyor ve bunu yaparken kendi kendine mırıldanıyor.

"Larry?" Kendisiyle yaptığı konuşmayı bölerek soruyorum.

Bir şey duymuş gibi hafifçe dönüyor, sonra tamamen dönüp bana bakıyor. Bana kuşkuyla bakıyor.

"Adımı nereden biliyorsun?"

"Bir dakika önce buradaydım. Gerald bahsetti."

Çenesini geriye atıyor, hâlâ şüpheli görünüyor. Beni hiç hatırlamıyor.

"İşte," diyorum, kaset çantasını uzatarak. "Senin için."

Çantayı hızla elimden alıyor, içine bakıyor ve onları incelerken gülümsüyor. Hemen küçük radyosunu kapıyor, içindekini Aerosmith'in Greatest Hits'iyle değiştiriyor ve yeni bir ritimle rock yapmaya başlıyor.

Kendi kendime gülümseyerek, elimde sakızlı solucanlarımla tekrar sokağa dönüyorum ve Sidney'e doğru ilerliyorum.

"Birbirinize aitsiniz, biliyorsunuz!" Larry seslenerek sokağın ortasında olduğum yerde durmamı sağladı.

Yüzümü ona dönüyorum, ifadem hayalet gibi. Yeni müziğiyle kaldırımda otururken yüzü neredeyse Cheshire Kedisi'ni andıran kocaman, bilmiş bir sırıtışa dönüşüyor.

"Birbirinizi onarıyorsunuz," diye sesleniyor. "Ama ancak tüm parçalar kırıldıktan, tüm çatlaklar yerine oturduktan sonra."

Bu anın, bu yerin ironisine kıkırdıyorum.

Bazıları ona deli diyebilir. Çoğu deli olduğunu düşünebilir. Ama ben ruhumun derinliklerinde en değerli mücevherin dükkânda bile olmadığını biliyorum.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

I Ona bu kadar yakın olup da onu görememek çok garip.

O burada evinde, ben dışarıda yerde oturuyorum.

kapısının karşısında. Saç maşası olan kızgın bornozlu kadın çıkarken beni içeri aldı. Bugün sarhoş olmalı çünkü deli olduğumu bildiğini biliyorum. Şimdi Han'ın katında oturmuş, arka fonda onun kapısı varken yıpranmış Converse'ime bakıyorum. Şu anda çıkıp gitse, olduğum psikopat gibi görüneceğim. Ama burada olduğumu bilmesini istemiyorum. Sadece ona yakın olmak istiyorum.

Gerald's Gems'i ziyaretimin üzerinden iki gün geçti ve o zamandan beri aklımda olan tek şey o. Buraya gelmekten kendimi alıkoyamadım. Ben pusulayım, o da beni kuzeye çeken bir mıknatıs. Bu zavallı kızın yaşadıkları benden kaçamaz. Ona musallat olan şey şimdi de bana musallat oldu.

Önünüzde ölümü gördüğünüzde günlük hayatın ne kadar yorucu olabileceğini merak ediyorum. En sevdiğiniz kişi gözünüzün önünde bu dünyadan göçüp gitmişken, etrafınızdaki herkes kendi küçük dramlarına devam ediyor, sorunları gerçek ve meşru gibi davranıyor. Bu sizin kim olduğunuzu nasıl değiştirir?

İntihar benim için tam bir soru. Anlayamıyorum. Hayatınızın anlamını bu kadar yitirmesi ve tek seçeneğin onu sonlandırmak olması mümkün mü? Belki bazı zihinler için öyledir. Ama bir anne olarak geride bıraktığınız çocuğunuzun karşısında kendinizi nasıl kapatırsınız? Anlayamadığım bir şey de Johanna ve Cole'un neden bu konuda birbirlerine bağlanmadıkları? Bu deneyim onları nasıl yakınlaştırmadı? Han bunun üzerine karanlık ve korkunç bir yere düşerken, Cole görünüşe göre bunu daha iyi idare ediyor. Bu da beni Han'ın onu bulduğunda ne gördüğünü merak etmeye itiyor.

Onun için hissediyorum. Onu rahatlatmak, bu acıdan korumak, onun insanı olmak istiyorum. Ama o bunu istemiyor. Yaşadığı komplikasyonların başkalarına da bulaşmasını istemiyor. Bu yükü sırtlanmayı ve sadece kendisine yük olmasına izin vermeyi seçiyor.

Ben onu uçuruma itmeden önce nasıl takıldığımızı düşünüyorum. Benimle ilgili onu her zaman gülümseten bir şey vardı, umarım daha önce yapmadığı şekilde onu aydınlatıyordu. Bunu ondan çıkarabilecek tek kişinin ben olduğuma inanmak istiyorum ve belki o da bunu biliyordu.

Han tanıdığım hiç kimseye benzemiyor. Rastgele, öngörülemez, esprili, zeki, son derece bağımsız ve kendine özgü bir şekilde son derece seksi. Hiç kimse onunla kıyaslanmaya yaklaşamaz, şeytanlarıyla bile.

Tanıdığım en seksi, en züppe, en ayakları yere basan hatunu iterek her şeyi berbat ettim. Ama onu itmeseydim, nerede kalacaktı? Sıkışıp kalırdı. Tam olduğu yerde.

Kapı kolu dönerek açıldı.

Lanet olsun.

Birisi konuşurken kapıyı tutuyor. "Doğru, bu yüzden ona yeni bir iş bulmasını söyledim."

Bu bir erkek sesi. Ayağa fırlıyorum, terli avuçlarımı pantolonuma sürtüyorum. *Neden burada bir adam var?*

"Belki de..."

Ne dediğini duyamıyorum ama mırıltılı bir tonda konuşmaya devam ederken duyduğum kesinlikle Han'ın sesi.

Adam kapıyı açmadan önce "Açacağım," diyor.

Gülümseyerek dönüyor ve sırtımı duvara dayamış halde duran benimle yüz yüze geliyor.

Lanet olası Slate.

Plaj partisinde onunla birlikte olmaya çalışan dövme piercingli adam. Ona birlikte ne kadar iyi olabileceklerini söyleyen adam. Evet, o pislik.

Kim olduğumu anlayınca gülümsemesi anında kayboluyor ve gözleri kısılıyor.

Beni tehdit olarak gördüğü çok açık. Onun tehdidi olmam hoşuma gidiyor.

Bir şey söyleyecekmiş gibi ağzını açıyor ama söylemiyor. Sadece alay ediyor ve koridorda yürüyüp gidiyor. Gidişine ters ters bakıyorum, Tanrı'dan umuyorum ki burada sadece benim kızımı sikmiyordu. Bu düşünce midemi bulandırıyor. Yüzümü kapıya dönüyorum ve ilginç bir ifadeyle karşılaşıyorum.

Han kapısını tutuyor, başı yana eğik ve yüzünde bir sırıtış var. Bana sırıtıyor. Sanırım bu iyiye işaret.

Ondan başka bir yere bakamıyorum. Çok güzel bir kadın. Gözleri bugün daha yeşil görünüyor. Burnunda çivili bir at nalı septum halkası var ve saçları dağınık saç örgüsü topuzları şeklinde, perçemleri ve küçük saçları her tarafa yapışmış. Çok sevimli küçük bir seks bebeği gibi görünüyor.

"Kai?" diye soruyor, kaşlarını kaldırarak. "Ne var ne yok?"

"Yeni bir dövmen var mı?" Hemen soruyorum, gözlerim kısılıyor.

Göğüs ucu halkasını gösteren çıplak bir spor sütyeni ve aynı renkte büyük boy bir eşofman altından başka bir şey giymeyen vücuduna bakıyor. "Uh, hayır."

"Yeni bir piercing mi?" Tekrar soruyorum, öne doğru eğilip ona yaklaşıyorum, ön kolumu kapının çerçevesine dayıyorum.

Gözleri tekrar gözlerime bakmadan önce uzun bedenimi hızla takip ederken dudakları aralandı. Az önce beni kontrol etti.

"Hayır mı?" diye cevap veriyor, kafası karışmış bir şekilde.

"O zaman Slate neden buradaydı?"

"Kai." İç çekiyor, başını sallıyor, buna cevap vermek istemiyor. Buna neden cevap vermek istemediğini bilmek istemiyorum.

"Onu beceriyor musun?" Basitçe soruyorum, sadece bilmek istiyorum ki bu düşünceyle kendime işkence edebileyim.

"Bunu neden yapıyorsun?" diye soruyor, haklı olarak benim için endişeleniyor.

"Sadece bilmek istiyorum."

İç geçiriyor, küçük alın kırışıklığı stresinde varlığını hissettiriyor. "Hayır, değilim."

Rahat bir nefes alıyorum.

"Tanrıya şükür."

"Kai, neden buradasın? Şimdi de beni mi takip ediyorsun?"

"Takip etmiyorum," diyorum, başımın yan tarafını kaşıyıp yana bakarak.

"Takip ettiğimi düşünmüyorum?"

"Takip ediyor olabilirsin," diyor, dudağının kenarı hafifçe aralanarak.

Burada olduğum için kızgın değil, o kadarını

biliyorum. "Gerçekten, Slate neden

buradaydı?"

Evini benden başka kimsenin görmediğini söylediği gerçeğini de unutmuyorum. Ama şimdi Slate gördü mü? Ne oluyor lan? Kanepesinde, yatağında, onun içinde bulunduğum her yerde sevişirkenki görüntülerini aklımdan çıkaramıyorum. İnkâr etse bile, oraya gitmeden edemiyorum. Çok ateşliyim.

"Evini benden başka kimsenin görmediğini söylemiştin Han," diye yorum yapıyorum sıkılmış çenemin arasından.

"Ve sen bana geri dönmeyeceğini söylemiştin," diye karşılık veriyor bana bakarak.

Belli ki bu ona yapışmış. Kabul etmese bile onu etkilemiş.

Artık çok yakınız. Çerçeveye yaslandığı yerin tam üstündeyim. Onun dudaklarına bakarken dudaklarımı yalayarak iç çekiyorum. Çok dolgun ve somurtkanlar. Dudaklarımı dudaklarına bastırmak, bizi tekrar birbirimize kenetlemek istiyorum ama kaçınıyorum.

"Senden uzak kalamayacağımı biliyorsun," diye fısıldıyorum kısık sesle, dövmele boynuna, damarlarında atan nabzına bakarken başımı yana eğiyorum.

"Yapmalısın," diyor dürüstçe, sahte bir güvenle çenesini yukarı kaldırarak.

Gerçekten çok sevimli, çünkü içini görebiliyorum. Ve çok küçük olduğu için.

"Yapamam," diye cevap veriyorum. "Yapmayacağım"

"Senin için kötü olan şeyleri seviyorsun, değil mi?" diye soruyor, başını çerçeveye doğru eğerek.

"Zehirlerimi seviyorum." Güzel dudaklarına bakarken alt dudağımı ısııyorum. Gözlerim tekrar onunkileri buluyor. "Ama benim için kötü değilsin. Sadece bunu henüz fark etmedin."

Gözlerini devirerek alay ediyor. "Hepsi böyle söylüyor."

Öne doğru eğilip yüzümü küpeyle kaplı küçük kulağına yaklaştırıyorum, "Biz metagalaktikiz," diye fısıldıyorum, tüylerinin diken diken olduğunu görüyorum. "Yani her şey. Ve hepsinin söylediği bu değil."

Tekrar arkama yaslanıp yüz ifadesine bakıyorum. Telaşlı çünkü sırrı ortaya çıktı. Ortaya çıktı. Bana değer verdiğini biliyorum. Gözleri benimkiler arasında gidip geliyor, neredeyse dehşet içinde. Onun üzerinde başka hiç kimsede olmayan bir etkim olduğunu söyleyebilirim. İtmeden önce hep şok olmuş gibi görünüyor.

Onu inceleme şeklimin çoğu kişiye gergin gelebileceğinin tamamen farkındayım, ama o geri çekilmiyor. Hatta yanaklarının rengine bakılırsa, bundan keyif aldığını düşünmek istiyorum. Tekrar ona yakın olmamdan. Dili alt dudağının üzerinde gezinerek parıldamasına neden oluyor ve bu manzara beni kelimenin tam anlamıyla sertleştiriyor.

"Kai," diye tekrar adımı söylüyor, yalvaran bir ses tonuyla.

Onu öpmem için yalvarıyor mu? Gitmem için yalvarıyor mu? Onu benim yaptığım şekilde rahatsız edecek kadar zorlamamam için yalvarıyor mu? Keşke bunu sadece ses tonundan anlayabilseydim ama vücut dili bana her zaman farklı şeyler söylüyor. Vücudu kalmamı ve yapmama alışık olduğu tüm kötü şeyleri yapmamı istiyor. Onunla tekrar o yola girmeyi çok isterdim ama bir kez girdiğimde geri dönüşü olmadığını biliyorum. Sadece çıkarları olan arkadaşlara kayıyorum, daha fazlası değil.

Kendimi aptal yerine koymadan önce, neden kapısının önünde oturduğumu hatırladım. Ona bir şey bırakacaktım. Arkamdaki jelibon poşetini çıkarıp yüzüne doğru tuttum.

"Seni düşünüyorum," diyorum, elimdekileri ona uzatarak. "Her yerde seni görüyorum."

Dudağının kenarını ısıyor, gözleri tekrar bana bakmadan önce onlara bakıyor. İkimiz de birbirimize bakarken bakışlarımız kilitli kalıyor. Birçok şeyin yanı sıra onda sevdiğim bir şey de bu, doğrudan göz teması kurması. Çarpıcı ve beni onun karşısında güçsüz hissettiriyor. Onun güzelliği tarafından tahttan indirildiğimi hissetmekten zevk alıyorum. Kelimenin tam anlamıyla alçakgönüllü.

Küçük omuzlarını hafifçe silerken, "Her şeyi göz önünde bulundurursak, bu gerçekten çok hoştu," diyor.

"Ama mesele de bu," diyorum, tekrar yaklaşıyorum, alnım onunkine yakın. Çok yakınız ama yine de mesafeyi koruyorum. "Senden henüz vazgeçmiyorum."

Ona dokunmaktan kaçınıyorum, ama ona doğru o kadar eğiliyorum ki, vücutlarımız birbirinden sadece birkaç santim uzakta. Dikleşmiş meme uçları göğsümü zar zor sıyırırken göğsü aramızda yükselip alçalıyor. Kendimi koridora doğru geri çekerek tamamen uzaklaşmadan önce dudaklarından yumuşak bir iç çekiş çıkıyor.

Boğazını temizlerken kirpikleri titriyor ve onu biraz yıpranmış bırakmış olmama bayılıyorum.

"Teşekkürler," diyerek kendini düzeltiyor ve kısa bir sırtısla çantayı kaldırıyor. "Bunlar için. Çok tatlıydı."

Koridordan çıkıp merdiven boşluğuna girmeden önce ona hızlıca sırtıyor ve başımı sallıyorum.

Kapının arkasına geçene kadar soğukkanlı, kendinden emin adamı oynuyorum, gergin ellerimi silkelerken kalp atışlarım göğsümden fırlıyor. Başımı beton duvara yaslayıp derin bir nefes alıyorum.

Benim Han'a ihtiyaç duyduğum kadar birine ihtiyaç duyduğunu bilmek acı verici.

Zaten geç kaldım.

Derme atma sınıfa girerken, büyük metal kapı çarparak kapandığında tüm gözler üzerime çevriliyor ve geç kaldığım yankılanıyor.

"Hoş geldiniz! İçeri buyurun!" Kısa kollu elbise gömleği giymiş ufak tefek bir adam bana hitap ediyor, kahverengi saçlarını yüzüne doğru savurmuş.

Bir çeşit inek kullanılmış araba satıcısına benziyor.

"Adın ne?" diye soruyor, gülümseme si hiç bozulmadan.

Sınıfta benimle birlikte olan insanları hızlıca gözden geçiriyorum. Çok geniş bir yaş aralığı var. Arkaya yakın yaşı bir adam, ne yakın benim yaşılarımda ya da daha geniş bir adam, hala hapiste gibi görünen ama burada bir korumayla birlikte olan kaba görünümlü kel bir adam, solumda muhtemelen bir milf olabilecek ateşli bir adam ve arada çok daha fazlası.

"Evlat," diyorum basitçe, oturacak bir yer buluyorum.

"ocuk mu?" diye soruyor, gülümseme si hâlâ yerinde. "Şey, bunu daha önce hiç duymamıştım. Memnun oldum Kid. Ben Dave."

Mavi plastik sandalyelerden birine otururken ona en sıkı dudaklı gülümseme mi veriyorum, şimdi kalemini dudaklarının arasına almış, beni aşığı yukarı szen milf seksi kıza bakıyorum.

"Herkes e hoş geldiniz," diye başıyor Dave. "Etrafta dolaşıp kendimizi gruba tanıtalım ve herkese neden burada olduğunu anlatalım."

Ciddi mi? Ciddi olamaz.

Dave önündeki adama başlamak için başıyla selam veriyor.

"Ben Victor. Sarhoş olup direğe çarptığım için buradayım."

Tanrım.

Yüzüm deforme olmuş olmalı çünkü şimdi başka bir kız bana ters ters bakıyor. "Oooh, ouch!" Dave boktan bir yarışma programı sunucusu gibi cevap veriyor. "Bahse girerim o sol küçük, iğrenç bir iz, ha?"

Bu bir tür şaka olmalı. Bu insanlar gerçek olamaz.

Vic, Dave'e "Direği görmeliydin," diye karşılık verir ve birlikte garip bir kahkaha atarlar.

Hapishanedeki kel adam konuşana kadar birkaç kişi daha etrafta dolaşır. "Mike," derinden gelen sert bir ses tonuyla adını söyler.

"Peki Mike, sen neden buradasın?" Dave, talk show sunucusu, sorar. Mike'ın kaşları düşer. "Çünkü olmak zorundayım," diye homurdanıyor.

Sınıfın önündeki çocuk gülmeye başlayınca Dave ona ters ters bakar.

"Pekâlâ evlat, adını biliyoruz ama hikâyeni bilmiyoruz. Bize neden burada olduğunu söyle," diyor bana.

İçimi çekiyorum, elimle enseme masaj yaparken herkesin bana dikilmiş gözlerine bakıyorum.

"Kendimi geliştirmek için buradayım. Seçimlerimin sonuçlarını öğrenmek için buradayım. Sadece öğrenmek için buradayım." Benden istediklerini düşündüğüm her şeyi söyledim. Dave'in yüzünde hayranlık ifadesi belirdi.

Sırıtarak başını sallarken kendi kendine "Fantastik," diye fısıldıyor. "Gerçekten fantastik."

Solumdaki seksi kız hafifçe kıkırdıyor, bir elini boynunda gezdiriyor, belli ki kasıtsız iğnelememi anlıyor. *Evet, kesinlikle sevişmek istiyor.*

Cep telefonum cebimde titrerken grubun etrafında dolaşıp tanışma faslını bitiriyoruz.

Bilinmeyen bir numaradan gelen bir mesaj görüyorum.

Dario ile iletişime geçin.

Yutkunuyorum, mesaja bakıyorum. Onlarla işimin bittiğini sanmıştım. Onlara bağlantıyı verdim, birlikte çalışmaya başlayacaklarını ve benim de Silas gibi dışarıda kalacağımı umuyordum. Bazı insanlar sadece meşhur düğümü atmak için iyidir. Daha fazlasını beklemiyordum.

Tekrar titreştiğinde, bu DUI sınıfının uyuşturucu anlaşmaları yapmak için en iyi yer olmadığını varsayarak cebime sokmaya gidiyorum. Gözlerimi devirerek mesajı açmaya gittim. Mesaj açılıyor ve hiç de hayal ettiğim gibi değil.

Han'dan.

Bana dudaklarının resmini gönderdi. Aralarında sakızlı bir solucanla. Emiyordum.

Dudaklarım ilk önce onun üzerindeydi.

İnanamayarak kendi kendime kıkırdıyorum. Kafayı mı yemişti? İkinci el araba talk show'u sunucusu Dave'in yakınında ereksiyon olduğumu biliyor mu?!

Okudum ve tekrar tekrar okudum. Benimle flört mü ediyordu? Tam da bu nedenle kısa mesajlardan nefret ediyorum. Karşımdayken onu ve düşüncelerini zar zor deşifre edebiliyorum ama bu cinsel içerikli mesaj? Bu konuda ne durumda olduğunu bilmiyorum ama şimdi bilmem gerek.

Çocuk: Benimle flört mü ediyorsun?

Mesajı gönderiyorum, kendimle gurur duyuyorum, birkaç saniye sonra tekrar titreşiyor.

Han: Bilmiyorum, değil mi?

Gördün mü, bu flört mü? Espri yapıyormuşsun gibi hissediyorum. Benimle mesaj yoluyla flört et, Han. Senin titreşimini dijital dünyada hissetmeliyim.

Han: O da öyle dedi.

Han'ın benimle flört ettiği bir dünyadaki bir çocuk gibi gülümsüyorum.

Evet, hissediyorum.

Han: O da öyle dedi.

Hissetmeni istiyorum. Çok zor oluyor, biliyorsun, özellikle senin etrafında.

Tanrım, sarhoş sınıfında seks yapıyorum.

Han: Güven bana, ne kadar zor olduğunu biliyorum.

Han'a bana neler yaptığını göstermek için Dave'in önünde tam anlamıyla sikimi çıkarmanın eşiğindeyim ama... bu yanlış olur. Aramızdaki bu mesajlaşma olayı bile yanlış. Bu çok kolay çünkü ben doğuştan flörtöz bir adamım ve o da çok esprili. Ama aramızdaki şeyin sadece bu olmasını istemiyorum. Buna düşmek çok kolay çünkü vücudum Han için çılgık atıyor, tıpkı onun benim için yaptığı gibi. Ama ben onun zihninin benim için çılgık atmasını istiyorum. Bana sadece seksin dokunamayacağı şekillerde ihtiyaç duymasını istiyorum.

Çocuk: Bana bir soru cevapla... ve dürüst ol.

Hayır, sütyen giymiyorum.

Bu mesaj karşısında parmak eklemlerimi ısırdım ve kafamı kaldırdığımda milfin bana sırttığını gördüm. Sakinleşmem lazım. Tüm bu flört olayı düşündüğümde daha zormuş.

Çocuk: Ciddiyim. Sadece bir şeyi bilmek istiyorum ve fikriniz ne olursa olsun cevabınızda gerçekten dürüst olmanızı istiyorum.

Ne bilmek istiyorsun, Kai?

Bana gözlerini devirdiğini duyabiliyorum. Ama sorun değil. Buna değer. Onun zihninin içini görmek istiyorum ve bu soru tam da bunu yapmamı sağlayacak.

Çocuk: Hayata anlam katan nedir?

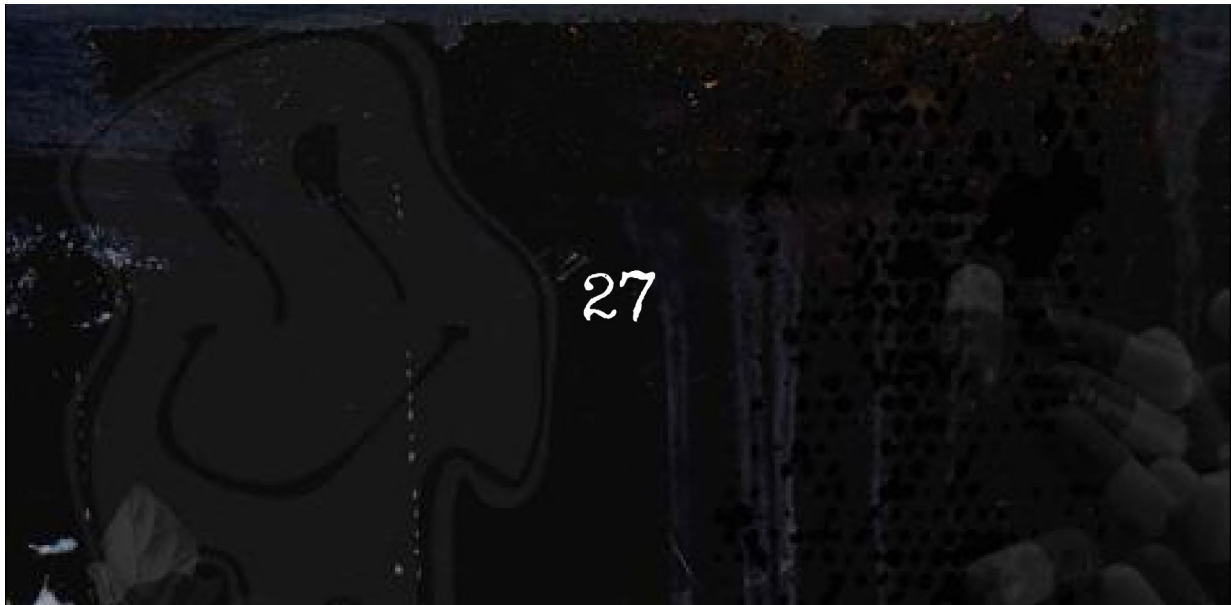
Elim telefonuma sıkıca sarılmış halde bekliyorum. Yanıt gelmiyor. Dave uyuşturucu ve alkolün uzun süre boyunca vücut üzerindeki etkilerinden bahsederken bekliyorum. Telefonuma tekrar bakıyorum... hiçbir şey yok.

Ona böyle kişisel, felsefi bir soru göndermemeliydim. Gerçekten cevap vereceğini düşünecek kadar aptalım. Hafif flörtleşmeler ve eğlencelerle geri dönmeye çalışıyordum, sonra ona bu duygusal bombayı bıraktım ve cevap vermesini mi bekliyorum? Ne kadar aptalım?

Telefon elimde titriyor. Bu his avucumdan koluma, doğrudan onun için çılgınca çarpan kalbime yayılıyor.

Han: Onu bitiren aynı şey. Aşk.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

T Burada yaşamamanın en güzel yanı bu muhteşem, rahat ve pahalı yatak. Hawke ve Cole boş odayı döşediler. En kötü kısmı Burada yaşamak, burada kalmak için vazgeçmiş gibi görüldüğüm kişisel mahremiyettir.

"Kalk," diyor Hawke, yorganı bedenimden tamamen çekerek, anında ürpermeme neden oluyor.

Yorganı odamda yere sererken gömleksiz vücudum açıkta, dövme kollar sıcaklığı içeride tutmak için hiçbir şey yapmıyor.

"Siktir git dostum," diye inliyorum göğsümü tutarak.

"Pastırma kaplı eşofman mı giyiyorsun?" Hawke sorar, ses tonu tamamen aşağılayıcıdır.

Kevin adını verdiğim sırttan domuzlarla el ele tutuşmuş, dans eden pastırma dilimleriyle kaplı pijama pantolonuma bakarken bir gözümü açıp diğerini sıkıca kısıyorum. Yeterince uzun düşünürseniz gerçekten oldukça ürkütücüdürler.

"Bunlar benim Kevin Bacon pantolonlarım," diye cevap veriyorum, ses tonuyla alay ederek. Başını iki yana sallıyor.

"Ayağa kalk. Kaslarına ihtiyacım var."

Saçlarımı karıştırarak ayağa fırladım. "Yeni edindiğim erkek etine duyduğum bu arzuya şaşırdığımı söylemek isterdim ama gerçekten bunu bekliyordum."

"Fazladan yardıma ihtiyacım var, kendine çok fazla güvenme çöp adam."

Kalkıp duşa girmeden önce onun kaba sözleriyle bir kez daha alay ediyorum.

Bir ele ihtiyacı olduğu ortaya çıktı. Otuz el daha iyi olurdu. Hawke'ın kiraladığı büyük bir U-Haul kamyonetle, yeni evlerden birini döşemek üzere kıyıdaki bazı pahalı mobilya mağazalarından alışveriş yapmak üzere yola çıktık.

Bekliyorum, gülünç derecede pahalı bir kanepede arkama yaslanıp ayaklarımı önümdeki sehpanın üzerine koyuyorum. Kırklı yaşlarında, kalem etekli ve takım elbiseli bir kadın yanımdan geçip gidiyor, bana kaşlarını çatarak bakıyor, ayaklarımı mobilyanın üzerine koyuyor ya da belki de tüm yıpranmış görüntümü inceliyor, sonra da imalı bir şekilde boğazını temizliyor.

"Tanrı seni korusun." Onu kızdıracağından emin olduğum o sevimsiz sırıtışımla gülümsedim.

Oflayıp pufluyor ve showroom katında yargılayacağı bir sonraki müşteriye doğru koşturuyor.

Aptal Tammy günümü mahvedemez.

Hawke masada bazı evrakları imzalamayı bitirirken, benimle birlikte süslü kanepede arkasına yaslanarak bana katılıyor.

"Size bir soru sorabilir miyim?" Twatty Tammy'nin etrafta dolaşmasını izleyerek söylüyorum.

"Ateş et."

"Neden teslim etmeleri için fazladan ödeme yapmadınız?" Gülüyor, belli ki bu soruyu beklemiyordu.

"Çünkü kendi başıma yapabilirim. Yapabileceğim bir şey için neden fazladan para ödeyeyim ki?"

Hawke ile her zaman bir erkek olmak ve para biriktirirken mali açıdan sorumlu olmakla ilgilidir.

"Bunu tek başına yapamazsın. Bana ihtiyacın var," diye homurdanıyorum. "Daha çok değil, daha akıllıca çalışmak diye bir şey duydun mu hiç?"

"Kardeşim, kaltaklığı bırak," diyor derin, karamsar ses tonuyla. "Hafif bir egzersiz sana iyi gelecektir."

"Bunu vücut geliştiren Bob the Builder söylüyor," diye homurdanıyorum.

"Derslerin bu hafta mı başlıyor?" diye sorarak konuyu değiştiriyor.

Başımı sallıyorum, yüzümü ona dönmek için başımı kanepenin arkasına yaslıyorum. "Bu iyi bir şey." Güven verici bir şekilde başımı sallıyor. "Senin için iyi olacak."

"Gerçekten mi?" Gözlerimi devirerek tekrar inliyorum.

"Evet, gerçekten," diyor biraz da tavırlı bir şekilde. "Dinle, sana gerçekten değer veriyorum," diye başlıyor, sesi yumuşuyor. "Başarılı olduğunu görmek istiyorum, ama kesinlikle sana bir baba figürü olmaya çalışmıyorum ya da öyle görünebilir."

"Güzel, başka bir taneye ihtiyacımız yok. Benimki yeterince boktan." "Evet, öyle," diye kabul ediyor, yüzünde acı dolu bir ifade belirliyor.

Hawke her şeye şahit oldu. Babam bir pislikti. Devletin beni geçindirmesi için verdiği parayla geçinen bir alkolikti. Yalancıydı, dolandırıcıydı, sarhoştı, viski tam kıvamına geldiğinde oğluna hayat dersleri vermekten çekinmeyen bir pislikti.

"Değersiz bok parçası," diye yorum yapıyorum nefesimin altında, kotumdaki deliği karıştırırken.

Hawke yanımda sessizce oturuyor, muhtemelen bir haftalığına babasında kalmaya geldiğim zamanı hatırlıyor, benimkinde sırtım ve göğsümdeki morluklarla uyumlu güzel bir morluk vardı. Onların evinde kendimi hep

güvende hissedirdim. Babası ona çok benziyordu. Hawke'dan daha küçük

Ama sert bir dış görünüşü ve altın gibi bir kalbi vardı. Hawke, her ne kadar kısa sürmüş olsa da, onu hayatında bu kadar uzun süre tuttuğu için şanslıydı. O adamdan öğrendiği dersler, en çok ihtiyaç duyduğu anda hayatına girecekti. Dürüst olmak gerekirse, onu hep biraz kıskanmışımdır.

"Sen baban değilsin," diyor sonunda sessizliği bozarak.

Dudaklarıma bir gülümseme yayılmadan önce bu ifadeyle alay ediyorum. "Biliyorum." Yüzünü bana dönüyor, gözlerindeki ciddiyet beni derinden etkiliyor.

"Kai," diye nefes alıyor, aynı bakış içimi parçalıyor. "Sen ona hiç benzemiyorsun," diye tekrarlıyor.

"Bunun için Tanrı'ya şükürler olsun, değil mi?" Gülüyorum.

Benimle birlikte gülmüyor. Gözlerimi deviriyorum ve tekrar ona bakıyorum, sessizce benim bakmamı bekliyor.

"Sen o değilsin," diyor tekrar, gözlerindeki bakış sonunda beni yıkıyor. Çenemi sıkarken gülümsemem kayboluyor. Canım acıyor. "Asla o olamayacaksın."

Boğazımda yumru gibi hissettiğim şeyi yutuyorum. Hawke sahip olduğum en iyi arkadaş ve burada olduğum her gün düşündüğümü bildiği düşünceleri öldürerek bunu kanıtlıyor. Ondan nefret etsem bile kendimi o korkunç adamla kıyasladığımı biliyor. Aynı genlere sahip olduğunuzu bilince kıyaslamamak zor. Ona hiç benzemediğimi düşünmek istiyorum ama onun iğrenç özelliklerinin en kötü anlarımda ortaya çıktığını görüyorum.

"Harika şeyler yapmak için gerçek bir şansın var," diyor sonunda. "Umarım doğru yolda kalırsın."

Hem iş hem de evle ilgili olarak pek ortalıkta olmadığımı biliyor. Normalde yaptığım gibi müfredat dışı işlerle uğraştığımı biliyor. Silas ve Dario ile olan ilişkilerimi bilmiyor.

Han'la aramızdaki sırları. Ancak o benim kim olduğumu herkesten daha iyi biliyor. Bu onun bana uyarısı. Arkadaşı için yalvarışı.

"Beni buraya gerçekten bunun için mi getirdin? Duygusal kanka konuşmaları için mi?" "Gerçekten kollarına ihtiyacım olduğunu mu düşündün?"

"Ha," diye alay ettim. "Seni pislik."

"Kiddie the Titty'den bu yana çok yol kat ettin," diyor açıkça, başını sallayarak.

"Dostum..." Bu cüret karşısında inledim.

"Sadece söylüyorum." Ellerini havaya kaldırıp gülüyor. "Eğer araya girip seni okul otobüsündeki dayaktan kurtarmasaydım, kim bilir Kiddie the Titty bugün nerede olurdu? Muhtemelen hâlâ koltuğun altında kıvrılmış olurdu."

"Kendimi zekam ve çekici yöntemlerimle kurtardım. Sakın bundan kendine pay çıkarmaya kalkma," diye azarlıyorum onu ve gülmekten kanepeye devrilene kadar itiyorum. "Ayrıca, bu günlerde onları emen kişi Kiddie the Titty."

Bana kafasını sallıyor. "Hala Johanna ile mi takılıyorsun?"

Bu isim bana bir şey yapıyor. Göğsümün içindeki cam balona bir taş gönderiyor. Bu konunun gündeme geleceğini biliyordum. Odamda ya da evin içinde bizi duymamış değil. Ama dünkü küçük mesajlaşmamızdan beri ondan haber alamadım, bir daha ne zaman alacağımı da bilmiyordum.

Konuşmayı derinleştirdim ve cevabı düşündüğümünden daha fazlasını kanıtladı. Aşk hayata anlam katarken aynı zamanda onu sona erdirir. Bunun ardındaki derinliği anlamak için bir psikoloji profesörü olmaya gerek yoktu. Bir şeye ihtiyaç duymakla onu mahvetmesinden korkmak arasında sıkışıp kalmıştı.

"Ah, birazcık."

Başını eğip kaşlarını kaldırıyor.

"Evet, bilmiyorum... Son zamanlarda çok meşgul..." İlgisiz bir şekilde cevap vermeye çalışıyorum.

"Demek seni yine terk etti," diyor açık açık. Gözlerimi yavaşça kırpıştırarak ona bakıyorum.

Omuz silkiyor, sanki seni uyarmıştım kardeşim der gibi empatiyle bana bakıyor. Ama mesele şu ki, artık benim için öyle değil. Olanlar beni hayal kırıklığına uğratmadı çünkü şimdi her zamankinden daha iyi anlıyorum.

"Cole hâlâ Han'la olanlar hakkında konuşmaya çalışıyor mu?" Bunun hassas bir konu olduğunu bildiğim için sorarken irkiliyorum. "Anneleri ile olan durum gibi mi?"

"Hayır. Cole Johanna'yı bulduktan sonra aylarca onu danışmana götürmeye çalıştı ama herkes beklenmedik bir ölümü aynı şekilde karşılayamaz."

"Beklenmedik ölüm mü?"

"Evet, garip bir kaza gibi."

Garip bir kaza mı? İntihar tuhaf bir kaza değildir. Hikayesi her neyse doğru olamaz.

"Evet, yani, ne olduğunu duymadın mı?"

Bildiğim bilgileri saklıyorum ve söyleyeceklerini duymak için aptal oynuyorum.

"Uh, hayır. Yani, nereden bilebilirim ki?"

"Sanırım garip bir nedenden dolayı sana gerçekten güvenebileceğini düşündüm." İç çekerek başını sallıyor. "Banyoyu temizlerken ayağı kaydı, havlu askılarına takıldı. Yapayalnızdı."

Yüzüm şaşkınlıktan bozuluyor, neyse ki bu benim için aynı zamanda endişe gibi görünüyor. Bunların hiçbirisi kulağa doğru gelmiyor. Şaka mı yapıyor? Bu iğrenç bir

Şaka gibi. Bunun bir kaza olma ihtimali yok. Buna gerçekten inanmalarına imkan yok.

"Berbat bir durum. Boğazını tırmalıyordu, kendini kurtarmaya çalışıyordu ve her şeyi yapıyordu, zemin yüzünden ayağının altındaki çekişi sağlayamıyordu. Johanna onu bulduğunda artık çok geçti."

Bu çelişkili hikaye, Gerald'ın küçük kasaba dedikodularının geçerliliğini merak etmeme neden oldu. Hawke ve Cole'un, yıkık dökük bir antika dükkanının eski sahibinden daha iyi bildiklerini varsayıyorum. Ayrıca, Han'ın yardım etmeden annesinin kendini asmasını izlemesine imkan yok, değil mi?

"Cole bunu Jo'dan daha iyi atlatmış görünüyor. Jo daha sonra delirdi, uyuşturucuya başladı, etrafta çok fazla düzüşmeye başladı. Diğer korkunç şeylerin yanı sıra Bran'i aldatırken yakaladığı zaman da aynıydı. O kadar kısa sürede o kadar çok şey oldu ki, kendini kaybetti."

Beynim anlamaya çalışıyor, ancak tüm çelişkili hikayeler her şeyi sorgulamama neden oluyor.

"Cole'a göre o zamandan beri eskisi gibi değil. Cole'a onun üzerine fazla gitmemesini, herkesin ölümle farklı şekillerde başa çıkabileceğini söyledim ama Johanna'yı bağımlılıkları yüzünden kaybetmekten o kadar endişe duyuyordu ki sonunda öfkesini ondan çıkardı ve bu da tabii ki Jo'yu daha da uzaklaştırdı. Yavaş yavaş ilişkilerini onarmaya çalışıyorlar ama bu kolay değil."

Derin bir iç geçirdim ve şişmiş yanaklarımdaki havayı üfledim. "Hiçbir fikrim yoktu."

"Bunu sana anlatmamalıyım. Bu onların hikâyesi, ama belki Han'ın seni neden uzaklaştırdığını anlamana yardımcı olur, yoluna devam etmeni sağlar." İşte burada y a n ı l ı y o r . Hayatıma d e v a m etmek istemiyorum. İlerlemek istiyorum. Onunla birlikte. Han'ın onu itmesinin gerçek sebebi hakkında hiçbir fikri yok.

aşk ve bağlantı. Asıl sebep, kendi kanından ve canından bile haberi olmayacak kadar derinlerde saklı bir sır olmalı. Han çok ağır, çok karanlık ve çok çarpık bir şeye tutunuyor. Kelimenin tam anlamıyla onu içten dışa doğru kemiriyor.

"Her neyse, bu hafta sonu ne yapıyorsun?" Hawke beni düşüncelerimden tamamen kopararak soruyor.

"Uh, bilmiyorum. Muhtemelen bir partiye gidiyorum. Ya sen?" Omuz silkiyorum. Cevabımdan dolayı biraz hayal kırıklığına uğramış görünüyor.

"Doğrusu, erkek erkeğe bir gece geçirmek isteyip istemediğini soracaktım. Belki onun yerine başka bir yerde bir şeyler içeriz."

Kendimden geçene kadar parti yapmamı, çılgın haplar içmemi ya da eve dönmeye çalışırken hayatım buna bağlıymış gibi kokain çekmemi istemediğini anlıyorum ama benim için mesele bu bile değil. Han orada olacak.

"Demek Cole bu hafta sonu seni serbest bırakıyor, ha?"

"Ha, hadi dostum." Omzuyla beni itti. "Onun tasmalı olmayı seven biri olduğunu çok iyi biliyorsun."

"Cole'un erotik düşünceleriyle beni daha fazla kışkırtma. Aletimin bunu kaldırabileceğini sanmıyorum," diyorum yüzümü dik tutarak ve ellerimi onun önünde kaldırarak. "Ellerim nasırlı."

Yüzü bozuluyor, et dövüşü şakamı anlıyor. Bakışları içimi kemiriyor ve biliyorum ki beni bu süslü yastıklardan biriyle yüzüm mosmor olana kadar boğmayı hayal ediyor.

"Ama bu hafta sonu," diyor, ses tonunu ve tavrını tamamen değiştirerek. "Sen ve ben. Hadi yapalım."

Düşünebildiğim tek şey Hawke'u Bran'ın yerinde Han'la buluşmak için nasıl ikna edeceğim. Eninde sonunda onu oraya gitmeye ikna edebilirim ya da bunu yapacak kadar sarhoş edebilirim. Bundan eminim.

"Siktir et. Ben de varım."

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

I Eğer bir kadın sana kızgınsa, bunu anlayacaksın.

Oturma odasında garip bir şekilde oturmuş, Cole'un evin içinde dolaşmasını izliyordum. agresif bir şekilde temizlik yapıyor. Bulaşıkları lavaboya atıyor, korkunç bir ses çıkarıyor, tezgahları terleyene kadar fırçalıyor ve kendi kendine kapanmış gibi görünen çöp kutusunu tekmeliyor.

Hawke dar kot pantolonu ve şık sweatshirt'üyle yatak odasından çıkıyor, duştan yeni çıkmış saçları hafif nemli, kanepede bana yaklaşıyor.

Ona kaşlarımı kaldırarak sessizce "Bunu görüyor musun kardeşim?" diyorum.

İç geçiriyor, elini saçlarında gezdiriyor ve endişeli bir bakışla ona bakıyor.

"Bana bir dakika ver, onunla hemen konuşacağım," diyor usulca ve anahtarları bana uzatıyor.

Ona bir kez baktım ve çoktan ona ters ters bakmaya başlamıştı. Hawke'ın gerçekten yanlış bir şey yaptığını düşünemiyorum. Adam tam anlamıyla iyi bir sahibine ihtiyacı olan kayıp bir köpek yavrusu gibi ona takıntılı. Oh, nasıl bağdaştırabilirim.

Yirmi dakika oldu ve küçük kavgalarının erkeklerin gecesini raydan çıkaracağını düşünmeye başlamıştım ki aniden onun gölgeli figürünün evden çıktığını gördüm. Arabaya yaklaşıyor, sürücü koltuğuna atlıyor ve boktan bir sırtışla bana dönüyor.

Yüzünü incelerken gözlerim kısılıyor. "İyi misiniz, değil misiniz?"

"Aynen öyle." Sırıttıyor, arabayı geri geri sürmeden önce eve bakıyor. Kaşlarımı kaldırıp sessizce daha fazla açıklama bekliyorum. Sonunda bana bakıyor ve kıkırdıyor.

"Bu da neydi böyle?"

"Cole üzgündü çünkü beni başka bir kızla sevişirken yakaladı." "Ne?" Homurdanıyorum.

Tamam, kardeşim olduğunu biliyorum ama bu ne lan? Bu ne cüret! Onun için kıcını tekmelemek üzereyim.

"Hayır, hayır, hayır... benimle ilk tanıştığı zaman." Kıkırdıyor. "Bu hatunun içine girmiştin, yeni çıkmıştın. Cole her şeyi tekrarlıyordu. Babamın evinde yaşarken onu nasıl becerdiğimi hatırlıyordu."

"Yani kıskandı. Geçmişteki şeyler yüzünden mi? Siz birlikte olmadan önce olan şeyler gibi mi?"

"Evet, o küçük, alıngan bir şey."

"Bu kulağa çılgınca geliyor," diyorum yüzümü buruşturarak.

"Evet, zaman zaman biraz kıskanıyor. Yine de buna bayılıyorum." Ben onu izlerken yüzümü buruşturmaya devam ederken kendi kendine gülümsüyor. Sonunda dönüp bana bakıyor ve "Aslında sadece seni arabada bekletmek için bir sebep arıyordu, böylece beni sikip atabilecekti" diyor.

Balgamla öksürüyorum. "Pardon?!"

"Bu gece ondan başka kimseyi düşünmeyeyim diye beni tüketmek istedi." "Tanrım, Cole," diye fısıldıyorum kendi kendime, ona baktığı için ne kadar deli olduğunu düşünerek çok aklı başında. "O inanılmaz biri."

"Biliyorum, değil mi?" diye kendi kendine gülümsüyor araba sürerken. "Karına bunu yapmalısın."

Dudağındaki yüzükle oynarken bana bakıyor, gözleri birden yumuşuyor.

"Bekle," diyorum, onu inceleyerek. "Bu gece bununla mı ilgili?"

"Evet, sanırım şimdi her zamankinden daha iyi." Dudaklarını yalıyor ve bana gülümsüyor, sırtışı yüzüne yayılıyor, gözleri heyecanla parlıyor. "Ona evlenme teklif edeceğim. Yüzüğü ve her şeyi aldım."

"Aww lanet olsun," diyorum, çemkirerek. "Tebrikler dostum. Bu inanılmaz."

"Teşekkürler, Kid." Bana içten bir sırtış attı. "Sağdıcım olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Burnumdaki bir sızı gözlerimin köşesine doğru ilerliyor. Yutkunarak uzaklaştırıyorum. "Onur duydum."

Bran'ın sahil evinin aşağısındaki barda içki içiyoruz. Partiye ne kadar yakın olduğumuzun biraz fazla farkındayım. Büyük haberi birkaç kadehle kutluyoruz, birkaç tur bardo oynuyoruz, ikimiz de eğilip karnımızı tutana kadar eski günlere gülüyoruz.

Bu adam benim en iyi arkadaşım. Buna hiç şüphe yok. Bana bir şans verdi, beni buraya getirdi çünkü bana inanıyor, her zaman inandı. Kiddie the Titty yalnız ve kurtarılmaya muhtaç olduğu için. Evet, bunu ona itiraf etmeyeceğim ama o beni kurtardı. Şimdi buğday çimi olduğumu düşünüyorsanız, beni bir de o zaman görmeliydiniz. Kürdan kafalı. Orada oturmuş, o her şeyi biriktirirken izliyordum.

Bir raunt daha ve kendi kendime gülümsüyorum. Onun gibi bir adam yanımda olduğu için gerçekten şanslıyım.

Herkes yapmaz.

Han'ı ve onun destek eksikliğini düşünüyorum. Sahip olduğu tek şey o. Bunu o yaptı. Ama bu onun için hissettiklerimi azaltmıyor. Kalbim tekrar ona yakın olmak için ağrıyor. Sid'e onu oraya getirdiğinden emin olmasını söyledim, onu götürecek güvenilir bir arkadaşa ihtiyacım var. Onu becermek istemediğini bildiğim biri, böylece onunla daha sonra buluşabilirim.

Hawke ve ben yeterince içtik. Muhtemelen kötü kararlar verecek kadar sarhoştur, değil mi?

"Bir partiye gitmek ister misin?" Bilardo çubuğumu yere bırakırken kaşlarımı oynatarak soruyorum.

Saatine bakıyor ve omuz silkiyor. "Siktir et, neden olmasın?"

Hawke bana ters ters bakarken Uber şoförü bizi Bran'in sahil evinin önünde bırakıyor.

"Gerçekten mi?" diyor, boş bir yüzle bana bakarak.

Sahildeki insan kalabalığına doğru ilerlerken omuz silkiyorum.

"Evlat! Hawke! N'aber çocuklar?!" Ateşin diğer tarafından tanıdık bir kızın bize seslendiğini duyuyorum.

Bu Brynn. Çok seksi görünüyor. Yırtık bir jean etekle kıvrımlarını vurgulayan küçük, sevimli bir bluz giymiş, bize doğru koşuyor, bana kocaman sarılıyor, sonra Hawke'la tokatlaşıyor. Çok tatlı bir kız, buna hiç şüphe yok ve erkeklerden biri gibi, rahat biri.

"İkinizi burada görebileceğimi sanmıyordum. Hadi, size biraz içki getirelim!"

Elimi tutuyor ve seksi bir sırıtışla beni arkasından arkadaş grubuna doğru çekiyor. Arkama bakıyorum ve Hawke'a bakıyorum. O da

Kaşlarını kaldırıp bana doğru bilmiş bir gülümsemeyle karşılık veriyor. Hâlâ ilgilendiği belli.

Birkaç bira dolduruyor, birini Hawke'a vermeden önce bana uzatıyor. Brynn ve ben sohbet ederken sörf dükkanından birkaç adam etrafımızda dönüp Hawke'ı selamlıyor.

"Evlat," diyor tereddüt etmeden önce. "Sadece geçen sefer takıldığımızda ne kadar sarhoş olduğum için özür dilemek istedim."

"Pshh, kızım, lütfen." Alay ediyorum. "Yapma bile. Sen iyisin."

Gülümsüyorum, sarılmak için onu yanıma çekiyorum, bu konuda içinde tuttuğu endişeyi hafifletiyorum. Zavallı kız gerçekten de sarhoş bir gece için onun hakkında daha az düşüneceğimi mi sanmıştı? Tabii ki hayır. Hepimiz zaman zaman kendimizi kaybederiz. Bunu herkesten daha iyi anlıyorum. Asla yargılamam. Seninle birlikte gülebilirim ama asla yargılamam.

"Çok iyisin." Bana sırtıyor, eli hala belimi tutuyor.

"Sen de o kadar kötü değilsin," diye cevap veriyorum, kolumu rahatça omuzlarına atarak biramdan bir yudum alıyorum.

Alt dudağını ısırarak, "Belki bir ara gidip biraz daha tavan aralarını keşfedebilir, bazı kalıntılar bulabiliriz," diye öneriyor.

Buraya son gelişimizde yaptığımız tavan arası keşfi aklıma geldikçe gülüyorum. İlk aşamayı zar zor geçtik çünkü yine Han'la ilgili düşüncelerim araya girdi.

"Yani... eğer tozla falan ilgileniyorsanız," diye ekliyor endişeyle.

Yine onu düşündüğümü, boşluğa bakıp nerede olabileceğini merak ettiğimi fark ediyorum. Düşüncelerimi kafamdan silkeleyip Çocuk moduna geri dönüyorum.

"Bende bir kalıntı var." Anlayacağını umarak cevap veriyorum. "Paha biçilemez de. Gerçekten türünün tek örneği."

Kıkırdıyor, yüzünün yan tarafını göğsüme bastırırken uzun bukleleriyle oynuyor.

"Bitmek bilmeyen penis şakalarıyla beni öldürüyorsun," diyor, dönüp bana bakarak. "Ahit Sandığı'nın var olup olmadığını bile merak etmeye başladım."

Indiana Jones şakası karşısında onu kendime daha sıkı sarıyorum. "Bu kemiği bulmak için bir arkeoloğa ihtiyacın yok."

"Dur," diye gülüyor.

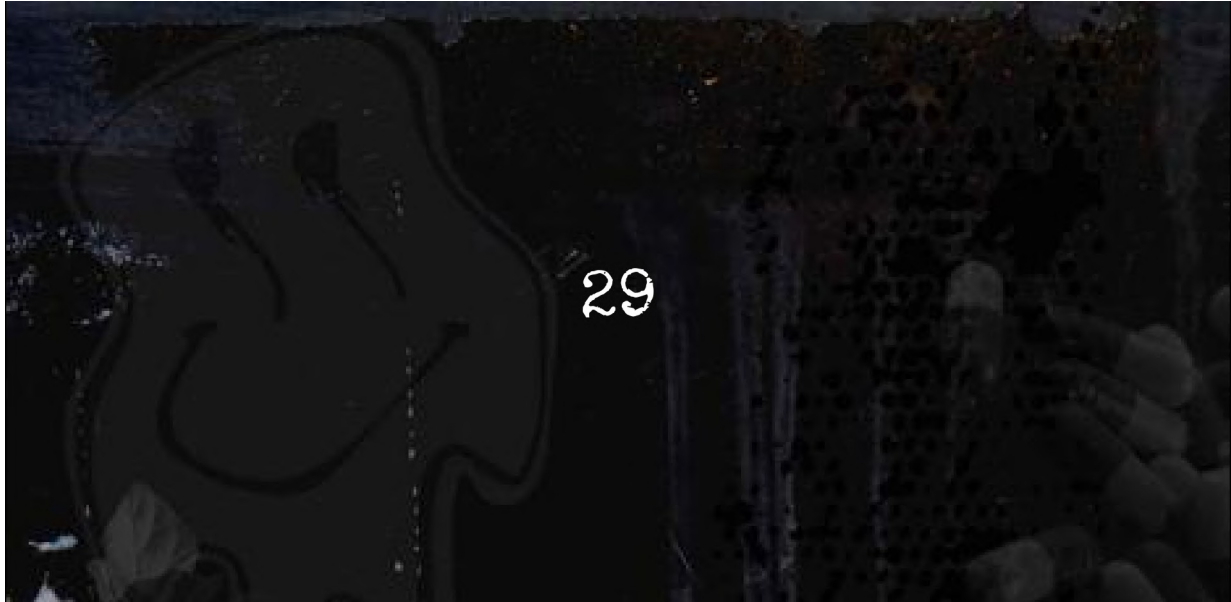
Bana bakıyor, gülümsüyor ve aramızda bir anlık sessizlik oluyor. Onu öpmemi istiyor. Gözlerinin bir dudaklarıma bir de arkama bakmasından anlıyorum, neredeyse beni kendisine doğru çekiyor. Pembe, parlak dudaklarına bakıyorum ve onları öpmeyi hayal ediyorum.

Çok tatlı bir kız. Çok da tatlı. Keşke Han için hissettiklerimin bir kısmını bile onun için hissedebilseydim. Ama hissedemiyorum. Söyledikleri doğru olmalı. Zehirlerimi seviyorum.

"Brynn, gel benimle bir atış yap."

Ses kalbimi durduruyor. Midem hemen düğümleniyor, tatlı ses beni transa sokuyor. Bu sesi her çağda, her galakside, her lanet boyutta tanıyabilirim.

Han.

OceanofPDF.com

T Başımı arkaya çevirdiğimde Han'ın arkamızda olduğunu gördüm. Kalbim karnıma doğru atarken, heyecan verici bir enerji uzuvlarım.

Brynn'in elleri hâlâ belimde, kolum da omuzlarına dolanmış durumda.

"Öyle mi?" Brynn teklif karşısında neredeyse kafası karışmış bir halde soruyor.

Şimdi ikimiz de ona bakıyoruz ama o sadece Brynn'e odaklanmış durumda. Gözlerim ikisi arasında gidip gelirken kaşlarımı kaldırıyorum.

"Şimdi," diye yineliyor Han, başını mutfığa doğru sallayarak.

Kıkırdayarak onaylıyor, Han'la aramızdaki gerginliğe aldırmadan elini benden çekip eve doğru yürürken onun elini tutuyor.

Sırtlarını dönmüş hallerini incelerken gözlerimi kısıyorum. Bunu gerçekten yaptı mı? Gerçekten Brynn'i üzerimden çekti mi? Bizi gerçekten öpüşmek üzereyken mi gördü? Asla kıskanmayan bir kızın kıskançlığını mı hissettim?

Han kafasını bana çeviriyor ve Brynn'le birlikte sürgülü cam kapıdan içeri girmeden önce az önce merak ettiğim her şeyin doğru olduğunu söyleyen şeytani bir sırıtışla bana bakıyor. Alt dudakımı ısırıyorum ve inanamayarak başımı sallıyorum.

"Jo'nun burada olduğunu gördün mü?" Hawke yanıma yaklaşarak soruyor. İkimiz de onları evin içine kadar takip ediyoruz.

"Bu hatunu her yerde görüyorum," diye yorum yapıyorum, bu cümlemin her bir parçasını bütünüyle hissederek.

İçeri girdiğimizde Han ve Brynn'i mutfak yanında fotoğraf çekerken görüyorum. Beklemediğim şey ise Silas'ın Bran ile bir köşede toplanmış olduğunu görmektir.

Mutfak masasının yanında onunla hararetli bir şekilde konuşuyor, Bran yere bakıp dinlerken ellerini sallıyor. İkisi de bakışlarını bana çevirmeden önce onunla yüzleşmek için dönüyor.

Kollarımı kavuşturuyorum, bakışlarına karşı başımı eğiyorum. Bu bakıştan aldığım his hoşuma gitmiyor. Neden birbirleriyle konuşuyorlar ve bana bakıyorlar?

Bu da bana Dario'yu aramam gerektiğini hatırlattı.

Hawke bir arkadaşıyla sohbet ederken kendimi duvara yaslıyorum. Bu adam herkesi tanıyor, yemin ederim. Başımı arkaya eğdiğimde Han'ı mutfakta buluyorum. Gözlerim ona takılmış, her hareketini izliyorum.

Kıçının hemen altında biten küçük siyah ve mor çiçekli elbisesiyle insanların arasında dolaşıyor. Dizlerinin hemen üzerinde duran siyah çorapları, odağımı o tonda küçük uyluğun etrafına sarılmış yılan dövmesine getiriyor. O siyah platform çizmeler, ona hayal ettiğim her şeyi yapan kenarı ve yüksekliği veriyor.

Kahretsin, o bacakların arasına tekrar girmeliyim.

Kelimenin tam anlamıyla onun ıslak, kadifemsi amının sikimin etrafına sıkıca sarılmış, o inerken etrafımda titreşen hissini hayal ediyorum. O çözülürken klitorisiyle oynuyorum, bu alet onun içinde boşalana kadar zıplıyorum. Bran'in gözlerini benimkilerin üzerinde gördüğümde hayal kurmayı hemen bırakıyorum. Bakışlarımı takip ederek Han'a kilitleniyor, kaşlarını çatarak ona doğru ilerliyor.

Bran sırtını yasladığı tezgâhın yanında ona yaklaşırken gözlerim onu takip ediyor. Gözleri boş bir ifadeyle ona bakıyor. Ona doğru eğiliyor ve başım duvardan yukarı kalkıyor. Elini kaldırıp iki parmağını yüzünün yanından geçirerek boynuna götürüyor. Yeni yaktığım sigaramdan hızlıca birkaç nefes çekiyorum, sinirlerimi yatıştırmaya çalışırken derin derin içime çekiyorum. Dumanı sağ tarafımdaki pencereden dışarı üflüyorum, gözlerimi onlardan hiç ayırmadan.

Bran'in parmaklarını hayatımda hiçbir şeyi incelemediğim kadar yakından izliyorum. Dudağımın kıvrıldığını ve nefes alışımın arttığını hissediyorum. Biraz daha düşerlerse kendimi kaybedeceğim. Oraya gidip lanet olası dişlerimle koparabilir ve çirkin, tiki suratına tükürebilirim. Şansına, kulağına bir şeyler fısıldamak için içeri doğru eğildiğinde köprücük kemiğinin hemen altında duruyorlar.

Tavana bakıp iç geçiriyor, sonra başını tekrar eğiyor ve gözleri benimkileri buluyor. Gözlerinin benimkilere bu kadar hızlı kilitlenmesinden, bunca zamandır nerede olduğumu bildiği hissine kapılıyorum. Yüz ifadesi beklediğim gibi değil. Adam onunla konuşurken kızgın görünüyor. Adam geri çekiliyor ve kızın yüzünde sahte bir gülümseme beliriyor. Kesinlikle onunla oynuyor. Ama ne için? Onun işine nasıl yarıyor?

Başıyla onaylıyor ve yavaşça ondan uzaklaşıyor, parmakları nihayet ayrılana kadar elini tutuyor. Anlamıyorum ve doğrusu

nefret ettiğimi söyledim.

Yere bakıyor ve yüzü bir an için düşüyor. Kısa bir an ama kolayca fark edebiliyorum. Muhtemelen ona takıntılı olduğum ve ifadesinin değiştiği saniyeyi bildiğim için.

Gözleri tekrar benimkilere kayıyor. Sonsuza dek sürecekmış gibi gelen bir süre boyunca odanın diğer ucundan birbirimize bakıyoruz. Arka planda müzik çalıyor, insanlar gülüyor, konuşuyor, içiyor. Etrafımızda çok şey oluyor ama yine de bakışlarımızda çok şey var. Özlem, anlayış, üzüntü, ihtiyaç.

Beni evden kovduğu sabahı, aşktan bahsedildiğinde gözlerinde beliren dehşeti düşünüyorum. Hayata anlam katan şeyin ne olduğu soruma verdiği cevabı düşünüyorum. "Onu bitiren şeyle aynı şey, aşk." Çok yakın, açılmaya çok yakın ama hala inkar ediyor. Ve yapamayacağı tek şey, beni içeri almayan kendisiyken beni engellemeye çalışmak.

Duvardan kalkıyorum, sigaramı yakındaki bir bardağa bırakıp yavaşça ona doğru ilerliyorum. Ben odayı geçerken gözlerimiz hiç ayrılmıyor. Yaklaştığımı görünce geriye doğru yürüyor, dolapların etrafından dolanarak ilerliyor. Koridorun duvarına sanki onu dünyaya bağlayan bir ipmiş ve etrafındaki yerçekimi kalkmış gibi tutunarak karanlığa doğru geri geri gidiyor ve sonunda bulabildiği ilk terk edilmiş odaya doğru koşmaya başlıyor.

Peşinden koşuyorum, tam kapıyı kapatacakken ayağımı kapıya sokarak süreci durduruyorum. Onu tesadüfen bulduğumuz çamaşır odasının kapısına yaslayarak zorla içeri giriyorum. Dudakları ayrılırken aynı anda sırtı çarpıyor. Hamlemi yapmamı beklerken gözleri tamamen açılıyor.

Üzerine eğilip, dışarıdaki okyanustan yansıyan ay ışığının yansıttığı o muhteşem sürüngen gözlerine bakıyorum. Kokusunu içime çekiyorum, bunu seviyorum

Çamaşır suyu, Lysol ve çamaşır deterjanının arasında bile yaydığı balın kokusunu alabiliyorum.

Parmaklarımı onun yanından sarkan elinin üzerinde gezdiriyorum, kolunun ortasına ulaşana kadar tüylerim diken diken oluyor. Parmaklarımı yavaşça küçük kaslı pazısının etrafına dolayarak onu sıkıca kavriyorum. Nefes alış verişi değişti. Göğsü eskisinden daha hızlı inip kalkıyor, ancak yüzünde herhangi bir ifade yok, sadece bakışlarını benden ayırmıyor.

Konuşmuyoruz bile. Konuşmamıza gerek yok. Ona ihtiyacım olduğunu biliyor ve başkasının bana sahip olmasını istemediğini açıkça belirtti. Peki bu bizi nereye götürüyor?

Kolumu kapıya dayıyorum, ona doğru eğilerek onu hapsediyorum, dudaklarımız neredeyse tadını alabileceğim kadar yakın.

"Benden kaçtın." Bariz olanı söylüyorum.

"Beni kovaladın," diye karşılık veriyor, sesi beni anında yatıştırıyor. "Seni yakaladım." Kendimden emin bir şekilde kaşlarımı kaldırıyorum.

"Kovadaki balıkları yakalamak zor değil," diyor, gözlerini benimkilere dikerek.

Bununla alay ediyorum.

"İyi misin?" Bran onu köşeye sıkıştırmışken gözlerindeki öfkeyi düşünerek kısık bir sesle soruyorum.

Soru kafasını karıştırmış gibi görünüyor. Hızla göz kırpmıyor, sonra dudaklarını yalıyor. "Ne kadar yüklü bir soru," diyor usulca, sonra bir gülümseme tüm yüzünü kaplıyor

Dudaklar.

"Han," diye fısıldıyorum, elim boynunun yumuşak tenine dokunmaya karşı koyamıyor.

Başparmağımı alt dudağında gezdiriyorum, tekrar gözlerine bakmadan önce ona bakıyorum. Onu rahatsız eden bir şey var. Burada olmasının bir sebebi var. Bu partiye kendi isteğiyle değil, zorunluluktan geldiğini açıkça belirtti, kovadaki balık göndermesi. Ama neden?

O sıkıntılı gözlere bakıyorum, parçaları birleştirmeye çalışıyorum. "Bu gece burada olacağımı mı düşündün? Bu yüzden mi geldin?"

"Ellerinin üzerinde olmasından hoşlanmıyorum," diye itiraf ediyor. "Bu beni daha önce hiç yaşamadığım kadar rahatsız ediyor."

İşte bu. Kıskanıyor. Belki de kibarca önerdikten sonra Brynn ve benim takılacağımızı düşündü. Ben daha partiye girmeden beni aramaya başladı.

"Onun ellerinin üzerinde olmasından hoşlanmıyorum," diye karşılık veriyorum, Bran'in mutfakta yüzüne değen parmaklarını hatırlayarak.

İç geçiriyor, etrafıma bakıyor. "Bu farklı. Bran hakkında ne hissettiğimi biliyorsun."

Kaşlarımı çatıyorum.

"Karmaşık bir durum," diye açıklıyor.

"Brynn benden hoşlanıyor. Bunu açıkça belirtti. Onun için karmaşık bir durum değil."

Bana kaşlarını çatıyor. Ama siktir et, beni iten o. Bu düşünce beni kızdırıyor. Eğer beni sahiplenmeyecekse, o zaman geri çekilmeli. Hem pastasını alıp hem de yiyemez.

"Onu istediğim zaman becerebilirim," diyorum ses tonumda bir ısırıkla. Öne doğru eğilerek kulağına fısıldıyorum. "Ve dahası, onunla seksten çok daha fazlası olabilir."

Bana doğru bakarken çenesi hafifçe bir o yana bir bu yana kayıyor.

"Neden bunu resmileştirmiyorsun? Bran'i siktir et. İşe geri dönmek için fırsat kolladığını biliyorsun. Ona bir amcık ver ki karşılığında ondan ne istiyorsan alabilesin," diyorum suratıma bir yumruk yemeden önce.

Bana tokat attı. Sertçe. Elim yanan etin acısının üzerinde gezinirken ağzım açık kalıyor. Bir boğa gibi öfkeleniyor, alevlenmiş burun deliklerinden sertçe nefes alıyor. Onu çok zorladım.

Ama ben sadistim. Buna bayılıyorum.

Küçük psikopatıma bakarken yüzümde şeytani bir sırıtış beliriyor.

"Hiç vazgeçmiyorsun, değil mi?" diye soruyor dilinde zehirle, gözleri dudaklarıma kayıyor. "Sen bir pislüksin. Orada bana nasıl baktığını herkes gördü."

Tekrar ona dönmeden önce tavana bakarak alay ediyorum. "Nasıl görünüyordum?"

"Bir sapık gibi," diye itiraf ediyor yüzünü ekşitmeden. "Bazı insanlar bunu gerçekten tuhaf bulabilir. Hatta tüyler ürpertici."

"İyi ki bazı insanlar gibi değilsin," diye fısıldıyorum, eğilip burnumu yanağında ve çenesinde gezdiriyorum. "Bu boku seviyorsun. Yoğunluğu. Seni tahrik ediyor."

"Öyle değil," diye acele ediyor.

İnkar. Hâlâ oyun oynamak istiyor mu? Ben de oyun oynayabilirim.

"Hayır mı?" Elimi bacaklarının arasındaki boşluğa götürerek soruyorum. "Bana bu küçük elbiseyi bu gece elimin buraya kayacağını bilerek giymediğini mi söylüyorsun?" Parmaklarımla kalçasının iç kısmında gezinirken yutkunuyor.

"Bunu kesinlikle senin için giymedim."

Sert kız rolünü oynuyor ama ses tonundaki değişikliği şimdiden duyabiliyorum.

Daha yumuşak, daha az sert.

"Ah, anlıyorum. Bran o zaman," diye başımı salladım, kıskandığımı hissederek. "Belki de seni sikip Bran'a geri vermeliyim, kullanılmış ve ıslak bir şekilde. Ona benim artıklarımı vermeliyim, çünkü bundan tek istediğin seks."

Hızla sikimi eline alıyor, uzun tırnaklarıyla kot pantolonumun üzerinden kabaca pençeliyor, büyüyen sikime karşı hafif bir acı hissiyle nefesimi emmeme neden oluyor.

Ona doğru eğilip kapıya doğru sıkıca bastırıyorum. Kulağını bulup kabuğunu yaladıktan sonra fısıldıyorum: "Seninle işim bittiğinde Brynn'i eve götüreceğim. Ondan bir kız arkadaş yapacağım."

"O gevşek ağzını ne zaman kapatacağını bilmiyorsun, değil mi?" Hala sikimi kavırıyor.

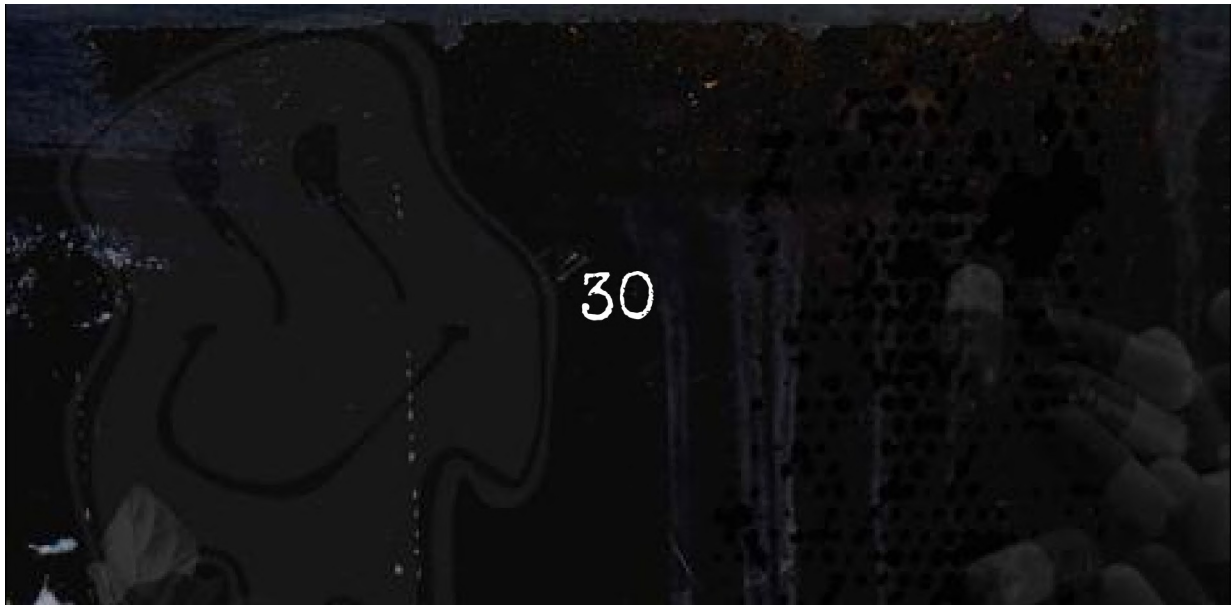
Cinsel gerilim o kadar yoğun ki ikimiz de zor nefes alıyoruz.

"Kullan o zaman," diye alay ediyorum onunla, parmaklarımı kalçalarının arasına sokarak.

Parmaklarımı külotunun üzerinde gezdiriyorum, ıslaklığın biriktiğini hissediyorum. Bu keşif karşısında kaşlarımı kaldırıyorum, ardından muzip bir sırıtış geliyor. *Saçmalık, beğenmedin.*

Sözleriyle ve ifade eksikliğiyle bana istediği kadar yalan söyleyebilir ama bu beden gerçeklerden başka bir şey bilmiyor.

Ve hepsini ortaya çıkarmak üzereyim.

OceanofPDF.com

We stand Orada, bakıyor tehlikeli bir şekilde içine bir Bir başkası, Cesur, cazip, Bekliyorum. Bilmek o biz her ikisi de olsun yanmış gelen ateşli küçük ağızlarımızdan ne çıkarsa çıksın.

"Sana bir soru sormama izin ver Han," diye başlıyorum, dudaklarımız onun nefesinin benimkine değme hızını hissedebileceğim kadar yakın. "Bunun için beni kaybetmeye değer mi?"

Cevap veremeden, elim hala ağrıyan merkezini avuçlarken, iç çamaşırını kenara çekiyorum, parmağımı ıslak yarığında gezdiriyorum ve o cevap vermeden önce içine itiyorum. Nefes nefese kalıyor ve başını kapıya yaslıyor. Sıcaklığına bir parmak daha eklerken ona bakıyorum. Uzun parmaklarıma karşı çok kaygan ve yumuşak. Onları içeri kaydırıyorum, sonra dışarı çıkarıyorum, yavaşça onu tekrar doldurmadan önce başparmağımla klitorisini ovuyorum.

"Çünkü konuşmaya başlamazsan" -parmaklarımı külotundan çıkarıyorum, parmaklarımı ağızına götürüyorum, tahrikini dolgun, ayırık dudaklarına sürüyorum- "sana söz veriyorum yürüyeceğim."

Bana bakıyor; ıslak dudakları bana olan ihtiyacının gerçekliğiyle parlıyor. Öne doğru eğilip alt dudağını yaladıktan sonra ağzıma alıp ısıyorum. İnleyerek boynumun arkasını kavırıyor, parmakları oradaki saçları pençeleyerek beni içine çekiyor. Dillerimiz birbirine değerken tatlı tadı aramızda dolaşıyor.

Asla yürüyemem. Dizlerimin bağı çözülürken olmaz. Ona ihtiyaç duymanın ötesindeyim. İhtiyaç için yeni bir kelimeye ihtiyacım var. Nefes almak için bile onun varlığına ihtiyacım var. O benim varlığım için bir zorunluluk. Bu kadar basit ve aynı zamanda bu kadar karmaşık.

Nefes alarak dudaklarımdan geri çekiliyor. Başı dönüyormuş gibi gözlerini kırıştırıyor ve beni düzgün bir şekilde reddedebilmek için zihninin berrak olması gerekiyor.

"Bir daha benimle onun hakkında konuşma," diyor kızgın gözleri bana dik dik bakarak. "Bunu düşünmek bile istemiyorum. Orospunun tekini keseceğim."

Onun bu kıskanç yönünü seviyorum. Aramızdaki şeylerin kızışmasına asla izin vermeyeceğimi bilmeden Brynn'i benden çekme ihtiyacı. Ona benden uzaklaşmasını, ellerini çekmesini, sadece bir atış yapmasını söylemesini izlemek çok seksiydi.

"Benden başka biriyle olmamı istediğini sanıyordum," diyorum, öpücüklerimi boynunda gezdiriyor, arada bir durup yumuşak yüzeyini kabaca emiyorum.

"Unutuyorsun, başka kimse seninle başa çıkamaz," diye tıslıyor ben ısırırken. "Ah, siktir. Bunu tekrar yap."

Aletim kotumun sert kumaşına öyle sert bastırıyor ki. Sadece kalçasının sürtünmesinden bile boşalabilirim, bana böyle daha fazlası için yalvardığını duyuyorum.

"Sadece hepsini denemeliyim, yapabilecek olanları bulmalıyım," diye alay ediyorum.

Ellerini göğsüme koyarak beni geri itiyor, ama ben onun bu girişimini omuz silkerek savuşturuyorum ve bir elimle bileklerini kavrayıp aramızda tutuyorum. Omzunu ısıriyorum, parmaklarım tekrar içine giriyor ve konuştuğu için onu ödüllendiriyorum.

"Aferin kızıma," diye fısıldıyorum tenine karşı, yavaşça klitorisini okşuyorum. "Kıskandığını itiraf etmen hoşuma gidiyor."

"Bu çok aşağılayıcı," diyor iniltisinin arasından, kalçalarını döndürerek parmaklarımla buluşuyor ve onları havada beceriyor. "Ayrıca, ben iyi bir kız değilim."

"Hayır mı?" Başımı boynunun kıvrımından kaldırıp onunla yüzleşmek için soruyorum, saçlarım alnıma dağınık bir şekilde dökülüyor.

"Hiç gitmedim. Bran ile değil, Matt ile değil, Trey ile değil-"

Bunu bilerek yapıyor. Küçük pislik. Parmaklarımı geri çekiyorum, onları kaybedince sızlanmaya başlıyor.

"Sence bu çok mu şirin?" Homurdanıyorum.

Yanıt olarak sırtıyor, başını yana eğiyor, kaşlarını kaldırıyor, bana meydan okuyor. Ne yaptığını çok iyi biliyor. Beni kızdırıyor çünkü benim de onunkini kızdırdığımı biliyor.

Ellerini bırakarak, "Dizlerinin üzerine çök," diyorum.

Bana temkinli bir şekilde bakıyor, son talebimden emin değil.

"O dudakları etrafıma sar," diyorum, kotumun içinden sikimi tutarak bir gösteri yapıyorum. "Ağzında sikim varken ne kadar boktan konuşabileceğini göster bana."

Sırıtarak alay ediyor, başını sallarken dudağını çekiştiriyor. "Benim için çok kötüsün."

İki elimi arkasındaki kapıya koyup içeri doğru eğildim. "Evet, bunu daha önce de söyledin ve şu an bulunduğun yere bak."

"Köşeye sıkıştın mı?" diye soruyor, kollarıma, göğsüme, sonra da gözlerime bakarak.

Kollarımın altından sıyrılıyor, loş odaya doğru geri geri giderken yüzünü utangaç bir gülümseme kaplıyor.

Dişlerimi yalıyorum, bu küçük fişeğe başımı sallarken gülümsüyorum. O benim düğmelerime basmayı seviyor, tıpkı benim onunkilere basmaktan zevk aldığım gibi.

"Köşeye sıkışmış gibi mi hissediyorsun?" Ona doğru yaklaşırken kaşlarımı indirerek soruyorum, onu arkasındaki kurutucuya doğru itiyorum. Ben üzerinde yükselirken, ellerim her iki yanında pürüzsüz, soğuk yüzeye sıkıca dikilmişken kıcı ona çarpıyor. Hâlâ meydan okurcasına çenesini kaldırıyor ve benimle baş başa durmaya çalışıyor. "Peki ya şimdi?"

"Benim yanımda bile değilken beni köşeye sıkıştırıyorsun. Fizikselliğinin bununla bir ilgisi olduğunu sana düşündüren nedir?"

İfadesi karşısında kaşlarım daha da düştü. Şımarıklık bekliyordum ama dürüstlüğü beni derinden etkiledi. Onun kapalı küçük zihnine sızdım.

"Beni düşünüyorsun," diyorum şaşkınlıkla, sorudan ziyade bir ifade gibi. Aptal yüzümde bir sırıtiş belirirken gözlerini deviriyor.

"Kime istersen kötü davranabilirsin ama asıl beni düşünüyorsun," diye böbürleniyorum, sanki Han'ın kalbinin olimpiyat madalyasını kazanmışım gibi hissederek. "Eminim dışarıda o küçük puştı sikerken de beni düşünüyorsundur, değil mi?"

"Sen öyle san, Kid." diye alay ediyor.

Çenemi göğsüme doğru çekiyorum. "Yani hala onunla yatıyor musun?"

Buna inanmama bile izin veremem. Ona bir daha dokunmaya kalkarsa onu öldürürüm.

"Belki öyleyim, belki değilim," diye tersliyor. "Belki de bu partiye tek amacım beni eve götürecek ve yürüyemeyeceğim kadar iyi becerecek bir yabancı bulmak için geldim," diye alay ediyor.

Bu düşünceyle yumruğum yanımda kıvrılıyor. Beni resmen sahiplenmemiş olabilir ama bir yabancıyla sevişmesine izin vermeyeceğim. Bunu yapamazdım. Bunu kaldıramam. Çok derindeyim. Onu öldürmek zorundayım.

Şimdi nefes nefese, nefesi kısa, sıcak dalgalar halinde geliyor. Göğüslerimiz bir tür meydan okumayla birbirine bastırıyor ama yine de tek odaklanabildiğim meme uçlarının ne kadar sertleştiği ve bana karşı ne kadar harika hissettirdikleri. Gözlerimi inceliyor, ileri geri, tekrar yakalanmış vahşi bir hayvan gibi, bir sonraki hamlesini düşünüyor. Ama artık düşünmesini istemiyorum. Sadece hissetmesini istiyorum.

"Yanılıyorsun bu arada," diye fısıldıyorum, öfkeli ses tonumu yumuşatarak başımı eğiyorum ve burnumu yanağında gezdiriyorum.

"Bence fizikselliğin bununla çok ilgisi var. Vücudunun sadece benim tarafımdan dokunulmak için nasıl yalvardığına bir bak." Başını geriye atması için bir talimat olarak başımı onunkine doğru sallıyorum.

Başını hafifçe eğiyor; ayrık dudakları o ılık havayı ve dilinin üzerindeki vişne alkolü her neyse onun kokusunu serbest bırakıyor. Gözleri benimkileri tarayarak daha derin bir şeye ulaşıyor. O da bunu biliyor. Bana ihtiyacı var. Sadece bana.

O güzel gözlere bakıyorum, o mükemmel gül rengi dudaklar mükemmel bir şekilde yastıklanmış, sadece onları öpmem için çağırıyor. Benim için çok çekici.

"Siktir et," diyorum içimden, maskaralığa daha fazla devam edemeyerek.

Onun dolgun, yumuşak dudaklarını kendime çekiyorum. Dudakları nazıkçe ağzımın içine kayarken dillerimiz tekrar birbirine değiyor ve göğsümde bir kasırga gibi bir şeyler kıpırdıyor, mideme kadar iniyor. Boğazından küçük bir inilti çıkıyor ve kendimi kaybetmem için gereken tek şey bu.

Yüzünü kavıyorum, öpücükten aniden geri çekilip ellerimi onun küçük kollarına doluyorum. Onu kabaca çevirip kurutucuya doğru çevirdiğimde gözleri şehvetten yarı kapalı. Onu ensesinden tutarak kurutucuya doğru itiyorum, dizimle kalçalarını ayırmadan önce elimi kavisli omurgasında gezdiriyorum. Parmakları yanağıyla birlikte yüzeyde düz dururken ikimiz de ağır ağır nefes alıyoruz.

"Buraya bir yabancıyı becermeye geldin, ha?" Ses tonuma biraz ısırik atarak soruyorum.

Küçük elbisesinin eteklerine uzanarak kalçalarının üzerinden sıyrıyorum, önümdeki çıplak kıcının görüntüsü karşısında dudağımı ısıyrıyorum. O kalçalarını oynatıyor, açıkça muhtaç küçük klitorisine karşı biraz sürtünme arzuluyor.

"Onu deli gibi becerecektim," diye alay etmeye devam ediyor.

Parlak yeşil tangasına bakıyorum, kıyafetiyle uyumlu olmasına bile özen göstermemesine bayılıyorum ve tamamen çıkarmaya vaktim olmadığı için tangayı kalçalarının ortasına kadar sürüklüyorum. Sadece tekrar içine girmem gerekiyor. Boşalmalıyım ve bunu onunla yapmalıyım. Sadece onunla.

Hızlı ellerle pantolonumun düğmelerini açıyorum, kendimi prezervatif takacak kadar serbest bırakıyorum. Sikimin tabanını tutarak ıslak yarığı boyunca kaydırıyorum. İnliyor, sanki girmem için kendini eğmeye çalışıyormuş gibi geriye doğru eğiliyor. Kendini parmak uçlarında sabitlerken önce yavaşça içine itiyorum. Göğsüm, onu eskisinden daha sert becermek, ona saçma sapan konuşma konusunda bir ders vermek için çılgınca bir ihtiyaçla kabarıyor.

"Bana onu nasıl becereceğini göster," diye kulağına hırlıyorum. "Senin küçük parti yabancın. Bu gece onun küçük fahişesi nasıl olurdun göster bana."

Kendimi kontrol etmeye çalışıyorum ama yapamıyorum. Onun sevimli

küçük dağınık topuzunun arkasından tutup başını kurutucunun pürüzsüz yüzeyinden kaldırıyorum ve

kendimi sert ve hızlı bir şekilde içine soktum. Elimle ağzını kapatmadan önce yüksek sesle çığlık atıyor.

"Kapa çeneni," diye hırlıyorum boynuna doğru, kendimi onun derinliklerinde sabitliyorum. "Bizi duyacaklar."

Elime doğru başını sallıyor, ben çekilip tekrar içine girdiğimde sessizce inliyor.

"Hadi, sik beni," diyorum, kıpırdamadan dururken bir avuç saçımı tutarak.

Tatlı, kalp şeklindeki kıcını bana doğru itiyor, beni çıldırtan bu seksi küçük dairelerde kalçalarını benimkiyle buluşmak için döndürüyor. Amcığı sikimin uzunluğunu yutuyor ve vücutlarımızın çarpışma sesi tüm kanı kıvrımlarının arasındaki tıkanmış kayaya gönderiyor. İçime daha hızlı ve daha sert girdikçe çığlıkları daha da yükseliyor.

"Onu o kadar iyi becerirdim ki, beni asla unutmazdı." Nefes nefese sesi beni kırıyor.

Altımızdaki makineyi kavıyorum, içine giriyorum, onu başka birinin alacağı düşüncesiyle o zevkli acıyla çığlık atmasını sağlıyorum.

"Öyle mi?" İnledim.

"Onu çok sert boşaltırdım," diye haykırıyor. "Çok fazla, çok hızlı..."

Devam ettiğimde, onun tatlı, sıkı deliğinin etrafımda damladığını hissediyorum ve bu şimdiye kadar hissettiğim en ateşli şey. Pis sürtük muhabbetini en az benim kadar seviyor. Elimi boynunun arkasına, sevdiğini bildiğim yere bırakıyorum ve uzun parmaklarımı etrafına sarıyorum, onu arkadan becermeye devam ederken sıkıca kavıyorum.

"Kai!" diye bağılıyor hızımız arttıkça, elimi tekrar ağzına sarmadan önce kalçalarımın kıcına çarpması yoğunlaşıyor.

"Hiçbir yabancı senin derin noktalarına benim gibi dokunamaz. Dokunulmaya ihtiyaç duyduğun yerlere dokunabilir," diye nefes alıyorum itişler arasında. "Seni boğmak

boşalmak için ihtiyacın olan şekilde."

Elimi ısıtıyor, dişleri derimi delip geçiyor ve neredeyse anında patlıyorum. Acıyla homurdanıyorum ve itiş gücümle acımı ondan çıkarıyorum.

Birlikte deliyiz, hatta zehirliyiz. Bir şeyler hissetmek için birbirimizi delilik noktasına itmekten zevk alıyoruz. Ama karanlığın içinde kaybolduğunuzda kendinizi buluyorsunuz ve birbirimizin içinde kaybolmak bizim kendi kaotik hesaplaşma biçimimiz gibi görünüyor.

Elim çenesinden aşağı, boynunun ön tarafına doğru kayıyor. Nefesli bir ses tonuyla "Sadece sen, Kai" diye fısıldamadan önce boğazındaki iniltinin titreşimlerini hissediyorum.

Kendini kurutucuya sıkıca bastırırken gözlerim başımın arkasına yuvarlanıyor ve klitorisinin dokunulmak için can attığını biliyorum. Tam olarak neyi sevdiğini biliyorum, ama ona daha iyisini yapacağım. Önümüze uzanıyorum ve döngüyü açıyorum.

İster inanın ister inanmayın, çamaşır yıkıyorum ama bugün bu lanet olası kurutucunun içinde bir şey olup olmaması umurumda bile değil. Yüksek ayarladım ve onun altında titreşiyor.

Onu hareket eden nesneye doğru ittiğimde "Oh fuck," diye inliyor.

İçinden çıkıyorum, titreyen kalçalarının arasına eğiliyorum ve ellerimle onu iyice açıyorum. Islak ve kullanılmış yarığını uzun uzun yalıyorum ve tüm vücudu zevkle titreyerek bana karşı kükrüyor. Biraz oynadıktan sonra, çok sevdiği dilimle onu kızdırıyorum, sonra ayağa kalkıp elimle kıkına sertçe vuruyorum, ince kalçalarını kavırıyorum ve derin, agresif bir vuruşla ona geri dönüyorum.

Gözleri sımsıkı kapalı ve ağzı açık bir şekilde kurutucuya uzanırken kelimeler kifayetsiz kalıyor. Yakınlığını hissederek kontrolsüzce titrediğini hissediyorum.

"Üzerime boşalacak mısın?" Boğuk bir ses tonuyla soruyorum. İtişler arasında yüksek sesle inliyor. "Kai, lütfen!"

Klitorisine karşı titreşimlerle, tüm vücudunu etrafımda titreterek, ön yarısını tekrar yukarı çekiyorum ve beni öpmesi için onu çeviriyorum. Kendimi onun içinde kaybederken dudaklarına ihtiyacım var. Becerikli dilinin benimkine yaptığı tatlı işkence tüm mantıklı düşüncelerimi kaybetmeme neden oluyor.

"Kahretsin, seni seviyorum," diye dudaklarının arasından soluyorum.

Dillerimiz dalgın bir şekilde birbirine dolanırken öpüşmemiz özensizleşiyor ve ikimiz de tatlı boşalmamızın içine düşüyoruz. Parmaklarım çürük elbisesinin altındaki göğsünü kavrarken o çığlık atarken vücudu benimkine karşı titriyor. Prezervatifi hayatımın en büyük yükü gibi hissettiren şeyle dolduruyorum, yüksek sesle küfretmeden önce vücudumdan akan zevkle dişlerimin arasından tıslıyorum.

Kendimi onun derinliklerinde tutarken ikimiz de hâlâ nefes nefese kalıyoruz. O anın sıcaklığı sönüyor ve şimdiden ortamdaki garip bir değişikliği hissediyorum. *Yine ağızımdan kaçırdım.*

İç çamaşırını düzeltmeye yardım etmeden ve elbisesini tekrar aşağı sarmadan önce kendimi düzelterip prezervatifi atıyorum. Yüzü hala bana dönük, tırnakları kurutucuyu tırmalıyor, parmak eklemleri aklında bir şeyle gergin.

"Han," diyorum usulca, yüzünü bana dönmesini umarak.

Yine ağlamasından, belki de geçen seferki gibi kendisiyle olan iç savaşını kaybetmesinden endişeleniyorum. Bunu hiç söylememeliydim. Ya da belki de önceden söylediğim tüm o saçmalıklar yüzündendi? Onu kırdım mı? Sadece nazlı ve çılgın olduğumuzu sanıyordum. Aptallığıma lanet olsun.

"Han," diyorum tekrar, dikkatini çekmek için parmaklarımla kolunun yan tarafını takip ediyorum. Bana kızmasına izin veremem. "İyi misin?"

Yandan baktığımda gözlerinin sımsıkı kapalı olduğunu, yüzünün giderek artan bir stresle buruştuğunu görebiliyorum. Çenesi gerginlikten daha da gergin ve bir şey söylemek istediğini biliyorum. Tamamen düşüncelerine dalmış durumda. İçinde bir şeyler onu yiyip bitiriyor ve ben bunun açığa çıkmasını bekliyorum.

"Asla yapmamalıydım-"

"Sana tuzak kuruyorlar," diyerek hemen sözümü kesti.

Gözlerindeki ciddiyetle bana dönüyor, insanın tüylerini diken diken eden ya da karnına inen bir yumruk gibi uyandıran türden bir ciddiyet. Ağzı açık bakışlarımı bir an için tuttuktan sonra yanımdan geçip gitti ve kapıdan ağzından çıkan kelimelerden daha hızlı çıktı.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

T Bana tuzak mı kuruyorsunuz?

Bana kim tuzak kuruyor ve neden öylece çekip gitti?

Burada durmuş, hem tatmin hem de dehşetin garip bir bileşimini hissediyorum. Kalbim, takıntılı olduğum kızla doyumsuz bir seks yaptığım için mi göğsümde çarpıyor, yoksa ellerim mi titriyor, çünkü Bran'la yaptığı şeyi benim yüzümden yaptığına dair korkunç bir his var içimde. Benim için.

Belki de bu yüzden o piçi yakınında tutuyordur? Ona olan nefretini biliyorum. Benimle ve kız kardeşiyle tek konuştuğu şey bu. Beni kandırdığını düşünemiyorum, değil mi? Hayır, o zaman bana tuzak kurulduğunu asla söylemezdi. Değil mi? Her iki durumda da, benim bilmediğim bir şey biliyor ve bu beni gerçekten rahatsız ediyor.

"Kahretsin!" Bağırıyorum, yumruğumu kurutucunun pürüzsüz yüzeyine vuruyorum ve küçük bir çentik bırakıyorum.

Kurutucudaki hasara dönüp bakıyorum, yüzümde acı dolu bir ifade belirliyor ama sonra omuz silkiyorum. Sanırım bu herifin hakkı. Umarım annesi bu makineyi sever.

Odaklanıp bu işin aslını öğrenmeliyim.

Cep telefonumu elime alıp Dario'ya ulaşmak için eski Lust Lay'in numarasını çeviriyorum. Silas ve Bran'in bana doğru bakarken ürkütücü bir şekilde birbirleriyle konuşmaları tekrar aklıma geliyor. Kimse cevap vermiyor ve telesekreter çıkıyor. *Tabii ya.*

Bu adamla doğrudan iletişime geçmek çok daha kolay olurdu, ama o kadar yukarıdakiler telefonla ya da izlenebilir bir şeyle iletişim kurmazlar. Bunu onlar için yapabilecek adamları var. Yardım etmek için her şeyi riske atacak köleler, sadece güzel ve sıcak bir sokak kredisi şansı için. Bir an için vazgeçip Hawke'ı aramak için odadan çıkmaya karar verdim.

Kapıyı açtığımda mutfakın parlak ışıklarıyla gözlerimi irkiltiyorum. Parti hala tüm hızıyla devam ediyor; içeride sıralanmış, sohbete dalmış, etrafa dağılmış bedenler var. Şüpheli gözlerle önümdeki sahneyi tarayarak koridorda aksiyona doğru yürürken bira ve ot kokusu tekrar burnuma çarpıyor.

Mutfaka girer girmez Brynn dönüyor ve beni uzaktan fark ediyor. "Evlat!

İşte buradasın. Dostum, ben de seni arıyordum." Kocaman bir gülümsemeyle bana doğru koşuyor ve ellerini boynuma doluyor. "Sigara içmek ister misin?

Bu mu?"

Bir esrarı işaret parmağı ve başparmağıyla birbirine sıkıştırarak tutuyor, küçük çakırkeyif kıcı bana doğru eğilirken masumca gülümsüyor, bir oda ötede başka bir kızın sikine dalmış olduğumu bilmeden. Ben de ona sırtıyordum ama omuzlarımda yeni bir ağırlık hissediyordum.

"Belki bir saniye sonra. Aslında Hawke'ı arıyorum." Etrafına bir göz attım. "Onu gördün mü?"

"Umm"-dönüyor ve odanın etrafına bakıyor, küçük mantar takozlarının üzerinde biraz dengesiz bir şekilde arkasına yaslanırken elleri karnımda-"son gördüğümde dışarıda sigara içiyordu."

Kapıya doğru bakıyorum ve midemi bulandıran bir manzara görüyorum. Nefes alma becerisi henüz ustalaşamadığım yeni bir görev haline gelirken yumruklarım kendi içine kıvrılıyor.

Han şimdi Bran, Silas ve diğer birkaç adamla birlikte masada oturuyor ve Bran'ın kanatları altına yerleşmiş durumda. Adamın kolu kıza rahatça dolanmış, sanki çiftlermiş gibi biraz fazla rahat görünüyor. Kızın gözleri benimkilerdeyken o biriyle konuşuyor.

Üzgün görünüyor, sanki bakışlarının altında bir fırtına kopuyor. Muhtemelen Brynn'in beni tutması yüzünden, ama siktir et onu. Bir aletin kollarında.

Bu saçmalığa anlam veremeyerek ona ters ters bakıyorum, sonra da gözlerimi devirip güvensizlikle alay ediyorum. Başımı sallayarak, zoraki bir gülümsemeyle Brynn'in yanından ayrılıyor ve dışarı çıkıyorum.

Ateş çukurlarından birinin yanındaki verandaya ulaşıyorum ve çeşitli bölümlerde birbirine bağlı insan gruplarının arasından geçiyorum. Burada tanımadığım o kadar çok insan var ki, yine de hepsi kim olduğumu biliyor gibi görünüyor. Tiki görünümlü adamlar bana rastgele kafa sallıyor, kırmızı mini etekli sevimli bir hatun ben geçerken bana göz kırpmadan önce beni aşağı yukarı süzüyor. Başka bir adam "Çocuk!" diye bağıyor ve plastik bardağını kaldırıyor. Bakışlar resmen "yerel uyuşturucu satıcısına selam olsun!" diye bağıyor.

Dürüst olmak gerekirse, tüm bu olanlar biraz sinir bozucu. Bir şey olmayabilir. Sadece sandığımdan daha fazla insan beni ve kim olduğumu biliyor olabilir. Ama durum şimdi farklı hissettiriyor. Tetikteyim, iki adım atıyorum, dar bakışlar atıyorum.

Hawke'ı evin yakınlarında her yerde arıyorum, avlunun ışıklarından ve kargaşasından uzaklaşıp sahile doğru ilerlerken adımın söylendiğini duyuyorum. Gerçek adım.

"Kai!" Uzaktan bir isim sesleniyor. "Kai, bekle!"

Kim olduğunu anlamak için dönüp ona bakmama gerek yok. Duyduğum anda iliklerime kadar hissettim.

Ellerim başımın üzerinde, ayakkabım kuma sıkıca saplanmış, okyanusa baktığım yere kadar geliyor. Nefes nefese kalmış durumda ve bronzlaşmış alnında boncuk boncuk terler oluşuyor, siyah saçlarının küçük telleri alnına yayılıyor.

"Kai, lütfen beni dinle-"

"Sen neye karışıyorsun, Han?" Sert bir ses tonuyla sözünü kesiyorum.

"Ben-"

"Bu yüzden mi orada benden kaçtın? Benimle konuşurken görülmek istemiyorsun. Bu yüzden mi? Beni becerdiğin gerçeğini sık kafalının gözüne sokabilirsin, değil mi? İyi bir görüntü değil mi?" Kendimi daha da kötüleşmiş, kızgın ve biraz da aldatılmış hissederek söylüyorum.

"Dikkatli olmalısın-"

Bana doğru uzanıyor, ben düşürmeden önce kollarımı tutuyor. Kime güvenebileceğimi bilmiyorum. Bana açılmayı bile denemeyen kız şu anda pek güvenilir görünmüyor.

"Bu tip insanları tanımadığımı mı sanıyorsun? Bu senin ilk sürüşün olabilir tatlım, ama bu benim ilk rodeom değil. Suyun soğuk olduğunu anlamak için ayaklarımın ıslanmasına gerek yok. Ama her iki tarafı da oynadığın için sana tebrikler... Çok iki yüzlüsün."

"Kai, gerçekten sana karşı kötü niyetli bir şey yapacağımı düşünüyorsan, düşündüğümünden daha delisin. Bu kadar yakın olduğumuzu bilmesine izin veremem, ta ki ben öğrenene kadar-"

"Bizi henüz duymadığını mı düşünüyorsun? Burada insanların nasıl konuştuğunu biliyor musun? Herkes her şeyi bilir, Han! Her şeyi!"

Bir dakika boyunca bana bakıyor, aklından bir düşünce geçerken sözlerimi değerlendiriyor. Karanlık bir düşünce. Derin, yıkıcı türden. Yanağının içini ısırırken gözlerinin hafifçe irkilmesinden anlayabiliyorum.

"Her şey değil," diyor sertçe, kafasını çevirip eve doğru geri yürüyor.

Asi saçlarımın diplerini çekiştiriyorum, kendimi çok sinirli hissediyorum. Ellerimi kalçalarımaya koyup düşünmek için bir saniye ayırıyorum.

Her şeyi değil.

Neyi kastediyor? Aklıma gelen ilk şey annesi. Her halükarda, şimdi onu da tamamen kızdırdım ve potansiyel olarak onu da kırdım. Harika. Her şey boka sardı.

Bedenim ortaya çıkan bu acıdan bir an önce kurtulmak için can atıyor. Normal günlük dozlarımı almam için bana yalvarıyor ama şimdi fark ediyorum ki bu dozları almamışım. Han'ın varlığında hiçbir şeye ihtiyacım yoktu. O her türlü uyuşturucudan daha iyi. İçimdeki iyiliği yok eden zehirim, kendime olan düşkünlüğümü gibi davranmayı seviyor. Ama gerçekte, o her şeyin panzehiri.

Benim cevabım. Benim nedenim. Benim amacım.

Hepsi o küçük kafesli kalbin içinde. Kilit, benim muammam. Arkasına hapsolmak için öldüreceğim sağlam parmaklıklar.

Ama o olmadan, beni tekrar çağırıyorlar. Karanlıktaki bir iblis gibi, beni yalanlar diyarına geri sürüklüyor. Bu acıyı bir hapla dindirip tekrar uyuşmuş hissetmemi, hızlıca bir kola içip acıyı bastırmamı istiyor,

ya da güçlü bir bitkiyi derin derin içime çekerek bir an için bile olsa her şeyi unutmamı sağlayabilir.

Cole gibi insanların ve uyuşturucunun gücünü anlamayan diğer herkesin fark edemediği şey, artık bu şeyleri kafayı bulmak için almadığım. Ve çoğu zaman, gerçekten eğlenceli bile değil. Hayatta kalmak için. Sanki bırakma şansım varmış gibi bunları keyif için aldığımı düşünüyor. Ama artık öyle bile değil.

Onları tekrar normal hissetmek için alıyorum. Normal olmaya ihtiyacım var. Özellikle de her şeyin kontrolden çıktığını hissettiğim bu durumlarda en iyi halime ihtiyacım var. Uyuşturucusuz bir çocuk yeterince iyi değil. Normal bir seviyede işlev görebilmek için bu maddelere ihtiyaç duyar hale geldim. Şimdi bunu yapmam gerektiği için ya da doğru olan bu olduğu için geri alamam. Çok ileri gittim.

Tek merak ettiğim Han gerçekten benimle oynuyor mu? Ya aramızdaki şey lanet bir şakaysa? Onun için. Herkese. Kendi kafamın içinde kayboldum, itme ve çekme beni deliliğe sürüklüyor. Şu anda, güvenebileceğim tek kişiyi artık bu partide bulamıyorum. Bir sonraki vuruşum gibi netlik istiyorum.

Pantolonumun ceplerini yokluyorum, telefonumu, temel ihtiyaçlarımın olduğu çantamı ve birkaç prezervatif daha buluyorum. Büyük umutlar, sanırım. Poşeti aldım ve elimdeki şekere baktım. *Percs mi? Hayır, uyuşmuş olamam. Farkında olmalıyım. Addys? Evet, lütfen.*

Fıçıya gidip bir bira dolduruyorum ve hapları patlatıyorum. Hapları yutarken Tarah'yı kız arkadaşlarıyla birlikte verandadaki bankta görüyorum. Onu görmemiş gibi davranarak arkamı döndüğümde bana bakmak için dönüyor. Kahretsın.

"Çocuk!" diye bağılıyor ve ellerini havaya kaldırıyor.

Tanrım, gerçekten mi? Şimdi mi? Neden?

Üzerinde siyah transparan bir örtü olan deniz mavisi bikinisiyle yanıma koşuyor ve plaja hazır görünüyor. Bana yaklaşıyor, gömleğimin alt kısmını elleriyle kavırıyor ve beni kendine çekiyor.

"Bebeğim! Gel bizimle biraz eğlen," diyor, kızlara doğru bakıyor, sonra yalvaran gözlerle tekrar bana bakıyor.

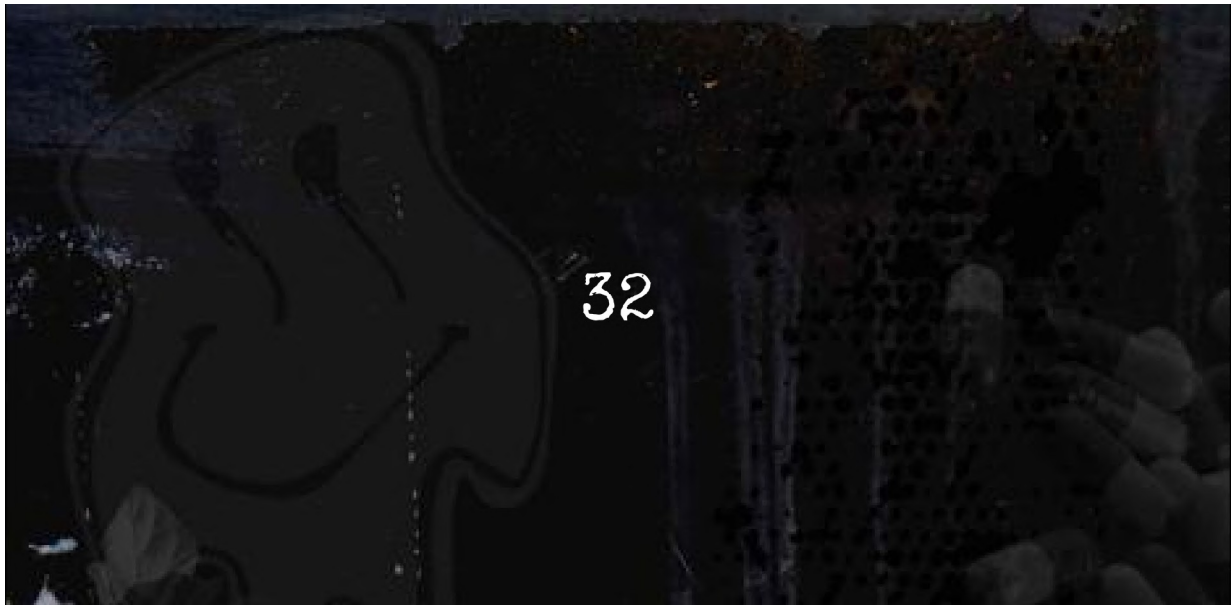
Şimdiden oldukça sarhoş görünüyor, tıpkı şu anda bize doğru bakan üç gülümseyen arkadaşı gibi. Başka bir gün, başka bir hayatta, yüzümün bok gibi olmasını ve kendimi onların içinde kaybetmeyi ister miydim? Evet. Evet. Evet, evet. EVET!

Ama bugün değil.

"Üzgünüm,
gitmeliyim-"

"Gel, bizimle bir sıra yap!" diye araya giriyor, elimi tutuyor ve beni tekrar masaya doğru çekerken onu başından savma girişimimi görmezden geliyor.

Daha az konuş.

OceanofPDF.com

I Bayanları küçük bir baş sallamasıyla selamlıyorum. Hepsi bana bakıyor ve

memelerini ayarlarken yapıştırılmış kirpiklerini bana doğru sallıyorlar, Şehirdeki yeni kuş için onları çok yükseğe oturtmak.

"Eminim seninki kadar iyi değildir ama..." Bir poşetin içindikileri, üzerine oturduğumuz açık hava veranda mobilyalarının önündeki cam sehpaye dökerken sevimli bir sırıtışla omuz silkiyor.

Hemen kendim için cam masadan birkaç satır alarak ona ulaşıyorum. Elindeki mal her neyse muhtemelen benim alışkın olduğumdan daha zayıftır. Arkama yaslanıp nihayet bir nefes alıyorum, bu bokun kombinasyonunun beni ihtiyacım olan şekilde sarsmak üzere olduğunu biliyorum.

"Bu serseri çocuk değil mi, sikmek için yeni bir çorap arıyor."

Gözlerimi açtığımda Bran'in üzerimde durduğunu görüyorum. Boynumdaki kaslar hemen geriliyor ama sonra gevşiyor. Bazen adının Brandon olduğunu ve 2019 model bir G-Wagon kullanmaya zorlanmayan daha sert bir kalabalığın kabulünü arayan sik emici bir puştan başka bir şey olmadığını unutuyorum.

"Bekle, kıpırdama!" Ellerimi kaldırıp onu ellerimin arasında ortalayarak söylüyorum. "Seni bir kişiliğe sahip olarak hayal etmeye çalışıyorum."

Kaşlarını çatıyor ve bu Squidward'ı çok andırıyor.

"Hayır, boş ver. Göremedim." Gülümseyip onu tersliyorum.

"Ah, burada gerçek bir şakacımız var çocuklar." diyor, arkasındaki ahmaklar grubuna bakarak. "Bu hafta sonu bir çeşit Emo Festivali'nde olmanız gerekmiyor muydu? Sen ve erkek arkadaşın gidip tırnaklarınızı siyaha boyarken bırakın erkekler kadınlarla ilgilensin."

"Çok şirin. Gerçekten hoş. Ama benim kadınlara karşı bir ilgim var," diye iç geçiriyorum ve kanepede rahatça oturup etrafımda bana çapkınca bakan kızlara sırtıyorum. Tekrar Bran'e dönerek ona hafifçe omuz silkiyorum. "Görünüşe göre onların da bana karşı bir ilgisi var."

"Lütfen, eğer gerçek bir erkek istiyorlarsa, nerede bulacaklarını biliyorlar." Küçük sevimli bir güvercin gibi göğsünü şişirerek alay ediyor.

"Ah Brandon," diyorum en iyi sahte acıma sesimi çıkararak. "Olduğun kişiden utanma... bu ebeveynlerinin işi."

Kızlar kahkahalarını bastırıyor. Ayaklarımı rahatça önümdeki masaya vuruyorum, kollarımı Tarah'a ve solumda oturana doluyorum, başımı arkaya ve yana eğiyorum, meşhur bok yiyici sırtışımı takınıyorum.

"Seni becereceğim, bekle," diye homurdanıyor, sadece onu duyabileceğim kadar yüksek sesle.

"İşi halletmek için yeterince büyük bir sikin varsa yardımcı olur sanırım." Omuz silkiyorum.

Tarah elini ağzına kapatıyor ve kontrolsüzce gülüyor. Bran gözlerini bana dikeyyor ve ben de bu durumda dedikoduların beni hayal kırıklığına uğratmadığı gerçeğiyle yaşıyorum. Küçük hıyarın küçük bir hıyarı var ve görünüşe göre bu sırrı bilen tek kişi ben değilim.

Yanımızdan geçip gidiyor, koyun tayfası hükmedecek daha zayıf birini bulmak için onu takip ederken suratını asıyor.

Tarah ve kızlar Bran'in pantolonunda gerçekten de bir Little Smokie olduğu gerçeği hakkında kıkırdayarak konuşup içki içerken parti devam ediyor. Kendimi rahatlamış hissetmeye başlıyorum, daha önce yaşadığım endişe üzerimden kalkarken içim elektrikleniyor, özlediğim bir coşkuyla çarpıyor. Evin içinden öncekinden daha yüksek bir sesle müzik çalıyor ve birkaç kişinin ıslık çalıp çığlık attığını duyuyorum. Öne doğru eğilip pencereden bakıyorum ve bir kalabalığın oluştuğunu görüyorum.

Kızlar masanın üzerinde müzik eşliğinde dans ediyor. *Ne kadar orijinal.*

Aklıma bir düşünce geliyor. Ya Han'sa? Bir kavgadan sonra kafayı bulup kendini serbest bırakan, düzüşecek bir yabancı arayan kızlardan biri olur muydu? Ya orada, kıcını avuçlayan, ellerini yumuşak kalçalarında gezdiren adamlarla müzik eşliğinde cinsel dans ediyorsa? Birini becereceğim.

Ayağa kalkıyorum, kendimi dengesiz hissediyorum ve birden ne yaptığımı unutuyorum. *Neden ayaktaydım? Ne yapıyordum ki?* Kanepedeki kızlara dönüp bakıyorum. Koltuklarına yığılmışlar, başlarını dış mekan mobilyalarına yaslamışlar. Dansın olduğu pencereye bakıyorum. Artık masada kimse yok. Bu yüzden kalktım. Masa dansı. Sanki zaman durmuş ve ben bir şeyi kaçırmışım gibi. Ama nasıl?

Cam sehpanın üzerindeki çizgilerimizin dağılmış kalıntılarını, yukarıdaki gece gökyüzünün yansımasında dağılmış yıldızlar gibi görüyorum. *Buraya böyle mi geldim?* Kokain çektik. Neden üşüyorlar? Az önce kokain çektik. Kafaları iyi olmalı. Hepimiz kafayı bulmalıyız.

Tökezleyerek eve girdim ve bir banyo buldum. Ellerini yıkayan bir kız çığlık atıp beni iterek dışarı çıkarken içeri giriyorum. Kapıyı arkasından çarpıyorum, kendime biraz zaman ayırmaya ihtiyacım var.

Tezgâhı tutarak yutkunuyorum, açık ağzımdan nefes alıyorum ve yansımama derin derin bakıyorum. Gözlerim kıpkırmızı, göz bebeklerim büyümüş. Bu yeni bir şey değil ama vücudumdan geçen hisler yeni. Yaşadıklarımın hiçbirisi benim normal kafam değil.

Göğsümde yankılanan titreşimler ve kafatasımda sıcaklık hissediyorum. Beynim eriyor ya da kanıyor olabilir. Muhtemelen kanıyor ama bu noktada çok iyi hissettiriyor.

Çok iyi.

O kadar iyi ki, umurumda bile değil.

Başımın sağ tarafında, göz küremin arkasında bir zonklama hissi var. Gözbebeğim mekanik olabilir. Paslanmış ve eskiyormuş gibi hissettiren metal parçalar olabilir, oysa gerçekte robotum bozuluyor. Bir robot olarak ölmek böyle bir his mi? Bunu bilemem. Daha önce robot olmadım ki. Ya da oldum mu?

Şu anda koridordayım, sadece koridor eğimli. Işıklar, kuyruklarında gökkuşağının ipuçlarıyla gerilmiş ve uzamış. Her şey kendi ekseninde eğilmiş görünüyor. *Buraya nasıl geldim ben?* Az önce aynaya bakıyordum ve şimdi buradayım. Başımı kaldırıyorum, sadece başım eğik olduğu için eğik olduğunu fark ediyorum, duvara yaslanıyorum.

İşte orada. Bu Han. Benim Han'ım.

Şu an önümde. Geldiğini bile görmedim. Kahretsin, çok güzel. Yatıştırıcı varlığıyla beni uyuşturuyor.

"Kai?" Elleriyle yüzümün kenarlarını tutuyor. "Kai, bebeğim, sorun ne? Neden böyle görünüyorsun?"

Endişeli. Gerçekten endişeli, ama bana bebeğim dedi, yani sorun yok. Tüm endişeleriyle beni yoruyor. Gözlerimi kapatıp iç çekiyorum, ellerinin yanaklarımdaki hissini seviyorum. Çok yumuşak ve yapışkan, ısınmış karamel gibi. Han aromalı bir lolipop gibi kokusunu yalamak istiyorum.

"Kai?! Ne aldın?!" diye tekrar soruyor, kuru kafamı sallayarak.

Her yerim kuru. Korneam bir sonraki göz kırpışımda bir deri parçası gibi gözümünden düşecekmiş gibi hissediyorum. Boğazım beton gibi, bunaltıcı bir Los Angeles gününün sıcaklığından çatlamış gibi hissediyorum, ama sorun değil. İdare edilebilir. Bu yüksekliğin geldiğini hissetmek için biraz acı çekmem gerekiyorsa, buna değer.

Buna

değer.

Seks.

Seks buna değer. Sonuçlarına bile. Peki ya Han hamile kalırsa? Aslında bu fikri sevebilirim.

Han hamile.

Han.

Gözlerimi tekrar açıyorum ve onu görüyorum. Yüzünde kaşlarının arasındaki o sevimli küçük kırışıklık duruyor. Onu o kadar çok seviyorum ki, içine düşebilirim.

"Sen kızıp masaların üzerinde dans eden bir kız değilsin," diyorum rahatlayarak, onun öyle bir kız olmadığını fark ederek. "Bu tam da beyaz kızların yapacağı bir şey. Seninle çok gurur duyuyorum."

"Siktir, seni buradan çıkarmalıyız," diyor hızla, ellerimi ellerinin arasına alırken gözleri çılgınca etrafta geziniyor.

Söz konusu göz küresi şimdi sızıyor. Kabuklu değil ama erimiş ve yapışkan, şimdi ısınmış hissediyorum. Belki de göz mekanik makinede patladı ve

Uyuşmuş, sıcak yüzümden aşağı damlıyor. Burada yaşadığımı bilen var mı? Bu robot kabuğumun içinde yaşıyorum. Bir ruhum var.

Ruhumdan çığlık atıyorum.

Ruhumun çığlığını duyamazlar! Bu sentetik et ve kemik robotu tarafından hapsedildi! Ne kadar safmışım. Burada çok fazla şey var ve hepsi çok dağınık.

Han'ı göğsüme çekip çenemi başının üstüne yerleştiriyorum. Nefis saçlarını koklayarak bir nefes alıyorum ve iç çekerek bırakıyorum. Beni kandırmasına imkan yok. İtiraf etmekte zorlansa da beni gerçekten önemsiyor. Bunu en derinimde hissedebiliyorum.

Onu takip etmekten asla vazgeçmeyeceğim. Bu robot eriyip bir çelik havuzuna dönüşse bile, bana aşık olana kadar peşini bırakmayacağım. Lanet hayalet robot tarzı.

"Seni seviyorum amına koyayım. Sen beni sevmesen bile. Seni her zaman seveceğim.

Sen benim küçük hamsterımsın. Senin canını sıkmak istiyorum."

"Bebeğim?" diye soruyor usulca, gözlerimin içine bakmak için biraz geri çekilerek. Yavaş ve dikkatli bir şekilde konuşmadan önce elleri boynumda duruyor, başparmakları çenemi okşuyor. "Ne aldın?"

"Bu senin ilk sürüşün olabilir tatlım, ama bu benim ilk rodeom değil." Bu cümleyi söyledikten sonra kendi kendime kıkırdayarak kaşlarımı indiriyorum. "Déjà vu! Yoksa bunu bu gece gerçekten söyledim mi? Addys ve kola, bebeğim. Addys ve kola."

"Kai, gözlerini aç," diyor titrek sesi aniden.

Tam ona bakıyorum. Neden bahsediyor bu? Robotu arızalı.

"Açıklar."

"Bebeğim, lütfen, sadece aç onları. Beni gerçekten korkutuyorsun," diye yalvarıyor.

Orada olduğunu bilmediğim bir katmana göz atıyorum. Bunu yapmak muazzam bir enerji gücü gerektiriyor ama bir kez yaptığımda arkamızda gizlenen tehdidi görüyorum.

Bran, Han'ın arkasından yaklaşarak, "Ah, kendini kolay olanlara satamazsın," diyor.

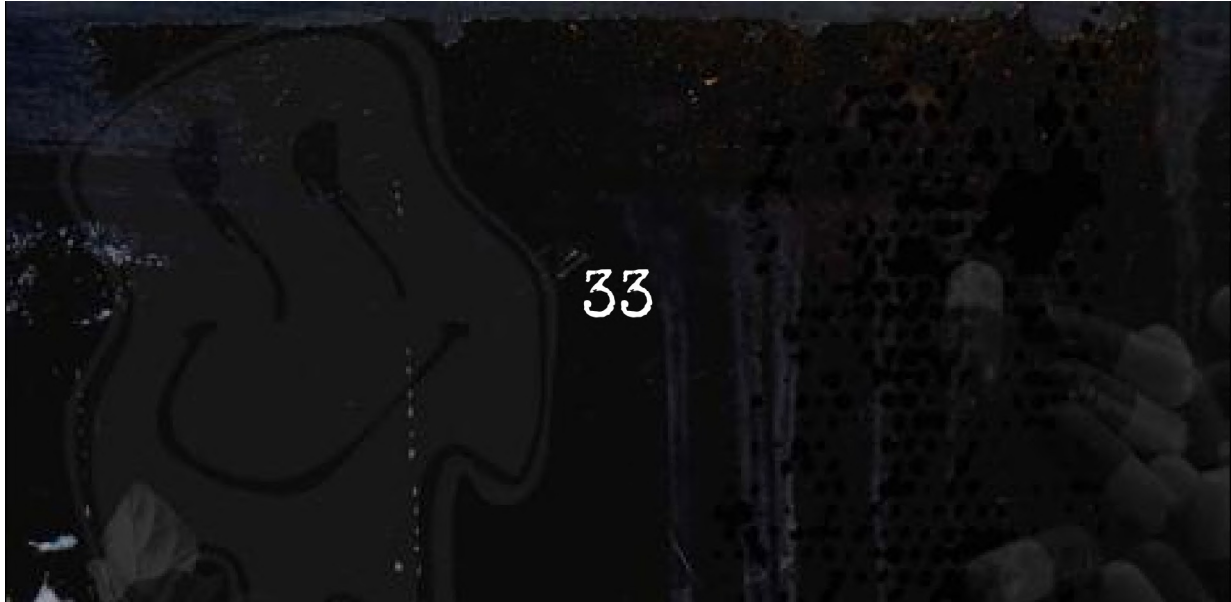
Han ellerini bırakıyor ve yüzünü ona dönüyor. Gözleri hâlâ endişeli ve acaba hep böyleydiler de ben mi fark etmedim diye düşünüyorum. Bran bana doğru adım atarken ona dönerek formumu düzeltiyorum ve Han'ı bir adım geri atmaya zorluyorum.

"Gördüğüm kadarıyla daha fazla meydan okumaya karar vermişsin." Han'a başını sallayarak sırtıyor.

Gözlerini ona dikerken dudakları aralanıyor.

"Sana küçük bir sır vereyim." Öne doğru eğildi, ağzı kulağıma yakındı. "Küçük bayan hastalıklı, ölüme takıntılı burada mı? Bir sürtük gibi davranıyor ama sizi kandırmasına izin vermeyin. O gerçek bir penis satıcısı."

Hayır. Hayır, yapmadı.

OceanofPDF.com

He arkasına yaslanır, kelimeler aklına geldikçe boktan yüzüne bir sırtma yayılır

En kötü yanlarımı harekete geçiren bir yere.

Bir yumruk atıyorum, kafası yana savrulurken çenesini yakalıyorum ve yere düşüyor. Onun üzerine tırmanıyorum, sözleri işkence gören zihnimde defalarca tekrarlanırken içimde daha önce hiç bilmediğim bir öfke zonkluyor.

*Bayan marazi. Ölüme
takıntılı. Sürtük.*

Onun hakkında benimle ya da herhangi biriyle bu şekilde konuşmaya nasıl cüret eder. Kimse onun sırlarını benim bildiğim gibi bilmemeli. Hiç kimse onun karanlığını ona karşı kullanmamalı. Onun adı bir daha asla onun dudaklarının arasından geçmemeli. Tekrar tekrar yumruklarımı vücuduna indiriyorum, ta ki biri beni çenemden yakalayana kadar.

"SAVAŞIN!" diye bağılıyor arkamızdan biri.

Koridorda dönüp duruyoruz; gömleğini kanlı yumruklarımla kavrayıp onu duvara çarpana kadar döndürürken beni duvara doğru itiyor. Bacaklarımı altımdan çekip tekmeliyor ve beni bir gümbürtüyle sırt üstü yere itiyor.

"Kiminle uğraştığını bilmiyorsun, serseri çocuk!" Yumruğuyla çeneme vurdu.

"Hayır! Kai!" Han çığlık atıyor, beni ondan çekmeye çalışıyor.

"Hawke!" "Lanet olası küçük erkek arkadaşın artık seni kurtaramaz," diye homurdanıyor.

"Yaşamak için sık yalayan adam söylüyor bunu," diye tükürdüm ve suratına bir yumruk daha yedim.

Bana tekrar vurduğunda gülüyorum. Bu şerefsiz şu anda hiçbir şey hissetmediğimin farkında değil. Uyuşmuş durumdayım ama nedenini bilmiyorum. Uyuşmamak için Adderall aldım.

"Ne sikime gülüyorsun?" diye soruyor ve bana tekrar vurarak yüzümü sağa doğru savuruyor.

Kanımın yanımdaki duvara sıçradığını görüyorum, bir tür berbat mürekkep lekesi testi gibi sıcıyor. Gözümde canlandırabildiğim tek şey, ortasından kırılmış gibi görünen rüküş görünümlü bir kalpten başka bir şey değilken, bu testin geçerliliğini merak ediyorum. Çok uygun. Bu beni daha da çok güldürüyor.

"Gülmeyi kes!" diye bağıyor, tepkime sinirleniyor. "Seni lanet palyaço!"

Gömleğini hızla yumruklarımla kavırıyor, gerilmiş malzemeyi kendime doğru çekerek içime düşmesini sağlıyorum. Onu kan dolu ağzıma yaklaştıırken hâlâ gülümseyerek, "Sana küçük bir sır vereyim," diyorum. "Bana zarar verebilecek tek bir kişi var ve o da sen değilsin, seni küçük sürtük."

Uzuvlarım jöle haline gelmeden önce yüzüne kan tükürüyorum ve savaştığım yoğunluk azalmış gibi görünüyor. Bir zamanlar benim bir parçam olan adrenalin dağıldı ve şimdi bedenimi kendi başının çaresine bakmaya bıraktı. Her şey bulanıklaşıyor. Kayıp gidiyorum. Daha fazla darbe, daha fazla bağırış, arkamdaki Han'dan daha fazla boğuk çığlık. Tam

bir kaos, gerçekten, ama elimden bir Şey gelmiyor.

Onu üzerimden çekmeye ya da yumruklamaya çalışıyor ama aptal sporcu formu buna engel oluyor. Saniyeler sonra, bulanık bir robotun vahşî insan grubunu yarıp geçtiğini ve cesetlerin uçtuğunu görüyorum. Bran'i üzerimden çekip alıyor ve ona kötü atışlar yapmadan önce duvara fırlatıyor.

O robotun yumruğunun diğer tarafında olmak istemezdim. Mutlu olduğunda korkunç biri oluyor. Onun hakkında bunu nereden biliyorum?

Görünüşe göre kapanmış olan gözlerimi açıyorum ve Han'ı bir aracın arkasında görüyorum. Bana doğru uzanıyor, sanki kilometrelerce uzaktaymışım gibi ellerini uzatıyor. Biri beni koltuk altlarımdan tutmuş taşıyor ve bacaklarım sürükleniyor. Ağır başımı onun yumuşak kucağına koyarak içine düşüyorum. Elleri, bir bowling topunun ağırlığı gibi hissettiren kafatasımı tutuyor.

Tek odaklanabildiğim şey, gecenin başında mor olduğuna yemin ettiğim elbisesinin üzerindeki siyah çiçekler. Mordular. Ağzımdan elbisesine damlayan kan yüzünden şimdi siyaha dönmüş olan mor çiçekler.

Üstümde hareket ederken başımı ellerinin arasında tutuyor. Konuşuyor ama ben onu duyamıyorum. Neden onu duyamıyorum? Kiminle konuştuğunu görmek için gözlerimi hareket ettiriyorum. Yolcu koltuğunda oturan Hawke. Konuştuklarını pek anlayamıyorum ama vücut dillerini beş yüz kiloluk bir adamın menü okumasından daha iyi okuyabiliyorum. Adam ona bağılıyor, o da ona bağılıyor.

Sid de eğlenceye katıldı. Görünüşe göre, şu anda bizi o götürüyor. Roket gemisi gibi yanımızdan geçen bir ışık görene kadar hareket ettiğimizi bile bilmiyordum. Bayan Daisy'nin Şoförü filmindeki Morgan Freeman'a benziyor. On ve ikiye sıkıca tutmuş elleri ve direksiyonu beyaz parmaklarıyla kavraması her şeyi anlatıyor. Bu araba gerilim dolu.

Sid dikiz aynasından bakarak, "Kafası yumurtaya benziyor, dostum," diyor.

Han'ın kucağındaki pozisyonundan, "Ben Yumurtacıyım," diye şarkı söylüyorum, komedinin gerginliği biraz azaltmasını umarak. "Ben Blobfish'im, goo goo, a'joob!"

Ne hakkında kavga ettiklerini bilmiyorum ama benim küçük melodim tüm sorunlarımızı çözecekmiş gibi hissediyorum.

Hawke gözlerinde daha yumuşak bir bakışla ve arkasındaki farklı parlak ışıklarla bana doğru dönüyor. "Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum. İyi olduğuna emin misin, dostum?"

Endişeli, kaygılı ve çoğunlukla stresli görünüyor. Etrafıma bakıyorum ve arabanın durduğunu görüyorum, başımı koltuğa yaslamış oturuyorum. Han iki elimi de sıkıca kavıyor. Tamamen başka bir yerdeyiz. Zaman elimden kayıp gidiyor. Ona iyi olduğumu söylediğimi hatırlamıyorum ama yine de başımı sallıyorum. O gidiyor ve biz uzaklaşıyoruz.

Yüzüme bağlı bir balon var.

Doğrulup alt dudağımdaki balona dokunuyorum. Üzerinde kuru ve kabuklu bir şey var. Kan. Etrafım karanlık ve battaniyelerle çevrili. Doğrulup etrafıma bakmaya çalışıyorum ama bulunduğum yer zifiri karanlık. Öldüm mü? Hayır, acı hissetmem.

Dudağımın gerçekten şiştiğini fark eder etmez, sol elmacık kemiğimde keskin bir ağrı hissediyorum. Sağanak öncesi yağmur serpintileri gibi, vücudumun tüm bu rastgele kısımları ağrıyla tutuşuyor, en kötüsü başım.

"Kai," tatlı sesi karanlığın içinde bana doğru süzülüyor.

Tek bir ışık yanmadan önce üzerinde oturduğum şeyin altımda hareket ettiğini hissediyorum. Gözlerimi önümde patlayan güneşten korumak zorunda kalıyorum. Burada her şey çok beyaz.

"Neden peki? Neden siyah yorgan bir seçenek değildi?"

"Sperm," diye basitçe cevap veriyor. "Belli oluyor."

Onun küçük şaka girişimine gülüyorum, sonra her yerim acıyınca inliyorum. "Kahretsin, özür dilerim," diye fısıldıyor.

Kahvaltı külotu ve küçük beyaz atletiyile yatağın diğer tarafına doğru yürüyor. Kahvaltı külotu giyiyor. Küçük dans eden yumurtalar ve gülümseyen tostlar, el ele. İlk aklıma gelen Kevin Bacon ve Egg Ryan'ın yeni romantik komedi filmi "Meant to Fucking Be "de oynadıkları.

"Bu." Bana bir küme hap uzattı. "Şimdi al."

Bana çok uzun zaman önceymiş gibi gelen, bir avuç dolusu hap içtiğim ve bir şekilde kendimi burada bulduğum, kanlar içinde, kafam karışık ve çok acı çektiğim bir zamanı hatırlıyorum. Bunları gerçekten almalı mıyım? Ne olduklarını bile bilmiyorum.

"Siktir et," diyorum kendi kendime, yığını kaptığım gibi geri fırlatıyorum.

Komodinin yanında duran ve beni beklediği belli olan bir bardak suyu bana verdi. Uyanacağımı ve onlara ihtiyacım olacağını tahmin ediyordu, bunu bekliyordu. Benimle ilgilenmek için bekliyordu. Benimle ilgilendi.

"Beni önemsiyorsun." Yatağı olan beyaz buluta geri düşmeden önce gerçeği belirterek inliyorum.

Yanıma uzanıyor, yüzü benimkini bulurken bir dirseğine dayanıyor. Gözlerini kırıştırarak saçlarını gözlerinden uzaklaştırıyor, saçları başının üstünde küçük, şirin bir yığın oluşturacak şekilde kabarmış.

"İstiyorum," diye fısıldıyor, bana endişeyle bakıyor.

Yavaşça öne doğru eğiliyor, gözleri dudaklarımdan tekrar gözlerime doğru bir iz takip ediyor. Dudaklarını usulca dudaklarıma değdiriyor ve bu his içimdeki o ihtiyacı yeniden uyandırıyor. Geri çekilerek, o güzel hissin yerine dudağıma dondurucu soğuklukta bir buz torbası yerleştiriyor.

"Kahretsin!" Acıya
küfrediyorum. Bunu
bilerek yaptı.

"Beni korkuttun Kai," diye fısıldıyor çatlak bir ses tonuyla. "Senin için çok endişelendim."

"Ben iyiyim," diye onu rahatlatıyorum. "Ben her zaman iyiyim." "Ne aldın?" diye umutsuzca soruyor.

"Sadece addys, kola ve bira. Yorgun falan olmalıyım. Karışım beni etkiledi mi? Bilmiyorum."

Paketi ayarlarken tekrar inliyorum.

"Kai, seni incitecek hiçbir şey yapmam, bunu biliyorsun, değil mi?" diye soruyor gözlerinde büyük bir ihtiyaçla.

Bilmeme ihtiyacı var. Bunu hissetmeme ihtiyacı var. Ama aynı zamanda, neden bunu yaptı? Neden kendini bu işe bulaştırdı? Bu sulandırılmış saçmalıktan daha fazlasına ihtiyacım var. Meşru cevaplara ihtiyacım var.

"Biliyorum," diye fısıldıyorum, ona dokunmak için uzanıyorum. "Yapmayacağını biliyorum. Sadece anlamıyorum."

Elimi yüzüne götürdüğümde yüzüne doğru eğiliyor, onu incelerken yüz ifadesindeki tedirginlik dikkatimi çekiyor.

"Bran ile takılıyordum. Onunla yakınlaşıyorum," diye itiraf ediyor.

Sadece bu isim bile yaralı çenemi esnetiyor.

"Bunu neden yaptın, Han?"

Yüzünü tutan elimi tutup karnımın üzerine bırakıyor. Gözleri parmak eklemlerimde hissettiğim hasarı görürken elimin arkasına bakıyor. Yutkunarak fısıldıyor: "Çünkü yapmak zorundayım."

Bu cevaptan hoşlanmadığım için gözlerimi ona dikiyorum ama iç çekiyorum çünkü karşı koyamayacak kadar acı çekiyorum. Bir süre sessizce oturuyoruz, benim gözlerim tavanda, onun gözleri bende. İkimizin de aklı sorularla dolu olmalı.

"Aklınıza gelen en saçma süper kahraman gücü nedir?"

Bu rastgele soru karşısında homurdanırken bir kaşım ona doğru kalkıyor. Kesinlikle onun düşündüğünü düşündüğüm şey değildi, ama işte buradayız. Eski rastgele Han geri dönüyor.

"Avokado tespit radarı."

"Yessss." Gülümsüyor, yanımda sırt üstü yatıyor, başlarımız yan yana, ikimizin de yüzü bembeyaz tavana bakıyor.

"Kurşun geçirmez ayak tırnakları." Ekliyorum.

"Destansı." Sevinçle başını sallıyor.

"Geleceğe sıçrama yeteneğine ne dersiniz, ama günde bir kez sadece bir saniye?"

"LAME!!!" diye bağıyor, ben başımı yana çevirip ona bakarken tekrar gülüyor.

Arkasında parlayan ışıkla yüzünün profilini inceliyorum. Ucu hafifçe yukarı kalkık küçük düğme burnu. Yüzüne oturan dolgun dudakları neredeyse öpülmek için ağlıyor. İzlendiğini fark ettiğinde iki kez kırpışan uzun, koyu kirpikleri.

"Tek bir ezik süper kahraman gücüm olsaydı," diyor bana dönmeden önce dudağının kenarını ısırarak. "Görünmez bir pankreasa sahip olmak olurdu."

Ciddi yüzüm kocaman bir gülüşe dönüşüyor. Gülmeyi durdurmaya çalışırken acı içinde karnımı tutuyorum.

"Kahretsin, beni öldürüyorsun," diye inliyorum. "Bu şimdiye kadarki en işe yaramaz olanı."

Başını bana çeviriyor, gülümsemesi içime yayılıyor ve bana nerede olduğumu unutturuyor. Bu gece gerçekten de dayak yedim mi? Hiçbir fikrim yok. Ama Han bana gülümsüyor, bu yüzden buraya gelmek için ne gerekiyorsa, hepsini bir kalp atışında tekrar yapardım.

Yüzümü incelerken aramızda birkaç santim mesafe var. Gözlerinin patlamış dudağımın üzerinde gezindiğini görüyorum, sonra sol gözümün

altında, bir çürüğün oluşuyor olması gereken yerde. O da

Görünüşüm bu gece yaşadıklarımızın çirkin bir hatırlatıcısından başka bir şey olmadığından, detaylar hala çok belirsiz olduğundan, ifade hızla üzüntüye dönüşüyor.

"Bunu neden yapıyorsun?" Yumuşakça soruyorum.

Elimi uzatıp kaşlarının arasında her zaman beliren küçük stres kırışıklığını başparmağımla ovarak endişesini hafifletmeye çalışıyorum.

Kaşları çatıldı, sorumu anlamadığı açıktı.

"Neden böyle rastgele sorular soruyorsunuz? İnsanları incelemek için mi? Konuşma zorlaştığında konuyu değiştirmek için mi?"

Dudaklarını büzüyor, kendi kendine düşünüyor, neredeyse daha önce hiç olmadığı kadar düşünüyor. Dudağında küçük bir gülümseme belirirken gözleri tekrar benimkileri bulmak için yukarı fırlıyor. "Sanırım bu benim ezik süper kahraman gücüm," diyor usulca, başparmağını yalayarak kaşıma silmeden önce.

Bana kurumuş kanla kaplı başparmağını gösteriyor.

"Bana karşı dürüst ol," diyorum elini önümde tutarak ve doğrudan göz teması kurarak. Gergin bir nefes alıyor. "Onu hâlâ seviyor musun?"

Bir süredir aklımda olan bir soru bu. Adamdan nefret ettiğini ve onu sadece oyununda kullandığını iddia ediyor, ancak kendine bu tür bir eziyet çektirmenin tek amacı sadece benim için olamaz. Belki de onu aldattığından ve annesi öldükten sonra tüm küçük dünyasını mahvettiğinden beri içinde karşılıksız bir aşk var? Bu düşünceye katlanamıyorum ama bilmek istiyorum.

Başını sallarken yüzü tiksintiyle buruşuyor.

"Hayır," dedi, fısıltının biraz üzerinde. Yüzü bana sorduğum için bile deli olduğumu söylüyor. "Hiç de değil."

"O zaman neden, Han? Neden kendini onun kollarına bırakıyorsun? Oynadığın oyun ne?"

Doğruluyor, duvara bakarken ellerinin üzerine yaslanıyor.

"Kötü arkadaşları yakınında tuttuğunda bir şeyler duyarsın."

"Kurulumu beğendin mi?" Yanına oturmak için iterken gözlerimi kısarak soruyorum. "Partide bana saldıracağını biliyor muydun? Mesele bu muydu?"

"Hayır." Başını kararlılıkla sallıyor ve yüzünü bana dönüyor. "Hayır, bunun olacağını hiç düşünmemiştim."

"O zaman neden beni terk etmeden önce şifreli bir mesaj gönderdin?" Kendimi daha da kötü hissederek soruyorum.

"Kötü insanlar her şekil ve boyutta olabilir. Bran rol yapmayı sevse de, hangi şapkayı giyerse giysin, altında hâlâ kötülük yatıyor," diyor. "Güven bana, kendi çıkarlarım için onunla yeterince oynadım. Bana ait bir şeyi çaldı. Ama bu artık seninle ilgili, ben-"

"O gece..." Sözümlü keserek başlıyorum. "O gece partide onun kasasını açmaya çalışıyordun." Gözlerim yerde incelediğim noktadan onun gözlerine doğru ilerliyor. "Ne sikime bulaştın sen?"

"Sadece onun niyetinin farkında olmanızı istiyorum. Bir şeyler planlıyor. Bu gece ona kulak misafiri oldum. Kasabaya gelip işlerini mahvettiğin için kızgın. Kötü bir şeyler hazırlıyorlar ve onu yakınımda tutmam gerekiyor."

O haklı. Kötülük her şekilde olabilir. Hawke bana bunu öğretti. Ama bu saçmalık çok fazla. Bran ve Silas beni mahvetmek için işbirliği yapıyor olsalar bile, aramızda devam eden uyuşturucu savaşına müdahale etmesine gerek yok. Bu benim içine düştüğüm ve sadece çıkmam gereken bir durum. Bu saçmalıkla alay ediyorum.

"Seni korumaya çalışıyorum, bunu görmüyor musun? Bundan kurtulmalısın." "İşte bu kadar. Bunu yapmak zorunda kalmanı istemiyorum, Han. Bu bir şey değil.

benim için çok önemli."

"İşte sorun da bu," diye tersliyor beni, ayağa kalkıp odada volta atarken küçük tavrı alevleniyor.

Onun ateşlemesini gizliden gizliye seviyorum. Sikimin seğirmesini sağlıyor. *Yanlış zaman, yanılış yer dostum.*

"Ne? Bran ve onun saçmalıkları umurumda değil mi?" Yataktan kalkarken alay ediyorum. "Ondan korkmuyorum."

"Mesele sadece bu değil, kendinize yaptığınız her şey."

"Bekle." Kıkırdıyorum, niyetini anlamadan önce ondan uzağa bakıyorum. "Bana D.A.R.E. konuşması mı yapıyorsun? Kokaini bırak, keş?" Başımı sallıyorum. "Tanrım, zaten Hawke ve Cole kulağımın dibinde havlıyor, şimdi de sen mi? Siktir, senin farklı olduğunu sanıyordum. Dostum, sen benden daha fazla bok alıyorsun."

Kaşları atılırken gözleri kısıılıyor ve bana bu son küçük darbenin onu can evinden vurduğunu söylüyor. Durduğum yere doğru yürüyor, gözlerinde ateşle bana bakıyor.

"Siktir git, Kid."

Kızgın olmasından hoşlanmamdan nefret ediyorum. Onu bu şekilde zorlamamalıyım, ama sinirlendiği zamanki enerjisiyle ilgili bir şey beni ona doğru çekiyor. Sanırım bu sevdiğim gerçek, ham tutku.

"Beni becermek mi? Lütfen yap." Başımı eğip ona bakıyorum. "Ama sadece gizlice, karanlık dolaplarda."

"Gördün mü?" Alay ediyor, göğsü öfkeyle inip kalkıyor. "Senin için her şey bir şakadan ibaret."

"Her şeyin bu kadar dramatik olmasına da gerek yok. Bu o kadar da önemli değil."

"Kai diye bir şey yok!"

Kızgın. Bağırıyor. Bana ne zaman bağırdı ki? Odanın diğer tarafına doğru yürüyor, ellerini saçlarında gezdiriyor, dudaklarının arasından hava üflerken perçemlerini alnına doğru itiyor. Ondan böyle bir tepki beklemiyordum. Bu nereden geliyor? Kızgınlık mı? Öfke mi?

"Kendinizle ilgili hiçbir şey sizin için önemli değil. Her şey her zaman şaka olamaz. Bir noktada, bu işi ciddiye almalısın. Hayatını ciddiye al! Bana ve etrafındaki herkese kendilerini nasıl geliştireceklerini, nasıl açılacaklarını ve gerçek olacaklarını söylemekte çok hızlısın, ama iş kendine gelince, o lanet aynaya hiç bakmıyorsun!" diye bağırırken parmağıyla beni işaret ediyor.

"Ben bunu yapmam," diye karşı çıkıyorum.

Tekrar bana doğru yürüyor ve parmağıyla göğsümü işaret ederek devam ediyor: "Beni takip etmek için gösterdiğin çabanın yarısını kendin için gösterseydin, bu geceki bok fırtınası gibi durumlara asla düşmezdin."

"Bu değil-"

"Kendinle asla benimle konuştuğun gibi konuşmuyorsun. Kendi tavsiyeni bile dinlemiyor musun? Neden?! Neden bunu yapamıyorsun?!"

"Bilmiyorum, sanırım hiç ihtiyaç hissetmedim-"

"Sen kendine nasıl davrandığından daha değerlisin. Bu gece yaptığın şey çok saçmaydı. Brynn'in etrafında dolanıyorsun, sırf beni sinirlendirmek için bir şeyler yapıp söylüyorsun, sonra beni Bran'le görüyorsun, o pislik hakkında ne hissettiğimi biliyorsun, sırf bir ton hap içmek ve neredeyse aşırı doz almak için mi?! Şimdi Hawke

Bununla bir ilgim olduđunu dűşünüyor." Elini yüzünde gezdirerek iç geçiriyor.

"Ne? Bu saçmalık. Hayır, değil."

Kelimeleri söylüyorum ama sonra bir endişe dalgasına kapılıyorum. Ailelerinin arasının daha da açılmasını istemem, özellikle de Han'ın benim aklımı kaçırmış olmamla hiçbir ilgisi yokken. Ayrıca Bran'e ilk yumruğu ben attım. Belli ki bu planlı değildi.

"Dürüst olmak gerekirse, bunların neden bu kadar önemli olduğunu bilmiyorum." "Bu büyük bir mesele, Kai!" diye bağırıyor.

Cevap vermek için ağzımı açtım ama nutkum tutuldu. Neden bu kadar üzğün? "Uyanmanın ve bu kadar bencil olmayı bırakmanın zamanı geldi. Size de ihtiyacı olan insanlar olduğunun farkına varın!" diye bağırıyor, küçük atıp tutmalarından nefes nefese kalmış bir halde.

Devam etmesini bekliyorum ama dűşünceleri onu üzüyor. Sonunda yatağın kenarına oturuyor, yumruklarını dudaklarına götürürken gözleri yaşlarla doluyor. Çenesi sanki kendini onunla bir arada tutmaya çalışıyormuş gibi sıkı duruyor.

Doğrulup elimi omzuna koyuyorum, o elimi itiyor. "Sadece git," diyor usulca, burnundan sertçe nefes alarak.

"Han-"

"Git lan!" diye bağırıyor.

Arzuladığım yoğunluk bu değil. Önümde küçük parçalara ayrılıyor. Acısı ortaya çıktııkça çatlakları da kendini gösteriyor. Bu kısmı sevmiyorum. Hem de hiç. Bu bizim şakacı ve şımarık olmamız değil, bu gerçek bir işkence. Gerçek acı. Onun soğuk, kopuk kalbinden çıkarabileceğimi hiç dűşünmediđim bir şey.

Ayağa kalkıp buz torbasını komodinin üzerine bırakıyorum ve kapıya doğru yöneliyorum. Onu rahat bırakacağım. Böyle tepki vermesine neden olan kişi benim. Yüzüm yeterince kanıt değilse bile, bu gece yeterince zarar verdim.

Kapı çerçevesinin yanında oyalanıyorum, bir yandan ona bakarken bir yandan da parmaklarımı gergin bir şekilde beyaz ahşaba vuruyorum. Onu bırakmak istemiyorum. Ona sarılmak istiyorum. Bir dakikalığına da olsa onu aşağı çeken her şeyi alıp kaldırmak istiyorum. Ama kendimi hayal kırıklığına uğratarak onu da hayal kırıklığına uğrattım.

Başını avucunun içine almış, parmaklarıyla perçemini yukarı doğru kavıyor ve küçük saç filizlerinin küçük stres tutuşunun arasından çıkmasına neden oluyor. Bakışlarımı yere indiriyorum, yenilmiş hissediyorum, iyi hissediyorum... bok gibi. Acıyı yutkunup gitmek için dönüyorum.

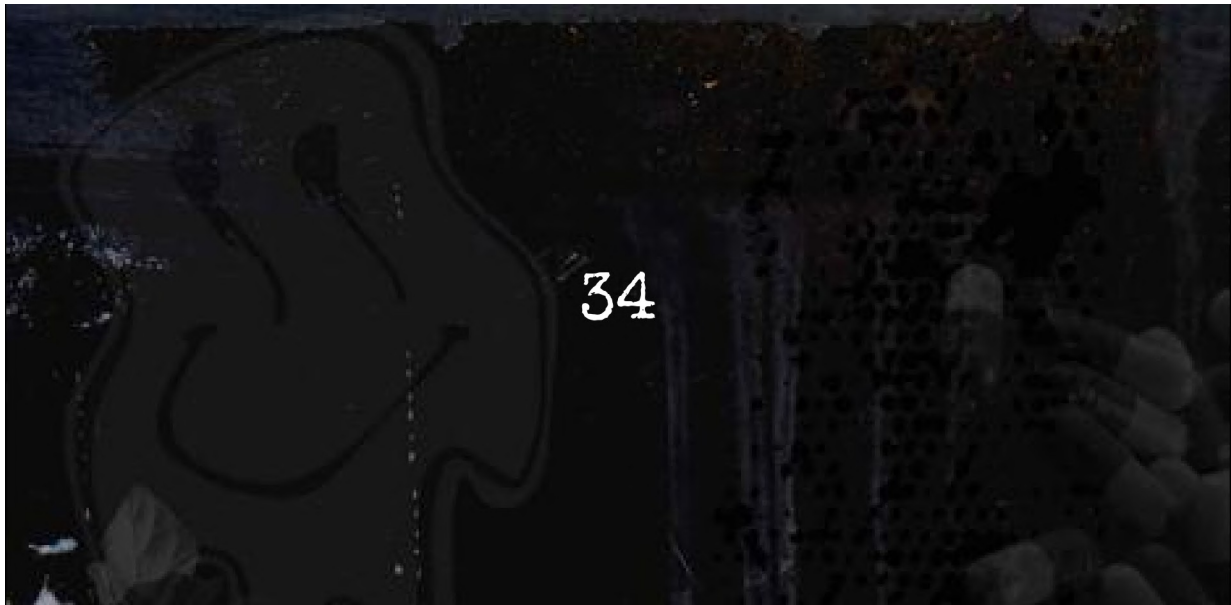
"Aslında bu düşünce bu gece iki kez aklımdan geçti." Sesi beni olduğum yerde durdurdu. Arkamı döndüm. "Ne düşüncesi?" Soruyorum, gözlerim hemen onun üzerinde geziniyor.

Gözlerini odanın köşesine dikmiş, karmaşık küçük zihninden geçen düşünceler bir duygu kasırgası gibi akıp gidiyor.

"İki kez," diyor usulca, sesi duygularının etkisiyle çatlıyor.

Gözleri benimkileri buluyor ve gözyaşları küçük pembe yanaklarından aşağı akarak titreyen çenesiyle buluşmak için yarışıyor.

"Bu gece iki kez seni kaybetmenin ağırlığını hissettim."

OceanofPDF.com

M Kalbim onun sözleriyle ağrıyor. Kendini küçük, sıkı bir yumruğa sıkıştırıyor,

İhtiyaçlarını karşılamazsam bedenimin yaşama hakkını neredeyse reddediyordum.

ilk önceliğim.

Hayatında beni kaybetmekten korkacak kadar önemsediyini düşünmek. Bunların hiçbirisi onun için kolay değil. Kendini tam anlamıyla bu duygularla savaşmaya hazırlamış. İtiliyor ve çekiliyor, aşkı istiyor, ondan korkuyor ve yine de onu sona erdirme kapasitesine sahip olduğunu bilerek onu arzuluyor.

Bizde her şey çok karmaşık. Çok karmaşık. Hiçbiri "hey, seni seviyorum" ve "bu harika, ben de seni seviyorum" kadar kolay değil. Hayır. Bizde saksıyı ekmeden önce yabancı otları ayıklamanız gerekir. Kök saldıığımız toprakta geride kalan yabancı otlar, aramızda oluşan büyümeyi yavaş yavaş boğmaya çalışır. Ama buna rağmen savaşıyoruz. Büyümeye devam etmek için savaşıyoruz ve savaşıyoruz, çünkü birbirimizden vazgeçemiyoruz.

Asla gidemezdim. O böyle parçalanmışken bu kapıdan asla çıkamazdım. Gözlerindeki işkence bakışı, kendimi yok edişimi izlemenin verdiği acı, beni her şeyden çok etkiliyor. Daha önce hiç ondan hissettiğim gibi hissetmemiştim. Hawke denediğinde değil, Cole bile... Aynı şekilde vurmuyor. Ama

Benim yüzümden yıkılmasını izlemek? Bu bana sadece onun kanamasını gördüğümde hissettiklerimi hatırlatıyor.

Beni kırdı. Beni dehşete düşürdü. Bir noktada eğlence amaçlı olan bir şey yüzünden onun incinmesini görmeye dayanamadım. Beni duraksattı; düşündürdü. Ama belli ki yeterince değil. Kendimi yok edişimi izliyor ve bunun acısı geçmişindeki şeytanları hatırlatıyor.

Yatağın kenarındaki pozisyonuna geri dönmeden önce dudaklarımı yalayarak iç geçiriyorum. Bacaklarının arasına girip önünde dizlerimin üzerine çöküyorum. Gözleri kapalı, dudakları bu tatlı, işkence görmüş ruhtan nefesler düşerken hafifçe ayrılmış.

Elim yataktan sarkan bacağını buluyor. Küçük ayak bileğine yavaşça dokunarak parmaklarımı pürüzsüz teninde sabit bir çizgi halinde gezdiriyorum. Parmaklarım dizine ulaştığında hızlı bir nefes alıyor ve öfkesinin bir kısmıyla birlikte nefesini de bırakıyor. Avuç içim diz kapağının üzerine geldiğinde gözlerindeki gerginlik biraz azalıyor. Başparmağımı üzerinde gezdiriyorum ve derin bir yara izi görüyorum. Yara izinin üzerinde daireler çizerek başımı aşağı eğiyorum, dudaklarımı yumuşak bir şekilde yaraya bastırıyorum ve önceki bir zamandan kalma yarayı öpüyorum. Bilmek için her şeyi yapabileceğim bir geçmiş. Keşke onu tanıyabilseydim, onun bana baktığı gibi ben de ona bakabilseydim dediğim bir zaman.

Başka biri hakkında hiç Han kadar çok şey bilmek istememiştim. Onun hakkında başka hiç kimsenin bilemeyeceği tuhaf ve karmaşık gerçekleri bilme ihtiyacım, aşk ve saplantı arasındaki çizgiyi merak etmeme neden oluyor. Üzgün olduğunda hangi şarkıları dinlediğini, hangi tatların onu mırıldanmaya ve zevkle iç çekmeye ittiğini, çocukluğundan en çok hangi anılara değer verdiğini bilmek istiyorum. Kendimi onun her yönüne, her ayrıntısına, onu karşımdaki meraklı yaratık yapan her duruma boğmak istiyorum. Aklımdan hiç çıkaramadığım. Kelimenin tam anlamıyla bana

tamamen sahip olan kadın.

Onun altındaki pozisyonumdan yukarı bakıyorum, içimden yumuşak, empatik, kederli bir bakış yayılıyor. Kalbim hiç bilmediğim bir endişeyle çarpıyor. Sonunda o muhteşem yeşil gözlerini kırpıştırarak açıyor. Orman yeşiline karışmış koyu kahverengiler, ruhumu alev alev yakan kehribar tonları, onları çevreleyen kızarmış ısırap damarları tarafından neredeyse süngerleştiriliyor. Bana bakarken çektiği acı etrafıma yayılıyor.

İrkiliyorum, bacaklarının arasında yere oturup başımı açık kalçasına yaslıyorum. Göz temasımızı koruyarak, elim bacağının iç kısmında nazik, yatıştırıcı bir dokunuşla küçük daireler çiziyor. Yaptığım her şey burada olduğumu fiziksel olarak anlatma çabası. Hiçbir yere gitmiyorum. Acıdığını biliyorum. Her şey yoluna girecek. Sana sahibim. Sen benimsin, ben de senin.

Tekrar iç çekiyor ve buzdağının bir parçasının daha yavaşça etrafındaki okyanusa doğru kaydığını, yıllardır oluşturduğu dış görünüşünü erittiğini hissediyorum. Eli saçlarımı buluyor, parmakları başımın üstündeki beyaz sarı dağınıklığı yavaşça tarıyor. Gözleri beni inceliyor, renkleri ezberliyor, telleri sayıyor, belki de burada benimleyken nasıl hissettiğini içselleştiriyor.

Uzun tırnaklarıyla kafa derime masaj yapıyor, gözlerimi kapatıyorum, yumuşak ve samimi hissi seviyorum. Derin bir nefes alıyorum, sadece onun eli üzerimdeyken kendimi bir dakika öncesine göre çok daha iyi hissediyorum. Olmam gereken yerde olmanın rahatlığını anında hissediyorum. Başparmağı alnımı hafifçe ovalıyor, kaşımın üzerinden tekrar geçene kadar hafifçe ileri geri fırçalıyor. Oradaki kesiğe dokunduğunda irkiliyorum ve başımı kaldırıyorum. Daha fazla kurumuş kanı silmek için başparmağını tekrar yalıyor.

Sessizliğimiz çok gürültülü. Kalplerimiz göğüs kafeslerimizde çarpıyor, dokunmaya çalışıyor, hizalanmaya ihtiyaç duyuyor. Bu gerçeküstü, gerçekten, mümkün olmak

Hiçbir şey söylemeden çok şey anlatmak. Yumuşak ve nazik hareketlerimizden başka hiçbir şey yapmadan sözler vermek, kelimelerin asla ifade edemeyeceği şeyleri ifade eden ince ipuçları.

Tekrar dizlerimin üzerine çöküp ellerimi onun küçük beline doluyorum. Uzun, çetrefilli kollarımı ona dolayarak onu kendime çekiyorum. Kollarından biri sırtıma dolanıyor ve diğer eli yine saçlarımı buluyor, parmakları saçlarımın arasından geçip beni kavırıyor. Kalbinin göğsünde attığını buradan duyabiliyor, küçük bedeninin içindeki savaşı görebiliyorum.

Bir dakika birbirimize tutunarak geçiyor, sonra bir dakika daha, sonra başımı geri çekip gözlerini buluyorum. Kalbinin zihnine karşı savaştığını görüyorum, kollarımın onu sarmasıyla sakinleşmesini izliyorum.

"Özür dilerim," diye fısıldadım. "Sana beni kaybetmişsin gibi hissettirdiğim için."

Alt dudağının kenarını emmeden önce yutkunuyor ve kucağına bakıyor.

"Sid dün gelmem için bana yalvardığında orada olup olmayacağını merak ettim. Seni görmeyi beklemiyordum," diye nefes alıyor. "Ve sonra seni onunla görünce... Birlikte geldiğinizi düşündüm."

Gözleri şimdi benimkiler arasında çılgınca gidip geliyor. Sert dış görünüşü, sahte yansımalarından oluşan kırık bir ayna gibi önümde paramparça oluyor.

"Beni paramparça etti," diye itiraf ediyor sesi titreyerek.

Sözleri beni hazırlıksız yakalayan, acı verici bir çaresizlik tonuyla doluydu. Bu onun için sadece küçük, sevimli bir oyun değildi. Beni hak ettiğine inandığı Brynn'le birlikte olma fikri onu mahvetmişti. Sevişirken yaptığım her şaka, söylediğim her boktan alay onu mahvediyordu. Hiçbir fikrim yoktu. Onu gerçekten anlamaya çalışırken kaşlarım çatıldı. Hiç bu kadar dürüst, bu kadar açık sözlü olmamıştı.

"Bu beni mahvetti. Sözlerimin doğruluğuna, onu hak ettiğine inandığın düşüncesi. Sonunda aklın başına geldi ve belki de tüm bu zahmete, karmaşaya değmeyeceğimi anladın." Hatıralar tekrar içinden geçerken dudakları aralanıyor, göğsü eskisinden daha hızlı inip kalkıyor. "Bensiz daha mutlu olacağını..."

Kendini hiçbir zaman bu kadar sık savaştığı şeye layık hissetmedi. Beni itti, temelli gideceğimi düşündü, onun için ne kadar deli olduğumu, ondan bir parça alabilmek için her şeyi yapabileceğimi fark etmedi.

Sessizce oturup bana içini dökmesini dinliyorum. Her şeyi içinde tutan kadın.

"Ben de gitmek üzereydim. Sid'e dışarıda olduğumu söyledim ama seni Tarah ve diğerleriyle dışarıda sarmaş dolaş gördüm. Daha fazla dayanamadım," diye fısıldıyor, yere bakarken yüzüne acı kazınmış. "Ama sonunda kendime gitmem gerektiğini söylediğimde, seni koridorda gördüm." Bana bakıyor.

Bakışlarını yakalıyorum, anında kendimi bir pislik gibi hissediyorum.

"Bir şeylerin yanlış olduğunu biliyordum ve seni bırakamazdım." Elleri yüzümün kenarlarını kavırıyor, hatıralar onu mahvediyor. "Seni bırakamazdım."

Onun acısını yutuyorum.

"Sonra Bran'ın dikkatini çektim ve biliyordum ki..." İç çekiyor, gözleri tekrar kapanıyor ve geri çekiliyor.

"Bu senin hatan değildi," diye fısıldıyorum.

"Ve o sadece-" Göğsünden kopan bir hıçkırıkla boğuluyor. "Sana vurmaya devam etti ve sen hareket bile etmiyordun."

Ellerine sarılıp ağlıyor, her şeye gözlerinin önünde tanık olmanın travmasını yaşıyor ve tüm bu boktan gösterinin getirdiği suçluluk duygusunun ağırlığını hissediyor. Burnunu çekiyor, gözlerimde bir şey aramadan önce kendini toparlamaya çalışıyor. Geçmişi yine orada, o kırık

gözlerin ardında.

"Beni de bırakamazsın, Kai."

Ağzından çıkan kelimelere inanamayarak ona bakıyorum. Ağzımı açarak başımı hafifçe sallıyorum, onu incelerken çektiği acıya tanık oluyorum. Şoktaydım ama "ben de" demesi gözümünden kaçmadı.

"Sözlerin, soruların... geri çekilmeyişin, sevme yoğunluğun... çok yoğunsun," diye devam ediyor, çenesi duyguyla geriliyor.

"Sana söyledim, durmayacağım. Vazgeçmeyeceğim," diyorum, dizlerimin üzerine çöküp onunla buluşuyorum ve alnımı onunkine yaslıyorum. Duygularını kontrol etmeye çalışarak bir nefes daha alıyor.

"İlk tanışmamızdan sonra suda sana deli olduğunu söylediğimi hatırlıyor musun?" Bu anıyı hatırlayınca biraz sırtıyorum ve yüzünü yüzüme doğru tutuyorum. "Bana akıl sağlığı nedir diye sormuştun?"

Gözlerimi buluyor, küçük başını benimkine doğru sallıyor.

"Eğer akıl sağlığı normal, rasyonel bir şekilde hareket etme, makul davranışlar sergileme yeteneğiye, o zaman bu çok açık," diyorum narin burnunun ucunu öpmeden önce. "Senin için deliriyorum," diye fısıldıyorum. "Tamamen ve kaçınılmaz olarak deliyim."

Yutkunurken iri gözlerini kırıştırıyor, her şeyi içine çekiyor. Aşkın ezici hissi sıcak bir dalga gibi onu sararken, geçmişinin asla geri çekilmeyen bir perde gibi görüşünün üzerinden geçtiğini görüyorum. Bunu düşündüğünü, her şeyi nasıl değiştireceğini merak ettiğini ve bir kez açığa çıktığında bizi nereye götüreceğinden emin olmadığını tam anlamıyla hissedebiliyorum. Kontrol edemediği bir şeyde çok fazla korku var.

"Geçmişindeki hiçbir şey beni uzaklaştıramaz. Bunu daha önce de söyledim ve yine söyleyeceğim. Beni içine çeken senin karanlığın, Han."

Bran'in bunu ona karşı nasıl kullandığını düşünüyorum, bunun onu o kişi yapan şeyin derin bir parçası olduğunu biliyor ve sonra bunu alay etmek için kullanılan bir oyuncak gibi yüzüne fırlatıyor. Onunki gibi bir kalp bunu hak etmiyor. Zayıf ama çabalıyor.

"Anlamayacağın çok şey var," diyor, gözleri yeni bir hüznle dolu, tükenmiş türden.

"Bana bir şans ver," diye fısıldıyorum dudaklarına. "Beni düzeltemezsin," diyor hemen.

"İstemiyorum," diyorum, iki elimi boynunun yanlarına koyarken yüzüm buruşuyor, başparmaklarım çenesinde geziniyor. Dudaklarımı yalıyorum, onunkilere bakıyorum, sonra tekrar onun sorunlu gözlerine, sadece ve sadece benim için haykıran gözlerine bakıyorum. "Seninle ayrılmak istiyorum."

Gözlerini sıkıca kapatıyor, alt dudağı titrerken benden uzağa bakmak için dönüyor, ama çenesini tutuyorum. Yüzünü tekrar kendime çevirip bana bakmaya zorluyorum.

"Birbirimizi onarırız, ama ancak tüm parçalar kırıldıktan, tüm çatlaklar yerine oturduktan sonra." Bilge bir ihtiyarın sözlerini mırıldanıyorum, ağırlıklarını şimdi her zamankinden daha fazla hissediyorum.

Yüzünün rengi soluyor ve sanki bir hayalet görmüş gibi görünüyor. "Bunu nereden duydun?"

"Fark etmez," diye cevap veriyorum, dudaklarımız tekrar birbirine sürtünene kadar yaklaşıyorum. "Gerçek şu ki, sadece sana ihtiyacım var, Han. Seni ne şekilde elde edersem edeyim, yeterli olacak."

Alnımız tekrar birbirine yapıştığında nefesini içine çekiyor.

"Lütfen düşme. Lütfen bununla savaşıma. Sadece lütfen," diye yalvarıyorum, kalan şüpheleri için onu arıyorum. "Beni içeri al. Tek ihtiyacım olan bu."

"Kai," diye fısıldıyor nefesleri arasında ve ben vuruşu bekliyorum, ezici ifadenin beni tekrar mahvetmesini bekliyorum.

Umutsuzca aşık olduğum için kendimi bu reddedilme ve başarısızlığa hazırlamaya devam ediyorum. Onun tatlı işkencesi için mazoşist miyim? Muhtemelen. Ama öyle ya da böyle, onun benim hayatımda olması gerektiği gibi benim de onun hayatında olmam gerekiyor.

İkimizin de birbirimizde yansımasını gördüğümüz sorunları var. Bunları başka hiç kimsenin yapamayacağı bir şekilde ortaya koyuyoruz. Gerçeklerimizi açığa çıkarıyor ve yarattığımız kalkanları yırtarak sonunda gerçeklerin bizi delip geçmesine izin veriyoruz.

Gözünden bir damla yaş düşüyor, gözleri benimkileri delerken yanağından aşağı yuvarlanıyor. Elleri yüzümü buluyor ve beni kendine çekiyor. "Birine daha fazla ihtiyacım olmamasını hiç istememiştim."

Gözlerindeki gerçek, içimdeki en derin, en karanlık parçayı elektriklendiriyor. Biz mükemmel değiliz. Kendi içimizde tamamen berbat durumdayız. Asla doğru yapamadık, yapamayacağız da ama yine de duramıyoruz. Ben onu sonsuza kadar zorlayacağım, o da beni sonsuza kadar zorlayacak. Birbirimiz için çok yanlısız ve yine de iki insan hiç bu kadar sefil bir şekilde birbirine uymamıştı.

O karanlık, ben ise aydınlık. Aynı alanda birlikte var olmamız gerekmiyor ama yine de bir ve aynı olmak için birlikte kan akıtabileceğimiz tüm yolları buluyoruz.

Ancak en parlak ışıklar bile sonsuza kadar yanık kalamaz.

OceanofPDF.com

"R Beni takip edin: Yaşadıklarınızla büyüyün."

Çemberdeki herkes yavaşça bir o yana bir bu yana bakarak Birbirimize garip bakışlar attık, milf bayan benim bakışlarımı diğerlerinden biraz daha uzun tuttu. *Evet, hala ezmek istiyor.*

"Yaşadıklarınızla büyüyün." Kolektif grup birlikte inliyor.

Dave kulaktan kulağa sırtarak güneş gibi parlıyor, bağımlıların ve suçluların oluşturduğu çemberin karşı tarafından doğrudan bana bakıyor.

Telefonumun kot pantolonumun içinde titrediğini hissediyorum. Plastik okul sandalyemde kamburlaşarak telefonu çıkardım ve anında içimde heyecanlı bir enerji dalgası oluştuğunu hissettim.

Han: Hey

Tek kelime. Üç harf. Arkasında milyonlarca duygu. Tanrı'ya şükür doğuştan hep gülümsüyorum. Buradaki hiç kimse beni bu hale getiren kız hakkında bir fikre sahip değil.

Dünya bana mesaj attı.

Hey sen. Oğlunu şimdiden özledin mi?

Evet, ben arsızım. Ne yapacaksın?

Geçen geceki küçük kavgamızdan sonra, duygular taştığında, bir şey diğerine yol açtı. Akşamı başka bir seviyede bağlantı kurarak geçirdik. Bana doğru ağlarken ona sarıldım, acısını usulca öperek dindirdim. Bana tutunma şekli hala aklımın bir köşesindeydi. Bunu unutamıyorum. Sanki yok olmam gerçek bir olasılıkmış gibi parmaklarını etime geçirmiş, sanki dudaklarından çıkacak son isim benmişim gibi benim için ağlıyordu. Sanki bana ihtiyaç duymak artık onun da yeni amacıymış gibi.

Varlığın hâlâ üzerimde.

Bir resim gelmeden önce neyi kastettiğini anlamaya çalışırken kaşlarım düşüyor. Tıklayıp açtığımda, köprücük kemiği boyunca, boynundaki dövmenin hemen altında bir dizi morluk görüyorum. Dudağımın kenarını ısıırıyorum, işaretlememin bana verdiği sevinci gizlemeye çalışıyorum. Ön kamerayı açarak kulağımın hemen altındaki noktanın sessiz bir fotoğrafını çekiyorum.

Çocuk: Dave ne olduğunu sorduğunda bu sabah saçımı kıvırmaya çalıştığımı söyledim. Sence yutmuş mudur?

Tanrım, biz hayvanız.

Çocuk: Snuffleupagus benim Big Bird'üm, Turritopsis dohrnii benim Blobfish'im. Hayvanlar.

Sen tanıdığım en tuhaf insan olmalısın. Ve ben çok tuhafım.
Geliyor musun?

Mesajının sonundaki soruya gülümsedim. Şuna bak, bana ihtiyacı var.

Şimdi mi? Y a n i , yatağa geri dönmek için sarhoşluk
dersinden kaçmamı mı istiyorsun?

Umarım onun için bu saçmalıktan kurtulabilirim.

Lol. Hayır, Kai. Dave seni seviyor. Eğer gidersen,
konuşurken bakacak kimsesi kalmaz. Daha sonra demek
istedim.

Gerçek. Sorularına düzenli olarak cevap veren tek kişinin ben olduğumu,
iyi bir öğrenci olmak ve bu pislikten gülümseyerek kurtulmak için elimi
kaldırdığımı konuştuk. Dave konuşurken herkese bakıyor ama ne yazık ki
diğer tüm sınıf arkadaşları onun doğrudan göz temasından kaçınmayı görev
edinmiş durumda. Ben hariç herkes. Ben oradayım, ona gülümseyerek
karşılık veriyorum. Buna bayılıyor.

Çocuk: Doğru. Bana bakmayı seven tek kişi sen değilsin.
Ve tabii ki bebeğim. Olmak istediğim başka bir yer yok.

Kendi kendime sırtıyorum, ne kadar komik olduğumu düşünerek tatmin oluyorum. Telefonum tekrar elimde titriyor.

Çok sıkıştım, Kai.

Mesaj kafamı karıştırdı. Yine biraz endişeleniyorum, acaba o da kendi kafasında mı, ilerlememizi geri almaya hazır mı diye merak ediyorum. Bunlar işkence gören zihnimi rahatsız eden ilk düşünceler. Ona tekrar mesaj atıyorum.

Nasıl sıkıştın, bebeğim?

Gerçekten neyi kastettiğı hakkında hiçbir fikrim yok. Cevabını beklerken aklımdan geçen diğer düşünceler arasında, üst yarısının evindeki çamaşır makinesine sıkışmış, kıçı dışarıda, tangası yerinde, sadece ona çarpmamı bekliyor olması da var. Bir diğer düşünce ise yanlışlıkla kendini yatağına kelepçelemiş, kollarını başının üzerine kaldırmış, gömleğı gözlerinin üzerinde, sutyeni kayıp, onu "kurtarmamı" bekliyor. *Tanrım, yine azdım.*

Sakızına yapıştım, Kai. Sana yapıştım.

Bu kelimeleri okurken midemde hissettiğim duyguyu hiçbir şey tarif edemez. Kendimi harika hissediyorum ve bunun tek sebebi o. Beni çok mutlu ediyor ve bu küçük kelimelerin ne anlama geldiğı hakkında hiçbir fikri yok.

bana kötü davranıyor. Bu durumla mücadele ederek bana çektirdiği onca sıkıntı için bir onaylama gibi. Artık gerçek ve o da sonunda kabul ediyor.

Bu gece döndüğümde onu hamile bırakacağımı yazmaya başlıyorum ama göndermeden önce kelimeleri siliyorum. *Lanet olası Hamster. Sakinleşmem lazım.*

Birbirimize bağlanırken onu ne kadar çok sevdiğimi tekrar tekrar söyledim. Kaç kere söylediğimin sayısını unuttum. Anlamını yitirmesini istemiyordum ama içimde de tutamıyordum. Tekrar tekrar bilmeye ihtiyacı vardı, özellikle de ben onun içinde kendimi kaybetmişken.

Henüz karşılık vermedi ve bu sorun değil. Buna mecbur olduğunu hissetmesi için onu asla zorlamak istemem. Eğer böyle hissediyorsa, bunun organik olarak gerçekleşmesine tamamen izin veriyorum. Ama hiçbir şey beni onun yanında kendimi ifade etmekten alıkoyamaz. Bunu her fırsatta söyleyeceğim çünkü onun için deli olduğumu biliyorum ve yarının ne getireceğini asla bilemezsiniz.

Bu son birkaç günle ilgili her şey muazzam hissettirdi. Doyumsuz seksten sonraki sessiz anlarımız bile. Dün gece olduğu gibi, ben hala onun içindeyken karnımda uyuyakaldı. Onun da dediğı gibi aramızdaki bağ metagalaktik. İkimiz arasında yüzeyin altında çok fazla şey var.

Onun gibi bir kadına asla doyamayacağım. Onun için delirdiğimi söylerken yalan söylemiyordum. Kendimi kanıtlama şansı verilse her şeyi yapardım. Başka bir saplantı dalgasının üzerime çöktüğünü hissediyorum, bu his göğsümde neredeyse çok acı veriyor. Kontrolümü yeniden kazanmak için dudağımı ısırarak zorunda kalıyorum.

Seni seviyorum JoJo, benim **ufaklık**.

"Kendim de bağımlılıkla mücadele etmiş biri olarak, evde bir Naloxone kiti bulundurmanın çok güvenli bir fikir olduğunu öğrendim." Telefonumu cebime geri koyarken Dave'in sesi düşüncelerimi böldü.

Yeni eleman Simon elini kaldırır. "Evet, Simon," diye seslenir Dave.

"Bu kendinizi başarısızlığa hazırlamak değil mi? Sizi kurtaracak panzehirin orada olması, ona geri dönebileceğinizi bilmek?"

"Ben olaya böyle bakmıyorum. Benim için bu gerçekçi olmak. Bir bağımlılığa sahip olmak bir hastalığa sahip olmakla aynı şeydir ve bazen bu hastalık alevlenebilir. Bir şeker hastası kan şekerinin yükselmesi durumunda uygun ilaçları yanında bulundurmaz mı? Bağımlılıklar da aynı şekilde."

Yine Han'ı hayal ediyorum, gitme vakti gelene kadar elimdeki konuşmadan uzaklaşıyorum.

Yaklaşık yirmi dakika sonra tekrar yoldaydım, gideceğim yer... içki dersinden hemen sonra gitmem gereken yer değildi. Ama Dario'nun sizinle buluşması gerektiğine dair bir telefon geldiğinde, ya bunu yaparsınız ya da talihsiz ve bilinmeyen sonuçlarla yüzleşirsiniz.

Lust Lay'in içindeki garip çelik kapıyı tekrar çalıyorum ve beni Oz'a götürmeye hevesli, garip kıvrık bıyıklı kızıl saçlı adamı bekliyorum. Elbette, beni karanlık koridorda, inleyen kadınların bulunduğu sayısız odanın önünden geçiriyor.

Yeni bir kapıya geldim. Ahşap, ferahlatıcı kan kırmızısı bir renge boyanmış.

Gözleri yormaz. Sakinleştirici bir iç mekan için harika bir seçim.

Kapı açılıyor ve karanlık beni bekliyor. Bay Bıyık'a dönüp gergin bir bakış atıyorum. Sadece başını sallayarak beni öne doğru itiyor. Başımı sallıyorum, ortada gerçekten hiçbir şey yokken gergin olmamın ne kadar

aptalca olduğunu fark ediyorum.

Bunun sebebi. Bu adamı kızdıracak bir şey yapmadım, değil mi?

Kapı arkamdan kapanırken karanlığa doğru yürüyorum. Zifiri karanlık. Neden? Eski Lust Lay'de zor zamanlar mı? Elektrik ödemelerini yapamıyor muyuz? Yılın bu zamanında ışıkları açık tutmak için yeterince kış sallamıyor muyuz? Ne oluyor lan?

Bir düşmanın çevrilmesiyle, paslanmış bir zincirle tavandan yaklaşık beş metre sarkan parlak bir floresan ışık yanar. Işığın altında bir sandalyeye bağlanmış, kafasına çuval geçirilmiş bir adam duruyor. Kalbim aynı anda göğsümde dururken dudaklarım aralanıyor. Tepeden tırnağa bir endişe dalgası kaplıyor içimi. *Neyin içine girmiştin ben?*

Adam kapının sesini duymuş olmalı çünkü şimdi başını çılgınca öne arkaya çeviriyor, bakıyor, dinliyor, bir sonraki adımın ne olacağını bekliyor.

"Başardın."

Ses kalp atışlarımı hızlandırıyor, göğsümdeki durgunluğu canlandırıyor. Bu Dario, karanlığın içinden çıkıp sandalyedeki adama yaklaşıyor.

"Evet," diye cevap veriyorum, bulutlu ışığın koyu gölgeleri arasından dikkatle gözlerini bulmaya çalışarak.

Elleri önündeki adamın omuzlarında duruyor. Adam irkiliyor ve konuşmaya çalışıyor ama çuvalın altındaki ağzının bantla kapatılmış olduğunu tahmin ettiğim şey yüzünden sözleri boğuklaşıyor.

"Özür dilerim." Karanlık, ruhsuz gözleri nihayet benimkileri bulmadan önce adama bakıyor. "İş asla bitmez."

Eğilip adama İtalyanca gibi gelen bir dilde bir şeyler fısıldarken gözleri benimkilere takılı kalıyor ve neredeyse ne olduğunu kaçırmamamı sağlıyor.

gelmek için. Adamın ağzının tıkalı olması önemli değil. Vücudu sandalyede sallanırken, kolları onu sandalyeye bağlayan bağları çekerken, hayatı için yalvardığını duyabiliyorum.

Dario hızlı bir hareketle kolunu adamın başının etrafına doluyor, dirseği çenesinin yanında, eli başının üstünde.

"Eskiden bıçak kullanırdım," diyor kayıtsızca. "Ve tabii ki silahlar." Adamın boynunu hızla büküyor, daralmış gözleri ve sıkılmış çenesiyle iri, şişkin pazularının arasında kırarak anında öldürüyor. Bu odaya girdiğimden beri nefes almadım ve şimdi, tükenmiş ciğerlerimden her bir oksijen molekülü sızıp gitmiş gibi hissediyorum. "Ama ne temizlik solüsyonu israfı."

Adam tamamen hayattan mahrum bir şekilde yana yığılmış yatıyor. Yutkunmaya çalışırken boğazımın yavaşça yuvarlandığını hissediyorum. Karanlıktan hemen üç adam geliyor ve adamı çözüp götürüyorlar. Dario eldivenlerini çıkarıyor ve onlar adamı arka kapıdan çıkarırken maktulün kucağına atıyor.

"Çamaşır suyu fiyatları yeni reklam kampanyalarından bu yana artış gösteriyor.

Marka malların her zaman bir bedeli vardır."

Ona bakıyorum, neden çamaşır suyu fiyatlarından bahsettiğimizi anlamaya çalışırken boğazım kuruyor. Az önce bir adamın öldürüldüğünü gördüğüm gerçeğini kafamda oturtmaya çalışıyorum. O yaklaşırken gözlerim hafifçe açılıyor.

"İşte bu yüzden buradasın," diyerek önümde durdu.

Boyum kadar ama benden en az 100 kilo fazlaysa ne olayım. Adam yığılmış. Tuğla bir ev gibi. Şişkin göğüs kasları, dalgalanan pazuları ön kollarına kadar uzanıyor. Kalçalarından biri

tüm varlığımın çevresi. Çim kulübemin rüzgarda savrulduğunu zaten biliyorsun.

Kaşlarımı kaldırıp bu buluşmanın sebebini bekliyorum. Gözdağı mı? Dario gibi adamların evlerini kontrol altında tutmak için baskınlıklarını kanıtlamaya ihtiyaç duymalarını anlıyorum, ama tamamen içinde değilim. Ne de tamamen dışındayım. Ortada bir yerde sıkışıp kaldım. Peki onun gibi bir adamla ne yapacağım?

"Ben bir markayım. Benim markam mükemmel. İnsanlar benden ne beklmeleri gerektiğini biliyorlar."

"En iyinin en iyisi mi?" Onun yerine ben cevap veriyorum.

Korkutucu derecede güçlü çenesinde yarım bir sırtıyla kaşlarını çatıyor.

"Daha iyi."

Normal nefes almaya çalışıyorum ama ima ettiği şeyle ilgili tuhaf bir his var içimde. Görünüşe göre piyasaya yeni bir ürün sürülüyor. Benim kaynaklarımdakinden daha iyi. Dışarıdayım, ama "bana uyuşturucu sattın ve şimdi serbest kaldın" gibi temiz bir şekilde değil. Hayır, artık bana ihtiyacı yok ama ben de onun sorumluluğu olamam. Akıllı adamlar yarım kalmış işleri tamamlar.

"Umarım anlayabiliyorsunuzdur," diyor basitçe.

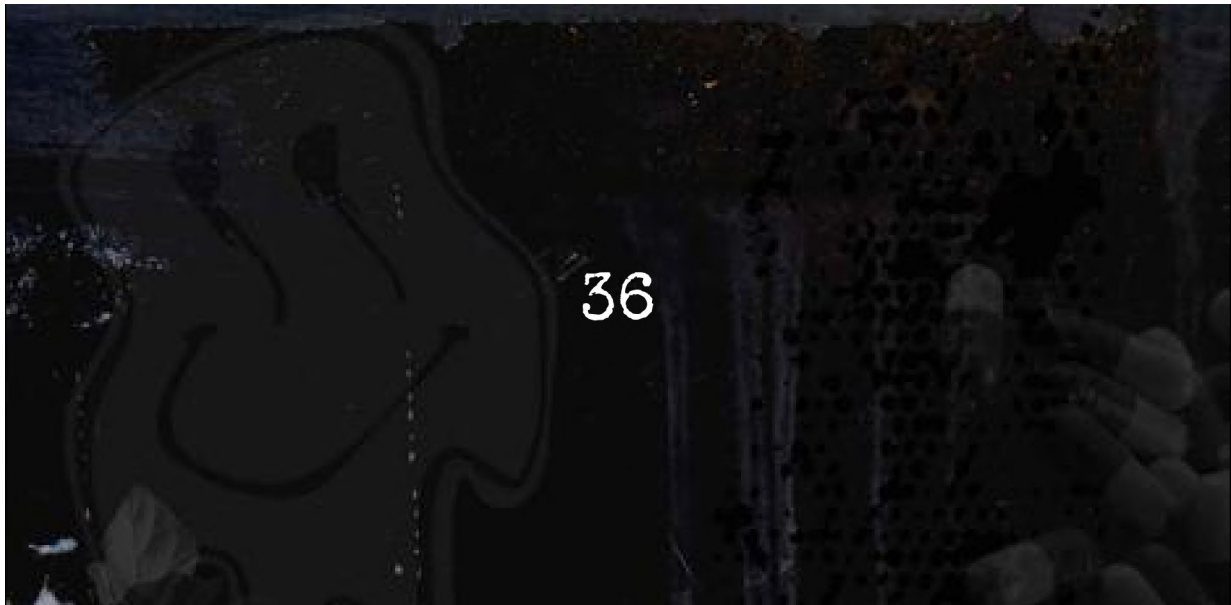
Gözlerindeki bakış bana sözlerinin anlatamadığı her şeyi anlatıyor. Bu bizim için yolun sonu. Odadan çıkmak için dönüyor, kendi türünün yaşadığı karanlığa geri dönüyor. Olduğu yerde durup yavaşça omzunun üzerinden bana bakıyor.

"Ben de senden gerçekten hoşlandım," diyor, dudaklarını bükmeden önce bana bakarak. "Genç yaşta sana kendini hatırlatan insanlarla pek sık karşılaşmıyorsun."

Dilini şaklatıyor ve sonunda arkasını dönmeden önce "*ne yazık*" dediğini neredeyse duyabiliyorum. Karanlığın içinde kaybolmadan önce asılı duran ışığı iterek yolundan çekiyor.

Asılı floresan ampulden çıkan ışık hüzmesi, etrafındaki yerçekiminin etkisi altındaki bir sarkaç gibi odanın her köşesini aydınlatarak karanlıkta güçlü darbelerini ileri geri sallarken, botlarımın içinde öylece duruyorum. Ancak bir saatin saniye ibresi gibi, yerçekimi de eninde sonunda pes eder. Sonunda, bu güç artık ihtiyaç duyulmayan bir adam gibi aniden sona erer.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

A Dario ile olan o garip görüşmeden eli boş ayrıldıktan sonra geldiğimden daha fazla soru soruyor, zihnim daha fazla düşünceyle dolup taşıyor başa çıkabileceğimden daha fazla.

Oradan çıktım, kimse bana yol göstermedi ama çıkarken görünmez gözlerin ağırlığını üzerimde hissediyordum. Gitmekte özgürüm ama sahip olduğumu düşündüğüm özgürlük sınırlı. Dario öylece çekip gitmeme izin vermez, şimdi olmaz. Benim gibi bir adam çok şey bilir.

Eğer gerçekten de piyasada onu bağladığım kokainin kalitesini aşan yeni bir uyuşturucu varsa - ki buna inanmakta güçlük çekiyorum - o zaman çoktan sokaklarda olmalı. Haber çabuk yayılır, ama sadece söz konusu ürünleri satın alan ve deneyen insanlar tarafından.

Loş ışıklı yollarda ilerleyerek akşam yemeği için taco almak üzere bir fast food noktasına gidiyorum. Akşam yemeği. Muhtemelen bir metre derinliğe gömülmek üzere olan bir adam asla yemek yiyemeyecekken benim yemek yiyebiliyor olmam midemi bulandırıyor. Yemeği kendimden çok Han için alıyorum ve yolun geri kalanını onun dairesine gidiyorum. Zihnim berbat durumda, her şeyin daha basit olduğu o hissizliği yeniden arzuluyorum.

Eğer Bran ve Silas, Han'ın dediği gibi birlikte komplo kuruyorlarsa, o zaman beni ve tedarikimi atlatmanın bir yolunu bulanların onlar olması çok mantıklı. Silas'ın delicesine kıskanç olduğu benim için daha açık olamazdı. Kendini değerli hissetme ihtiyacı benzersiz. Üstüne üstlük Han, Bran'in kendi alanına girdiğim için sinirlendiğini ve benim kalitemle kıyaslandığında bir boka yaramadığı belli olan zayıf işini ortadan kaldırdığını söyledi. Ama her şeyi sorgulamama neden olan şey, içime elektrik çarpmış gibi acı veren bir farkındalık.

Kendime ait olmadığını bildiğim kokaini iki kez tatmıştım. Sera'yla, Sidney'de üçlü seks sırasında Han'la bana biraz verdiğinde ve sonra Tarah'la, Bran'da diğer kızlarla birlikteyken. Her iki deneyim de normal değildi, ikisi de beni alıştığım türden bir kafayla vurmadı.

Bu kola bir şeyle kesilmiş. Kötü bir şeyle. Kontrolsüz bir şey.

İki hiç kimsenin birileri olmak için ölmesinin sonuçlarını düşünerek hemen gerildim. Tüm üniversite öğrencileri, iyi vakit geçirmeye çalışan şehir dışından gelen insanlar ya da neye bulaştıklarından habersiz, alıştıkları uyuşturucuyla aynı olduğunu düşündükleri maddeleri alan sıradan kokainmanlar. Bu aptallar, öldürmeseler bile birilerine ciddi zarar vermek üzereler.

Han'ın dairesine giderken telefonumu çıkarıp, bir daha iletişim kurmak zorunda kalacağımı düşünmediğim bir kişiye mesaj atıyorum. Tarah.

Hey, ben Kid. Bran'de aldığımız boktan daha fazla var mı?

Telefonu arabanın yolcu koltuğuna atıyorum, bunu yapmam gerektiği için bile sinirleniyorum. Radyoyu açıyorum, koltuğa geri yaslanırken bir sigara yakıyorum. Telefon titriyor, yüzü koltuğun içinde aydınlanıyor. Sigaramdan uzun bir nefes daha çekiyorum ve kontrol etmeden önce kendimi sakinleştirmek için üflüyorum.

Elbette. Daha fazlası için hazır olacağını düşünmemiştim.

Buluşalım mı?

Siktir. Siktir. Siktir.

Bana yeri ve zamanı mesaj at.

Han'ın otoparkına girip boş bir yer buluyorum ve arabayı park ediyorum. İç çekerek ellerimi yüzümde gezdiriyorum. Yanlış bir şey yapıyormuşum gibi hissetmekten nefret ediyorum. Sanki bu hatuna mesaj atarak onu aldatıyormuşum gibi, ama böyle hissediyorum. Telefonumu elime alıp mesajlara tekrar bakıyorum ve onun bunları bulabileceği düşüncesiyle huzursuz oluyorum. Bulacağını düşündüğümde değil. Bir erkeğın telefonunu karıştıracak tipte biri değil. Yine de her ihtimale karşı hızlıca silmek için tıklıyorum.

Garip bir nedenden ötürü kilitli olmayan kapısını açıp kafamı uzattığımda onu koltuğuna gömülmüş, bir cigara yakarken görüyorum. Çok sevimli. Küçük bedenini boğan kocaman siyah bir My Chemical Romance tişörtü giymiş ve altında sadece külot ya da hiçbir şey yok gibi görünüyor. Beni asıl etkileyen küçük marihuana yapraklarıyla kaplı çorapları.

Kapıyı kilitledikten ve taco poşetini mutfak tezgahının üzerine koyduktan sonra doğruca Han'a doğru yürüyorum. Kanepede ona doğru eğilerek, tam nefes vermek üzereyken dudaklarımı onunkilere birkaç santim yaklaşıtııyorum.

Her iki avucumu da arkasındaki kanepenin arkasına yerleştirerek, başını yukarı doğru eğdiğinde onu sarıyorum, benimkini onunkine bastırmadan önce soluduğu nefesin kalıntılarını ayrılmış dudaklarıma üflüyorum. Kalan nefesi küçük burnundan dışarı verirken inliyor. Şu anda baş aşağı duran bir taca benzeyen bir hızmayla süslenmiş olan burnundan. Diğer her şey gibi bu da onda muhteşem duruyor.

Sırıtarak öpücüğümden geri çekiliyor, dağınık at kuyruğu topuzlarını sıkıyor ve dil halkasını şakacı bir şekilde dişlerine vurmadan önce alnının üzerindeki perçemlerini karıştırıyor.

"Rüyalarındaki kız gibisin ama gerçeksin. Beni yanında istediğine inanamıyorum bile," diye fısıldıyorum, gözlerim bir psikopat gibi kocaman açılmış, doğrudan gözlerinin içine bakıyorum.

Kıkırdıyor, saçmalıklarına karşı başını sallıyor.

"Bir fırt ister misin?" diye soruyor, yeşil gözleri parıldarken uzun siyah kediye benzeyen tırnaklarının arasındaki esrarı bana uzatıyor.

"Aynen öyle," diyorum ve yanındaki koltuğa yerleşiyorum. Bir saat önce yaşadığım boktan şeyden sonra hiçbir şey kulağa bomba gibi bir ottan daha iyi gelmiyor. Uyuşmaya ihtiyacım var.

Botlarımı tekmeliyorum, uzun bacaklarım önümde uzanırken kanepeye geri yerleşiyorum. Esrarı dudaklarımın arasına koyuyor, ben içime çekerken bana doğru eğiliyor. Dudakları kulağımı buluyor. Dili kabuğun üzerinde gezinirken, dil halkasının topu usulca yuvarlanıyor ve tatlı, sıcak nefesiyle kulağıma en sevdiğim cümleyi fısıldıyor. "Dudaklarım önce onun üzerindeydi."

Sikim alarmda.

Parayı bozdurana kadar sigara içiyoruz, arka planda Black Sabbath'tan *Iron Man* çalarken kanepede takılıyoruz. Bu bana robot olduğum günleri hatırlatıyor. Kısa bir süre önce, derin ve uyuşturucu bir uykuya dalmadan önce insan olmadığımı ikna olmuşum. Bu garip farkındalık, o gece her ne halt yediysem, bunun nedenini bulmak için bir neden daha.

Han şimdi bacaklarımın arasına tünemişken, sistemime çarpan otun sıcak, sakinleştirici hissini kucaklıyorum, tatlı kıcının sikime sıkıca dikilmiş hissinden zevk alıyorum. Başını göğsüme yaslıyor, dizlerimden birini bükerken diğer bacağımı önümüzde yere uzatıyorum. Yumuşak kalçası benimkinin üzerinde duruyor, parmaklarım hafifçe etrafına sarılmış yılanın izini sürüyor.

Elini başımın arkasında kavuşturan Han, usulca saçlarımla oynuyor ve başını çevirip yüzüme bakıyor. "Bugün seni çok özledim."

Onun güzelliğine odaklanırken dudaklarım sırtıyor. Burnundaki o küçük çiller makyajsız olduğu için daha belirgin. Benim yanımda bu kadar rahat hissetmesine bayılıyorum, ama doğrusu bence genel olarak rahat. Kalbinin karmaşıklığı dışında herhangi bir konuda kendinden utandığını hiç hissetmedim.

"Biliyorum. Neredeyse bana kafayı takmış durumdasın," diyorum, eli bana vurmak için gelmeden önce.

"Seni sik kafalı," diye kıkırdıyor, bana karşı kıpırdanıyor, ben de o yapamadan bileğini elimle yakalıyorum.

"Sana bir sik göstereceğim," diye cevap veriyorum, kolunu arkadan ikimizin arasına kilitliyorum, o n u bana doğru tutarken diğer elimi boynuna doluyorum.

"Kai," diye inliyor parmaklarım taktığı zincirli gerdanlığın hemen üzerinde sıkılaştığında, ses aletimin ucuna ulaşıyor.

"Ne istiyorsun, bebeğim?" Kulağına mırıldanıyorum ve kışını tekrar bana bastırıyor. "Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle."

Yutkunurken boğazının yuvarlanışını hissediyorum.

"Benimle oyna," diye nefes alıyor. "Benimle oyna. Alay et benimle. Beni senin olarak işaretle."

Sözleri karşısında gözlerim yuvalarından fırlayacak gibi oluyor. Ellerim boynunun kenarlarında sıkılaşıırken kalçalarımı ona doğru bastırıyorum. Kulak memesini bulup ucunu emiyorum, kulağındaki küçük siyah çiviye dişlerimin arasında tutuyorum.

"Beni kışkırtma." Kelimeleri tehlikeli bir şekilde söylüyorum, kulak memesini ısıriyorum. "Eğer fırsatım olursa lanet olası adımı etine kazırım."

Kulağının altındaki deriyi ısırdığımda inliyor, boştaki eli aniden başımızın yanında bir bıçak tutuyor. Benim bıçağım. Daha önce oynadığımız bıçak. Burada bıraktığımı unutmuşum. Muhtemelen içinde bulunduğum durumu düşünürsek kötü bir şeydi.

"Devam et o zaman," diye fısıldıyor, beş inçlik bıçağı yukarı çevirerek.

Yüce İsa.

"Benimle alay etme, Han. Ne kadar deli olduğumu bilmiyorsun. Aslında ne kadar yıkıcı olabileceğimi."

Başını tekrar bana çeviriyor, sırtını göğsüme yaslamış, şampuanlı saçlarının tatlı kokusu burnumun hemen dibinde. Denemediği zamanlarda bile seks kokuyor.

"Sanırım biliyorum," diyor seksi, çatlak bir ses tonuyla. Gözleri benimkilerden ayrılıyor, bıçağa bakıyor.

"Bunu ne zamandır tutuyorsun?" Başımı bıçağa doğru sallayarak soruyorum.

"Sen gittiğinden beri," diye hızlıca cevap veriyor, başparmağını sapın üzerinde gezdiriyor, sanki birlikte bir şey paylaşmışlar gibi dokunuşuyla neredeyse ona hayranlık duyuyor.

"Peki onunla ne yaptın?" Soruyorum, ses tonum karanlık ve ciddi.

Nefes alış verişleri artarken kalp atışları da koluma çarpıyor. Göğüsleri yükselip alçalarak tişörtünün üzerinde duran sabitlenmiş kolumu sarmalıyor, sütyeninin olmayışı hoş bir keşif. Gömleğinin altında bir şey hissediyorum, gerdanlıktan sarkan bir zincir gibi. Bıçağın sapından bakıyor ve tekrar bana doğru dönüyor. Yılan gibi gözlerindeki şeytani sırıtış bana garip bir şey yapıyor. Beni kendi karanlık ve tehlikeli dünyasına çekiyor.

"Ne yaptığımı görmek ister misin?" diye fısıldıyor, kelimeler dolgun, ıslak dudaklarından baştan çıkarıcı bir şekilde dökülüyor. "Sana her şeyi göstereceğim, Kai."

Ben onu bırakana kadar ileri doğru bastırıyor. Önümde durarak tişörtünü yukarı ve başının üzerine çekti. Ben hâlâ kanepeye yaslanmış, onun kendini göstermesini hayretle izliyorum. Siyah dantelli tangası mükemmel kalçalarını örtüyor, üzerinde de sadece uyluk hizasındaki ot çorapları var. O kıştan bir ısırık almak istiyorum. Etini parçalamak.

Gömleğinin altındaki gizemi ancak arkasını döndüğünde görebiliyorum: Gümüş gerdanlık kolyenin ortasından bir zincir uzanıyor ve bronzlaşmış göğsü boyunca meme ucu halkasına bağlandığı yere kadar sürükleniyor. *Vay canına. Hay sikeyim.*

"Bu şimdiye kadar gördüğüm en seksi mücevher olmalı." Acı dolu gözlerle ona bakarak inliyorum.

Ayağa kalkıyorum ve hemen serbest bırakılmış göğsünü avuçluyorum, yumuşak, diri eti avucumda kaldırırken zinciri göğsüne doğru daldırıyorum. Başını yana eğiyor, gözlerini kırıştırarak kapatıyor ve bana kapüşonlu bir bakış fırlatıyor.

Bıçağı sağ elinde tutarak, ayağını kanepede uyluğumun dış tarafına koyuyor ve kendini tekrar bana açıyor. Bıçak kaval kemiğinden başlıyor, çorabı yavaşça yukarı doğru sürükleyerek sonunda açıkta kalan uyluğunun derisine ulaşıyor. İşte o zaman uyluğunun iç kısmındaki küçük izleri görüyorum. Minik kesikler, üç güzel kola çizgisi gibi, hepsi merkezinin yakınında sıralanmıştı.

Gözlerim tehlikeli bir bakışla onunkilere dikiliyor, dudaklarım bu manzara karşısında aralanıyor. Karanlıktan da karanlık. Umduğumdan ya da hayal ettiğimden çok daha sapkın.

Benim bıçağımla mastürbasyon yaparken katartik olarak kendini kesiyordu.

Farkına vardığında bakışları benimkileri buluyor. Ona ne yaptığımı bana fiziksel olarak gösteriyor.

Bu normal bir davranış değil. Onu bu şekilde sevmem de bunu gösteriyor. Başka hiç kimse onun ihtiyaçlarını benim gibi karşılayamaz. Kurtulmak için ihtiyaç duyduğumuz o keskin, güzel acıyla birlikte gelen duygusal rahatlamaı anlayamazlar.

Brynn beni düşünerek bıçağımın ucunu sıkmezdi. Bu düşünce beni neredeyse yüksek sesle güldürüyor. Hayır, hiç şansı yok. Ama Han...siktir, Han. Han tamamen kendine ait bir dünyada yaşıyor. Hiçbir kısıtlamanın, güvensizliğin olmadığı, sadece en üst düzeyde cinsel özgürlüğün olduğu bir dünya. Ne isterse onu yapıyor ve gösteriş yapıyor, ticaretinin ustası gibi o şeytanlara sahip çıkıyor.

Akli dengemin yerinde olmadığını biliyor mu? Onu bağlamak için her şeyi yapabileceğimi ve onu hasta ve çarpık ruh halimde bırakabileceğimi

anlıyor mu?

sonsuz dek acı ve zevk ağı mı? İşleri ne kadar ileri götürmek istediğimi gördüğünde beni anlayacak mı? Onun için aklımı ne kadar kaçırdığının farkında mı? Burada tehlikeli bir karışım pişiriyoruz.

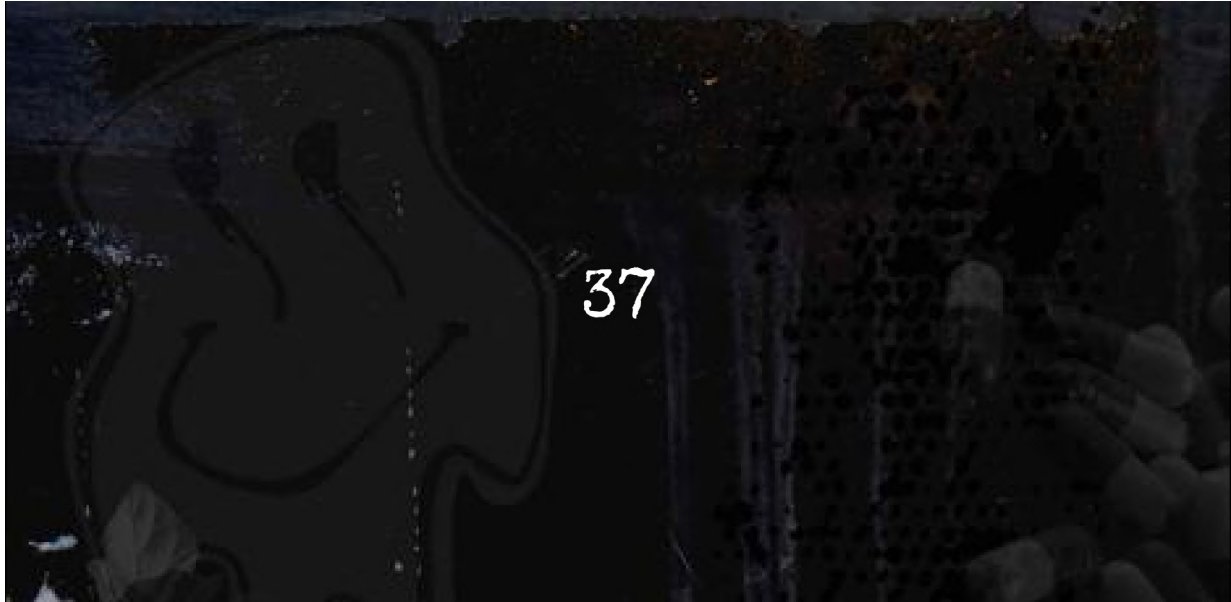
Berbat durumdayım. Saplantılı ve vahşi. O deli. Vahşi ve tehlikeli. O benim zayıflığım. Beni ele geçiren, ruhumu parçalayan zayıflığım, zihnimin ayartmalarına karşı beni güçsüz kılıyor. Sahip olduğum bağımlılık eğilimleri, bu kadına olan saplantımın yanında hiçbir şey.

Birbirimizi nihai yıkıma itiyoruz, özgürlüğü toplumsal standartların zincirlerinden kurtulmakta buluyoruz. Zehrimiz, bizi kaçınılmaz olarak ölümlü tutan mükemmel toksik karışımı bulana kadar birbirimizin kan akışını zehirliyor.

Açık olan bir şey var, bizim seksimiz en tutkulu, en ilkel türden. Birbirimiz için asla boyun eğmeyecek sembolik taleplerle dolu.

Ve daha yeni başlıyoruz.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

I Han'ın steril odasının beyaz bulutları içinde birbirimize bakıyoruz. sert gözler. Hayvanlar gibi, birbirimizin etrafında dönüyoruz.

Baskınlık. Eğer saldırırsam, kaçacak mı? Yoksa karşılık mı verir?

Dört ayak üzerinde neredeyse tamamen çıplak vücuduna bakarken dudaklarım kıvrılıyor, o sürüngen gözleri sanki onun avıymışım gibi bana odaklanıyor. O kesinlikle bir savaşçı.

"Beni yakalamaya çalış," diye alay ediyor, gözlerindeki şakacı ve tehlikeli bakış beni tahrik ediyor.

Bıçağı onu ayakta tutan avucumun içinde tutarak gözlerimi bıçağa ve tekrar ona dikiyorum.

"Beni kesecek misin?" Yatağın diğer tarafına doğru yavaşça yürüyerek soruyorum. Gözleri her hareketimi takip ediyor. "Bu hissi bildiğin için kendi etini yırtmak kolaydır. Basıncı kontrol ediyorsun. O tabakayı kırmak için gereken kuvveti, acıyı serbest bırakmaya yetecek kadar biliyorsun."

Yatağın kenarına doğru yürüyorum, yüzünü bana dönmüş, kaşları şaşkınlıkla birbirine yapışmış.

"Ama sevdiğin birini kesmek için gerekenlere sahip misin?" Başımı eğiyorum. "Sonrasında hissedeceğin suçluluk duygusu. Şehvet ve duygu karmaşası." Yüzü bana dönük, gözleri temkinli olana kadar ileri doğru bastırıyorum. "Tüm bunlara hazır olduğunu sanmıyorum."

Elimi omzundan aşağı kaydırıyorum, ön koluyla buluşuyor ve elim bıçağın kör ucuna ulaşana kadar aşağı kayıyorum. Küçük parmaklarını yavaşça açarak bıçağı kavradığı yerden çekiyorum.

"Öte yandan ben... Ben hazırım."

Sırıttıyor ve birkaç saniye içinde tamamen bana teslim oluyor.

Elimi başının arkasına doluyor, küçük dağınık topuzlarından birini kavriyor, boynunu tavana bakacak şekilde geriye doğru çeviriyorum. Bıçak sağ elimde, keskin ucunu kolunun dış kısmında gezdiriyorum; bu his tüylerinin diken diken olmasına neden oluyor, tüyleri diken diken oluyor.

"Söz mü?" Basitçe soruyorum, başlamadan önce güvenli bir kelimeye ihtiyacım var. "Gerek yok," diye cevap veriyor, çenesini meydan okurcasına yukarı kaldırarak.

"Söz ver." Saçlarını daha sıkı çekerek talep ediyorum, boynu tamamen geriye doğru bükülmüş.

Tıslıyor, yutkunmadan önce gözlerinin kenarları irkiliyor. Boğazının yuvarlanması sikimin olduğundan daha da fazla şişmesine neden oluyor.

"Smrtka," diye fısıldıyor.

"Yine mi geldin?" Başımı eğiyorum.

"Smrtka." Kelimeyi tekrar söylüyor ve dilinden güzelce dökülüyor.

Bileğine baktığımda, kelimeyi oluşturan harflerin üzerine kazındığını görüyorum. Bakışlarımı takip ediyor, orta parmağını bileğinde gezdiriyor. dövmeli et.

"Kişileştirilmiş ölüm anlamına geliyor," diye açıkça itiraf ediyor.

Doğal olarak.

Kaşlarımı kaldırıyorum, o da bana sırtıyor ama bu kelimenin ağırlığının tenine kalıcı olarak kazındığını hissediyorum. Onunla yaşıyor. Gece gündüz. Tutku ve şehvetin ortasında bile onu asla terk etmiyor. Bulutu sonsuza dek onu çevreliyor. Tek umudum onu alıştığı karanlıktan biraz olsun kurtarabilmek.

"Smrtka," diye fısıldıyorum, kelimeyi kabul ederek.

Alt dudağını ısıırıyor, gözlerimden ağzıma, bıçağı tutan elime bakıyor, bir sonraki adımın ne olacağını merak ediyor.

Sırt üstü yat," diyorum. "Bacaklarını aç."

Yatağın ortasında sırtüstü dönüyor, bacakları dizlerinden bükülü kalırken kalçalarını genişçe açıyor, göğsü yükselip alçalırken dikleşmiş meme uçları tavanı işaret ediyor ve memesinden boynuna uzanan parlak gümüş zincirin boğazındaki çukura yuvarlanmasına neden oluyor. Yatağın etrafında yavaşça dolanırken yeşil gözleri beni takip ediyor. Dudaklarımı yalıyorum, bundan sonra ne görmem gerektiğini biliyorum.

Cebimdeki çakmakla yatağın yanındaki komodinin üzerinde duran mumlardan birini yaktım. Kot pantolonumdaki kemeri çıkararak, yanımda duran sol elini hızla kavradım. Başucundaki ahşap direğin yanına yerleştiriyorum, deri kemerimi küçük bileğine doluyorum ve hareket edemeyeceğinden emin olana kadar kabaca sıkıyorum. Parmakları yumruğa dönüşüyor, sonra kendini kısıtlamadan kurtarmaya çalışırken tekrar geriliyor. Başımı ona doğru eğip kaşlarımı kaldırıyorum ve o da yutkunuyor.

Yatağın etrafında dolanıyorum, önümde kısmen bağlanmış görüntüsünün tadını çıkarıyorum. Kendimi yatağın dibine yerleştirip dudağımın kenarını çiğneyerek önümdeki güzel manzaraya başımı eğiyorum. Amcığı, üzerini örten siyah örgü malzemenin arasından görünüyor. Bacaklarının arasında oluşan havuz da görülebiliyor.

Bölgeye dokunmak için elini uzattığında, arkasına sert bir tokat atıyorum. Bana ters ters bakarak geri çekildi.

"Bir daha yaparsan onu da bağlarım."

Dudakları düğmelerime basmayı düşünüyormuş gibi kıvrılıyor, ama durup ne yapacağımı görmeyi bekliyor.

Yatağın kenarında, kalçalarının arasında dizlerimin üzerine çöküyorum, nemli kumaşın üzerinden onu öpmek için eğildiğimde bir el yüzüme çarpıyor, başımı yana çeviriyorum, sarı buklelerim gözlerime düşüyor. Gözlerim kısılmış ve dudağım öfkeyle kıvrılmış halde tekrar ona döndüğümde yanağında yakıcı bir acı yayılıyor. Gözlerinde şeytani bir bakışla bana sırtıyor ve lanet olsun ki onun çılgın kışına yeniden aşık olmadım.

"Yüzüme bir tokat daha atarsan ben de karşılığını veririm," diye homurdanıyorum, soğukkanlılığımı kaybetmenin eşiğindeyim. "Sana söz veriyorum, tatlım."

"Ne kadar çok gereksiz tehdit var." Alay ediyor. "Biliyor musun, ben bu saçmalığı seviyorum," diye karşılık veriyor o küçük alıngan tavrıyla.

Bir kadına vurabileceğimi hiç sanmıyorum. Ama eğer bir kadın kurtulmak için onu biraz tokatlamam için yalvarıyorsa, bu konudaki yaklaşımımı değiştirmem gerekebilir. Dostum, bu kız beni gerçekten delirme noktasına getiriyor. Vahşi olduğumu sanırdım ama Han... Tanrım, pastayı o aldı.

Bıçağı avucumun içinde çevirerek, ucunu onu kesmeyecek bir açıyla yavaşça sürüklüyorum. Bıçağı ayak bileğinden dizine, dizinden uyluğuna doğru çekiyorum ve altında tüylerim diken diken oluyor. Kabuk bağlamış olan önceki üç kesiğin üzerinden geçerek, kalçasının leğen kemiğiyle birleştiği kıvrıma doğru ilerliyorum. Bıçağı iç çamaşırının siyah malzemesinin altına sokarak, bakışları benimkilere kilitlenirken gözlerini buluyorum.

Çabucak yukarı çekip çürük kumaşı kolayca yırttığımda dudakları aralanıyor ve nefesi kesiliyor. Bacaklarından birini yırtıp dizinin hemen üzerinde asılı bırakıyorum, sonra bıçağın keskin kenarını kendime doğru çevirip sapını ona gösteriyorum. Çatık kaşlarıyla bıçağa bakıyor, sonra soru sorarcasına başını kaldırıyor.

"Burada oturup bununla kendini becermeni izleyeceğim."

Han hafifçe kıkırdıyor, sanki şaka yaptığımı düşünüyor. Üstüne doğru eğilip elimi boğazına doluyorum, bıçak hâlâ aramızda bana doğrultulmuş durumda.

"Yine bıçağımla kendini becer," diye tekrarlıyorum, yavaş ve sabit bir şekilde, elimi sıkarak.

Avucunu yukarı kaldırıyor ve göz temasını hiç kesmeden ucunu kavıyor. Tutuşumu bırakıyorum ve yataktan kalkana kadar arkama yaslanıyorum. Köşedeki ahşap sandalyesini bulup bir elimle arkasından tutarak doğrudan yatağın kenarına yerleştirirken beni izliyor. Bacaklarımı açarak arkama yaslanıyorum, kapüşonlu gözlerle ona bakıyorum ve başlamak için başımı sallıyorum.

Bıçağın kenarını tutuyor ve yavaşça klitorisinin üzerinde daireler çizmeye başlıyor, bıçağın ağzı tavana doğru bakıyor. Göğsü hareket ediyor, bıçağı sandalyedeki beni gösterene kadar açı verirken o şımarık göğüslerin sallanmasına neden oluyor. Kotumu açıyorum, ağrıyan ereksiyonumu buluyorum ve odaya bırakıyorum. Biraz sürtünmeye ihtiyacım var yoksa kotumun içinde resmen yanacağım.

Sapı kıvrımlarında aşağı yukarı gezdiriyor, yavaşça içine itmeden önce ucunu uyarılmışlığıyla kaplıyor. Ucunun kaybolmasını ve kalçalarının onu yutmak için eğilmesini yakından izliyorum. Ağzım açık kalıyor ve avucumu sikimin üzerinde gezdirip sıkıca sıkarak bu röntgenci anın büyüüne kapılıyorum. Ben yutarken ucundan bir damla döl damlıyor.

Boşta kalan elinin kendisiyle oynamasını izlerken gözleri hala benimkilerde, bıçağı daha önce evinin mahremiyetinde yaptığı gibi kendi üzerinde kullanıyor.

Çenem acıdan kilitlenmiş gibi hissediyorum. Sadece gözleriyle bana yapabildikleri bile bunaltıcı, ama bu? O benim emrimle kendine tatlı tatlı saldırmaya devam ederken ben kendimi daha da sert okşuyorum. Sapın üç santimi içinde kaybolurken inliyor, eline yaklaşan bıçakla kendini kesmemeye dikkat ediyor.

"Bırak onu," diyorum, kot pantolonum açık ve sikim karnıma doğru kalkmış halde ayağı kalkarak.

Eli bıçaktan kurtuluyor ve göğsünün yanına düşüyor, avuç içi yukarı bakıyor, lazer odağıyla beni izliyor. Çenemi esneterek yatağın etrafında dolanıyorum, ona saplanmış bıçağımın ve kemerimle yatağı bağlanmış elinin görüntüsüne bayılıyorum. Olabildiğince çok zihinsel görüntü alarak muma doğru dönüyorum ve tekrar yatakta ona katılmadan önce mumu alıyorum.

"Biraz acıya hazır mısınız?" Uyluklarının arasında diz çökerken soruyorum, bıçak aramızda dururken dizlerim bacaklarına dayanıyor, aldığı her hızlı nefeste hafifçe zıplıyor.

Ağzım iğrenç bir arzuyla sulanıyor, onu yarı bağı ve içinde hâlâ benim cansız nesnem varken görüyorum. Bundan zevk aldığım için hasta ve sapkırım. Öyle olduğumu biliyorum. O tehlikeli, cüretkâr ve daha önce hiç kimseyle hissetmediğı şeyleri hissetmek üzere. Umarım kendimi kontrol edebilirim. Yüzüne dokunmak için uzanıyorum.

Başparmağımı alt dudağının üzerinde gezdirirken "Evet," diye fısıldıyor. Onu öpmek istiyorum ama o beklemek zorunda.

"Yanacak, tatlım."

"Hazırım Kai," diye inliyor, dudağının kenarını çiğnerken başını sallıyor.

Mumu yukarı kaldırıyorum, balmumu yavaşça damlayana kadar hafifçe eğiyorum. Sıvı sıcaklığı göğsünün ortasına vurduğunda nefesi kesiliyor, bir eliyle yatak örtüsünü sıkıca kavrarken diğer eliyle de bağlayıcıyı çekiyor. Yavaşça çıplak meme ucuna damlatıyorum ve gırtlaktan bir inilti çıkarıyor, acı hissine uyum sağlamak için gözlerini sıkıca kapatıyor.

Duraksıyorum, eğer çok fazlaysa güvenli kelimeyi kullanması için ona bir dakika veriyorum ama kullanmıyor. Aksine, çenesinin gerginliği ve kalçalarını sallama şekli bana bu işe kendini fazla kaptırdığını söylüyor.

Mum tekrar devriliyor ve küçük, dar karnına daha fazla balmumu dökülüyor.

"Siktir!" diye haykırıyor, vücudu altımda kıvranıyor, yumruğu çarşafı kavırıyor.

Bir kez daha, pürüzsüz tümseğinin tam üzerine birkaç damla döküyorum, birkaç damla çıplak seksinin dudaklarına ulaşıyor. Haykırırken gözleri başının arkasına kayıyor, bıçak kendini dışarı atmaya başladığında kalçaları yukarı doğru itiliyor. Mumu hızla yatağın altındaki zemine bırakıyorum, eğilip balmumuna üflüyorum ve güzel dövme teninde sertleşmesine izin veriyorum.

Bıçağın tabanını iki parmağımla kavrayarak nazikçe çıkarıyorum ve vücudunun bıçağı kaybetmek için can atmasını izliyorum. Kendine dokunmak için uzandığında, elini bir kez daha tokatlayarak uzaklaştırıyorum.

"Bundan sonra seni bağıyorum," diyorum sakince, üzerine doğru eğilip bıçağı tekrar boynuna dayıyorum. "Bir santim bile kıpırdama, beni duyuyor musun?"

Bu iş ciddi. Kartlarını karanlık dünyaya atmak istiyorsa, nasıl oynayacağını bilmesi gerekir.

Başını sallıyor, gözleri benimkiler arasında çılgınca gidip geliyor.

Bıçağı köprücük kemiğine yakın bölgeye doğru tutuyorum. Yavaşça ve dikkatlice erimiş balmumunu sıyrıyorum.

"Çok güzelsin," diye fısıldıyorum, sonra bıçağı kendime çevirmeyi ve bayat bir sürtük gibi konuştuğum için her şeyi bitirmeyi düşünüyorum.

Ama buna aldırıyor gibi görünüyor. Şimdi göğsü kabarıyor, nefes alırken ağzı açık, onu öldürebilecek bıçağın boynunun yakınındaki nabzın üzerinde kaymasını izliyor. Keskin kenarı ipeksi derisinin üzerinde sürüklüyorum, kurumuş balmumunun her bir parçasını etini kırmamaya dikkat ederek soyuyorum. Meme ucu yanık yüzünden kızarmıştı. Etrafını nazıkçe sıyrıyorum, sonra karnının üzerinden geçiyorum, bölgeyi temizliyorum ama bıçağın hafif çiziklerinden dolayı altta kırmızımsı bir deri bırakıyorum.

"Dokun bana. Bana dokunmana ihtiyacım var, Kai," diye yalvarıyor, başımın tepesindeki saçlara uzanıyor ve parmaklarını saçlarımın arasından geçiriyor.

Tüm bu birikimden dolayı parıldıyor, nihai acı veren zevk için ağrıyan tatlı noktaya karşı bir şey hissetmeye ihtiyaç duyuyor. Alay, onun işkencesi.

"Sabır," diye cevap veriyorum, bıçağı pürüzsüz tümseğinin üzerindeki bölgede gezdirirken.

Bıçağı hızla çekip nefesimi içime çekerken kalçalarını kaldırmaya çalışıyor.

"Kahretsin Han!" Bağırıyorum. "Sakın kıpırdama!"

"Özür dilerim," diye fısıltının biraz üzerinde inliyor kontrolsüzce nefes alırken. "Özür dilerim, sadece çok iyi hissettiriyor. Acı."

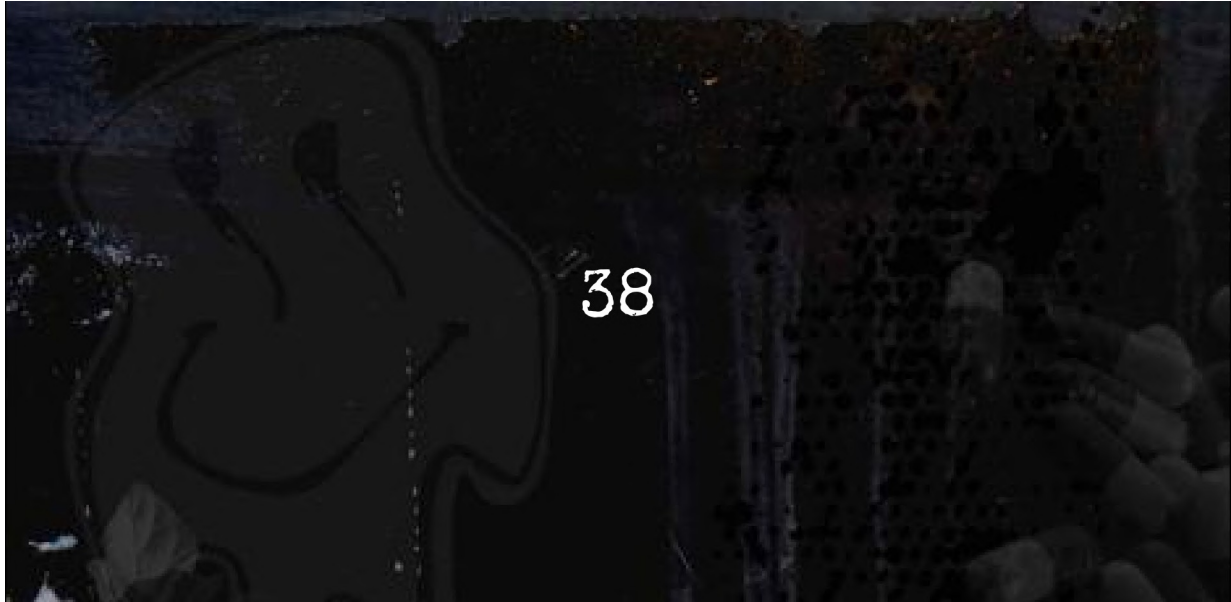
"Biliyorum bebeğim," diyorum daha yumuşak bir tonda, nihayet üzerindeki son balmumu parçasını da temizleyerek. "En iyi acı türü. Sevdiğini itiraf etmekten nefret ettiğin hastalıklı, çarpık türden. Ama seni anladığımı biliyorsun."

Ve veriyorum da. Ona hayatta kalması için ne gerekiyorsa vereceğim, ne kadar alışılmadık olsa da. Bu o hastalık. Korkunç derecede çiğ olan aşk. Yarının onu içermediğini bilseydim hayatıma son verirdim. İntihar aşkı.

Bıçağı katlayıp yanımızdaki yatağın üzerine atıyorum ve çıplak vücuduna doğru ilerleyip hemen dudaklarını buluyorum. Dilimi ağzına daldırıyorum, onunkini buluyorum ve aşık olduğum kadının her santimini keşfediyorum. Serbest eliyle saçlarımı yumrukluyor, ihtiyacımı karşılıyor, ağzını benimkine eritiyor. Ağzımın içinde inlerken çıplak göğsümü onunkine bastırıyorum, aletim karnının alt kısmının yumuşak derisine dayanıyor.

"Siktir et Han," diye inliyorum dudaklarına karşı, alt dudağını ısırmadan önce dil halkasını yalıyorum. Serbest eliyle kıcımlı kavırıyor, ben ona sürtünürken pantolonum üzerimden sarkıyor. "Umarım hazırsındır."

Eğer bunun acı olduğunu düşündüyse, bundan sonra neyle karşılaşacağı hakkında hiçbir fikri yoktur.

OceanofPDF.com

I Yine kendimi
kaybediyorum.

Sebebi o.

Onunla her birlikte olduğumda etrafımdaki dünyayı bulanıklaştırıyor, neredeyse akla gelebilecek her türlü dikkati sadece ona çekiyor. Aşkla karışık bu şehvet? Bu kendime yaptığım yeni bir işkence şekli. İçimde biriktiğini hissediyorum, midemin derinliklerinde başlıyor, göğsüme doğru yükseliyor, bir kaçışa ihtiyaç duyuyorum - patlamama neden olmak üzere olan baskı için bir çıkış. O kadar çok duygu var ki ve ben onları doğru şekilde idare ettiğimden emin değilim.

Yüzümden çekil, saplantılı.

Onu tüm gücümle öptükten sonra ısıtıyor. Dişleri alt dudağıma batarken tıslıyorum, o tanıdık demir tadı ağzımı dolduruyor. Geri çekiliyorum, kan yavaşça dudağımın içine damlarken deliğe dokunuyorum, gözlerindeki vahşi bakış sikimin uzamasına neden oluyor.

"Ben de hastayım Kai," diye fısıldıyor altımda. "Beni incitmeni seviyorum, tıpkı benim seni incitmemi sevdiğini bildiğim gibi."

Ne yazık ki haksız değil. Bunun neden olduğunu anlamak için iki yıl psikoloji okumaya gerek yok. İkimiz de travmatik geçmişlerden geliyoruz ve yine de acı, şeytanlarımızı kullanmamıza izin verirken bizi merkeze alıyor. Birlikteyken aynı hastalıklı dili konuşuyor gibi görünen şeytanlar.

"Haklısın," diyorum boştaki eli ağızıma doğru gelirken. "Bana zarar verebilecek tek bir kişi olduğunu söylediğimde yalan söylemiyordum."

Başparmağı dudağımanın üzerinde geziniyor, kanı yüzüme bulaştırdıktan sonra başparmağını ağıza götürüp ucunu emiyor ve beni tüketirken tehlikeli bir şekilde bana bakıyor.

"O parçam sana ait."

O psikotik, neredeyse deli. Ama ben de öyleyim. Hiç kimse onu benim anladığım gibi, sürekli ihtiyaç duyduğum şekilde anlayamaz. Ona ihtiyacı olan her şeyi vermek ve onun içini dışını bilen tek kişi olmak istiyorum. O beni tüketiyor ama ben henüz onun tamamını tüketemedim.

Yine de yakınız ve belki de bu deneyim sayesinde onu kendisi yapan karanlık kalenin bir başka kapısını açacak, bana daha fazla güvenecek ve o küçük kapalı kalbine giden koridorun derinliklerine inmemeye izin verecek.

Onu incitmek istemiyorum ama hayatta olmanın acısını hissetmesini istiyorum. Onu burada, benimle birlikte, ölümün gölgesinden uzak tutan tek şey bu. Acı, kendini topraklamak için sürekli aradığı hatırlatıcıdır.

"Her şeyi istiyorum." Kelimeler dudaklarından dökülürken ağırlaşıyor ve ağırlıklarıyla beni yeryüzüne geri çekiyor. "Tüm parçalarını."

"Sana her şeyi vermek istiyorum." Her kelimeyi yavaş ve kesin bir şekilde söylüyorum, bakışlarım onu yakıyor. "Her şeyi."

Bana bakarken sessizliğini koruyor, geçmek üzere olduğumuz çizgiyi anlıyor. Bakışlarındaki ciddiyet kalbimi hızlandırıyor. Benim yoğunluğumu biliyor ve bunu sevdiğini söylüyor. Ama bana bazen başa çıkılması zor biri olduğumu söylediğini çok net hatırlıyorum. Öyleyim ama bunu kabullenmesi için ona bir şans veriyorum.

"Söylediklerimi yapman gerekecek," diye nefes alıyorum. Gözleri şaşkınlıkla hafifçe kısılıyor.

"Beni dinleyecek ve söylediklerimi harfiyen yapacaksın," diye yineliyorum. "Anladın mı?"

Nefes alırken boğazı tekrar yuvarlanıyor ve bir kez başını sallıyor.

Kendimi yatağın üzerinde ondan kurtarıyorum ve başka bir kemer bulmak için dolabına doğru ilerliyorum. Zor olmadı. Onda tonlarca var. İçinden sivri uçlar çıkan siyah deri bir tane alıyorum, tamamen benim zevkim için ve serbest koluna doğru yürüyorum, onu da bağlamak için üzerine eğiliyorum.

Bileğimi kavrayıp benden uzaklaştırıyor. Ona göz kırpıyorum, tekrar tutuyorum. Yine benden uzaklaştırıyor.

"İşi kolaylaştıracağımı mı sandın?" diye soruyor kaşlarını çatarak ve yavaşça pis bir sırıtışa dönüşen bir ifadeyle.

Zaten yarı bağlı olduğunu unutuyor. Bu gerçekten ne kadar zor olabilir ki?

Ama ben eğleniyorum. Elini tekrar kavırıyor, şakacı bir kaş kaldırarak altına kıvrıyor. Şu küçük pislik.

Yan tarafıma bir diz gönderdiğinde üst kolunu tuttum. Homurdanıyorum, kıyamet kopmadan önce bir an için ona inanamayarak bakıyorum.

Hemen bacaklarının üstüne atlıyorum, beni üzerinden atmaya çalışırken kalçalarını yatağa yaslıyorum. Kolu geri geliyor ve tam kemeri almak üzereyken, yatağın kenarında bıraktığım bıçağı kapıyor.

Yatak. Baş parmağıyla çeviriyor ve göğsü altımda kabarıırken vahşi bir bakışla bana doğrultuyor.

İşin en güzel yanı da şu anda üstünlüğün kendisinde olduğunu sanıyor, onun tarafından kesilmek umurumda bile değil. Bu beni zerre kadar korkutmuyor. Bıçakla hızlı bir yumruk atıyor ve ben de bir elimle ön kolunu kavıyorum, diğer elimle de bileğini hızla bükerek acıdan bir çığlık atmasını sağlıyorum ve aynı anda bıçağı bırakıyorum. Yüzü hayal kırıklığı içinde düşerken, bir sonraki hamlesini planlamak için kafasında dönen tekerlekleri tam anlamıyla görebiliyorum.

Bıçağı tekrar kavrayıp katlamak için eğilirken diğer elimle bileğini tutmaya devam ediyorum. Bıçağı yere koymak için öne doğru eğildiğimde kafasını kaldırıp bana kafa atıyor ve bileği tekrar serbest kalırken bıçak yatağın yanına düşüyor.

"Tanrım, kahretsin!" Alnımı ovuşturarak küfrediyorum.

Bu da ne böyle?

Şimdi ben sinirleniyorum ve görünüşe bakılırsa o da sinirleniyor. Yüzü kaşlarını çatmış, üzerine oturduğum bacaklarını kurtarmaya çalışıyor, kalçalarını sıkıştırıyor. Bileğini tekrar kavıyorum ve ters bir vuruşla yüzüme vuruyor, aletimi sertten de sert yapıyor. Ben sapkın bir sikiciyim.

Şimdi ağır ağır nefes alıyor, dağınık sarı saçlarımın arasından onun alingan küçük kıçına bakarken azı dişlerimi birbirine geçiriyorum. Gerçekten onu tokatlamak istiyorum. Hem de nasıl istiyorum. Dudağının köşesi bilmiş bir sırıtışla yukarı kalkıyor. Başını sallıyor, beni kışkırtıyor. Benimle alay ediyor. Bunu istiyor. Hem de çok istiyor. *Ne küçük bir velet.*

Ona istediği her şeyi vermek istiyorum. Vereceğime söz verdim.

Elimi kaldırıyorum ve yüzüne bir tokat atıyorum. Lanet olsun, ona yalvardığı şeyi vermek garip bir şekilde iyi hissettiriyor. Avucumun içinden çıktığını hissediyorum.

Karnımın ukuruna kadar iniyor, öne doğru eğilip ona sarıldığımda kan aletime hücum ediyor. Ama bu iyi his hemen yerini korkuya bırakıyor.

Avucum acıyor, yanağının yanıyor olması gerektiğini biliyorum. Başı omzuna doğru dönük, saçları alnına yayılmış ve gözleri kapalı. Dudakları aralanmış, nefesi ağzının üzerindeki gevşek saçların burnuna doğru yükselip alçalmasına neden oluyor.

"Han," diyorum hızla, yüzünü ellerimin arasına alırken gözlerim fal taşı gibi açılmış.

Bunu yapmam için beni zorladı ve şimdi çizgiyi ciddi şekilde aştığım için çok korkuyorum. *Ona vurdum. Aman Tanrım, ona vurdum.*

Yavaşça başını arkaya çevirip bana bakıyor. Yüzünde tembel bir sırıtış.

"Evet," diye inliyor i çekerken, sanki sonunda nefes alabiliyormuş gibi. "Tekrar."

Onun iyi olduğunu, bunun rızaya dayalı olduğunu ve korkunun ortadan kalktığını bilerek bir nefes bırakıyorum. Pembe yanağına yumuşak öpücükler kondurarak, alnımı onunkine dayamadan önce zarar verdiğim yeri iyileştiriyorum. Dudaklarına tatlı öpücükler kondurduğumda hafifçe gülümsüyor.

"Seni seviyorum," diye fısıldıyorum ağzına karşı, tekrar yapmadan önce bunu bilmesini istiyorum. "Seni seviyorum. Seni seviyorum."

Elimi pürüzsüz karnında gezdiriyorum, dizlerimin üzerinde yükseliyorum, kıvrımlarını buluyorum, parmaklarımla ısılatıyorum. Diğer elim hızla sallanan göğsünü sertçe tokatlarken, parmaklarımı yarığı boyunca kaydırıp ikisini içine sokuyorum ve zinciri göğsü ucu halkasından boynuna fırlatıp tekrar boğazına doğru yuvarlıyorum.

Gülümseyerek yüksek sesle inliyor ve tokat sesinin odada yankılandığını duyduğuma yemin edebilirim. Kalçaları yukarı kalkıyor, elime sürtünüyor, parmağıma biniyor ve kısıtlamayı çekerken parmağımanın etrafında sıkılıyor. Elime aşık.

Acı. Kendi puslu mutluluk dünyasında. Bileğini korumak için kemerin bizimle birlikte bükülmesine dikkat ederek onu yüzüstü çeviriyorum. Diğer kemeri tekrar kavrayıp gevşek bileğine sıkıyorum ve sonunda her iki kolunu da yatağa bağlıyorum.

"Sonunda seni tokatladım, ha?" Kulağına kına yaktım.

Geri çekiliyorum, omurgasının kıvrımına, sırtının alt kısmında, mükemmel tonda kıcının kıvrılmasından önce o lezzetli gamzelerin daldığı noktaya bakıyorum.

Sikeyim.

Kot pantolonumu çıkarıyorum, yatağın üzerinde bacaklarının arasına yerleşmeden önce bıçağı tekrar elime aldığım da ağır sikim havada sallanıyor.

"Bayıldım, Kai. Hepsini," diyor seksi çatlak ses tonuyla, kıcını bana doğru oynatırken, klitorisinin yatağa karşı verdiği hissin tadını çıkarıyor.

Dizlerinin üzerine çökene kadar iki elimle kalçalarını kaldırıyorum. Bilekleri kemerlere doğru çekildiğinde dudaklarından küçük bir sızlanma çıkıyor, kollarını yatağa yaslayamıyor.

"Kendini memnun edemezsin," diye kulağına hırlıyorum. "Sadece bu dil, parmaklarım ve sikim bunu talep edebilir."

Bacaklarını daha da açıyor, kalçalarını geriye atıyor, kendini bana açıyor, daha fazlası için aç. Geniş, yayvan ellerimle kalçalarını alttan ayırıyorum ve seksini bana açıyorum. Eğildim ve dilimi tatlı, ağrıyan deliğine arkadan soktum. Haykırıyor, kalçaları şimdiden titriyor. Seksiyle oynayarak amının dudaklarını emiyorum, dilimi hızlı hareketlerle şişmiş klitorisine değdirdikten sonra hassas çıkıntıyı ısırıyorum.

"Oh, evet...evet," diye haykırıyor.

Hemen geri çekiliyorum, etrafımı saran tadı ve kokusuyla aklımı kaybediyorum. Vahşi bir hayvan gibi salyalarım akıyor ve aletimin ucunda hissettiğim baskının eşi benzeri yok. Boşalmam gerekiyor.

Kendimi onun arkasına yerleştiriyorum, sikim kıcına doğru sallanırken ellerimle kalçalarını kavırıyorum.

"Benim için çok kötüsün," diye tükürdüm avucumu kıcına indirmeden önce.

Ona şaplak atarken acıdan ağlıyor.

"İçimde en iğrenç şeyleri yapma isteği uyandırırıyorsun," diyorum, elimi tekrar aşağı indiriyorum, aynı noktada acı hissediyorum.

"Evet," diye inliyor, başı öne düşüyor. "Bana iğrenç şeyler ver, Kai."

Oynamama izin veriyor, iki tokat daha atıyor, o da her birini sineye çekiyor. Ama bu benim için çok fazla. Yanmak üzereyim. Burada öylece oturup, önümde damlamasını izleyemem, sadece ağrıyan merkezini dolduracak bir şey için yalvarıyor.

"Seni becermem gerek," diyorum, sonunda sikimin şişmiş başını onun dar deliğine dayıyorum.

Başını sallıyor, kaldıraç olarak bileklerinin bağlı olduğu kemerlere tutunuyor.

Ona bastırıyorum, yavaşça gerilmesini ve öfkeli horozumun başını yutmasını izliyorum. Sıcak, ıslak merkezinin bana sıkıca yapıştığı yoğun hissiyle gözlerim başımın arkasına yuvarlanıyor. Hızlı bir hamleyle kendimi arkadan onun derinliklerine doğru itiyorum. Sırtını dikleştiriyor ve beni isteyerek alıyor, dudaklarından hafif bir inilti kaçıyor.

"Bana benim olduğunu söyle," diye talep ediyorum, kelimeleri duymaya ihtiyacım var.

"Senin," diye cevap veriyor nefes nefese bir iniltiyle, etrafımda dönerek.

"Bana ihtiyacın olduğunu söyle," diyorum, başka bir derin vuruşla ona geri pompalıyorum, bu his beni içten dışa elektriklendiriyor.

"Sadece sen" derken aynı zamanda inliyor.

Bu kızla boyumdan büyük işlere kalkıştım. Bu sözler beni ateşliyor ve kendimi kontrol edemiyorum. Kalçalarının etini kavırıyorum, onu geri çekiyorum, kıcı pelvisimle buluşurken onu tekrar tekrar sikimin üzerinde kaydırıyorum, hepsini alıyorum.

"Çok güzel," diye haykırıyor yanağını omzuna çevirerek.

"Tanrım, şuna bak," diyorum nefesimin altında, içinde zonklayan sikimin dibine bakarak. "Beni mahvettin."

Kalçalarını daha sıkı kavrarken, kıcı tenime sertçe çarpıyor, birleşmemizin sesi steril odayı elektrik ve saf, renkli enerjiden başka bir şeyle doldurmuyor.

"Siktir!" diye küfrediyor, kaldıraç olarak kemerlere tutunuyor.

Başı düşüyor ve kasılmaya başladığını ve etrafımda sıkılaştığını hissediyorum. "Yaklaştığında bana söyle," diye homurdanıyorum, tekrar itiyorum.

Onu olabildiğince derine doldurduğumda nefesi kesiliyor, ıslak sıcaklığı aletimin ucunu bir yumruk gibi kavırıyor. Bizi ayıran hiçbir şey olmadan onun içinde olmanın zevkli hissi içimde dolaşıyor. Omurgam bu muazzam ve ezici duyguyla karıncalanıyor, salıverilmemin eşiğindeyim.

"Yaklaştım ama daha fazlasına ihtiyacım var," diyor sık nefesler alarak. "İşaretle beni, Kai. Seni içimde, kafamın derinliklerinde, tenimde, damarlarımda hissetmeliyim. Seni her yerde hissetmeliyim."

İçinde duraklıyorum, dudaklarımdan hava üflerken bir an hareketsiz kalıyorum. Onun bu sözlerini duyduktan sonra boşalmamak için dişlerimi sıkıyorum. Bu duygunun bitmesini istemiyorum ama giderek arttığını hissediyorum. Taşaklarımdaki o karıncalanma hissi bana bunun gerçekten yoğun bir orgazm olacağını söylüyor.

Beni işaretle, Kai. Bu kelimeler. Benim için ne anlama geldiklerini bilmiyor. Onunla o karanlık, kirli bodrumda tanıştığım andan beri hep onu işaretlemek, sonsuza dek benim olduğunu iddia etmek istedim. Her zaman

ulaşılmaz olan gizemli yeşil gözlü tanrıça. Kendimi onun içinde boğmak istedim.

onun da aynı şeyi yapmak istemesi kulaklarıma müzik gibi geliyor. Ona kadar hayatım boyunca hiçbir şeye bu kadar odaklanmamıştım.

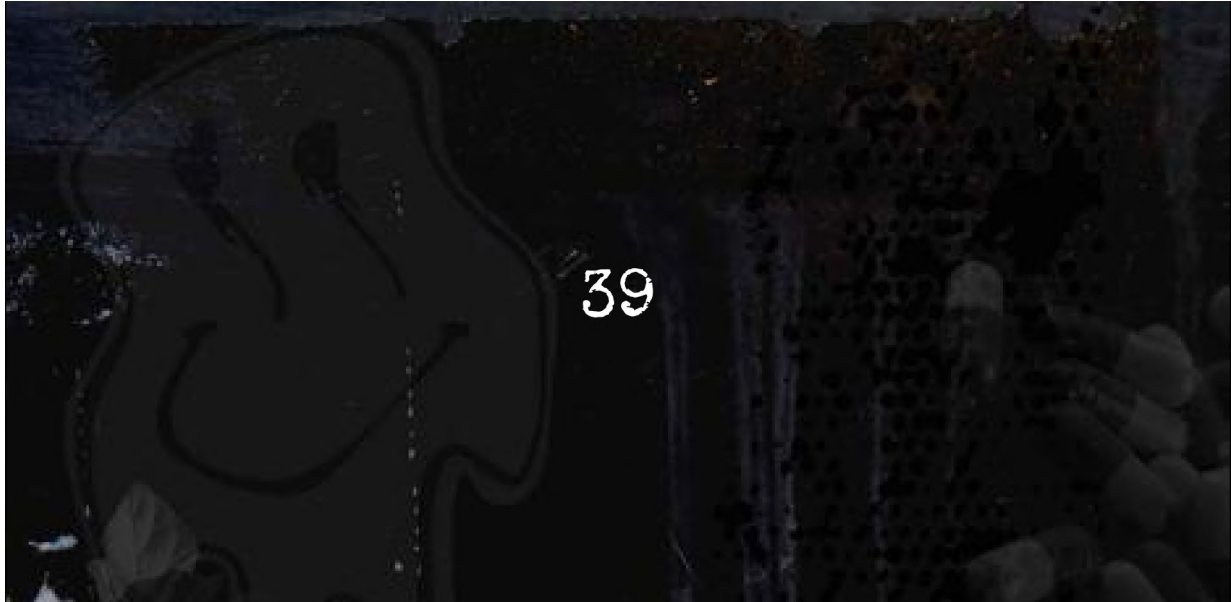
Bı a ı tekrar kaparak arkasında diz çöküyorum, kendimi tekrar onun daracık sıca ına bırakıyorum ve genel olarak hissettiğim coşku karşısında gözlerimi kapatıyorum. Bı a ı kalçasının üst kısmına dayadı ımda başını geriye çevirip bana bakıyor, küçük d  me burnunu omzuna dayıyor. Bakışlarını yakalıyorum ve varlı ımı etine kazırken egzotik gözlerine bakıyorum.

Omzunu ısırıyor, bıçak derisini hafifçe delerken acıyla yüzünü buruşturuyor ve anında kırmızı bir kan damlası oluşuyor. Yumuşak tenine yaklaşık on sent büyüklüğünde küçük bir "K" harfi keserek kendimi onun hikayesine kalıcı olarak kazıyorum. Sadece ölümle çevrili olmayan bir hayata, yeni bir varoluşa yeniden uyanışını temsil eden yeni bir dövme. Kılık değiştirmeden gün ışığında hala kendisi olabileceği bir hayat. Bana kadar hiç hayal etmediği bir şey.

Hafif yarasından kan sızarken tekrar etrafımda kasıldı ını hissediyorum. Gözlerim onunkileri buluyor ve değiş tokuşta bir karanlık var.

"Benim." İlan ediyorum.

Beni inceliyor, a ırlı ını hissettikçe g  s  kabarıyor. Başını sallayarak başını tekrar eğiyor ve tamamen bana teslim oluyor. Zihninin karmaşıklığını, bedeninin serbest kalmasını ve en önemlisi kırık bir kalbin açılmasını teslim ediyor.

OceanofPDF.com

A Hayatımda yaşadığım en yoğun cinsel deneyimlerden birini bitirdikten sonra

solmuş bedenini çözmeye yardım ettim. O kadar bitkin düşmüştü ki orgazm üstüne orgazm yaşadı. Güzel dudaklarından güvenli kelimesi hiç düşmedi. Durmasını istemedi ama küçük bedeninin ancak bu kadarını kaldırabileceğini biliyordum. Yaptığımız şey sırasında ortaya çıkan adrenalin, endorfin, telaş ve duygu seli yerleşiyor ve sonrasında meydana gelen düşüşe hazırım.

Geç oldu ve bebeğim gözlerini zar zor açık tutabiliyor. Ama henüz uyumasına izin veremem. Önce onunla ilgilenmeliyim. Kollarını boynuma doladığında onu yataktan kaldırıyorum. Onu banyoya doğru taşıyarak nazikçe tezgâhın üzerine oturtuyorum ve dönüp küçük küvetinde bir banyo hazırlamaya çalışıyorum ama tutuşu buna engel oluyor. Başını boynuma doğru sallayarak mızızlanıyor ve yüzümde bir sırtma beliriyor.

"Gitmeme izin verme," diye fısıldıyor tenime karşı.

Onu bırakmamı istemiyor. O kadar sevimli ki. "Asla yapmam," diye cevap veriyorum, bunu birden fazla şekilde hissederek.

Kalçalarını kalçalarımaya doluyor, kolları boynuma yapışıyor, onu tekrar kaldırıyorum ve bir kolumla sırtını sararken diğeriyle musluğu açıyorum. Su ılıklaşıyor ve tıpayı takıyorum, bir elimle sabunlarından birini açıp kabarcıklar oluşturmaya çalışıyorum.

Köpükler yavaşça yükselirken adaçayı ve lavanta kokusu burnuma doluyor. Açık banyoya doğru eğiliyorum, su artık onu yavaşça içine bırakacak kadar derin. Boynumu isteksizce bırakıyor ve kendini arkaya yaslıyor, bunu yaparken hafifçe yüzünü buruşturuyor.

Acı çektiğini biliyorum. Kalçasının üst kısmındaki yaranın kanaması durdu ama etrafındaki bölge hafifçe kırmızı. Yanakları aramızdaki hararetle konuşmadan dolayı biraz pembe ve kadınlık organlarının aşırı kullanımdan dolayı şişmiş ve ağrımış olduğunu biliyorum. Küvetin yanındaki dolabını karıştırıyorum ve dokunulduğunda yumuşak olan tüylü, küçük bir el havlusu buluyorum.

Yanında diz çöküp havluyu ılık suya daldırıyorum, nefis kokulu sabunlarıyla köpürttükten sonra kolunu tutup suyun üzerinde havaya kaldırıyorum. Havluyu cildinin üzerinde küçük daireler çizerek nazıkçe gezdirmeye başlıyorum, onu temizlerken bileklerine ekstra özen gösteriyorum.

Havluyu yavaşça boynuna doğru götürürken beni izliyor, kumaşı sıkıyor ve sabunlu karışımın göğsünden aşağıya, sonra da sırtına akmasına izin veriyor. Öne doğru eğilip şakağına bir öpücük kondurduktan sonra havluyu yanağından aşağı indirip ılık suyun acısını dindirmesine izin veriyorum. Gözlerini kırıştırıyor ve benimkileri buluyor. Havluyu ona doğru tutarken ifadesi yumuşak, neredeyse üzgün görünüyor. Bu tür bir sevişmenin duygusal olarak ne kadar yorucu olabileceğini biliyorum. Ben aptal değilim. Kafamın içinde iki yıllık psikoloji diplomam var.

Zor bir durum - o anki adrenalinin verdiği mutluluk kayboluyor ve geriye kafa karıştırıcı duygular, incinme, üzüntü, endişe, kullanılmış olma ve sonrasında istenmeme hisleri kalıyor. Ama işte bu yüzden ona bana bu şekilde açılmasının ve bana tamamen güvenmesinin buna değdiğini göstermek çok önemli. Çünkü sonrasında hala buradayım ve bu kadına düşündüğümde çok daha fazla aşığım.

Hayvanlar gibi seviştik, psikopat hayvanlar gibi. Üzerindeki kanı yaladım, onu tokatladım, ellerimi küçük boynuna doladım ve bana yalvardığı gibi onu boğarken sıkıca sarıldım, onu amansız orgazmlara soktum. Ama bu üzgün bakışı beni çok korkutuyor.

"Nasılsın... sen... nasıl iyisin?" Aptal gibi kekeliyorum, sonra kaşlarımı çatıyorum, yüzüm buruşuyor.

Kaşları kalkıyor ve yüzünde kocaman bir gülümseme beliriyor.

"Kai," diye kıkırdıyor. "Gergin olduğunda çok tatlı oluyorsun."

Bir nefes veriyorum, sonra tekrar soruyorum. "Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

Hoşuna gitmeyen bir şey oldu mu? Kendini iyi hissediyor musun?"

Dudaklarını yalıyor, kucağının önünde elleriyle baloncukları itiyor.

"Ben iyiden de öteyim," diye fısıldıyor, üzgün ifadesi geri dönüyor.

Yutkunuyor ve bakışları yavaşça tekrar benimkine kaymadan önce rahatsız bir şekilde kayıyor.

"Neyin var bebeğim?" Elimle boynunu kavrayıp başparmağımla çenesini bana bakacak şekilde çevirerek soruyorum. "Çok yoğun ama bunun hakkında konuşabilmemiz gerekiyor. Bana karşı açık olmanı istiyorum."

Burada oturuyoruz, bedenlerimiz birbirinden sadece birkaç santim uzakta, ancak benden öncekine zaten akıl almaz bir şekilde bağlı olan kalbim için kilometrelerce yol varmış gibi geliyor.

Gözleri yine o şeyi yapıyor. Gözlerini çılgınca kırıştırıyor ve panik modunda odanın dört bir yanına fırlıyorlar.

"Sadece öp beni, Kai, lütfen," diye yalvarıyor nefes nefese.

Alnına doğru başımı sallıyorum, dudaklarımı yavaşça onunkilere bastırıyorum. Dudaklarımız buluştuğunda küçük bir inilti çıkarıyor ve bu beni kırıyor. Dili alt dudağıma değip ağzımı açmamı istemeden önce elleri boynumun etrafında dönerek beni kendine çekiyor.

Dillerimiz buluşuyor ve içimden geçen his beni güçsüzleştirirken şüpheli yanlarımı güçlendiriyor. Varlığıyla beni rahatlatıyor, sadece varlığıyla sinirlerimi yatıştırıyor.

Eğiliyorum, bir elimi küvetin kenarına koyarak kendimi onun üzerinde daha iyi açıyorum, o sırada elim kenardan kayıyor ve kolum küvetin içine girerek üst tarafımın küvetin içine devrilmesine neden oluyor. Bir gülümseme kopuyor ve tekrar gülmeye başlıyor.

"Düştün," diyor, bariz bir gözlemde bulunarak.

"Uzun zaman önce düştüm," diye dürüstçe cevap veriyorum.

Bana vahşi, geniş gözlerle bakıyor. Geri çekilmiyorum. Kim olduğumu, nasıl olduğumu biliyor. Gerçeğimin önünde hiçbir perde yok. Benimle ne görüyorsanız onu alırsınız ve Han sonsuza dek gerçek beni tanıyacak. Ona çok derin ve acı verici bir şekilde aşık olan adamı.

"Ama sen bunu zaten biliyorsun." Omuz silkiyorum.

Suya bakıyor, gözlerini tekrar benimkilere dikmeden önce birkaç baloncuğu düşüncesizce hareket ettiriyor.

"Gerçekten de tanıdığım hiç kimseye benzemiyorsun," diye itiraf ediyor, bana dükkândaki en nadide antikaymışım gibi bakarak. "Sen kendinin en orijinal, en gerçek halisin. Duygularını asla saklamıyorsun. Neden?"

"Neden yapayım ki? Onlarla gurur duyuyorum. Hissetmeyi seviyorum. Bu duygu tercih edilmese ya da çoğu durumda uygun olmasa bile." Yumuşakça kıkırdıyorum. "Hâlâ hissediyorum. Yaşıyorum."

"Şu anda ne hissediyorsun?"

"Çok fazla şey hissediyorum," diye cevap veriyorum, aklımı kurcalayan düşünceler karşısında başımı sallıyorum.

Seninle tekrar sevişmek istiyorum. Çığlık atana kadar seni becermek istiyorum. Sen ağlarken sana sarılmak istiyorum. Beni bu şekilde incittiğin için sana bağırarak istiyorum. Sana benim için ne kadar harika olduğunu ve geçmişinin seni bu şekilde rahatsız etmesine gerek olmadığını söylemek istiyorum. Benimle birlikte hissedebilece kadar seni sarsmak istiyorum.

"Çok fazla şey var," diye tekrar itiraf ediyorum. "Bazen hissetmek iyi geliyor, bazen de çok fazla hissediyorum ve hepsini uyuşturmak için bir yol bulmam gerekiyor."

"Bunu anlıyorum," diyor ve şu anda yanımda duran havluyu alıp kolumu onunla yıkıyor. "Anlamak istediğimden daha fazla."

"O kafanın içinde neler oluyor, Johanna?" Havluyu sıkıp yüzüme götürerek alt dudağıma yakın bir noktayı silerken usulca fısıldıyorum.

Havluyu tekrar suya daldırırken üzerindeki kan lekesini görüyorum. Bir şey söylemek için ağzını açıyor, sonra kirpiklerini kırıştırarak yavaşça kendini banyo suyunun altına bırakıyor, başı aynalı yüzeyin altında.

Kalbim yine o tanıdık acıyı hissediyor. Eğer ihtiyacım olan kişi oysa, onunla yaşamamanın bir yolunu bulmam gerekebilir. Sanki yine kaçıyor. Bunun farkına varmak berbat.

Suyun altında yatıyor, elleri yüzünün üzerinde dururken nefesinden çıkan kabarcıklar oluşmayı bırakıyor. Bir dakika geçiyor ve sonunda tekrar yukarı çıkıyor,

Nefes nefese. Yüzünü bana dönerek saçlarını alnından ve gözlerinden geriye doğru itiyor.

"Seni seviyorum Kai," diyor nefes nefese. "Acıtıyor ve korkuyorum ama sana derin, korkunç bir aşk besliyorum."

Kelimeleri o kadar hızlı söylüyor ki, oturup onları özümsemem, gerçek olduklarından emin olmak için kafamın içinde dinlemem, sadece dürüst, ham duygularını söylediğinden emin olmam gerekiyor.

"Lütfen bir şey söyle," diye yalvarıyor, ellerini suyun altında düzenli bir şekilde kalçalarında gezdiriyor.

Boynuma uzanarak kendini bana doğru çekiyor ve alnını göğsüme yaslıyor. Onu tekrar incitmek istemiyorum, ama kalbim şu anda ne kadar sert attığı için yüzüne yumruk atacakmış gibi hissediyorum.

"Biliyorum, Jo." Başının arkasını kavriyorum, parmaklarım saçlarında gezinirken onu kendime doğru çekiyorum. "Biliyorum. Sana sahibim. Burası güvenli. Seni seviyorum. Her şeyimle."

Bana karşı iç geçiriyor ve bunun onun kırılgan küçük kalbi için ne kadar büyük olduğunu biliyorum. Ama daha önce de söylediğim gibi, onu düzeltmeye çalışmıyorum. Süreç için buradayım, onunla birlikte kırılmak için, böylece birlikte parçalara ayrılırız. Oyun alanını eşitlemek için, böylece kendimizi yeni bir şeye dönüştürebiliriz, kızgınlıktan uzak, standartlardan uzak. Sadece biz olabiliriz.

Onu yıkamayış, saçlarını şampuanlamayı ve sabunlarıyla bakım yapmayı bitirdikten sonra ılık bir banyo havlusuna sarmasına yardım ediyorum ve kuruladıktan sonra sıkıca sarıyorum. Onu tekrar kollarıma alarak küçük bedenini kucaklıyorum, yatağa geri götürüyorum ve çarşafı çıkarıp dolaptan yeni bir yorgan alıyorum. Kullanılmış eşyaları Hawke'ın evindeki büyük kurutucuda yıkayacağım.

Kesiğinin üzerine biraz antiseptik krem sürdükten sonra bandaj buluyorum ve bir tanesini bölgenin üzerine yerleştiriyorum. İyi olduğundan emin olmalıyım.

Ben şifonyerinin çekmecelerini karıştırıp büyük bir gecelik ve yeni bir külot bulurken, o benim maskaralıklarımı eğlenerek izliyor. Kırmızı dantelli bir tanga ve bir çift dans eden fıstık ezmeli ve jöleli külotu elime alıyorum. Tangaya iğrenç bir surat yapıyorum, odanın diğer ucuna fırlatıyorum ve gülümsüyorum, külotu ona götürürken parmağımın etrafında döndürüyorum. Alt dudağını ısıırıyor, ıslak saçlarını başının üstünde topuz yapmış bana gülüyor.

Onu giydirdikten sonra büyük, kabarık battaniyeye sarıyorum, böylece sadece küçük yüzü üstten dışarı çıkıyor. Onu yatağa yatırıp yüzümü ona dönüyorum ve diğer yorganı üzerime çekiyorum. İkimiz de aynı anda iç çekiyoruz ve yanağına uzanıp parmaklarımı yumuşak teninde gezdiriyorum.

"Sana taco yedirmemi ister misin?" Başparmağım dudaklarında gezinirken soruyorum.

"Sana acı verici bir şekilde aşık olduğumu söylemiş miydim?" diye soruyor ve beni bir romantik komedideki lanet olası bir liseli gibi peynir yapıyor.

Onun sözleriyle lanet bir sıcak hava balonu gibi havaya yükseliyorum. Yeni bir irtifadayım, hava o kadar ince ki göğsüm daralıyor ve yükselirken zar zor nefes alabiliyorum.

"Biliyordum. Tacolar içeri girmenin yoluydu," diye sırtarak burnunun ucuna hafifçe dokunuyorum.

Alay ediyor, sonra omuz silkiyor çünkü bu doğru. Tacolar bir kadının kalbine giden yoldur.

Mutfaktan bizim için biraz su alıyorum ve tezgahta bıraktığım tacoları yeniden ısıtıyorum. Yemekten sonra bir film açıyoruz, biraz ot içiyoruz ve sonunda tekrar battaniyenin altına kıvrılıyoruz. Onu kendime doğru

tutuyorum, çenemi saçlarının üzerine koyarken saçlarının kokusunu içime çekiyorum ve yakınlığın tadını çıkarıyorum.

"Sen..." Sanki yanlış söylemiş gibi duraksıyor ama sonra kendine güvenini geri kazanıyor. "Bunu çok mu yapıyorsun?"

"Ne yapacağım?" Nereye varmaya çalıştığından emin olamadığım için soruyorum. "Sert seks, esaret."

"Oh," diye başımı salladım, anladım. "Hayır, pek sayılmaz. Yani, benzer şeyler yaptım sanırım, ama kesinlikle bizim yaptığımız gibi bir şey değil. Neden?"

Yüzünü bana dönüyor, yan yatıyor ve benim şaşkın ifademi görüyor.

"Sen sadece, bilmiyorum..." Burnunun ucunu kaşıyor, bu da sahip olduğu sevimli, küçük, endişeli bir tik gibi görünüyor. "Sadece ne yapacağını biliyordun. Benimle ilgilendin. İhtiyacım olan şekilde."

Şu anda ne kadar sevimli görüldüğüne gülümsemekten kendimi alamıyorum. Neredeyse masum, ve Han hiç de masum değil.

"Yani, tüm o seksi bir anda uydurdum. Eğer çok fazla olursa, en azından güvenli bir kelimemiz olur diye düşündüm."

"Seks harikaydı," diyor hemen. "Ama mesele o değil. Benimle nasıl ilgilendiğin. O kısmı daha önce hiç yaşamamıştım."

"Daha önce hiç bakım yaptırmadın mı?"

Bu fikir çılgıncaymış gibi gülüyor. "Hayır, asla. Bencil bir pislikle ve sayısız tek gecelik ilişkiyle birlikte olduğumu unutmamalısın. Bakım sonrası, takip aramalarının dikkate bile alınmadığı bir sistemin parçası değil."

Dürüstlüğü karşısında kıkırdıyor, onun sayısız tek gecelik ilişki yaşadığı fikrinden sessizce nefret ediyorum.

Eli yukarı kalkıyor ve yüzümün yan tarafını kavırıyor. "Ama sen..." İç geçiriyor. "Beni gerçekten seviyorsun, değil mi? Bunu sözlerinle olduğu kadar davranışlarınla da kanıtlıyorsun. Sonrasında bana güven veriyorsun, bu konuda konuşmaya açıksın. Sen sadece

Duygusal olarak çok zekisin ve bu benim için yeni bir şey. Özellikle de benden daha genç olduğun için, anlıyor musun?"

Dürüstlüğüne tekrar gülümsedim. İlk kez kendini ifade etmeye çalıştığını görmek çok sevimli.

"Yaşlı kadınları severim. Ne diyebilirim ki?" Beni dürttüğünde kıkırdıyorum. "O kadar da yaşlı değilim." Gözlerini şakacı bir şekilde deviriyor.

"Beşik soyguncusu her neyse."

"Kai!" diye bağılıyor, beni tekrar dürtüyor. "Sadece dört yaşımdayım ve biraz değiştim, değil mi?"

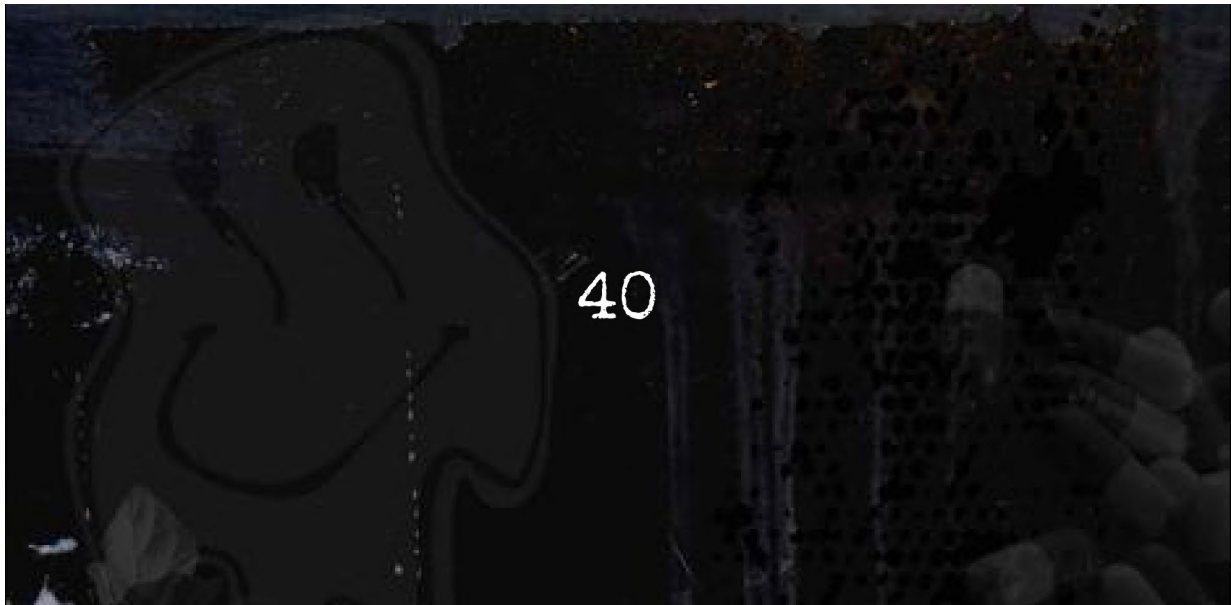
"Tamam büyükanne," diyorum onu kollarımın arasına alarak. "Yine çılgınca konuşuyorsun. Seni yatırma vakti geldi."

"Senden nefret ediyorum," diye homurdanıyor.

"Hayır," diye durduruyorum onu, dudaklarını tekrar bulup benimkileri onlara değdiriyorum. "Hayır, sen beni seviyorsun."

Gülümsemesinin yavaşça geri dönüşünü izliyorum; başlarımız birbirimize yaslanmış haldeyken gözlerimiz kilitleniyor.

"Ve seni seviyorum."

OceanofPDF.com

M Gözlerim pencereden içeri süzülen ışığa doğru açıldı ve Zümrüt rengi süsenlerle karşılandım.

Bana ve sadece bana kilitlenmiş güzellik olmasaydı nerede olduğumu unutturdum.

Parmaklarının saçlarımdaki hissini hissediyorum. Bir dirseğinin üzerinde, bana bakıyor, tırnaklarıyla kafa derime masaj yapıyor. Yumuşak, rahatlatıcı bir his. Bakışları içimde eriyor. Sanki ben onu göremiyormuşum gibi, sanki ifadesi onun için tamamen bilinmezmiş gibi bana bakıyor. Ama ben görüyorum. Biraz gergin, endişeli, hatta kaygılı görünüyor.

"Yavrum," diye inliyorum çatlak sabah sesimle, onu tekrar yanıma çekiyorum, yüz yüze gelene kadar bir kolumu sırtına doluyorum. "Neyin var?"

İç geçiriyor, göğsüme bakıyor, parmağını oradaki kelimeler üzerinde gezdiriyor, sorularımı düşünürken dövmeleri okuyor. "Hiçbir şey, gerçekten."

Kalbim o tanıdık acıyı hissediyor. Gün ışığında, "Seni seviyorum" kelimesi nasıl duruyor? Pişman olduğu bir şey var mı? "Seni seviyorum" un yoğunluğu

onu hazır olmadığı duyguları ifade etmeye zorlamak mı? Her şey beni yıpratıyor.

"Bana düşüncelerini söyle, tatlım. Ne hissediyorsun?"

Gülümsemesi geri dönüyor ve kaşları kalkıyor. "Dehşete düştüm," diye itiraf ediyor, kıkırdıyor ve başını sallıyor.

"Ben de," diye itiraf ediyorum, tamamen dürüst davranarak. "Ve bu sorun değil.

Bunu hissetmenin doğal olduğunu düşünüyorum. Her şey ikimiz için de çok yeni."

Alnına bir öpücük konduruyorum ve tenini tekrar tenimde hissedene kadar onu kucaklıyorum. Kalbim ve onunki birlikte atarken çenemi başının üstüne koyuyorum. İkimiz de meydana gelen değişikliklerden çok korkuyoruz, daha yeni bulduğumuz bir şeyi kaybetmekten dehşete düşüyoruz. Bu yeni, ham ve çok gerçek.

"Hani insanlar sigara dumanının kokusundan nefret eder ama gerçek bir tiryakiyseniz, tuhaf bir şekilde hoşunuza gittiğini fark edersiniz ya?"

İşte yine rastgeleliğine devam ediyor. Bayıldım buna.

"Umarım bu ifadenin bir anlamı vardır ve bu anlam benim kokuyor olmam değildir."

Boynuma doğru gülüyor, tenime değen nefesinin hissi temas noktasından karnıma doğru bir elektrik akımı gönderiyor.

"Hayır, aslında sabun gibi kokuyorsun," diyor beni koklamadan önce, küçük dağınık topuzu boynumu gıdıklıyor. "Sabun ve seks."

"Bunu markalaştırmalıyım," diye yanıtlıyorum, birkaç parmağımı omurgasında gezdirerek.

Teni o kadar yumuşak ve pürüzsüz ki kendimi ona dokunmadan duramazken buluyorum. Karmaşık küçük daireler; parmaklarımla sürekli yumuşaklığın üzerine çiziyorum.

"Söylemeye çalıştığım şey, sigara içenlerin kokuya aldırmadıkları, çünkü kokunun onlara dönüştüğüydü. Sigaranın geride bıraktığı kanserojen kalıntılar sisteminize sızar. Akciğerlerinizde, kanınızda, cildinizde. İçten dışa doğru sizin bir parçanız haline gelir ve sizin bir parçanız olmaması gerektiğini bilseniz bile onu sevmeye başlarsınız."

Bunun nereye varacağını merak ederek devam etmesini bekliyorum. "Temel olarak söylemeye çalıştığım şey... kanser gibi oldunuz."

Ağzım açık, bir şey söylemek üzereyken duraklıyorum, sonra yüzümü bir sırtıma kaplıyor.

"Tanrım, Han. Bu hastalıklı derecede romantik," diyorum, ifadem alaycılıkla damlıyor.

Gözlerimin içine bakacak kadar geri çekilmeden önce tekrar göğsüme doğru gülüyor. İkimiz de birbirimize gülümsüyoruz ve keşke bu anı zaman içinde şişeleylebilseydim, her fırsatta çekip çıkarsaydım.

"Başlangıçta onu küçümsedim çünkü yabancıydı ve yabancı hissettiriyordu. Hatta ölümcül. Ama şimdi... şimdi sen benim bir parçam oldun, onsuz devam edebileceğimi sanmıyorum." Yutkunurken gözlerinin kenarları sıkışıyor, cümlesindeki acı belli oluyor. "Bunu şimdi anlamış olmaktan nefret ediyorum."

Son cümlesi kafamı karıştırıyor. Başparmağımı dudağında gezdiriyor, bir yandan onu incelerken bir yandan da hissettiğim kadar şaşkın görünmemeye çalışıyorum. "Neyi anladın?"

Sorma der gibi başını sallıyor. Soru, görünüşe göre yasak.

"Sen benim kanserimsin, Kai. Sen benim hastalığımsın. İçime yayılan, ciğerlerimi dolduran, kalbime sızan, gözeneklerimden sızan..." Nefesi kesiliyor. "Her yerdesin."

Gözyaşları yanaklarından aşağı döküldüğünde kalbim göğsümde sıkışıyor. Sevmeye çalışırken çok zor zamanlar geçiriyor. Sanki aşkı zehirli

bir Şey olarak görüyor.

Öldürme potansiyeli olan, yeterince güçlü bir ihtiyaç. Yani, Tanrım, kanserle karşılaştırdı.

"Peki, radyasyon ister misin? Yani, eminim bu hastalığı çok fazla ilerlemeden ortadan kaldırabiliriz," diye şaka yapıyorum, burnunu benimkiyle ovarken kaşlarımı mizahi bir şekilde kaldırıyorum. Yüzünden düşmeden önce kısa bir süre sırtıyor.

"Zaten her yerime yayıldın. Dokunulmamış hiçbir şey yok. Sana ihtiyaç duymanın acısı, yaşama ihtiyacını aşıyor."

Kelimeler ağzından çıktıktan hemen sonra dudaklarını benimkilere bastırıyor ve beni onları düşünmeye çalışırken bırakıyor. Geçmişini, annesini ve potansiyel olarak gördüğü her şeyi düşünüyorum, bu cümlenin ciddiyetini merak ediyorum. Yine de bu imkansız, çünkü dili ağzıma girdiği anda onun dünyasındayım, yine onun merhametindeyim, onu fiziksel olarak sevmekten başka bir şey yapamıyorum.

Bütün sabah yatakta kaldık ve birbirimizi öptük. Ellerimiz birbirimizin her santimini keşfediyordu ama hiçbir şey tırmanmadı. Sadece dudaklarımız ve dillerimiz aracılığıyla birbirimize olan ihtiyacımızı sessizce ilettik, ta ki ben Hawke'la buluşmak için mülklerden birine gitmek zorunda kalana kadar.

Duş aldıktan sonra mutfığa girdim, arabamda üzerimi değiştirebileceğim fazladan kıyafet olduğu için kendimi şanslı hissediyordum. Tezgâhın yanında duran, sırtı bana dönük Han'ı görünce, kollarımı arkadan sarma niyetiyle ona yaklaştım. Yüzünü bana döndüğünde bu niyetimden vazgeçtim.

Telefonumu bana uzatırken gözleri kıpkırmızı, yüzü bembeyazdı.

Telefonumu.

Tarah'a bir mesajla açıldı. Sildiğimi sandığım mesajlar.

Hayır. Hayır. Hayır.

Midem düşüyor ve göğsüm sanki çöküyormuş gibi hissediyorum.

"Sen... hala onunla görüşüyor musun?" Han soruyor, yüzündeki ifade beni hemen ikiye bölüyor.

Kalbim hızla çarpıyor ve panik atağın eşiğindeyim. Böyle bir şey olamaz. Ona olmaz.

Mesajlara bakıyorum. İlkini başarıyla sildim ama geriye son ikisi kaldı.

Tabii ki. Daha fazlası için hazır olacağını düşünmemiştim.

Buluşalım mı? Yeri ve zamanı mesaj at.

Ardından henüz kontrol etmediğim ve bu sabah gelmiş gibi görünen yeni bir mesaj geldi, Han muhtemelen bu yüzden ışığın yandığını gördü.

Benden daha kötü kim varsa işini bitirdiğin zaman gel.

Ellerimi yüzümde gezdirip inliyorum. Olduğundan çok daha kötü görünüyor. Kahretsin, çok korkunç görünüyor.

"Hayır. Kahretsin hayır, onunla görüşmüyorum." Bir elimi saçlarımda gezdirip tavana bakıyorum. "Muhtemelen eski bir şeydir."

Bunu neden söylediğimi bilmiyorum. Bu bir yalan. Eski bir şey olmadığını biliyorum, ama panikliyorum çünkü Tarah'la birlikte oluyormuşum gibi görünüyor, ki bu gerçeklerden çok uzak.

"Kai, bu dün gecedен. Bana yalan söyleme!" diye bağıyor ve telefonumu odanın diğer ucuna fırlatıyor.

Gözleri kızarıyor, mevcut acı normal yumuşaklığından uzaklaşıyor. Kelimenin tam anlamıyla parçalandığını hissedebiliyorum. Korktuğunuz türden bir parçalanma. Tekrar bir araya getiremeyeceğiniz türden bir parçalanma.

"Bebeğim, dur." Ona doğru uzandım ve o hemen benden uzaklaştı. "Bunu açıklayabilirim."

"Bunu bana nasıl yapabildin?" diye soruyor, yanımda yere bakarken gözlerinden yaşlar akıyor, ağzı sanki nefes almak için hiç bu kadar uğraşmak zorunda kalmamış gibi açık kalıyor.

"Buraya gelmeden önce silmeye çalıştım çünkü bunun olmadığı bir şey olduğunu düşünmeni istemedim."

Söylüyorum, sonra da elimi yüzüme vuruyorum. Ayağını lanet olası ağzına koyması gereken lanet olası bir aptalım. İtirafıma inanamayarak bana bakıyor.

"Bulurum diye silmeye mi çalıştın?" Sesi zayıftı. "Hayır, ben sadece... Yani-"

"Aman Tanrım," diyor nefes nefese, elinin tersini başına dayıyor ve sanki onu bir şekilde kurtarabilecekmiş gibi yere bakıyor. "Kendime inanamıyorum. Çok aptalım."

Kendi kendine konuşuyor olmasından nefret ediyorum. Birden kendimi kenara itilmiş hissettim.

"Lanet olsun Han!" Bağırıyorum, kollarını tutup onu sarsıyorum. "Onunla görüşmeyeceğim! O sahte sürtükten nefret ediyorum. Anlamadığın bir şey yüzünden geri çekilme."

Yutkunuyor, uzun zamandır ilk kez gözlerini kırptıyor, kendimi yeniden bütün hissetmem için görmem gereken gözlerini kapatırken kaşları acıyla birbirine çarpıyor.

"Açıkla o zaman," diyor gözlerini açıp bana bakmadan önce. "Sana bir fırsat veriyorum, ki bağlamı göz önünde bulundurursak bu vermem gerekenden daha fazla."

Dudaklarım ayrılıyor ve nasıl başlayacağımı bilemiyorum. Tarah'dan daha fazla uyuşturucu almaya çalıştığımı, beni en büyük ve en kötü uyuşturuculardan biri olarak totem direğinde bir kademe aşağı çeken maddenin içinde ne olduğunu belirlemeye çalıştığımı söylüyorum.

Sahildeki torbacılar doğru gelmiyor. Özellikle de benim uyuşturucuyla ilgili konuşmamız onun için çok hassas bir nokta haline geldiğinden beri. Dario'yla olan ilişkimin derinliğini itiraf edemem.

Ağzımı daha geniş açtığımda kaşları kalkıyor ama ağzımdan tek kelime çıkmıyor. "Tanrım, lanet olsun," diye fısıldıyor ve kalbinin parçalara ayrıldığını duyabiliyorum. Göğsünden bir hıçkırık çıkıyor, ama düştüğü gibi hemen geri s o k u y o r ,
Yutup atıyor.

"Git," diyor kapıya doğru yönelirken, benim hoşuma gitmeyecek kadar sakın bir sesle. "Sadece git."

"Hayır," diyorum hemen, başımı sallayarak, ona doğru yürüyorum. "Git buradan!" diye bağılıyor, geri geri yürüyerek benden uzaklaşıyor.

"Hayır! Gitmiyorum. Tarah'ı becermeyeceğim. Bu konuda kimseyle bir ilişkim yok. Sadece sen varsın, sadece sen varsın."

Onu kendime doğru itiyorum, sırtı duvara çarparken onu tekrar kendime çekiyorum. Yüzündeki iğrenmiş ifade bana ulaşıyor ve başını kaldırıp "Bu doğru değil. Takıldığımızdan beri başka insanlarla yattın. Gerçekten önemli olduğundan değil ama bu yine yalan söylediğini gösteriyor."

Yüzüm buruşuyor çünkü ne yazık ki benim için bu doğru. Bran's'daki sarışın piliçle tuvalette yattım ve arabamın arka koltuğunda beni kokain için beceren diğer piliçle. Her ikisi de teknik olarak LSD gecesinden sonra oldu, ilk seferimiz.

Tekrar yanımdan geçip gidiyor, gözlerini benden ayıramıyor. Bu kalbimi parçalıyor. Beni kendisinden uzaklaştırmadan önce titreyen elleri aramıza giriyor.

"Yapma." Sesim çatlıyor. "Yapma, lütfen Johanna, düşündüğün gibi değil. Bana güvenmene ihtiyacım var."

Onu tekrar yakalamaya çalışıyorum, ama kolunu benden çekiyor, sanki benim fikrim onu yakıyormuş gibi göğsüne bastırıyor. Sadece ona dokunmam gerekiyor. Gülüyor. "Sana güveniyor muyum?" Alay ediyor. "Dün gece sana güvendim. Bu benim ilk hatamdı. İkincisi sana aşık olmaktı. Üçüncüsünün sana aşık olmak olmasına izin vermeyeceğim. başka bir sikiğin üzerime yürümesine izin vermek."

"Açıklamama izin verin," diyorum hemen, ellerimi kaldırıp onu sakinleştirmeye çalışarak. "Sorun Tarah değil, sorun uyuşturucu. Uyuşturucu istedim."

Bana boş, duygusuz bir bakış atıyor ve başını yana eğiyor. "Bu uyuşturucuyla mı ilgili, Kai?" diye soruyor, sesi tamamen şüpheli çıkıyor.

Bana hiç inanmıyorlar.

"Gerçekten mi?" "Evet."

Başımı salladım.

"Kai?" diye soruyor ve kaşlarını kaldırarak cevabımı bekliyor.

"Öyle mi?" Temkinli bir şekilde cevap veriyorum.

"Sen bir uyuşturucu satıcısısın." Sözleri bana bir ton tuğla gibi çarptı. "Sana güzel görünebilirim ama seni temin ederim ki o kadar da aptal değilim."

Dudaklarımdan hava üflüyorum, ellerimi tekrar başımın üzerine koyuyorum, hala nemli olan saçlarımdan diplerini çekiştiriyorum. Bunu nasıl düzelteceğimi, nasıl geri döneceğimi bilmiyorum.

"Sadece bunun aramızda olanlarla hiçbir ilgisi olmadığını bilin. Hayatımda daha önce hiç kimse hakkında bu kadar ciddi olmamıştım. Bunu mahvedeceğimi mi düşünüyorsun?" Gömleğimin yakasını çekiştiriyorum, beyaz parmak eklemlerimle malzemeyi yumrukluyorum, bu durumda kontrolü kaybettiğim için hissettiğim öfkeyle ne yapacağımı bilemiyorum. "Bana sahipsin, bunu biliyorsun!"

Gözlerimi kırpıştırarak duygularımı uzaklaştırıyorum, iç çektiğini görüyorum ve içeri girdiğime dair en ufak bir umut besliyorum.

"Johanna, seni sevdiğimi bil. Seni incitmeyeceğimi bil. Kalbime güven."
Gözyaşları tekrar dökülürken yumruğumu göğsüme vuruyorum. "Sen

kalbimi biliyorsun."

Tekrar yere bakıyor, kendimi ona doğru bastırıp kalçalarını duvara yasladığımda çenesi geriliyor. Ellerimi boynunun ve çenesinin yanlarına dolayarak onu yüzüme bakmaya zorluyorum.

"Bebeğim, lütfen. Bunun peşini asla bırakmam. Ne aptal bir sikiş için, ne de lanet bir hap için... Hiçbir şey için."

Emin olmayan gözlerle bana bakıyor ama geri çekilmiyor.

"Biz aynıyız, Han. Ben ve sen. Birbirimize ihtiyacımız var," diye fısıldıyorum dudaklarına.

Titrek bir nefes alıyor, aşağı bakarken nefesini dışarı veriyor.

"Beni aptal yerine koyma, Kai. Tekrar o kişi olmama izin verme. Lütfen. Şimdi olmaz," diye yalvarıyor zayıf bir sesle. Ona hiç benzemeyen bir sesle. "Her şeyden sonra olmaz."

Bana inanmak istiyor. Birini tekrar içeri alarak hayatının en büyük hatasını yapmadığına inanmak istiyor. Bunu anlıyorum. Bunu tüm vücudunun titremesinden, alt dudağının ellerimde titremesinden hissediyorum. Bir kez daha ara veremez. Benden önce bir hiç olarak parçalanacak. Düzeltecek bir parçası bile kalmayacak.

"Asla yapmam," diye söz veriyorum ona, ona bakarken her kelimeyi vurguluyorum.

Gözleri benimkileri inceliyor, en ufak bir sahtekârlık belirtisi var mı diye analiz ediyor, onun korunaklı kalbine karşı dürüst olmadığımı kanıtlayacak herhangi bir şey.

"Buraya gel," diye fısıldıyorum ve onu güvenli bir yere, kollarıma çekiyorum.

Onu kucağıma alıp mutfığa götürüyorum. Onu tezgâhın üzerine yerleştiriyorum, bacaklarını kalçalarıma doluyor ve kolları ait oldukları yere, boynuma dolanıyor. Elim boynunun arkasına doğru kayıyor, parmaklarımı saçlarının arasından geçiriyor, onu kavırıyor ve içime bastırıyorum.

Bana karşı iç çekiyor, dudakları boynumun derisine değiyor. Nefes alışını hissediyorum ve kafasından geçen sessiz dűřünceleri merak ediyorum. Bana inanıyor mu? Bana güveniyor mu?

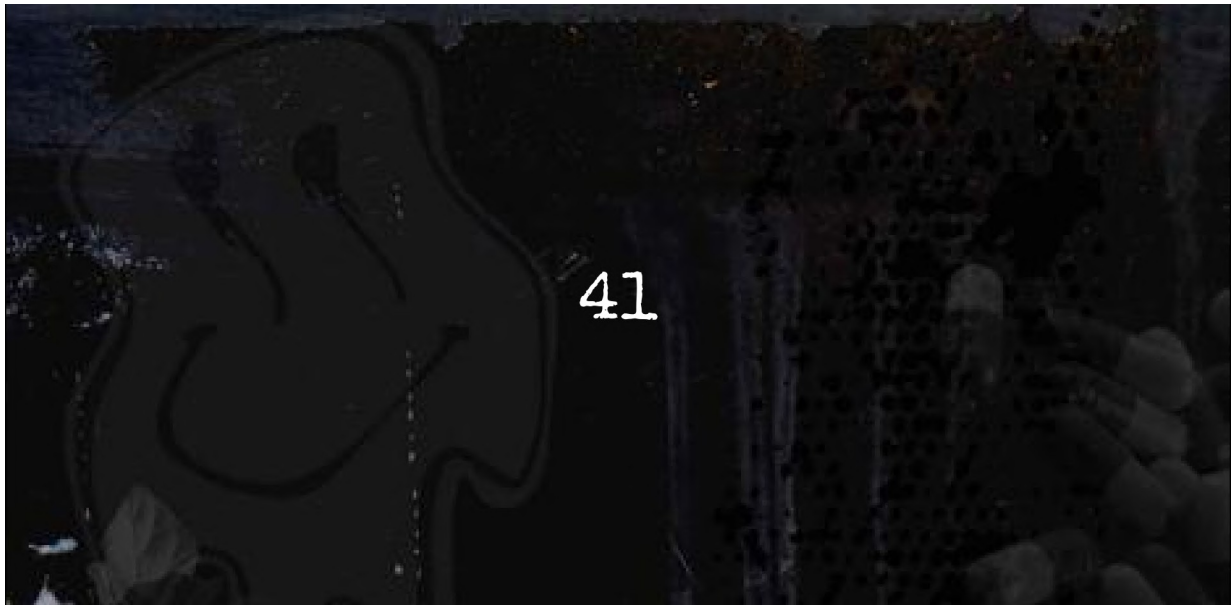
Onu bir süre kucakladıktan sonra arkama yaslanıp ona bakıyorum, saçlarını ellerimle geriye doğru tarıyorum ve alnında stresini gösteren küçük noktayı tekrar tekrar öpüyorum.

Kalbimin biraz sakinleştiğini hissedebiliyorum, başlarımız birbirine yaslanırken göğsüm yine onunkine yaslanıyor, gözleri hala aşağıya bakıyor. Ama kalbi şimdi garip bir şekilde sakin. Aslında nefes alıp vermesi bir dakika önceki gibi değil, titremesinin durduğunu söylememe gerek bile yok. Onun bende yarattığı etkiyi benim de onda yarattığıma inanmak isterdim ama midemin o hastalıklı kısmında bunun böyle olmadığını biliyorum.

Ondan hafifçe geri çekilerek yüzünü tekrar ellerimin arasına alıyorum, sanki dűřüncelerini okuyabiliyormuřum gibi görünüřünü inceliyorum.

Ama ben bunu bir güneşin karanlığa gömölmesi gibi görüyorum. Yavaşça, sonra bir anda. Onun ateşini tutuşturmayı umarak verdiğim küçük alev söndü. Bakışlarında bir soğukluk var, sanki bu sabah gördüğüm gözlerindeki hayat da o güneşle birlikte geceye karışmış gibi.

Karanlığı geri döndü ve ona bizim fikrimizi vaat ettikten sonra ne kadar çabuk uvalladıysam, geçmişi de onu söndürmenin bir yolunu bulmuş gibi görünüyor.

OceanofPDF.com

T Pas komik bir şeydir.

Onu tutmak istersiniz. Onu görmek. Var olduğunu kesin olarak bilmek. Ama sen Yapamam. Somut bir nesne değildir. Bir şeye olan kesin inançtır. Ve pek bir şeye inanmıyor gibi görünen biri için güven, bir boğanın memeleri kadar faydalı olabilir.

Evinden huzursuz edici bir korkuyla ayrıldım.

Çok uzun zaman olmuştu. Bu fikrin aklından çıktığını sanmıştım. Ama küçük yüzünü ellerimin arasına alıp ona bakarken, o cansız gözlerdeki soğukluğu gördüm. Hayatta kalmak için kendi yöntemleriyle acıdan kaçan gözleri.

Bana tekrar vurmasını tercih ederdim. O acıyı ondan istedim. Bu bizi gerçek yapıyordu. Onun duygularını, gerçekliğini gösteriyordu. Ama sakinleştiği anda başımın belada olduğunu anladım. Yine beni değiştiriyordu. Kendini korumak için her yolu deniyordu.

Ortadan kaybolması an meselesiydi.

Acıyı engellemek için eski yöntemlerine geri dönmesini izlemek gerçekten yürek parçalayıcıydı. Travmatik geçmişinden gelen savunma mekanizması.

İçine öyle bir işlemişt ki, içinde büyüttüğüm kanser bile onu alt edemiyordu. Sıcak ve açıktan soğuk ve kapalıya geçişin bu kadar hızlı olması dehşet vericiydi ve yaşadıklarını bir kez daha sorgulamama neden oldu.

O kızı neyin yarattığını bulmak için cehenneme bile giderdim. Neden gitmesine izin veremediğinin, aşk fikrinden neden korktuğunun cevaplarını. Ona karşı çok bilinçli ve uyanık olmak istiyorum. Onun sırlarını kendi sırlarım gibi tutmak, acısını göğsümde hissetmek ve el ele vererek o karanlıktan çıkış yolunu bulmasına yardım etmek istiyorum. Ama kurtarılmak istemeyen birini kurtaramazsın.

İsteksizce Tarah'a mesaj attım ve Hawke'la buluşmadan önce eşyaları almak için yola çıktığımı bildirdim. Benimle sahil kenarındaki dairesinin önünde buluşmasını istemiştım ama oraya gittiğimde dışarıda değildi. Kapıyı çaldığımda kapıda bile değildi. İçerideydi, içeri girmem için bağıırıyordu.

İçimden homurdanıyorum ve büyük cam kapılardan içeri doğru ilerliyorum.

"Başardın." Konuşurken gülümsüyor, üzerinde dar bir atlet ve kısıdan da kısa yırtık bir şorttan başka bir şey yok.

"Evet, kusura bakma Hawke'la buluşmam gerekiyor," diyorum, tertemiz evinin geniş girişinde ellerim ceplerimde kıpırdanarak. "Eşyaları aldın mı?"

Başını bana doğru eğiyor, zengin ve kendini beğenmiş yüzünde bir sırıtma beliriyor. Bu o kadar kolay olmayacak.

"Görünüşe göre ihtiyacın olan bir şey var bende," diyerek koltuktan kalkıyor ve şarap olduğu anlaşılan bir kadehi yanındaki sehpa bırakıyor.

Saat sabahın onu ve o şarap içiyor. Zor bir hayat yaşıyor. Gerçekten boktan şeyler yaşamış bir kadınla kıyaslanamaz bile. Gerçek bok. Bir insanı mahvetme potansiyeli olan boktan şeyler. Han'a hiç benzemiyor. Hayır, Han bu denenmiş özentinin çok üstünde.

Yavaşça bana doğru geliyor, çıplak ayakları koyu renkli ahşap zemin üzerinde pedal çeviriyor, bronzlaşmış uzun bacakları bana saldırmaya hazır kurnaz bir örümceği hatırlatıyor. Güzel kokulu çiçeklerin kokusunu alıyorum, gözlerim onun arkasında yanan bir muma takılıyor.

"Bilmek istediğim şey,"- parmağını kolumdan göğsüme doğru uzatarak aşağıya ve ondan uzağa bakmama neden oluyor- "bunun için ne yapmaya hazır olduğun."

Göğsünü göğsüme bastırıyor ve bakışlarımı tavana çeviriyorum. Parmak uçlarına kalkıyor ve ellerini boynuma koyuyor. Dudakları tenime değiyor ve kulağımın altındaki noktayı öpmeye çalışırken geri çekiliyorum.

"Tarah, gitmeliyim-"

"Evet, evet. Gitmen gerek. Biliyorum." Gözlerini deviriyor. "Neden ben hariç tüm Cali kıyısı senin o büyük aletin tadına bakıyor anlamıyorum. Herkes ondan bahsediyor, biliyorsun."

Tanrım, burada kendimi iyi temsil ettim.

"Bana o boku verecek misin, vermeyecek misin?" Tedirgin hissederek talep ediyorum. "Çünkü vermezsen, ben yokum."

"Sakin ol, çocuk." Gözlerini tekrar devirerek gülümsüyor. "İşte burada."

Elleriyle göğüslerini kavırıyor, aralarından bir poşetin ucunun çıktığını görene kadar sıkıyor. O kıkırdarken ben iç çekiyorum.

"Tanrım, cidden hiç eğlenceli değilsin." Torbayı göğüslerinin arasından çıkarıp uzatıyor.

Karşılığında ona bir miktar para veriyorum ve "Sonunda kendininkinden daha iyi bir şey buldun ha?" dediğinde gitmek için dönüyorum.

İfadesi beni duraksattı.

"Bu saçmalığa daha fazla katlanma, anladın mı?" Hafifçe geriye doğru sendeledi, gözleri ani ciddiyetim karşısında şaşkınlıkla kısılmıştı. "Hayatın buna bağlıymış gibi ondan uzak dur, çünkü gerçekten öyle."

O öğleden sonra, Hawke'ın yakın zamanda karşılaştığı yeni bir mülkün eski zeminlerinin sökülmesine yardımcı oldum. Hafif bir küflenme durumu söz konusuydu ve teftiştten geçecek şekilde yenilemek için ahşap döşemeyi sökmemiz ve kontrplak alt döşemeyi değiştirmemiz gerekiyordu. Bu sabahki durumdan dolayı hâlâ kendimi kötü hissederken Han'a bir mesaj gönderdim.

Ayakkabılarını arıyorsan, dur. Onları çaldım.

Mesajın onu gülümseteceğini umuyordum. Ya da en azından biraz sırtımasını. Benden kaçmasına izin veremezdim. Bu yüzden gitmeden önce kapının yanında duran en sevdiği ayakkabılarını çaldım. Artık birbirimize ihtiyacımız vardı. Onunla ve duygularıyla o kadar uyumluydum ki, bu gerçeği sağlamlaştırmaya kararlıyım.

Sadece biz olduğumuza inandım, o kadar ki uyandığımı ve güne vurulmadan başladığımı fark etmemiştim bile.

Yine de o günün ilerleyen saatlerinde ellerimde hissettim. Sistemime kokain alamadığım için titriyordum. Kendimi çok daha yorgun ve uyuşturulmuş hissediyordum ama içimden bir ses vücuduma buna ihtiyacım olmadığını kanıtlamak istiyordu. Ona ihtiyacım olduğu gibi uyuşturucuya da ihtiyacım yoktu. Bağımlılıkları bir maddeden bir insana çevirmek aptalca mıydı? Tabii ki aptalcaydı. Hiçbir zaman sağlıklı ya da zihinsel olarak dengeli olduğumu iddia etmedim, ama hayatımda ilk kez bu boku bırakmayı gerçekten önemsedim ve dürüst olmak gerekirse, bu kararı vermeme neyin neden olduğunu bile bilmiyorum.

"Akşamdan kalmayken bana yardım etmene izin veremem." Hawke hayal kırıklığı içinde iç geçiriyor, mezuramı pencereye dayamaya çalışmamı ve başarısız olmamı izliyor.

Sipariş etmesi gereken yeni pencereler için bu ölçüleri almak üzere diğer tarafa ulaşmaya çalıştığım her seferinde titreyen elimle ucu düşüyor, bant bükülüyor ve kabaca patlıyor.

"Akşamdan kalma değilim," diye karşılık veriyorum, ses tonundaki hayal kırıklığını hissederek bir kez daha deniyorum.

"Ben ciddiym. Eğer kendini iyi hissetmiyorsan, seni burada istemiyorum. Eğer yaralanırsan, o zaman ben-"

"Akşamdan kalma değilim dedim!" Şak diye söyledim.

Alnı kırışıyor, başını sallayıp arkasını dönmeden önce bana bakıyor. Bana inanmıyor. Hawke mutluyken ses tonu korkutucudur. Hayal kırıklığına uğradığında ya da sana kızdığında, inan ki bu bok seni onun karşısında iki santim uzun hissettiriyor.

Mezurayı duvara fırlatıyorum, yere düşmeden önce yüksek bir ses çıkarıyor, ses boş tadilatta yankılanıyor

mülk. Yere oturup sırtımı duvara dayadığımda ve dirseklerimi dizlerime koyduğumda gözlerini tekrar yakalıyorum. Bir saniyeliğine beni inceliyor, başını yana eğiyor ve ben bunu kaydettiğini hissediyorum.

Daha yumuşak, daha şefkatli bir tonda, "Boktan kurtuluyorsun," diyor.

Yeni bir değişimin garip ağırlığını hissederek iç çekiyorum. Denediğim için övgü almak bile istemiyorum. Tesadüfe bakın ki bu sabah tek bir satır bile çekmedim. Zihnim meşguldü. Henüz gerçek bir çaba olduğunu düşünmesini istemiyorum. Yok zaten.

"Bilmiyorum," diye cevap veriyorum, elimi saçlarımda gezdirerek. "Yani, gerçekten planlanmış bir şey değildi. Sadece bugün hiç almadım. Belki bu gece de almam."

Başını sallıyor, aramızdaki zemine bakıyor ve sonra tekrar geri dönüyor.

"Başarısız olman sorun değil," diyor usulca, bir şekilde zihnimi okuyarak. "Planlanmamış olsa bile denemek için bir karar verdiğini kabul et."

Boğazımda zımpara kağıdı gibi hissettiren şeyi yutuyorum. İki rastgele anı zihnime hücum ederken çenem geriliyor: Babamın, öğle yemeği paramı içerken sandalyede bayılmadan önce, onun için asla devletten gelen bir çekten daha değerli olamayacağımı söylemesi ve on iki yaşındaki Hawke'ın, öğle yemeği odasına gitmeden önce dolapların yanında gizlice bana rulo haline getirilmiş kahverengi bir kese kağıdı uzatması. Babasının ona yaptığı bir sandviçti, kahvaltıda çok yediğini ve almazsam çöpe atılacağını söylemişti. Her zaman bilirdi, tıpkı şimdi olduğu gibi.

Bunları neden düşündüğümü bilmiyorum. Ama Hawke benim için her zaman öz babamdan daha çok bir ağabey ve babaydı. Hayatını değiştiren olay sırasında benim ona baktığım gibi o da bana baktı. Hapishanede asla yokluk çekmemesini sağlamayı kendime görev edinmiştim. Ona ne kadar para gönderdiysem

Uyuşturucu ve yaz içlerinden kitaplarına kadar her şeyi yaptım, konuşmak için onu sık sık aradım ve destek olmak için onu ziyaret ettim, yeni kitaplar ve dergiler gönderdim, o sırada ihtiyacım olmasa da ondan arabasını satın aldım. Kimsesi olmadığında ihtiyaç duyduğu ağabeyi olduğumdan emin oldum, çünkü o her zaman benim hiç sahip olmadığım ağabeyim oldu.

"Biliyor musun, partiden sonra Han'a gerçekten çok kötü şeyler söyledim," diye itiraf ediyor, elini ensesinde gezdirerek. "Aslında yapmamam gerekirken her şey için onu suçladım."

Dudaklarımı yalarken, Hawke'ın beni kendi başıma olduğumdan daha da fazla yoldan çıkaranın kendisi olduğunu varsaydığını anlattığı konuşmayı hatırlıyorum. Ama işin gerçeği, beni bu durumdan kurtaran tek şey oydu. Onun sözleri, kafamın içinde yankılanan bir varlıktı. *Bence sen tutkulu bir insansın. Bağımlılıklarını, bir şeyleri hissetmeye olan gerçek ihtiyaçlarıyla karıştıran biri. Bu enerji, bu tutku sana ait, etrafındaki maddelere değil.*

şüphesiz sorunlarımız var ama bir şekilde birbirimizle nasıl başa çıkacağımızı herkesten daha iyi biliyoruz. Onu kaybetmekten korkuyorum ama onun kendini kaybetmesinden daha çok korkuyorum.

"Seçim her zaman sizin olmuştur. Bağımlılık değil, çünkü o bir hastalık, ama onu çevreleyen her şey. Birlikte takıldığınız insanlar, kendinizi yerleştirdiğiniz ortamlar. Doğru kişileri seçmeye başladığını gördüğüme sevindim. Seni olduğun kişi olmaya itenler," diye devam ediyor Hawke. "Başarısız olduğuanda bile seninle her zaman gurur duyuyorum."

Gözlerim doluyor, onun yerine burnumu kırıştırıp saçlarımı kabartıyorum. Gülümsüyor ve başını sallıyor, diğer odadaki yerleri cilalamayı bitirmek için döndüğuünde, "Bu o, biliyorsun" diye cevap veriyorum.

Olduğu yerde durdu ve tekrar bana döndü.

"O doğru seçim. Benim için," diyorum, sesim titreyerek.

Dudakları yarım bir sırıtışla kıvrılmadan önce nefes alarak dinliyor.

"Bunu gerçekten söylediğime inanamıyorum,"-işaret parmağı ve başparmağıyla alnını ovuşturuyor-"ama sanırım haklısın."

Gün batıyor, tıpkı yeni bulduğum ilişkimin battığını hissettiğim gibi. Keşke işler bu kadar karmaşık olmasaydı. Hawke'nin de dediği gibi, kendimi buna izin verecek durumlara sokarak bunun olmasına izin verdim. Dario ile çalışmayı kabul etmeseydim, partide o boku yemeseydim, bağımlılıklarımın hayatımı yönetmesine izin vermeseydim, burada bile olmazdık.

Yine de burada oturmuş, Hawke'ın kiralık mülkten uzaklaşmasını izliyor, arabamın arkasına yaslanmış, düşüncelerimle baş başa kalıyorum.

Bana geri mesaj atmadı. Mesaj açıldı ama cevap gelmedi. Gittiğini görmek için evine gitme riskini göze alamam. Sırada ne olduğunu biliyorum. Arabama yaslanmış, zamanın ve mekânın içinde donmuş bir halde, hareket etmemek istiyorum. Henüz kırılmadığımız fikrine tutunmak istiyorum.

Tuhaf bir şey, bir sonraki adımda olacakların sizi yıkacağını bilmek ama yine de çizginin gerisinde kalmak, o yeni gerçekliğe henüz geçmemek istemek. Özellikle de ne kadar acı vereceğini, her şeyi değiştirebileceğini bilerek. Bir tür tatlı cahil mutluluk içinde yaşamak gibi, çok iyi bildiğim bir dünya.

Keşke birbirimiz için daha iyi olsaydık. Keşke ikimiz de sağlam temellere dayanan bir yerde olsaydık, böylece tüm acılardan uzakta birlikte koşabilseydik. Ama gerçek şu ki, Han ve ben ikimiz de kendi içimizde o kadar berbat durumdayız ki, belki de birbirimizi kurtaramayız. Ve onun da dediği gibi, belki de kurtarmamamız gerekiyordu.

Mülk için yeni döşemeleri getiren son kamyon benden önce uzaklaşmaya başladı, adam ayrılmadan önce bana küçük bir el salladı.

Kamyon yavaşça caddede ilerlerken, önümdeki görüntü karşısında kalbim göğsümde durdu. Garip bir endişe tüm bedenimi sararken boğazım düğümlendi ve daraldı.

İşte oradaydı.

Benim

Johanna'm.

Garip görünümlü bir karavana yaslanmış, bir ayağını geriye atmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş, saçları güzel yüzünün etrafına dökülmüş, vücudu dar siyah bir bluzla kaplı, mükemmel tonda ve dövmele kalçalarının yanlarına kadar uzanan koyu renkli, sıkıntılı bir şort ve altında çıplak ayaklar.

Ayakkabı giymiyor.

En sevdiği siyah High Top Converse'lerini çaldığım için beni öldürmeye mi geldi diye düşünerek yutkunuyorum. Bu gerçek bir olasılık, özellikle de şu anda bana doğru ilerleme şekliyle.

Önümde duruyor, önce kendi ayaklarına, sonra benimkilere bakıyor, sonra da gözleri benimkilere gelene kadar vücudumda geziniyor. Kaşlarını çatıyor ve benim iri, dehşete düşmüş gözlerim nasıl hissettiğim hakkında hayal gücüne çok az şey bırakıyor. Kalbim dakikada bir mil hızla atıyor, onu görünce midem düğümleniyor.

"Canım koşmak istiyor," diyor basitçe, yüzündeki gerginlik kendi itirafıyla biraz gevşiyor.

Dudağımın kenarını ısıyorum, yavaşça başımı sallarken gözlerim şüpheyle kısılıyor. "Ayakkabılarına ihtiyacın olduğu için mi uğradın?"

Bana öylece bakıyor, göğsü inip kalkarken gözlerinin kenarları ırkılıyor.

"Hayır," diyor usulca, başını ileri geri sallayarak.

O kadar yakın ama benden o kadar uzak ki. Ona dokunmak için üst kollarını tutmak ve arabamın kaputuna yaslandığım yerde onu bedenime çekmek istiyorum. Ama yapamıyorum. Sonbahara doğru iç çekecek, vücudunun tekrar benimkine bastırılması hissi sadece bulmayı umabileceğiniz türden bir cennet gibi hissettirecekti. Ama yapamam. Ellerimi onun açıkta kalan küçük beline sarardım. Ellerimi teninde hissettiğinde gözleri kapanırdı. Ona ne yaptığımı görmek, bana söylemesine gerek kalmadan hissetmek hoşuma giderdi. O bakışı biliyorum. Ama ben bilmiyorum.

Orada duruyoruz, aramızda birkaç santim mesafe var, ikimizin de gözleri birbirini inceliyor, ne yapacağımızdan emin değiliz.

"Bir dahaki sefere gitme ihtiyacı hissettiğimde benimle gelmeni söylediğimi hatırlıyor musun?" diye soruyor usulca, dilini dolgun küçük alt dudağının üzerinde gezdirerek.

"Evet, ben de bunu cinsel bir ima olarak algıladım."

Bana sırtıyor, karakterini bozuyor ve kelebekler doğuyor, midemde çoğalıyor. Her yerde kanat çırpıyor.

"Şey, tekrar ortadan kaybolma ihtiyacı hissediyorum," diyor çatlak bir ses tonuyla, yüzünü bana dönmeden önce ürkütücü minibüse bakıyor, gözleri parlıyor. "Ama sana yanımda ihtiyacım var."

Dudaklarım aralanıyor ve hâlâ onun sözlerini dinliyorum.

"Benimle gel Kai," diye yalvarıyor usulca, cümle içini parçalıyor. İçimi parçalıyor.

Beni yanında istiyor. Bana güveniyor. Bana ihtiyacı var. Adem elmamın boğazımda sallandığını hissediyorum. Gözleri yuvarlanmayı takip ediyor, sonra çılgınca göz kırpmıyor ve endişeyle alt dudağını ısırıyor.

"Sen neredeyse ben de oradayım," diye fısıldıyorum, kaşlarım birbirine çarpıyor, sanki cevabımın bu olacağını her zaman biliyor olmalıydı.

İç çekiyor, omuzlarındaki gerginlik gevşiyor.

"Bu senin için büyük," diye fısıldıyorum, kalçasının yanındaki elinde gevşek duran birkaç parmağını tutarak.

Elini kendime doğru çekip yavaşça içime doğru itiyorum. Kollarını belime dolayarak yüzünü ellerimin arasına alıyorum ve başparmaklarımı küçük pembe yanaklarına sürüyorum. Bu dokunuş karşısında gözlerini kapatıyor ve bana doğru eğiliyor. Bu his hayal ettiğimden daha iyi.

"Evet," diyor soluk soluğa, temasımızın verdiği rahatlık hiç olmadığı kadar mevcut. "Ama zamanı geldi."

Başlarımız birbirine yaslanırken ürkek gözleri benimkilere bakıyor. Yine titriyor. Küçük bedeni, peşini bırakmayan ve her hareketine musallat olan geçmişinin korkusuyla sarsılıyor.

"Sana tapıyorum Johanna," diye fısıldıyorum dudaklarına. "Ve seni karanlıkta da sevmeye devam edeceğim."

Gerçeğimi duymanın verdiği acıyla gözleri sımsıkı kapanıyor. Gözlerimi açık tutarak dudaklarımı dudaklarına bastırıyorum ve bunu yaparken yüzünün değişmesini izliyorum. Dilim alt dudağında gezinirken gözlerinin etrafındaki gerginlik gevşiyor. Ağzını bana açıyor, dillerimiz birbirine değdiğinde usulca inliyor. Ellerim saçlarında, birbirimize olan tatlı saldırımızı sürdürürken başının arkasını tutuyorum, ikimizi de kurtarabilecek olan o alevi yeniden alevlendiriyorum.

Gözleri yavaşça açılırken öpücüğümü geri çekiyorum.

"Kaçış minibüsü bu mu?" Çocukları, hatta belki yetişkinleri kaçırıp seks kölesi olarak satıyormuş gibi görünen ürkütücü şeye doğru başımı sallayarak soruyorum.

Yüzünde bir gülümseme beliriyor. "Sana söz veriyorum, içerisi çok daha uyuşturucu."

"O da öyle dedi," diye cevap veriyorum usulca.

Göğsünden kahkahalar dökülürken yüzü kocaman bir gülümsemeye dönüşüyor. Bu sesle içimde oluşan his, bir şimşek çakması gibi, içimi elektrikliendiriyor.

"İyi oynadın," diyor gururla.

"Pekala, bebeğim. Beni rehin al," diyorum bileklerimi aramızda tutarak. "Kaçırılmamla birlikte en azından şeker ve bir kedi yavrusu alacağımı varsayıyorum," diye alay etmeye devam ediyorum, yüzümü düz tutarak. "Haksız mıyım?"

"Minibüse doğru geri geri yürürken sırtıyor ve elimi de kendisiyle birlikte çekiyor. Kaşlarım onun ifadesi karşısında kalkıyor. "Aslında, kesinlikle biraz kedi yavrusu alacaksın," diyor, vücudumu baştan ayağa yemek üzere olduğu lezzetli bir ikram gibi inceliyor. "Bir sürü kedi yavrusu."

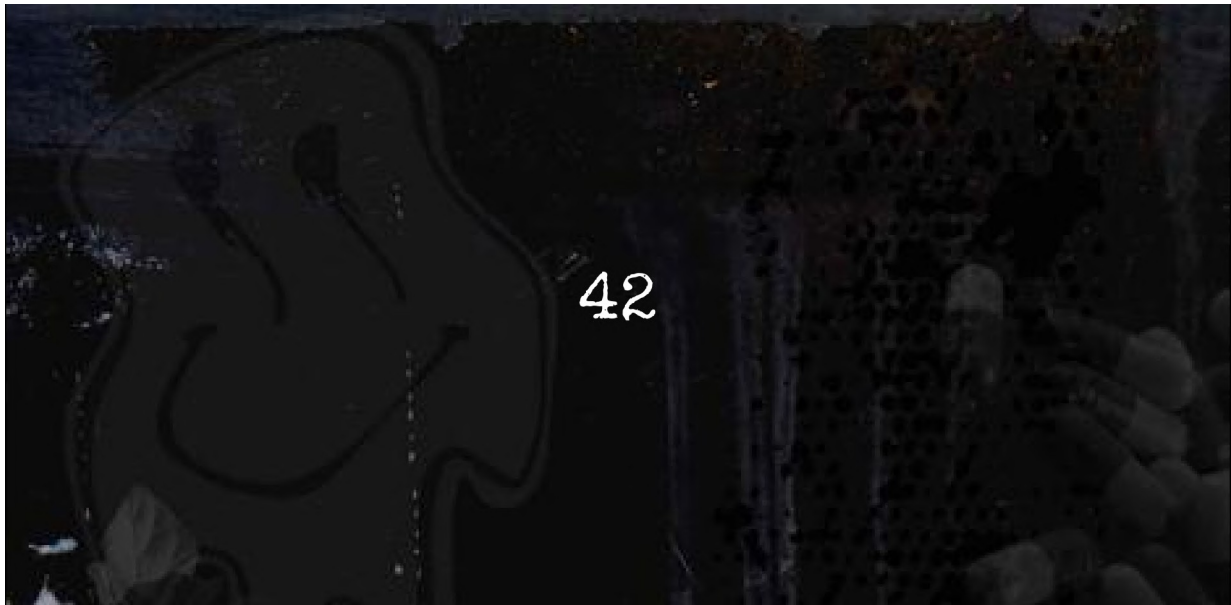
Gözlerimi başımın arkasına çevirerek keyifle inliyorum. "Şimdiye kadarki en iyi adam kaçırma."

Minibüse vardığımızda durakladı. Bana döndü ve gülümsemesi düştü. Bir şey söylemek için ağzını açtığı anda bir an tereddüt ediyor. Enerjisindeki anlık değişim, o endişe selini tekrar kemiklerime gönderiyor.

"Senin için kırılmaya hazırım," diye fısıldıyor, hâlâ elimi ellerinin arasında tutuyor. "Ama sen benim için kırılmaya hazır mısın?"

"Paramparça," diye cevap veriyorum, kendimi tekrar ona doğru bastırıyorum, kalçalarım onu minibüse sabitliyor, ellerim kırık küçük yüzünü tutarken gözlerim onunkilere dikiliyor ve gerçeği en derin yerinde bildiğinden emin oluyorum. "Senin kırılmışlığıyla tanışmak için kendimi milyonlarca parçaya ayıracağım."

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

"**T** Minibüsünün içi gülünç derecede güzel," diyorum, arkaya bakarak Bizi Hawke'nin evinden uzaklaştırırken içeride.

"Sana söylemiştim," diye gösteriş yapıyor, sonra otoyola çıkarken gülümsüyor. "Ona Myrtle diyorum."

Yan tarafında donuk yanık turuncu ve sarı şeritleri olan 1975 model kahverengi bir Dodge B200. Kapının ve dış cephenin kenarlarında oluşan pas, rustik ve ürkütücü cazibeye katkıda bulunuyor. İç mekan ise ahşap panellerin üzerine mat siyah boyayla yeniden yapılmış ve pencerelerin arasındaki duvara gözlerinden ve ağzından ölü güller çıkan ilginç büyük bir kafatası kazınmış.

Önceki tüylü halı kaldırılmış ve yerine açık renkli, çam ağacından bir döşeme döşenmiştir. Sürücü koltuğunun arkasında küçük bir mutfağın bulunduğu siyah bir mini buzdolabı var. Arkada, katlanıp yatağa dönüşebildiği söylenen küçük bir futon kanepesi var. Ölü ve ölmek üzere olan bitkilerden oluşan aksanlar mekânı kaplıyor ve garip bir mükemmellikle ürkütücü görünüme katkıda bulunuyor.

Geçmişe bakmaya çalıştığım şeylerden biri de köşede duran ve içinde rulo yapılmış bir muşamba bulunan beyaz plastik varil yığını. Kürek ve tırmık

Tavan da beni pek evimde hissettirmiyor. Bu önceden planlanmış bir cinayet mi?

"Çok... sen," diyorum, dikiz aynasından baş aşağı sarkan kurumuş, çıtır güllerden birine dokunurken takdirle gülümsüyorum. "Ve ona bu ismi vermene şaşırmadım bile."

Gözleri elimi izliyor ve dudaklarında küçük bir sırıtış beliriyor. Onu ve tuhaf takıntılarını sevdiğimi biliyor.

"Bu canavarı nerede saklıyordun?!"

"Her zaman benim apartman kompleksimin önünde park halindeydi. Muhtemelen size hizmet edene kadar güzelliğini fark etmediniz."

Ne yaptığını anlıyorum. Küçük ukala. Sanki o pis bodrum katındaki gece kulübünde o yeşil gözleri gördüğüm andan beri tüm dünyam onun etrafında dönmüyormuş gibi bana küstahça sırıtıyor. Nereye park etmiş olursa olsun, böyle bir güzelliği kaçıramazsın.

"Yalan söylemeyeceğim. Bugün seni gördüğüme çok şaşırdım," diyorum usulca ve konuyu değiştirirken ona dikkatle bakıyorum.

Şantiyede bana sürpriz yaptıktan sonra, benden kaçmadığını, benimle birlikte olduğunu görerek sonunda ayakkabılarını teslim ettim. Beni ve arabamı Hawke's'e kadar takip etti, böylece "hafta sonu gezimiz" için gerekli bazı şeyleri alabildim. Cole'un yüzü her şeyi anlatıyordu. Ağzı öyle bir açık bize bakıyordu ki, biz mutfakta yanından geçerken Hawke gelip çenesini normal pozisyonuna geri itti. Belli ki Han ve Cole pijama partilerinde erkeklerden bahsetmiyorlar. Sanırım takılmamızın bittiğini düşündü. Ben de öyle. Yarım saat öncesine kadar.

Han bana bir bakış atıp hemen yola geri dönüyor ve yanık turuncu direksiyon kılıfını sıkıca kavırıyor.

"Bu sabahtan sonra bana güvenmeyeceğinden emindim."

Hikayemizin bitmesi için bunun yeterli olacağını düşünmüştüm. Han gibi kırılgan bir kalbe sahipseniz, ikinci bir şansınız olmaz. Sadece ayrılıklar ve yeni kızın tarafından kapılma riski.

"Güven, birinin size söylediklerinden daha fazlasıdır ve siz arada sırada doğru düşünceleri yakalayamayan bir aptal olsanız da, bir konuda haklıydınız."

"Seni seksi bir anne yapacağımı mı?" Hemen soruyorum, boktan sırtışıım yüzüme yapışmış halde.

Bana ters ters bakıyor. "Hayır." Başını yana eğerek kaşlarını kaldırıyor, neredeyse yeniden düşünüyor. "Evet, teknik olarak konuşursak, bu doğru olabilir."

"Ha! Biliyordum!" Ona karşı şakacı bir şekilde burnumu kırııştırıyorum. "Hadi yapalım. Çocuğumu sana sokmama izin ver. Sabırsızlanıyorum. Seni bebeklerle dolduracağım. Evde oturan bir baba olacağım. Ben çocuk bezi değiştirirken kadını gerçek dünyada hayatını sürdürsün. Evet, babalık görevi. Çok iyi olacağım. En iyisi ben olurum."

"Kai," diyor sakince. "Sakin ol."

"Evet, hanımefendi." Boğazımı temizliyorum, koltuğumda dik oturuyorum ve tüm lanet düşüncelerimi tekrar dile getirdiğimi fark ediyorum.

"Hayır, başka bir konuda haklıydın," diyerek bizi tekrar rayına oturtuyor. "Senin kalbini bildiğim konusunda."

Ona bakarken kalbim, göğüs kafesimi parçalayan yumruğu tarafından içten içe sıkıştırılıyormuş gibi hissediyor.

"Biliyorum Kai," diyor yumuşak bir sesle, hâlâ ön camdan otoyola bakıyor. "Kalbini eski bir dost gibi tanıyorum. Daha önce, başka bir hayatta tanıdığım bir yoldaş. Ve bu benim için dehşet verici." Tekrar bana bakıyor. "Böyle bilindiğini hissetmek."

Bana bundan daha önce de bahsetmişti ve dürüst olmam gerekirse ben de aynı şekilde hissediyorum. Bu, varlığınızın açığa çıktığı tamamen yeni bir seviyede biriyle bağlantı kurduğunuzda hissettiğiniz türden bir duygu. Bu ham ve güçlü bir bağlantı, öyle herkesle gerçekleşmeyecek bir şey. Ruh ikizi gibi bir seviye.

Aramızda sadece bir metre mesafe olmasına rağmen şu anda kendimi ondan çok uzakta hissederek aramızdaki açık alana uzanıyorum ve direksiyondan bir elini tutup parmaklarımı onunkilere geçiriyorum. Elini dudaklarıma götürüp parmak eklemlerini öpüyorum, sonra elimin titrediğini hissetmeden bırakıyorum.

Hafifçe gülümsüyor, ikimize de çok iyi hissettirdiği gerçeği olmasa klişe sayılabilecek bu romantik jest karşısında yüzü kızarıyor.

Bacaklarım titremeye başlıyor, ben de titremeyi önlemek için sağ dizimi zıplatıyorum. "Seni hiç bir randevuya götürmedim," diyorum rastgele, isteğimi bastırmak için bir sigara yakıyorum.

İç çekip üzgün görünmeden önce yüzü tekrar benimkini buluyor. "Ben tam bir fahişeyim."

Sözleri alnımın şaşkınlıkla kırıışmasına neden oluyor.

"İçime boşalmana izin verdim. Daha bir randevuya bile çıkmadık. Sen içime boşaldın ve ben bir fahişeyim." Omuz silkiyor, sanki sonunda gerçeği kabullenmiş gibi.

"Kapa çeneni, Han." Beefy Boys adında bir hamburgercinin tabelasını gördüm. "İşte.

Oraya git."

Minibüsü aniden döndürüyor ve kafamın yan tarafını cama ve arkaya çarptırıyor.

"Kahretsin," diye gülüyor. "Üzgünüm, Myrtle'ın dişlileri biraz yapışkan."

"Bu saçmalıktan sonra ekipmanımı biraz yapışkan hale getirmek üzeresin," diyorum nefesimin altında, muhtemelen şu anda yumurta gibi olan şakağımı ovuşturarak.

"Ne?"

"Hiçbir şey, tatlım. Hiçbir şey."

"Baharatlı avokado soslu iki sebzeli burger ve yanında tatlı patates kızartması alalım," diyorum ve yağlı menüleri katlayıp eli kalçasında, kaşları çatık, kısa boylu, yuvarlak hatlı kadına uzatıyorum.

Evet, sığır eti ve büyük, mısırla beslenen kamyoncuları nedeniyle Beefy Boys adını taşıyan küçük bir kasaba lokantasında olduğumuzun farkındayım, ama menüde var. O yüzden beni dava et.

"Teşekkürler" -gözlerimi kısarak, ne yazık ki iri göğsünün üzerinde duran isim etiketine bakıyorum- "Marg."

Elimden menüleri kaptı. "Tatlı patates kızartmamız kalmamış," diye sert ve özür dilemeyen bir ses tonuyla çıkıştı.

"Um," diyorum, kolunun altındaki uzak menülere bakıyorum, sonra tekrar Han'a dönüyorum. "Normal patates kızartması olur mu?" Ona soruyorum.

Dudaklarını içe doğru kıvrıyor ve başını sallarken gülmesini bastırmak için dudaklarını ısırıyor.

"Normal patates kızartması olsun, Marg. Oh, tatlı olarak da çikolatalı bademli milkshake." Yol kenarındaki muhteşem garsonumuzdan biraz keyif almayı umarak ona hızlıca göz kırpyorum. Ama ne yazık ki cazibem şehrin bu kadar dışında işe yaramıyor.

Homurdanıyor ve mutfağa doğru yalpalayarak geri dönmeden önce lanet hippiler hakkında bir yorum yapıyor.

"Sanırım senin bir rakibin var," diye sırtarak elimi masanın öbür ucundaki sevgilime uzattım.

"Lisedeki cebir öğretmeninden daha mı güzel?" diye soruyor, elleri benimkilerle ortada buluşmak için uzanıyor.

"Hey, yaşlı kadınlarla bir sürü kaçamak yapmış olmam, standartlarım olmadığı anlamına gelmez. Ancak Marg gizli bir cevher. Sert davranmayı seviyor ama boyun eğecek bir tip olduğunu biliyorum."

"Hayatım boyunca hiç bu kadar kıskanç olmamıştım," diyor ciddi bir yüz ifadesiyle. "Ama gerçekten mi? Sebzeli burger mi? Sen et yiyorsun." Seğiren ellerimi yüzüme silmek için geri çektiğimde kıkırdıyor.

Bu doğru. Ben et severim. Ama Han vegan ya da vejetaryen gibi bir şey. Buzdolabında bulundurduğu garip ürün çeşitliliğinden bunu anlayabiliyorum. Tofu, bir çeşit yenilebilir yosun, badem sütü, garip liste uzayıp gidiyor. Sanki bademlerin meme uçları varmış gibi. Meme uçlu bir badem görmek isterdim. Çok komik. Ben de onun önünde yemek istemediğime karar verdim.

"Bu randevu seninle ilgili," diyorum onu başından savarak. "Ama sen bir yalancısın. Seni et yerken gördüm. Yuttuğunu da gördüm. Bütün olarak."

Gözlerini devirip başını içinde bulunduğumuz eski kulübenin pelüş minderine yaslarken kaşlarımı ona doğru oynatıyorum.

"Bana yalan söylediğimi söyle." Kollarımı koltuğun arkasına koyuyorum, kamburumu çıkarıp başımı arkaya eğiyorum ve daha rahat etmek için bacaklarımı açıyorum.

O daha cevap veremedi, Marg elinde iki büyük boş bardak ve plastik bir sürahi buzlu suyla, taze sigara kokusu içinde yeniden ortaya çıkıyor. Başka bir şey söylemeden uzaklaşıyor.

"Teşekkürler Marg, sen bir şeftalisin!" Arkasını döndüğünde bağıryorum. Elini kaldırıyor, arkasını dönmüyor ve ben sularımızı doldururken mutfağa doğru ilerliyor.

"Burgerlerimiz öğütülmüş sebzeler ve tükürükten başka bir şey olmayacak," diyor Han, gidişine bakarak.

"Korkarım haklı olabilirsin." Tekrar öne doğru eğilerek ağırlığımı değiştiriyorum. "Bu ilk randevumuz olduğu için üzgünüm. Yol kenarındaki bir hamburgerciden çok daha iyisini hak ediyorsun."

Omzunun üzerinden lokantanın kirli camlarına ve başının yanındaki plastik koltuktaki yırtığa bakıyorum, burnuma mazot ve dünden kalma kahve kokusu doluyor.

"Aslında bayıldım sayılır." Etrafındaki boş kabinlere bakarak gülümsüyor. "Tamamen beklenmedik. Ferahlatıcı bir şekilde."

"Tamam, o zaman ilk buluşma meselesini halledelim," diyerek konuyu değiştiriyorum ve ellerimi önümdeki benekli masanın üzerinde birleştiriyorum. "Beş yıl sonra kendini nerede görüyorsun?"

Gözleri kısılırken kaşları birleşiyor.

"Tamam, sıradaki, en güçlü yanınız nedir?"

Bu soru karşısında başını öne eğiyor.

"Pekala, sessizliğinizi bir zayıflık olarak kabul ediyorum. Peki, bu pozisyonun müsait olduğunu nasıl öğrendiniz?"

"Bu bir iş görüşmesi değil, Kai."

"Pekala sonuncusu, neden seni yeni kız arkadaşım olarak işe alayım?"

Parmaklarını yeni doldurduğu su bardağına daldırıyor, sonra da bana doğru uzatıyor.

"Hey!" diye nefes nefese kaldım. "Kovuldun! Fesih, derhal geçerli."

Bana tekrar vuruyor ve ben de suyun yüzümden aşağı damlamasına izin veriyorum. Marg sessizce arkamda duruyor ve konuşmamızın ne kadarını duyduğunu merak ediyorum. Yemeklerimizi yıldırım hızıyla getirirken önce ıslak yüzüme, sonra Han'a ve tekrar bana bakıyor. Tabakları yere bırakıp Han'ın üzerine eğiliyor.

"Güven bana, bu işi istemiyorsun."

Han gülerken omzuna iki kez vuruyor, bana eğlenerek bakıyor.

"Çok tatlısın Marg. Burada harika avantajlarımız var! Merak ediyorsan diye-"

Cümlem ağzıma sokulan bir kızartma ile kesildi. Sanırım bu benim susmam için bir işaret.

Sebzeli burgerlerimizin, normal patates kızartmalarımızın ve normal bir çiftin yapacağı gibi sıradan sohbetimizin tadını çıkarıyoruz. Ben geçmişimden hikâyeler anlatırken kahkahalarımız boş lokantayı dolduruyor. Güneş ışığının onun üzerine yayıldığını, tenine sızdığını, sorunlu kalbinin derinliğini bulduğunu hissediyorum. Yayıdığı her gülümsemede benim sıcaklığım onu kaplıyor. Bir şekilde, tüm endişelerimiz, korkularımız ve pişmanlıklarımız yolun aşağısında kalıyor. Artık kendi küçük dünyamızdayız ve ikimiz birlikte çikolatalı bademli milkshake'imizi yudumlarken, birlikte geçireceğimiz zamanın geri kalanının neler getirebileceğini sadece hayal edebiliyorum.

Şimdiye kadar serbest düşüş gibi hissettirdi. Ama bu yolculuğun ağırlığının azalacağı zamanın geleceğini biliyorum.

Yarınki macera tam olarak bilinmiyor, ama kesin olan bir şey var: Sırları ne zaman ortaya çıkarsa çıksın, benim elimde olacak.

OceanofPDF.com

"Y Bizimle gelmek istemediğine emin misin? Buzdolabımız var. biliyorum."

"Hayır, bebeğim, sorun yok."

Marg'a yemeğimizin parasını ödedikten sonra, ona yüklü bir bahşış bırakıyorum çünkü bu Marg ve garsonlarınıza iyi bahşış vermek iyi bir şeydir. Birkaç dolar bırakanların canı cehenneme. Bu insanlar zaten meşru paralarını ellerinden almaya çalışan bir sistem için kışkırlarını yırtarak çalışıyorlar, ayrıca evlerinde aileleri var.

Yemekler aslında küçük bir lokantaya göre harikaydı ama iştahım tamamen kesildi. Sıcak ve soğuk basmaları yaşıyorum, terliyorum, titriyorum, vücudumdaki her kas ağrıyor ve başıma sanki lanet bir direk saplanmış gibi hissediyorum. Berbat haldeyim.

Kendimi toparlamak ve nefes almak için elimden geleni yapıyorum, ancak yoksunluğun bu yan etkileri beni daha da zorlarsa, küçük bir vuruşa ihtiyacım olabilir. Sadece atlatmak için. En azından önümüzdeki birkaç gece için. Döndüğümde her zaman yeniden başlayabilirim.

Siktir, hayır. Bunu yapabilirim. Bununla başa çıkabilirim. Aptal, zayıf kışlı beyin.

İblis ve melek kendi aralarında konuşuyor, bedenimin onların huzurunda eğilip bükülmesini izliyorlar. Doğru olanı yap. *Doğru olan ne?* Bunu kendin düzeltebilirmişsin gibi davranıyorsun. *Neden yapamayayım?* Sen zayıfsın, sen bir eziksin. *O kadar da kötü değilim.* Senin bir amacın yok. *Benim amacım tam burada durmak.*

"Hey," diyor usulca, elimi tutuyor ve beni Beefy Boys Diner'ın otoparkındaki minibüse yaslıyor. "Neyin var senin? İyi misin?"

Gözleri yumuşak, sesi şefkatli. Gideceğimi söyleyebilir. Tabii ki anlayabilir. Beni herkesten daha iyi okuyabilir.

"Ben sadece-"

"Tanrım, Kai, yanıyorsun." Elinin tersini alnıma koyuyor, şakağımdan aşağıya ve yanağımanın yan tarafına doğru gezdiriyor, yüzü endişeyle dolu. "Bebeğim..."

"Ben iyiyim. İyi olacağım," diyerek gülümsüyorum, kalçalarından tutup onu kendime çekiyorum.

"Hayır, iyi değilsin. Terliyorsun ve kalbin hızla atıyor. Kai, sen hastasın." Elleri yüzümü kavırıyor ve bana yuvaya ihtiyacı olan bir köpek yavrusu gibi bakıyor.

"Seni temin ederim, daha iyi hissediyorum." Ellerimi altımdaki omuzlarında gezdirip şakacı bir şekilde masaj yapmadan önce alnından öpüyorum. "Sırada ne var, kaçırın?"

Gülümsüyor. "Gece için park etmeden önce bir durak daha," diyor bana bakarak. "Tabii sen de istersen." Yüzündeki endişe biraz azalıyor. "Biz de park edebiliriz. Seninle ilgilenmeme izin verebilirsin."

Kulağa harika geliyor. Ama hayır.

"Hayır, hayır, hayır... Beni gideceğin yere götürmeni istiyorum," diye cevap veriyorum hemen. "Ben burada yokmuşum gibi davranmanı istiyorum. Kaçtığında ne yaptığını göster bana."

Başını sallayıp benden uzaklaşmadan önce alt dudağını endişeyle ısırıyor. Minibüsün kapı kolunu tutup çekerek açtı. Bana dönerek sırttı.

"Seni gördüğümde içim burkulurken burada değilmişsin gibi davranmak zor olacak."

Meraklı bir sırtışla yolcu koltuğuna atladım.

"Bunu sana ben mi yapıyorum?"

Gülümsememi bile tutamıyorum. Tanrım, onun yanında ergen gibi davranıyorum. O benden hoşlanıyor. Han benden gerçekten hoşlanıyor. Beni seviyor.

"Amıma ne yaptığını görmelisin."

Vücudumdaki tüm kan kasıklarımın doğru akarken gözlerim yuvalarından fırlıyor. Arabayı sürerken şeytani gülümsemesi yüzüne yayılıyor.

Kahretsin, o şortun içinde iyi görünüyor.

Han barın üzerine eğilmiş, kışının alt kısmı siyah, yıpranmış kot pantolonundan dışarı sarkmış, görünen her yerini dövmeler kaplamış yaşlı bir adamla konuşuyor. Mekan oldukça boş, sidik ve bira kokuyor, ama müzik kutusundan gelen müzik gürlüyor ve neon ışıklandırma

görsel olarak çekici. Burası küçük kasaba barı ile gey çılgınlığının karışımı gibi bir paradoks. Kafamı tam olarak toparlayamıyorum.

Elinde kahverengi bir sıvıyla dörtte bir oranında doldurulmuş iki bardakla masaya geri gelir.

"Müessesenin ikramı," diye başını sallıyor ve kadehini benimkine vurduktan sonra geri fırlatıyor.

İçki aşağı kayarken boğazı yuvarlanıyor. Ve yine sertleştim. Boş bardağı dudaklarının yanında tutuyor, bir parmağıyla ağzının kenarını siliyor.

"Ne?" Kafası karışmış bir şekilde bana bakıyor.

Boğazımı temizleyip tahta sandalyede doğruluyorum ve sırtarak masanın altındaki pantolonumu düzeltiyorum. "Hiçbir şey yok."

O kucağıma otururken ben viskimi yudumluyorum. *Sik beni.*

"Yani küçük bir kasabadaki partiye gelip ereksiyon olmuş adamların üzerine mi oturuyorsun? Kaçmak senin için eğlenceli olmalı," dediğim için kendimi aptal gibi hissederek nefesimi içime çekiyorum. Çok duyarsızım.

Ama o alınmıyor. "Hayır, buraya San Franco'nun bu tarafındaki en iyi içkiler için geliyorum."

Kaşlarım çatıldı.

"Doug." Başparmağıyla omzunun üzerinden kırmızı mohawklı dövmeli adamı işaret ediyor. Şu anda tezgâhta birbirine yaslanmış iki adam için bir mikserde içki çalkalıyor. Birinin eli diğerinin arka cebinde, kıcını avuçluyor. "O benim kuzenim."

"Kuzen mi?"

"Kuzen, iki kez alınmış... belki de üç kez, bilmiyorum. Bir şekilde kan bağımız var. Barı her zaman uğrak yerlerimden biri olmuştur."

Çılgın saçları ve sayısız piercing'iyile barın arkasındaki Doug'a bakıyorum, tezgâhın üzerine eğilmiş, adamlardan birine dudaktan bir öpücük verdikten sonra arkasına yaslanıp ona göz kırpmıyor.

"Evet, kesinlikle bağlantılı."

Bu adam ona kendi kız kardeşinden daha yakın görünüyor.

Küçük bir kasaba olan bu gey partisinin kalabalığı gece ilerledikçe artıyor ve her yer tıklım tıklım doluyor. Dürüst olmak gerekirse ortamdan keyif alıyorum. Müzik çok iyi ve adamım Doug çok rahat. Ayrıca, kız arkadaşşıma sürekli bedava içki veriyor, onu biraz çakırkeyif yapıyor, bu da onun rahat, uyumlu tarafını ortaya çıkarıyor.

Dörde dört ayaktan oluşan küçük dans pistinde ellili yaşlarının ortalarında görünen kısa boylu kel bir adamla dans ediyor, flaş ışıkları onları aydınlatıyor. Ona topuk-ayak parmağı/mutlu ayak hareketini öğretmeye çalışırken dudaklarından kahkahalar dökölüyor. Adam bunu hiç anlayamıyor ama yine de onun arkadaşlığından keyif alıyor gibi görünüyor.

Karanlıkta oturduğum yerden onu izliyorum, bir kenarda sigaramı içiyorum. En sıcak gülümsemesiyle köşeden bana bakmaya devam ediyor ve bu beni eritiyor. Şu anda o kadar özgür ki; kaygısız ve mutlu. Onu bu haliyle, bu kadar doğal ve kendiliğinden görmeyi seviyorum.

Müzik kutusunda yeni bir şarkı çalıyor. Daha önce hiç duymadığım bir heavy metal rock şarkısı ve Han çığlık atıyor, Doug'la aynı anda kollarını tavana doğru kaldırıyor. Birbirlerini işaret ediyorlar ve ikisi de şarkıya eşlik etmeye başlıyorlar. Dans pistindeki kalabalığın arasından bara doğru ilerleyişini komik bir şekilde izliyorum. Doug sanki koreografisi yapılmış bir şeymiş gibi ona doğru yürüyor ve elini uzatıyor. Barın üstüne çıkmasına yardım ediyor ve kız dans ediyor.

Han barın üstünde dans ediyor, ama bir kızın barda dans etmesini beklediğiniz gibi değil. Kafa vuruyor ve hava gitarı çalıyor. O ve Doug bu şarkıda kendilerini kaybediyorlar ve ben de bunun için yaşıyorum, yüzümden bir kahkaha kaçarken sırtıyorum. O dans etmeye devam ederken birbirlerinin yüzüne şarkı sözlerini haykırmaya devam ediyorlar.

Aniden şarkı yavaş, seksi, elektronik bir ritme dönüşüyor ve etrafımda zaman dururken ağzım açık kalıyor. Han vücudunu aşağı doğru yuvarlamaya başlıyor, elleri boynundan göğüslerinin arasına doğru inerek açıkta kalan karnına ulaşıyor. Kalçaları baştan çıkarıcı bir şekilde yuvarlanırken muhteşem vücudu bir o yana bir bu yana kayıyor. Arkasındaki direklerden birini tutuyor, seksi küçük bir cadaloz gibi elini direğin üzerinde tutarak aşağıya doğru kayıyor, üst kısmı biraz kalkıyor, böylece göğsünün alt kısmının direğin altından dışarı çıktığını görebiliyorum.

Başka bir barda olsam çıldırırdım. Oraya yürür, onu direktten sıyrır, omzuma atar, bardan çıkarken kışında bir el izi bırakır ve çevredeki herkes çılgınlıklarını duyana kadar onu becerirdim. Ama kimse onu izlemiyor bile. Benden başka kimse. Bu adamlar açıkça birbirlerinden hoşlanıyorlar. Kendini o anın içinde kaybederken, sahip olmaya hakkı olduğu tüm kadınlığı hissederken, bunda onun için özgürlük var. *O lanet bir tanrıça ve benim.*

Pantolonumdaki baskı arttıkça yutkunuyorum, koyu renkli kotun gerginliği acı veriyor.

Kıçını direğe doğru iterken yeşil gözleri uzakta benimkileri buluyor, yavaşça metale sürtünüyor, vücudu direğe doğru yuvarlanıyor. Sanki o benim özel dansçım. Beni izlerken elleri lezzetli kıvrımlarını takip ederken kendine dokunuyor, şehvetli bir şekilde dans ediyor. Başım göğsüme doğru eğiliyor ve tehlikeli gözlerle ona bakıyorum, çenem

Ona yapmayı planladığım her şeyi düşündükçe geriliyordum. İstesem de başka tarafa bakamıyorum. Elimdeki çubuğu agresif bir şekilde çevirirken parmak eklemlerim bembeyaz oldu.

Doug'a dönüyor ve müzik yeniden yükselirken birbirlerini işaret ederek başlarını sallıyorlar. Ne olduğunu anlamadan ikisi de tekrar kafa vurmaya başlıyor. Sonunda şarkı bitiyor ve kadın bardan aşağı atlayıp gülerek Doug'ın kucağına atlıyor. Tekrar gözlerimi bulmak için dönüyor, başını eğiyor ve bara yaslanmış bir şekilde bana bakıyor. Bu hatuna zaten kafayı takmamış olsaydım, o küçük sert rock şovu beni benden alırdı.

Ayağa kalkarak, yoğun ritimler ve yanıp sönen ışıklar devam ederken dans eden, elleyen ve gıcırdatan insan kalabalığına doğru ilerliyorum. Bir elin kıcımlı kavradığını hissediyorum ve duraklıyorum, hemen yanımdaki yumruğumu sıkıyorum. Döndüğümde altımda dikenli bir yaka ve takma kirpikler takmış, göz kırparken alt dudağını ısırarak bir adam görüyorum.

"Ben o değilim," diye bağıriyorum müziğin sesini bastırarak. Ona ulaşana kadar kalan kalabalığın arasından ilerlemeye devam ederken dramatik bir şekilde iç geçiriyor.

Onu ensesinden tutup doğrudan dudaklarıma götürmeden önce, bu küçük değiş tokuş karşısında hâlâ esprili bir şekilde gülümsüyordu. Dilim dudaklarının arasından kayarak ağzının içini keşfediyor ve ani öpücük karşısında şaşkınlıkla inlediğini hissediyorum. Tadı viski ve bal gibi ve daha fazlasına ihtiyacım var.

Etrafına uzanıyorum, şortundan sarkan kıcının kenarını yakalıyorum, yumuşaklığından inliyorum. Aniden onu kaldırarak bacaklarını etrafıma sarıyor, aletim sıkıca ortasına bastırıyor. Diline kendi dilimle işkence etmeye devam ederken dudaklarımız hiç ayrılmıyor, dil halkasının metal çivisinin benimkine sürtünme hissini seviyorum.

Başımın tepesindeki saçları çekiştiriyor, muhtaç öpücüğümü boynuma doladığı koluyla karşılıyor. Doug'ın arkamızdan kıkırdadığını duyuyorum, onu bardan dışarı çıkarıyorum, otoparka girip tekrar minibüse ulaşana kadar tek elimle kapıları itiyorum.

Sırtını duvara yaslayıp kalçalarımınla onu tutarken, başının arkasındaki saçları parmaklarımın arasında kavriyorum ve onu öpücükten ayırıp yüzünü bana dönene kadar çekiyorum, ikimizin de göğsü aramızda kabarıyor.

"Gitme vakti geldi," diyorum kararlı bir şekilde, biraz nefes nefese, büyümüş gözlerine bakarak. "Sadece nereye gideceğimi söyle."

Bana göz kırpmadan önce alt dudağını çiğniyor, ağzıma bakıyor. Bu gece onun için gerçeğe dönüştürmek üzere olduğum her şeyi hayal ederken düşüncelerini duyabiliyorum.

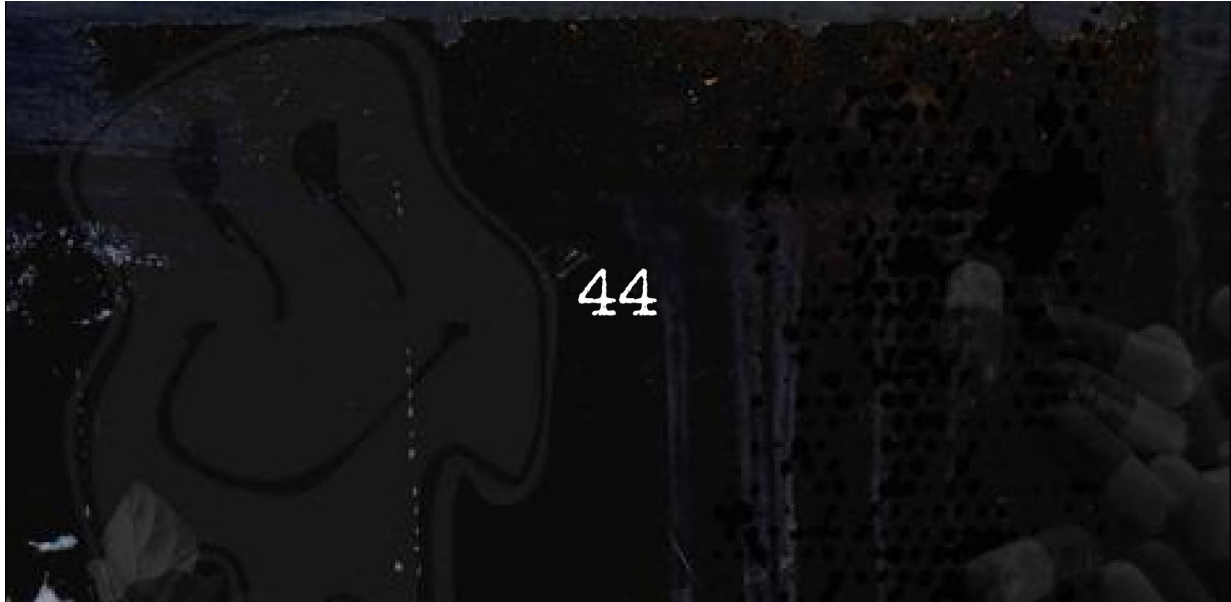
Serbest eliyle arka cebine uzanarak anahtarları çıkarmaya çalışıyor ve sonunda aramızda tutuyor.

"Al beni."

"Seni kesinlikle götüreceğim." Anahtarları ondan kaptım, küçük kıcını yolcu koltuğuna bırakmak için yürüdüm. Koltukta zıplarken ciyaklıyor ve ben de sürücü tarafına doğru ilerliyorum. Arabaya atladım, geri vitese takmadan önce yaşlı Myrtle'ı çalıştırdım. "Seni kaputun üstüne çıkaracağım, koltuğun üstüne çıkaracağım, arkadaki yatağın üstüne çıkaracağım..."

"Kai!" Ağaçlarla çevrili arka yollarda ilerlerken seksi çatlak sesiyle adıma gülüyor. "Sola! Beni sola götür!"

Bana dönmemi söylediği yola sapıyorum, bizi tamamen bilinmeyen yeni yollarda karanlığa götürüyor.

OceanofPDF.com

Tvarış noktasına yönelik talimatlar çılgıncadır.

Bizim kadar çok güldüğünüzde odaklanmak zor oluyor.

Minibüse bindiğimizden beri yüzümüzü hiç bozmadık. Gey barda kıcımı ellemesiyle ilgili benimle dalga geçerken attığı kahkaha, dileyebileceğim tüm karanlıkları aydınlatıyor, beni bu kadına duyduğum şehvetten çok daha derin bir şeyle ateşliyor.

Onun gülümsemesini görmeyi seviyorum. Onu gülümseten kişi olmayı seviyorum. Güldüğünde elini yüzüne götürmesini, başparmağını burnunun kenarına değdirmesini, gülümsemesini gizlemeye çalışmasını ama ne olursa olsun gülümsemesinin ortaya çıkmasını seviyorum.

Onun tuhaflıklarını, onu farklı kılan ve muhtemelen kendisinden nefret ettiği garip şeyleri seviyorum. Tüm bu şeyler beni düşündüğümünden daha da çok aşık ediyor.

Ormanlık, تنها bir çakıl yoldan geçerek gizli noktayı bulduk, bu yol bizi sonunda bir açıklığa açılana kadar ormanın derinliklerine götürdü.

Burası bir kamp alanı. Piknik masası, ateş çukuru ve yanmaya hazır odunları olan eski bir kamp alanı. Ama beni çeken bu değil. Birkaç adım ötemdeki okyanusun açık manzarası. Kilometrelerce uzanıyor gibi görünen özel kumsal. Bunu nasıl bulmuş, asla bilemeyeceğim ama burası yoğun zihninizi sakinleştirmek istediğinizde kaçmak için gerçekten mükemmel bir yer. Onun için neden işe yaradığını anlıyorum.

Minibüsten çıktıktan sonra Han kuma doğru yürür. Bir an bile düşünmeden kıyafetlerini çıkarıyor; elleri şortunun düğmelerini iliklerken üst kısmı yana düşüyor. Omzunun üzerinden bana bakıyor, küçük bir gülümseme yayıyor, ama doğası gereği açıkça cinsel olan bir gülümseme değil. Hayır, bu daha çok vahşi bir hayvanın nihayet kendi ortamında yaşaması, gelişmesi ve kendini canlı hissetmesi gibi bir bakış.

Yüzeyin altına dalmadan önce çıplak bir şekilde suya doğru yürüyor. Onu takip ediyorum, tişörtümü çıkarıyorum, dar kotumu bileğimden çıkarmaya çalışırken tek bacağımın üzerinde zıplıyorum. Sudan çıkıyor, benim utanç verici soyunma çabalarımın uzaktan gülerken gözleri benimkileri buluyor. Cidden beceriksiz ve koordinasyonsuzdum. Sonunda ona doğru yürürken bana sırtıttığını görüyorum.

Aramızdaki boşluğu kapatarak, onun bedenini suyun altında buluyorum, küçük başı karanlık dalgaların yüzeyinin üzerindeki tek parçası. Alt dudağının kenarını ısıyor, gözleri sadece benimkilere odaklanmış. Kalçalarını kalçalarımın etrafına sarıyor, elleri doğal bir şekilde boynuma dolanıyor. Alnım onunkine yaslanmadan önce sessizce birbirimize gülümsüyoruz.

Hiçbir uyarıda bulunmadan, ikimizi de yüzeyin altına daldırıyorum. Çılgılığı; ben ikimizi de tamamen suya batırırken su tarafından yakalandı. Yüzeye geri çıkarken bir elimle yüzümdeki suyu siliyorum ve onun yüz ifadesini yakalıyorum. Yanakları şişmiş bir halde, yüzüme bir damla su tükürüyor.

Yüzünü. İkimiz de kontrolsüzce gülmeye başlamadan önce uzanıp onu tekrar suya batırıyorum. Ben bir köpek gibi sallamadan önce saçlarımı alnımdan kabartıyor.

"Pislik," diyor gözlerini kısarak.

"Kaltak," diye sırtarak cevap veriyorum.

Başımın tepesindeki saçları bir avuç dolusu tutuyor; dudaklarını benimkilerden santimetrelerce uzakta gezdirirken dirseğini omzuma dayıyor. Çenemi öne eğiyorum, dudaklarımı onunkilere yapıştırmaya çalışırken geri çekiliyor.

"Tekrar söyle," diye hırlıyor ve ağzım açık kalana kadar saçlarımı daha sert çekiyor.

Dudağım bir sırtışa dönüşüyor, acı, aletimin şişmesine neden oluyor. Onun alingan kıcını seviyorum. "Kaltak."

Tekrar ileri doğru bastırıp bizi birbirimize kenetlerken dudağının güzel kıvrımını benimkini taklit ediyor. Ağzının sıcaklığıyla karışan yumuşaklık, etrafımızı saran soğuk suyla tezat oluşturarak beni mutluluk verici bir his karışımına sürüklüyor. Kendimi onun girişiyle aynı hizaya getiriyorum, mümkün olan her şekilde bağlantı kurmamızın doğal olduğunu hissediyorum. Sırtını dikleştirerek birleşeceğimiz yeri bulmamda bana yardımcı oluyor. Suyun altında içine girdiğimde ikimiz de biraz nefes nefese kalıyoruz. Kolları boynuma dolanıyor ve alınlarımız birbirine yaslanıyor, nefeslerimizdeki istikrarlı artış birbirimizi yansıtırken dudaklarımız ayrılıyor.

"Sana ne kadar ihtiyacım olduğunu bilmiyordum," diye fısıldıyor dudaklarıma, gözlerini suya dikmiş, omuzlarını aşağıya doğru çekip itişimi karşıladığımda inliyor. "Sen burada, bu boşlukta olana kadar."

Onun sıcaklığının etrafımda sıkılaştığını hissedince inliyorum. Onu burada tek başına düşünüyorum ve bu düşünce onu ve küçük kalbini

koruma ihtiyacıyla beni kelimenin tam anlamıyla çıldırtıyor.

"Gitmene asla izin vermeyeceğim," diye fısıldıyorum, gözlerim sonunda onun ürkek gözlerini yakalıyor ve ona gerçeğimi bilmesi için gereken tüm sözleri veriyorum. "Asla."

Dans, içki, okyanus seksi, plaj seksi, minibüs seksi ile geçen bir gecenin ardından yorgun düşeceğinizi ve sabahı uyuyarak, tembellik ederek ve kilolarca fast food yiyerek geçirmeye hazır olacağınızı düşünürsünüz.

Ama Han değil.

Sabahın köründe, omzuma vuran lastik bir çizme hissediyorum. Sağ gözüm kapalı kalırken sol gözüm zar zor açılıyor. Başımı kaldırıyorum, lastik botu görüyorum ve onu açıkta kalan bir dize, açıkta kalan bir kalçaya ve daha sonra yıpranmış kot şortlu, büyük boy, çamaşır suyu lekeli Nirvana tişörtlü ve saçları uygun bir şekilde dağınık at kuyruklu bir kıza kadar takip ediyorum.

"Gitme zamanı," diyor basitçe ve kıçıma iki şaplak atıyor.

"Ama ben okula gitmek istemiyorum anne!" Yastığa doğru inliyorum.

Sırtımın alt kısmına biniyor ve omuzlarıma ve boynuma masaj yapmaya başlıyor. Doğru yerlere uyguladığı baskıyı severek daha fazla inliyorum. Sikimin benden önce uyandığını hissederek, şimdi ereksiyonumun üzerine binene kadar onun altında yuvarlanıyorum.

"Kai," adımı bir uyarı olarak söylüyor.

Alt dudağımı ısıriyorum, başımı sallıyorum, beni inkar etmeye çalışsa da çalışmasa da bunun olacağını bilmesini sağlıyorum, kalçalarını tutarken, onu yukarı ve aşağı sürüyorum.

uzunlukta. Botlarını çıkarmak için arkasına yaslanıp teslim olurken gülümseyerek bana küçük bir göz devirme hareketi yapıyor.

"Hayır," diyorum sertçe, kolunu tutarak. "Lastik çizmeler kalsın." "Seni gangster seni," diyor dudaklarını kendime çekmeden önce.

Yola çıktık, o bize yaptığı kahveyi yudumlarken ve ben ne halt etmek üzere olduğumuzu merak ederek minibüsün etrafına bakarken yaklaşık yirmi dakika sürdük.

Kahvaltı için bana ikram ettiği granola barı yemeye çalıştım ama onun yerine kendimi gizlice ormana kismaya giderken buldum. Vücudum beni içten içe öldürüyor, hızlı bir nefesle bunu düzeltmem için bana bağılıyor. Baş ağrım, son bir hap için yalvarıyor. Yine de ısrar ediyorum. Muhtemelen bunun için bir aptalım. Eminim geri döndüğümde tekrar başlayacağım ve tüm bunlar boşa gitmiş olacak.

Bu düşünceyle inledim ve Han'ın bana bakmasını sağladım.

"Nereye gidiyoruz ve neden bu kadar erken? Benim bir vampir olduğumu biliyorsun, değil mi? Sabah güneşinde parlıyorum," diyorum kendimi kurtarmaya çalışarak.

Bana gözlerini devirdi, sonra dedi ki, "Ne yaptığımı görmek istemiştin. İşte bu."

Ben daha başka bir soru soramadan minibüsü yavaşça yolun kenarına çekiyor, lastikler hendekteki çakıllara çarparak parçalanıyor. Etrafımızda hiçbir şey yok. Kimse yoktu.

"Han," diyorum, ne yaptığını merak ederek.

Sürücü koltuğundan atlıyor ve minibüsün yan tarafındaki çift kapıya doğru ilerliyor. Beyaz varilleri alıp ayırdıktan sonra içlerini büyük mavi muşambayla kaplıyor.

Tanrım, beni öldürecek. Zayıf, sıksa, uzun boylu çocukları ormanda büyük yaraklarla öldürüyor. Han'ın yaptığı bu.

Tavandaki askıdan küreği indirirken, "Kovayı benim için al," diye talimat veriyor.

Kendi cinayetime yardım mı edeceğim? *O acımasız biri.*

"Pek doğru giyinmemişsin ama olsun. İyi anlatamadım," diyor, her yeri fermuarlı siyah jogger'ıma, yeni vintage Madonna tişörtüme ve çıtır çıtır temiz ayakkabılarıma bakarak.

Kız arkadaşım için havalı görünmeye çalışıyordum. *Sanırım bu öldürülmek için doğru kıyafet değil.*

Kollarımı iki yana açıp kıyafetime bakıyorum. "Benim hatam. Seksi olduğumu düşüneceğini sanmıştım."

Sırıttırıyor, küreğe yaslanırken kalçasını eğiyor. "Çok seksisin."

"Tekrar söyle." Hemen cevap veriyorum.

"Çok seksisin, Kai!" diye bağırtıyor, sesi etrafımızı saran ormanda yankılanıyor. "Özellikle de Madonna'nın içinde."

"Sakin ol kızım, yapışkan olmaya başlıyorsun," diye küstahça karşılık verince bana gözlerini devirdi.

Büyük boy beyaz kovayı göğsüme fırlatıyor ve homurdanmama neden oluyor. "Yapışkan ve agresif," diye inliyorum.

"Neden Madonna?" Ellerine bahçe eldivenleri geçirerek başını eğiyor.

"Bunu belirlediğimizi sanıyordum." Gömleğimi omzumdan tutup konuşurken sallıyorum. "Yaşlı kadınlara karşı bir şeyler hissediyorum."

Onu takip ederek minibüsün  n tarafına doğru yürüyorum, gözlerim etrafımda dört dönüyor, kafamın arkasından vurulmaya ya da muhtemelen burada lanet bir dağ aslanı tarafından yenmeye hazırım. Birkaç adım daha yürüdükten sonra onu gördüm.

Yolun sağ tarafında  l  bir keseli sıçan yatıyor. Kafası ezilmiş olmalı çünkü kafatası yok gibi görünüyor. Ceset şişmiş, sinekler ve kurtçuklar çoktan iltihaplanmış.

"şaka yapıyor olmalısın," diyorum içimden.

Bu farkındalığa şaşırdığımı bile söyleyemem. Bana neredeyse çok mantıklı geliyor, o kadar ki, buraya bunun için geldiğimizi hemen anlayamadığım için kendimde hayal kırıklığına uğradım. Addys'lerim olmadan çok yavaşım.

"Kovayı tutar mısınız lütfen?" diyor tatlı bir ses tonuyla, küreğini gri asfaltta sürüyerek sıska bacaklarıyla yol kenarındaki leşe doğru yürürken. Kepeyle alıp bana doğru getiriyor.  l  hayvan küreğin üzerinde bir ileri bir geri sallanıyor ve eminim ki benim ve yeni yıkanmış ayakkabılarımdan üzerine düşecek.

"Kahretsin," diyorum, onu içine atması için kovayı uzatırken yüzümü buruşturarak. "Bu iğrenç, Han."

Bir gümbürtüyle yere iniyor, sinekler dağılırken elimdeki kovayı sallıyor.

K reği tekrar yola dayıyor ve avucunu sapının üstüne koyarak üzerine eğiliyor. "Biri gitti, birkaç bin kaldı."

Günümüzü nasıl geçiriyoruz? Yoldan geçen hayvanları toplayarak tabii ki. Otoyolları kullanıyoruz, altımızdaki asfaltın yüzeyine yapışmış gibi görünen bir şey gördüğünde her seferinde yavaşlıyor ve duruyoruz.

"Bunu yapmak için para alan insanlar yok mu? Hükümet falan gibi?" Araç tekrar yavaşladığında iç çekerek soruyorum. Kusmanın eşiğindeyim ama bu sefer arkamdaki çöp kutusundan gelen çürümüş leş kokusundan. Gördüğünü sandığı her neyse ölü değildi, o yüzden sürmeye devam ediyor. "Ayrıca, bu hayvanları doğanın akışına bırakmamız gerekmez mi? Kurtçuklar da yemek yemeli."

"Her şeyden önce, bunu benim yaptığım nedenlerle yapmıyorlar. Onlara çöp gibi davranıyorlar. Sanki hayatlarının bir önemi yokmuş gibi. Oysa ölmelerinin tek sebebi ormanlarını işgal etmemizdi. Ölmeleri bizim suçumuz. Bunların hiçbiri doğal değil."

"Yani... yollarda ölen hayvanları topluyorsunuz ve... sonra ne oluyor? Bana onu pişirip evsizlere vermediğini söyle. Yeterince sorunları var. Üstüne bir de kışlarından solucan çıkmasına ihtiyaçları yok."

"Hayır, Kai, onları pişirip evsizlere vermiyorum," diye yanıtlıyor kızgın bir ses tonuyla. "Ölü olanları uygun bir şekilde gömüyorum."

Başımı yana eğip burnumun kenarını sıkıyorum.

"Bu yasal mı ki? Bu ölü hayvan koleksiyonunu hangi cehenneme gömüyorsunuz?"

"Larry'nin eski çiftliğinde."

Larry mi? Bu isim bana neden tanıdık geliyor?

"Doğal olarak." Başımı sallıyorum, dudaklarımı sıkı bir çizgi halinde geriyorum, hiç anlamıyorum.

"Bak, anlamak zorunda değilsin. Ve doğrusunu istersen anlaman da umurumda değil," diye tersliyor, aniden sinirleniyor. İç çekiyor, kendini sakinleştirmeden önce duygularını yutuyor ve "Bu sadece birlikte yaptığımız bir şey" diyor.

O bu sözleri söyler söylemez iç çekiyorum ve kederli gözlerle ona bakıyorum. Artık 'biz'in kim olduğunu biliyorum. Gözleri parlarken kalbim ikiye bölünüyor. Haklı, anlamama gerek yok, sadece burada olmalıyım. Onunla birlikte. Başka bir şey söylemek istiyorum ama bakışlarını ön camdan yola dikmiş.

"Kahretsin," diye içinden küfrediyor, tekrar yolun kenarına gelene kadar sert bir şekilde direksiyonu kırıyor ve aracı park ediyor.

Kapısını açık bırakarak ve minibüsü hala çalışır halde bırakarak minibüsten dışarı fırlıyor. Ne gördüğünü merak ederek hızla onu takip ediyorum, ta ki yanına gelip trajik sahneye bakana kadar.

Yolun ortasında bir sincap yatıyor. Sırtı kırılmış olmalı çünkü arkasında sallanan arka ayaklarını sürüklüyor. Ayakları ve bacakları ezilmiş gibi görünüyor ve siyah, kavurucu kaldırımında yürümek için ön tarafını kullanmaya çalışıyor. Gözleri çılgınca fırlıyor ve Han'ın yaklaştığını görünce daha da panikliyor.

"Ah, kahretsin," diyorum, ellerimi saçlarımda gezdirerek, küçük adam için çok kötü hissediyorum.

Hayatta kalma şansı yok. Altından gelen kana bakılırsa, sırtındaki olası sinir hasarına ek olarak iç hasarı da ciddi olmalı.

"Sorun yok ufaklık," diyor usulca, elindeki su şişesinden biraz su dökerek adamın yanındaki kaldırıma bırakıyor.

Eğiliyor, soğuk suyun içine dalıyor ve aniden içiyor. "Ah, içiyor!"

Heyecanla söylüyorum. "O seviyor-"

BANG!

Gözlerim yüzümden fırlarken ağzım açık kaldı. Kendisine neyin çarptığını bile anlayamadan, Han küreği ona sertçe indirdi.

Hızlı bir vuruşla hayatını bitirmek. Lanet olsun. Vahşice.

Orada öylece duruyorum, ağzım açık bir şekilde ölü sincaba bakıyorum, sonra tekrar küreğin ucuna dayanmış uzaklara bakan Han'a dönüyorum. Sonsuzluk gibi gelen bir an boyunca sessizlik içinde öylece oturuyoruz. Arkasında durduğum açıdan, göğsü yavaşça düzene girerken çenesinin köşesinin gerildiğini görüyorum.

"Kendine yardım edemeyen birinin karşıya geçmesine yardım etmek en büyük merhamet biçimi olarak kabul edilebilir." Yüzünü bana dönüyor, geçmişindeki ruhsuz kızın görüntüsü önümde beliriyor. "Ama yine de bunu yapmak yaşayanlardan bir parçayı öldürüyor."

Başını tekrar çeviriyor ve uzun, dolambaçlı yola bakmaya devam ediyor, sonra kendi kendine başını sallıyor ve kürekle sincabı kaldırımdan kazıyarak minibüse doğru geri yürüyor.

Kıpırdamadan duruyorum, onu kovaya koyup tekrar minibüse atlarken gözlerimle takip ediyorum. Arabayı çalıştırırken ön camdan silüetine bakıyorum.

Bu cümlelerin her bir parçasını kemiklerimin en derininde hissetmediğimi iddia etmeyeceğim. Kelimeler dudaklarından döküldüğünden beri bir nefes bile almadım. Üşüme ensemdeki tüyleri diken diken ediyor, onun gerçekliğinin ağırlığıyla yüzleşirken içimden bir duygu seli akıyor. Çok ağır. Binlerce dünyanın ağırlığı gibi.

İşin en endişe verici kısmı ise açıklamasının hayvanlarla ilgili olmadığını bilmek.

OceanofPDF.com

Silence çok sağır edici olabilir.

Özellikle Han'ın.

Onun sessizliği sadece ormanda sessiz bir gezinti değil, arkanızdaki leş kokularının tadını çıkarırken etrafınızdaki dingin güzelliğin tadını çıkarmak değil. Hayır, onun sessizliği sizi canlı canlı yiyen, her saniye içinizi parçalayan, geçtiğiniz her evde sakladığı sırların büyüdüğünü, her dönüşte daha önemli olduğunu, bu minibüsün altında ufalanan her çakıl taşıyla daha önemli olduğunu bilen bir sessizliktir.

Sonunda, üzerinde sadece birkaç rakam bulunan küçük yeşil bir tabelayla işaretlenmiş başka bir çakıllı yola döndüğünde, içsel yol öldürme kotasını topladık. Küçük bir ev ve çiftlik görüldüğünde ağaçlar kendilerini dağıtıyor.

Sonunda konuştuğunda sözleri yumuşak. "Hemen şurada."

Şu anda nasıl hissettiğini kestiremiyorum. Sincap olayından sonra kendini çok fazla saldığı için gergin mi? Kendini geri mi çekiyor, tekrar içine kapanma ihtiyacı mı hissediyor? Üzgün mü, muhtemelen yine annesini kaybettiğini mi düşünüyor?

Söylediği cümle hâlâ içime oturuyor ve keşke onun kafasından neler geçtiğini bilseydim.

Sonunda minibüsü açık bir tarlanın yakınındaki uygun büyüklükteki bir kulübenin arkasına park eder.

Burası çok güzel, huzurlu ve sakin.

"Kulübede ne var?" Çift kapıya doğru yürürken sordum. "Geçmişteki erkek ve kız arkadaşların cesetleri mi?"

Kötü zamanlanmış bir şaka ama siktir et... Bu tuhaf sessizlik beni öldürüyor.

"Keşke onlar da bu kadar şanslı olsaydı." Sırıtarak bana doğru yürüyor.

Bana ulaştığında yutkunuyorum, vücudu aradaki mesafeyi kapatıyor. Ben onun şakacı gözlerine bakarken göğsü benimkine bastırıyor. Sanki bir önceki an hiçbir şey değilmiş gibi böyle değişebilmesi çok komik. Onun ellerindeki ölüm, bir düşmanın çevrilmesi gibi unutuldu. Savunma mekanizması mı?

Tek yaptığı bana kulüpte tanıştığım ilk Han'ı hatırlatmak. Şakacı, cilveli, arsız, yaşadığını hatırlatmak için acı çektirmekten hoşlanan gerçek kızdan tamamen farklı bir görüntü sergiliyor.

Kollarını belime doluyor, çenesini göğsüme yaslayıp bana sırtıyor ve ben de ona gülümsemekten kendimi alamıyorum. O çok seksi, çılgın ve kaotik ve onunla ilgili hiçbir şey basit değil. İşte benim için cazibe burada yatıyor. Tam olarak anlayamadığım bir şeye doyamıyorum.

Ellerini arkamda kenetleyip beni kendine doğru çekeceğini düşündüğüm anda, arkamda açılan bir kapının tıkırtısını duyuyorum. "Onlara yavaşça işkence etmek için canlı tutuyorum" demeden önce kaşları kalkıyor.

O küçük, çatlak, seksi kahkahasını attığında nefes almayı hatırlamaya çalışıyorum.

"Kai." Başını sallayarak iç geçiriyor. "Bazen seni merak ediyorum. Sen biraz safsın."

"Pshh, değilim."

Karşılığında aldığım tek şey bu. Dedikleri gibi, ben aptal bir sarışınım.

Bir an gözlerinde bir parıltıyla bana bakıyor, minnettar bir bakış. Beni tüm kusurlarıma rağmen kesinlikle seviyor.

"Hadi, bir göz atın."

Dönüyorum ve kulübenin kapılarının arkamda açık olduğunu görüyorum. Toz, eski ahşap ve bilmediğim bir şeyin, belki de bir kimyasalın kokusu burnuma çarparken içeri girip bir adım atıyorum. Orada, kulübenin içinde küçük bir atölye var. Ama Geppetto'nun oğlunu tamir etmek için geldiği bir ahşap oyma atölyesi değil. Hayır, bu bir tahnitçilik atölyesi.

Küçük iç mekanda çeşitli hayvanlar asılı; rakunlar, ördekler, balıklar, geyik kafaları, aklınıza ne gelirse. Duvara dayalı bir masaya doğru yaklaşıyorum ve işlem için kullanılan alet koleksiyonunu görüyorum. Tüyler ürpertici, yalan bile söylemeyeceğim.

Bir farenin derisi soyulmuş ve küçük bir tel askıya asılmış gibi görünen bir şey ve onun altında hazırlanmış ve kullanıma hazır bir sehpa var. Ancak masayı ve aletleri yoğun bir toz tabakası ve örümcek ağları kaplamış. Bir süredir burada kimsenin çalışmadığının açık bir işareti.

"Kimin dükkânı bu?" Küçük bir yaratığın kafatasını elime alıp parmaklarımin arasında yuvarlarken yüzüm tiksintiyle buruşmuş bir halde soruyorum.

"Larry'nin," diyor iç çekerek. "Çalışmıyor... yani hastalığı ilerlediğinden beri çalışmıyor. Ama yine de buraya gelip işimi yapmama izin veriyorlar." Başparmağıyla kulübenin arkasındaki toprak yığınının işaret ediyor. Mezarlık alanı.

"Bekle," diyorum, karşı duvarda asılı duran yaban ördekleri koleksiyonuna bakarak. "Norbert." Kaşlarım birbirine çarpıyor ve başımın üstünü kaşıyorum. "Grubun buradan mı geliyor?"

"Evet." Gözleri yere düşüyor ve dudakları yana doğru kıvrılıyor, ifadesi duygusal. "Larry beni anladı."

Hayvanlara bakarken, küçük parmakları doldurulmuş bir sülünün kuyruk tüylerine dokunurken sohbete kısa bir ara veriliyor. Alt dudağını çiğnerken bakışlarım ona takılı kalıyor. Benim güzel kırık kraliçem.

"Her neyse, gidip şu adamları gömelim."

Bununla birlikte, döner ve kulübeden çıkıp minibüse doğru yürür. Konuşmanın sınırı yok. Duygular gitti.

Sessizlik içinde büyük bir çukur kazarken her şeyi bir araya getiriyorum. Han, ölüme, kurtarılabilecek olanları kurtarmaya ve ihtiyacı olanların acısına son vermeye takıntılı. Geçmişinin acısıyla başa çıkmak için arkadaşı Larry'ye bir şeyler yaptırarak ve onlara süslü kıyafetler giydirek başarısız girişimlerinin hatıralarını saklıyor.

Yine de bu beni hayal kırıklığına uğrattıyor. Bu yolculuktan sonra onu daha iyi anlayacağımı düşünmüştüm ama anlamaya başladığım tek şey onun yanlış yollarla başa çıkmaya çalıştığı.

Ezilmiş, bükülmüş ve parçalanmış hayvan yığınının üzerine kürekle toprak atmayı bitiriyorum ve tam zamanında küreği bırakıp eğilerek solumdaki çimlere kusuyorum.

"Siktir bebeğim," diyor Han, koşarak yanıma geliyor ve sırtımı okşuyor. "Midenin zayıf olduğunu fark etmemiştim. Özür dilerim, bunu kendim yapmalıydım."

Keşke kusmamın gerçek sebebini bilseydi.

"Hayır." Tükürdüm ve titreyen elimle ağzımı sildim. "Ben iyi olacağım."

Yüzüm ve boynum yanıyor. Sanki yanıyormuşum gibi hissediyorum ve beni söndürmenin tek yolu, arzuladığım maddelerle kendimi ıslatmak. Vücudum şu anda benden nefret ediyor. O lanet vuruşu istiyorum.

"Kai, sen... sen hastalanıyor musun? Sanırım hastasın. Dün yanıyordun ve şimdi de bu. Belki de oturmalısın."

"Ben iyiyim," diyorum, biraz sinirlenerek.

Savaşığım öldürücü baş ağrısını suçlayacağım. Her şeyi hissederken normal davranmaya çalışmak yorucu olmaya başladı. Bu ve beni kendinden daha çok önemseydiği gerçeği.

"Hayır, iyi değilsin Kai. Sen hastasın," diyerek elimi tuttu. "Tanrım, titriyorsun."

Endişesi onu ele geçiriyor. Beni minibüse geri çekiyor, ben yanımda getirdiğim gargarayla ağzımı çalkalarken arka tarafı karıştırıyor. Bir şişe su alıp beni yatağa oturtuyor. Alnıma koymadan önce bir el havlusunu su şişesiyle ıslatıyor.

"Ben iyiyim Han, gerçekten... sadece..."

"Hayır, değilsin," diyor kararlı bir şekilde, havluyu çıkarma girişimlerimi fırçalayarak.

Sinirliyim, tedirginim, ateşliyim, kızgınım, ağrım var, bana açılmamasından dolayı hayal kırıklığına uğradım. Bu gezinin amacı bu değil miydi? Düşündükçe daha da sinirleniyorum.

"İyi değilsin, Kai, bırak seninle ilgileneyim," diyor tekrar. "İyi değilsin!" Ona bağıryorum.

Elleri yanlarına düştü ve yüzü karardı. Şaşkınlıkla bana bakıyor.

"İyi falan değilsin!" Tekrar söylüyorum.

Spiral çiziyorum.

"Bu,"-ellerimi havada sallıyorum-"y a p t ı ğ ı m ı z şey? İyi değil!"

Kendimi kaybediyorum.

"Bu ılgınlık, Han! Yaptığın Őey delilik!" Yatağın kenarına oturuyorum, o benden uzaklaşırken havluyu kőŐeye fırlatıyorum. "Ve nedenini bilmek istiyorum. Neden omuzlarında bűyűk bir ağırlık hissediyorsun? Ama bunu yapmıyorsun, değıl mi? Geçmiřin hakkında konuşmuyorsun. Sadece tűm bu lanet hayvanlarla birlikte gőműyorsun, toprağın derinliklerine, gűneřin altına, geçmişinin geçmişte kalabileceğı bir yere."

Yűzű derin bir kař atmaya bařlar.

"Olmayana kadar. űnkű bu bok uyanık olduğun her an peşini bırakmıyor, değıl mi?" Doėruca ona bakarak soruyorum. "Bununla yaşıyorsun... bu ağırlıkla, istemesen bile. Orada duruyor. O senin lanet olası gőlgen, Han. Seninle her yere geliyor."

Bakıřları buza dőnűřűyor. Gőzleri içime hançer gibi saplanıyor. Hadım etmenin ve geřek bedenimi doldurmanın, beni sűrűnűn geri kalanının arasına asmanın çok kolay olduėu lűm çiftliėini ziyaret etmeden önce bunu tekrar dűřűnmeliydim. Tűm ihtiřamıyla Bűyűk Kuř.

Bir nefes alıyorum ve kendimi sakinleřtirmeye çalıřıyorum. "Seni tanımak istiyorum, Han. Her lanet paranı. Sevmeyeceėini dűřűndűėun Őeylerin de dahil. űnkű hepinizi sevmek istiyorum. Ama sen buna izin vermeyeceksin, değıl mi?"

"Her Őeyim," diye sakince tekrarlıyor. Fazla sakince. Burnunun içinden gűlűyor, bana bakarken diřlerinin arkasını yalıyor.

"Hepiniz," diye tekrarlıyorum. "Sevmediğin parçaların bile, Han. Yokmuş gibi davranmayı sevdiğin parçaların. Ama onlar hep oradalar. Ben sadece o kısımlarını da sevme fırsatı istiyorum."

İçindeki acı, daha da řiddetlenen bir i çekiřle ayırık dudaklarından sűzűlűyor. Nefes almakta zorlanırken gőzleri aniden yere kaydı. Yavařça benden uzaklařmaya bařlıyor, bařını sallarken ellerini kaldırıyor, sesi zar zor çıkıyor.

"Seni hiç getirmemeliydim."

Minibüsten atlıyor, kanvas çantasını kapıp omuzlarına atıyor ve toprak patikadan arazideki küçük eve doğru bir amaç uğruna yürüyor, elleri saçlarının diplerini çekiyor.

Onun gidişiyile ellerimi saçlarımda gezdirerek iç geçiriyorum. Sinirliyim, hastayım, çaresiz hissediyorum ve benimle hiçbir şey yapmak istemeyen acı içindeki kişiye sarılmaktan başka bir şey istemiyorum.

Sadece bu bulutun dağılmasını istiyorum. Diğer ayakkabının düşmesini istiyorum. Onu içten içe yiyip bitiren şeyin ne olduğunu bilmek istiyorum. Kimsenin yapamayacağı şekilde onun yanında olmak istiyorum. Onu kimsenin anlayamayacağı şekilde anlamak istiyorum.

Düşüncelerimle birkaç dakika oturduktan sonra gece çantamı alıyorum, minibüsü kapatıyorum ve temizlik yapacağımızı tahmin ettiğim küçük eve doğru gidiyorum.

Ahşap kapıyı itiyorum, benim olduğumu anlasın diye ona sesleniyorum. Cevap vermiyor ama uzaktan akan suyun belli belirsiz sesini duyuyorum.

Daha çok bir kulübe büyüklüğündeki ev güzel. Eski sandalyeler ve ekose bir kanepe, zamanında üzerinde bir ordu görmüş gibi görünen meşe döşeme tahtalarının üzerinde yerde eski dokuma halılar var. Burnumu dolduran ilginç bir naftalin ve limon kokusu var.

Duvarlarda süslü çerçeveler içinde eski, soluk resimler sıralanıyor ve oturma odasının ana duvarında eski nehir taşına benzeyen bir şeyle kaplı bir şömine var. Bir zamanlar buranın birinin evi olduğu açık, ancak şu anda mekânı dolduran karanlık, bu çatı altında yaşamın olmadığı günlerin ıglığını atıyor.

Çantamı yere bırakıp duş sesine doğru yürüyorum. Kapıya birkaç kez vurduktan sonra itiyorum ve kilidin klik sesiyle açıldığını duyuyorum. Değil

Hiç vakit kaybetmeden içeri girdim. Küçük bir banyo, sadece tek kişinin duş alabileceği kadar yer var.

"Han," diyorum, şakağımı kapının pervazına yaslayarak, başka ne diyeceğimi bilemeden.

"Kai, beni yalnız bırak, lütfen!" diye umutsuzca sesleniyor.

Sesindeki çaresizlik bana kırılmanın eşiğinde olduğunu söylüyor. Şimdi gitme şansım yok. İç çekiyorum ve ilerliyorum.

Banyoya girdiğimde tezgahın üzerinde kola kalıntılarını görüyorum. Tükürük bezlerim bu manzara karşısında tam anlamıyla salgılanmaya başlayınca çenemi sıkıyorum. Birden, odaklanabildiğim tek şey o oluyor. Başka tarafa bakamıyorum. Tezgahı yalayarak temizlemek, dilimle diş etlerime sürmek ve sonunda beni anında saracak rahatlık karşısında rahat bir nefes almak istiyorum. Boynumu kaşıdıktan sonra parmak uçlarımla yana doğru kırıyorum ve neden burada olduğumu hatırlıyorum.

"Han, özür dilerim," diye fısıldadım. "Kai, çık dışarı!" diye bağılıyor.

"Han, hadi ama. Özür dilerim." Kareli duş perdesini yana çekerek tekrarlıyorum. "Yapmamalıydım-"

Kanı görünce midem bulanıyor ve anında paniğe kapılıyorum. "Ne yapıyorsun lan sen?!"

Üzerinde sadece iç çamaşırı ve tişörtü, bir elinde bıçak ve uyluğunun iç kısmında atardamarına yakın bir yerde büyük bir kesikle duşun dibinde yatıyor. Kan bacağından aşağı sızıyor, duş giderine doğru akıyor, kaybolurken suyla karışıyor ve harmanlanıyor.

Beni görünce korkudan gözleri büyüdü.

"Git!" diye bağılıyor.

Bıçağı hemen elinden alıp banyonun köşesine fırlatıyorum ve onu bacaklarının altından kaldırıyorum. Onu yerden kaldırıp

Duştan sonra onu tezgâha götürüp bırakıyorum. Deli gibi dolapları karıştırıyor, havluları bulana kadar muşamba zemine rastgele bir şeyler atıyorum. Taze yaralarının üzerine birkaç tane koyarak, yüzünü ellerimin arasına alıp onu şok ederken baskı altında tutmaya zorluyorum.

"Ne yapıyordun lan sen?! Kendini öldürmeye mi çalışıyordun?!" Burun deliklerimin alevlendiğini hissederek homurdandım.

O bunu yapamaz. Ben yapamam.

"Hayır," diye ağlıyor, "Ben sadece..."

"Ne?!" Yüzünü ellerimin arasında sertçe sarsıyorum, canını gerçekten benden alabileceği fikrine kızıyorum. "Ne yapıyordun lan sen?!"

"Dur, Kai," diye haykırıyor, ellerimin acısından gözleri doluyor.

Çenemin gerildiğini hissediyorum, düşmek için yalvaran gözyaşlarım yüzünden görüşüm bulanıklaşıyor. Ona bağıırken sesim çatlıyor, "Neden, Han?! Neden?!"

Başını tekrar sallıyorum, saçlarını gözlerinin üzerinden geçiriyorum. "Canımı yakıyorsun," diye ağlıyor.

"Bunu neden yapıyorsun?!"

Bir hıçkırık kaçıyor ve ben şimdi daha da kızgınım. Kollarından tutup onu arkasındaki aynanın camına doğru itiyorum.

"Kendine böyle zarar verme!" Bağııyorum, parmaklarım kollarının üst kısmındaki deriye sıkıca bastırırken onu tekrar aynaya çarpıyorum. "Yapma bunu, Han! Sakın yapma!"

İçten içe çıldırıyorum. Onu kaybedemem. Onu çok seviyorum. Anlık bir düşünce, beni çılgınca bir öfkeye sürüklüyor.

"Kai, lütfen," diye haykırıyor, onu tuttuğum için gözlerini sıkıca kapatıyor. "Seni bu yüzden kaybedemem! Uyan lan! Uyan!"

"Ben sadece acıyı dindirmeye çalışıyordum," diye boğuk bir sesle burnunu çekiyor. "Artık başka hiçbir şey işe yaramıyor."

Bana göz kırpıyor, gözleri sulanıyor, onu hiç görmediğim kadar kırıgın görünüyor. İçimden akıp giden öfke yavaş yavaş kaynayıp yatışırken göğsüm kabarıyor. Kalbim garip ve yeni bir yerde ağrıyor. Onun için dehşete düşüyorum. Rüyalarımnda beton bir zemine çarparak öldüğüne dair anılar zihnimi dolduruyor.

Onu sarsmak istiyorum. Onu önündeki gerçekliğe uyandırmak. Artık burada olduğumu. Bu yükü kaldırabilirim. Artık sessizlik içinde acı çekmesine gerek yok. Ama yardım etmeme izin vermiyor.

Onu göğsüme çekip kollarımı sıkıca sarmadan önce birbirimize bakıyoruz. Gömleğimi kavırıyor, sanki geleceği buna bağlıymış gibi bana tutunuyor.

Göğsümde ağlarken, o her şeyi anlatırken ona sarılıyorum. Tüm sırları gözyaşları halinde gömleğimin üzerine dökülüyor. Sakinleşene kadar onu orada tutuyorum, elimi başının arkasında gezdiriyorum, saçlarını nazikçe okşarken nefeslerim de onunkilerle birlikte sakinleşiyor.

"Haklısın," diyor küçük sesi kırılarak. "Hiç gitmiyor. Beni hiç terk etmedi."

Yüzünü görmek için uzanıp geri çekiliyorum. Bana bakıyor, yenilmiş, şeytanlarının içinde kaybolmuş. Onu kendi derinliklerine çekmişler, ciğerlerindeki havayı, gözlerindeki umudu almışlar, onu bir arada tutan sert dış görünüşü onların varlığında yok olup gidiyor. Sessizce sırrıyla yaşıyor.

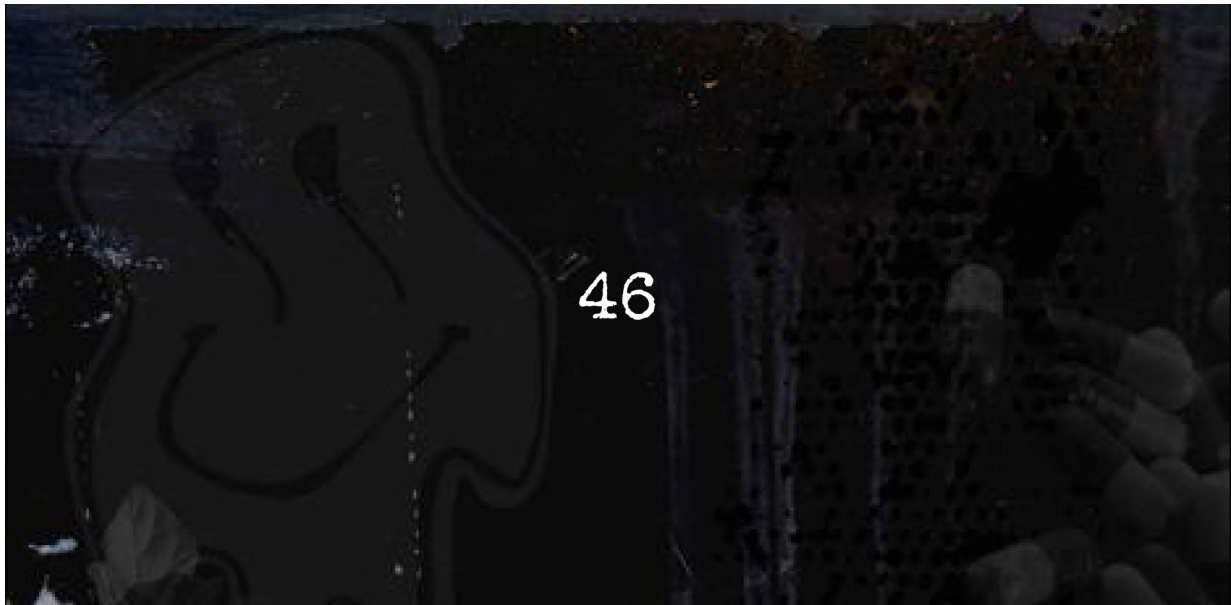
Islak başını kendime doğru çekiyorum, parmaklarım saçlarının arasından geçiyor, gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı yuvarlanırken alnını sertçe öpüyorum.

"Özür dilerim," diyorum içgüdüsel olarak, çenem onun teninde titriyor. "Çok özür dilerim."

Ne için üzgün olduğumu bile bilmiyorum. Bu işe karıştığım için üzgün değilim. Onu durdurduğum için üzgün değilim. Ona sert davrandığım için bile üzgün değilim. Sadece tüm bunlardan uyanmasını ve tüm bu eziyetler uyuşturucu ve kesmenin acıyı uyuşturmaya yetmeyeceği kadar dayanılmaz hale gelmeden önce nihayet beni içeri almasını istiyorum. Onu bu savaşta kaybetmeden önce.

Belki... belki de şimdiye kadar tek başına ne kadar güçlü olması gerektiğini fark ettiğim için üzgünüm.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

Tyanağının göğsüme değmesi kalp atış hızını düşürebilir,
Titreyen bedenini saran kollarım düşüncelerini sakinleştirebilir,
ve başparmağımın elinin arkasına sürtünmesinin gömleğimi sıkıca kavramasına neden olması bana umut veriyor.

Cali'ye gelmekteki tek amacı kızlarla takılmak, daha fazla para kazanmak ve Hawke gibi bir dostum benimle ilgilenirken siktir olup gitmek olan aptal bir hiç olan benim, diğer tüm saçmalıklardan çok daha fazlasını bulabileceğim fikri akıllara durgunluk veriyor. O yüzeysel şeylerin hiçbiri benim bulduklarımınla kıyaslanamaz.

Güneş banyodaki tozla kaplı küçük pencereden aşağı süzülüyor ve gözlerinin altındaki halkalardan, beyazlarındaki kırmızılıktan dinlenmeye ihtiyacı olduğu anlaşılıyor. Duygusal olarak tükenmiş durumda, sadece nefes almak ve düşünmek için zamana ihtiyacı var. Benden daha fazla zorlama yok, bu gece olmaz. O zaten kırıldı. Şimdi kırıkları onarmaya nereden başlayacağına onun karar vermesine izin veriyorum.

Birkaç bandaj bulduktan sonra, her hızlı nefes alışında duraklayarak bölgeyi dikkatlice temizliyorum. Yüzeyi dikkatlice kuruladıktan sonra

Yaralar. Ben çalışırken beni izliyor, ben çalışırken alt dudağını ısırıyor. Utanç dolu iri gözleri benimkileri buluyor ve sonsuz duygularla konuşuyor. *Bana yardım ettiğin için teşekkür ederim. Anladığın ve suçlamadığın için teşekkür ederim. Empati gösterdiğin için teşekkür ederim. İstemek zor olsa da kaldığın için teşekkür ederim.*

Sargıyı bitirdikten sonra bacaklarının arasında ayağa kalkıyorum ve ellerimi yavaşça boynundan yukarı, yanakları avuçlarımın içine gelene kadar sürüklüyorum. Eğilip tatlı, ıslak dudaklarını öpüyorum, gözyaşlarının tuzunu tadıyorum. Gömleğimin alt kısmını kalalarımına yakın bir yerden kavırıyor ve beni daha da içine çekiyor.

Orada duruyorum, düşüncelerimiz alternatif yollarda yarışırken başlarımız birbirine yaslanıyor. Onun beni önemsemediği gibi ben de onu önemsemek istiyorum. Onu açmak, yapbozun her parçasını bir araya getirmek ve onu o yapan şeyin ne olduğunu bulmak istiyorum. Ama her şeyden çok, hiçbir yere gitmediğimi bilmenin rahatlığını bulmasını istiyorum.

"Seni seviyorum." Burnunun ucunu öpüyorum. "Ben buradayım." Yanağından öperim. "Seni her yerde takip edeceğim." Alnından öperim.

Ona ihtiyaç duyabileceği her türlü onayı verdikten sonra dudaklarımla onunkini mühürlüyorum.

Yalnız uyanıyorum ve bu beklenmedik bir şey değil.

Ben de öyle düşünmüştüm. Bu küçük yolculuğumuz boyunca mücadele edeceğini. Bu yönünü görmesi için kimseyi davet etmemişti. Kimsenin içeri girmesine izin vermedi.

Bana izin verildiği gibi. Özellikle dün gece onu neredeyse boğan duygu selinden sonra nefes almak için alana ihtiyaç duyması çok doğal.

Gerinerek gözlerimi ovuşturuyorum ve minibüsün arkasında, şilteli yatağı dışarıdaki güzel manzaraya maruz bırakan açık kapılardan çıkıyorum.

Dün gece nereye gittiğimizi göremedim. Han, temizlenip üstümüzü değiştirdikten sonra güneş batana kadar arabayı sürdü, arabayı benim kullanmam konusunda ısrar etmeme rağmen. Ama kendini meşgul etmesi gerektiğini ve sadece yanımda oturmanın zihninin dağılmasına izin vereceğini söyledi. İstedğimden daha fazla anladım. Zihnim, fikirleri aktif olarak söndürmeden önce çantamdaki bu sekiz topu haklı çıkarmanın yollarını bulmaya devam ediyor.

Arkadaki sandviçleri geri çevirdikten sonra, o bir sonraki durağı bulurken ben de kendiminkini yuttum. Sonunda park ettik ve geceyi geçirmek için minibüsün arkasına geçtik. Yüzünü battaniyenin içine sokarak yan yattı. Hemen yanına süründüm, bir kolumu karnına doladım ve onu kendime çektim. Parmaklarını parmaklarımın arasından geçirip, sanki benim güvenliğim onu bir arada tutuyormuş gibi kolumu ona sardığını hatırlayınca kalbim ısındı.

Birlikte uykuya daldık, onun bedeni benim bedenimin altında olması gerektiği gibi küçük bir kaşık gibi sıkışmıştı ve her parçam onu tutuşumla koruyordu. Kelimeleri kulübede bırakarak birbirimize sarıldık, sadece bize ve bu huzur anına ihtiyacımız vardı.

Ve şimdi burada, altımda okyanus kasıp kavururken, kuşlar üzerlerine düşen kahvaltılıkları bulmak için aşağıdaki kayalıkları didik didik ederken, düşüncelerimle baş başa duruyorum. Tuzlu su ve ıslak kum kokusu burnuma doluyor, güneş ışınları sıcak bir battaniye gibi yüzüme vuruyor.

Başkası olsa iyi hissederdi, ama ben, yeni bir uyuşturucu bağımlısı için? Kendimi bunaltıcı bir havada çürümeye terk edilmiş bir çöp gibi

hissediyorum.

Sıcak. Ama biraz ilerleme kaydetmiş olmalıyız çünkü baş ağrım gerilemiş görünüyor.

Minibüsün uzak tarafına doğru ilerliyorum, midemdekileri yakındaki kuru otlara dökmeden önce bir işiyorum. Tükürüyorum ve titreyen ellerimle ağzımı siliyorum, bu benim için yeni bir normal, kollarımı başımın üzerine koyarak duruyorum ve tünemiş gibi görüldüğümüz rastgele yamaçtaki gözetleme noktasında onu aramak için geri dönüyorum.

Uzakta nabzımı hızlandıran o tanıdık karaltıyı buluyorum. İnişin yakınındaki sivri bir kayanın kenarında oturmuş, okyanusa bakıyor, dudaklarını ayırmış, odaklanmış durumda. Bakışları tek bir noktaya kilitlenmiş, okyanusun gökyüzüyle birleştiği derin bir noktaya. Gerçekliğin bilinmeyenle buluştuğu yere. Hiç de basit olmayan basit bir çizgi.

Onu izlediğim birkaç saniye boyunca gözünü kırpmadı ve başımı kaşıyorum. Şu anda nerede?

Annesi öldükten sonra ona tutunarak o banyoda annesiyle birlikte mi? Her şeyini yanlış kişiye adadıktan sonra travma yaratan ayrılıklarının acısıyla savaşıırken onunla birlikte mi? Benimle birlikte mi, çarpık aşkımızın uyanmış acısını bir avuç içi kesiğinde, aidiyetin oyulmasında, sahiplenilen ellerin sıkı kavrayışında hissediyor mu?

Onu uzaktan inceliyorum, çantamdan bir şişe su ve diş macunumu alırken ona açıkça ihtiyacı olan boşluğu veriyorum. Dişlerimi kustumdan arındırıp, ısınmış yüzümü serin ve berrak suyla yıkadıktan sonra şişenin geri kalanını da içip minibüse geri atıyorum. Kendime tüneyecek bir kaya parçası bulup topuklarımı yukarı kaldırıyorum, dirseklerimi dizlerime dayıyorum ve dalgınlıkla yanımdaki sopayı alıp bacaklarımın arasında küçük parçalar halinde kırmaya başlıyorum. Düştükçe onları sayıyorum.

Bir, iki, üç, dört, beş.

Ellerimi meşgul edecek herhangi bir şey.

Başımı ona doğru çeviriyorum, sonunda göz kırpana kadar izliyorum, parlak bir gözyaşı yüzüne düşüyor. Sonra bir tane daha. Dudakları sanki nefes alma düşüncesi artık doğal bir şey değilmiş gibi, sanki etrafındaki görünmez havayı pençeleyip kavramak ve bin elin gücüyle dışarı atmak kadar zormuş gibi ayırık duruyor.

Onda öyle bir ağırlık, öyle köklü bir acı var ki hiç dinmiyor. Bir ısırap gölgesi gibi onu kovalıyor. Bu yüzden kendi bulutlarının karanlığında yaşıyor. Işığımın arkasındaki korku şeklini bir kez daha ortaya çıkardığı düşüncesi onu durmadan rahatsız ediyor.

Ama deniyor. Savaşmaya çalışıyor. Şu anda savaşıyor. Şu anda, benimle göz göze gelmek için başını çevirdiğinde savaşıyor. Oturduğum yerden kalkıp aramızdaki yaklaşan mesafeyi kapatmaya başladığımda mücadele ediyor. Gözyaşlarını başparmaklarımla silip onu kalp atışlarımın rahatlığına geri getirdiğimde bununla savaşıyor. Duyguları çok fazla olduğunda bana karşı titrerken savaşıyor. Artık savaşmasına gerek kalmayana kadar savaşıyor.

Tekrar kollarıma bırakıyor, hıçkıra hıçkıra ağlıyor ve gömleğimi beyaz parmak eklemleriyle kavırıyor, sonunda yenik düşüyor ve içimde eriyor. Onu kucağıma alıyorum, kollarım bacaklarının altında, minibüse doğru yürürken onu göğsümde tutuyorum.

Yatağın kenarına oturuyorum, yeni manzaramıza maruz kalıyorum, o kucağıma otururken bacaklarım ucundan sarkıyor. Onu göğsüme yaslıyorum, bedeni bedenime sarılmış, kalçaları kalçalarımın etrafında, tıpkı ona baktığım gece, onu asla bırakmamam için bana yalvardığı zamanki gibi.

Elimi başının arkasında gezdirerek boynunu tutuyorum, çenesi omzuma yaslanıyor. Nefes alış verişi sakinleşene kadar bir süre oturuyoruz.

"Artık yanındayım," diyorum yüksek sesle, kelimelerin göğsündeki titreşimlerini hissederek. "Artık bunu tek başına taşımak zorunda değilsin."

Kucağımda arkasına yaslanıyor ve küçük bedenini neredeyse boğan büyük boy siyah sweatshirt'ün kenarlarıyla gözlerini siliyor. Ön cebine uzanarak, ağzımı sulandıran çok tanıdık beyaz bir madde içeren küçük bir şişe çıkarıyor.

Tanrım, bir vuruş ve kaslarımdaki bu acı geçecekti. Bir vuruş ve tekrar net düşünebilirdim. Zihnim açık olursa belki ona daha çok yardımcı olabilirim. Belki de bunu onun için yapmalıyım?

"Hayır," diyorum ve hemen elinden kapıyorum.

Şu anda bunu sadece ona bile söylemiyorum. Çılgılık atan şeytanlarıma, kolay olduğu için hata yapmamı isteyen o sürekli düşüncelere söylüyorum.

Kolumu büküp şişeyi arkamda daha uzakta tuttuğumda şişeyi almaya çalışıyor. Gözlerimin arasında ileri geri bakarken yüzü buruşuyor. Çenesini diğer elimle tutuyorum ve kırık suratına sadece "hayır" anlamında başımı sallıyorum.

Gözleri tekrar kucağıma düşüyor, ama bir dürtmeyle bakışlarını tekrar kendime çekiyorum.

"Eğer bunu yaparsak, bana her şeyi vereceksin. Tüm acıyı. İlaçlarla uyuşturulmuş hiçbir şey yok."

Han gözlerini yavaşça kırıştırıyor, sanki yeniden serbest kalmak üzere olan gözyaşı barajını tutuyormuş gibi. İç çekip başını sallamadan önce parmaklarıyla kazağının kollarını kıvrıyor ve isteksizce bana hak veriyor. Biraz boşluğa ihtiyaç duyarak kucağımdan atlıyor, ufuk çizgisine tekrar bakmak için minibüsün kenarına yanıma oturuyor, neredeyse onu topraklamak için buna ihtiyaç duyuyor.

"Bazen asla iyi olamayacağımı düşünüyorum," diye itiraf ediyor usulca, bir eliyle saçlarını tarıyor, sanki başındaki acıyı en aza indiriyormuş gibi köklerine tutunuyor.

Topuklarımı yatağın altındaki tampona dayıyorum, dirseklerimi yine dizlerimin üzerine koyuyorum ve bir battaniyenin püskülünü parmaklarımın arasında döndürüyorum, şimdi ikimiz de akılsızca kıpırdanırken ben de onunla birlikte uzaklara bakıyorum, sadece burada oluyorum. Şu anda onun geçmişinin grafitilerini toplayan bir duvar gibiyim. O bitmek bilmeyen işkencesini yumuşak, söylenmemiş kelimelerle serbest bırakırken ben hepsini emiyorum.

"Belki de bu asla üstesinden gelebileceğim bir şey değildir. Bu ölçülemez ağırlıkla yaşamamanın yollarını bulmak zorundayım."

Sağ elini tutup kendi elime koyuyorum ve parmaklarımı onunkilerin arasından geçiriyorum. Hâlâ okyanusa dönük duruyoruz ama burada olduğumu bilmesini istiyorum. Tam olarak nerede olduğunu bildiğimi, böylece ağırlığını bana aktarabileceğini.

Bir süre sessizlik olur ve yine o banyodadır, tek gördüğü anıdır. Konuşmadan önce omurgası sertleşiyor.

"Onun gibi seven birini daha önce hiç görmemiştim," diye söze başlıyor, gözlerini kısarak uzaklara bakıyor. "O kadar çok severdi ki. Hem de çok. Hayranlığı hiç bitmezdi. Hatta takıntılıydı, ama o böyleydi. Umutsuz bir romantik."

Duraklama anında elini nazikçe sıkıyorum.

"Lise aşıkları. O kalbi kırıp parçaları adaletsizce bölüştürene kadar hep bir bütündüler."

Kolumu dizimin üzerine koyup başımı destekleyerek ona doğru dönüyorum.

"Bavulunda prezervatifler buldu, cep telefonundaki mesajları gördü, hatta bir keresinde bir aramayı bile engelledi. Ama artık çok geçti. Adam çoktan

Duygusal olarak gitmişti ve kendini boşluktan daha boş hisseden bir insandan duygusal olarak gitmiş olmak sonun başlangıcıydı. Hayatta kalmak için ihtiyaç duyduğu sevgiden yoksun bir yerde durgunlaşmıştı. Hayatının aşkı onu terk etmişti ve bununla başa çıkamıyordu. Onsuz nasıl yaşayacağını bilmiyordu. Yaşamak da istemiyordu."

Gözlerimi kaçırıyorum, elini nazikçe sıkıyorum ve başparmağımı onunkinin üzerinde gezdiriyorum.

"Onu birçok kez durdurdum." İç geçiriyor, hatırladıklarıyla nefes almaya çalışıyor. "Onu bileklerine bıçak dayamış halde yakaladım, boğazına parmaklarımı soktum, yatağında yanında bir şişeye yarı baygın halde bulduktan sonra defalarca hapları kusmaya zorladım. Bulmasından korktuğum için büyükbabamın eski tabancasını bile sakladım."

"Tanrım," diye nefes alıyorum, başımı sallıyorum, itirafındaki acıyı hissediyorum. "Nic'in etrafında olması ya da tanık olması gereken bir şey olmadığını biliyordum. Neyse ki, O çoktan taşınmıştı. Onu annemin depresyonunun çirkinliğinden korumak istedim ama bu benim için başa çıkılamayacak bir hal aldı. Babam her şeyin göstermelik olduğunu düşünüyordu ve eğer ona geri dönmezse bunu yapacağını söylediğinde onu ciddiye almadı."

"Johanna," diye fısıldıyorum, ses tonumu acı kaplıyor.

"Aynanın önünde otururken, saçları yapılmış, makyajı yapılmış, incileri takılmış bir halde odasının kapısından onu izlediğimi bilmiyordu. Çok güzel görünüyordu. Orada oturmuş, sonsuza dek sürecekmış gibi gelen bir süre yansımasına bakmıştı, ta ki ellerini tutup tırnaklarını etine geçirene kadar. Çenesinin altından köprücük kemiklerinin kenarına kadar. Pençe izleri. En küçük kızını gerçeklerden kurtarmak için."

Hawke'ın bana havlu askılarına takılmaktan "kurtulma" çabalarını anlattığını hayal meyal hatırlayarak aniden doğruluyorum.

"Onu durdurmalıydım, Kai. Onu durdurmalıydım. Daha önce her seferinde olduğu gibi." Yatağın kenarından atlıyor, çıplak ayakları çakıllara çarpıyor, parmakları saçlarını örerken, volta atarken taşların acısını bilmiyor. "Ama yapamadım. Kendimi hareket ettiremedim. Onu durdurmadım çünkü o her şeyden çok bunu istiyordu." Yüzünü bana döndü. "Benden daha çok."

Bu ifade acı içinde irkilmeme neden oldu. Onun çelişkisini göğsümde bir kaya parçası gibi hissediyorum. Minibüsün kenarında durup kollarından tutuyorum ve aralıksız hareketlerini durduruyorum.

"Kendini öldürmesini izledim," diye ağlıyor, bana dönüyor ve gözleri o çizgide kilitli kalırken yıkılıyor. "İstedığının bu olduğunu bile bile son nefesini vermesine izin verdim. Bunun için yalvardı. Yaptıklarının onu sonsuza dek değıştireceğini bilerek, sonunda ondan ihtiyacı olan son ilgiyi almayı başarmasını izledim. Acısını istediği şekilde sonlandırırken, aşk için ölmesini izledim."

Nefes alamadığı için dudakları aralanıyor. Kirpikleri titriyor ve hafifçe tökezliyor. Kollarımı beline doluyorum, biri boynunun arkasında, tükenmekte olan formunu kucaklamak için.

"Anladığımdan nefret ediyorum!" Ağlıyor, göğsüme bir yumruk atıp beni itiyor. "Anlamak istemiyorum! Ama sevdiğin kişi olmadan yaşamanın işkencenin en kötüsü olabileceğini anlamamı sağladın. Onsuz yaşadığı her gün ölüyordu."

Onu sıkı sıkı tutuyorum. Anlamak isteyip de anlayamamanın verdiği suçluluk duygusuyla çok parçalanmış durumda. Aşkın gücünden bilerek saklanıyordu, neler yapabileceğini biliyordu, onu nasıl rahatsız ettiğini biliyordu.

Başını sallar. "Ama bunu yapmasına izin vermem benim hatam ve-"

"Woah, woah, woah..." Cümleyi hemen keserek söylüyorum. "Bu senin hatan değil çünkü onu durdurmadın. Belli ki ne olursa olsun bunu yapacaktı. Onu kurtarmaya devam etmek senin sorumluluğun değildi, Han."

İç çekiyor ama hiçbir şey söylemiyor ve bana inandığını sanmıyorum. Sorumluluğu çok uzun zamandır üzerinde taşıyor.

"Nic hiçbir şey bilmiyor. Bunun bir kaza olduğunu düşünüyor. Kaza olduğuna karar verdiler, Kai." Hafifçe omuz silkiyor, bana bakıyor.

Tanrım, bu sırrın ağırlığı çok ağır. Etrafındaki herkesi yorulmadan koruyordu, ama onu korumak için kim buradaydı?

Beni itiyor, minibüsün arkasına bir gümbürtüyle otururken kaşlarını çatıyor. Onun adımlarını takip ederek yine yanına oturuyorum. Dakikalar geçiyor, sessizlik okyanusun altından gelen istilacı bir esinti gibi içimize işliyor.

"Dünyanın ağırlığı çöktüğünde buraya gelmeye başladım, ölümün cevaplarına olan ihtiyaçtan çılgına döndüm. Ölümden sonra ne olacak? Nereye gideceğiz? Her şey öylece bitiyor mu? Bu hayattan sonra bizim için umut var mı? Huzur var mı? Cevaplar istedim," diyor ses tonunda bir yumuşaklıkla.

Elini tekrar sıkıyorum ve sıkıntılarını öpmek için dudaklarıma götürüyorum.

"Larry bir keresinde bana, tıpkı bu ölü hayvanlar gibi benim de ancak parçalara ayrılırsam onarılabileceğimi söylemişti. Kendimi tekrar bir araya getirmeden önce tüm parçalarım kırılır. İçimde tuttuğum acıyla başa çıkmamı istedi. Hatta ölümü bir yaşam kutlaması haline getirdi, dolayısıyla mariachi grubu." Hafifçe alay ediyor. "Ama sonra, o hastalandıkça, ben tekrar geriye düştüm. Uyuşturucu buldum, seks yaptım, Bran'e ve onun tatlı konuşmalarına daldım, bir tür teselli aradım ve kim olmam gerektiğini unuttum."

Kolumu omzuna dolayarak onu önüme doğru çekiyorum, ta ki kolum göğsüne ulaşıp titreyen bedenini tutana kadar. Diğer kolum beline dolanıyor ve onu kucağıma çekiyorum. Başının üstünü öperek çenemi oraya yaslıyorum, sözlerini ve neden bu kadar tanıdık geldiklerini düşünüyorum.

"Bazı sırlar karanlıkta kalmalı. Onları gün ışığına çıkarmak, iyileşmiş yaralara daha fazla yara açmaktan başka bir işe yaramaz" diye fısıldıyor.

Yüzü tekrar bana dönüyor, iri gözleri benimkileri bulduğunda korkularını yutuyor.

"Asla öğrenemez, Kai."

Başımı salladım. "Asla endişelenmene gerek yok. Bu konuşma burada, bu uçurumun üzerinde, suyun üstünde, cennete yakın bir yerde kalacak." Başparmağımı çene çizgisi boyunca sürükleyerek tüm dikkatini ona veriyorum. "Benimle birlikte ölür."

Dudakları aramızda titriyor, gözleri yine yaşlarla doluyor. Gözlerini kırıştırıyor, bana sarılıp erirken gözyaşlarının yüzünü boğmasına izin veriyor. İkimiz de birbirimize tutunurken başlarımız birbirine yapışık kalıyor, ihtiyacımız hiç dinmiyor.

"Gerçekten şaşırtıcı." Kendi mücadelelerimi ve onun farkında olmadan bana nasıl yardım ettiğini düşünerek kendi kendime gülümsüyorum.

"Neymiş o?" diye soruyor, kaşları çatık.

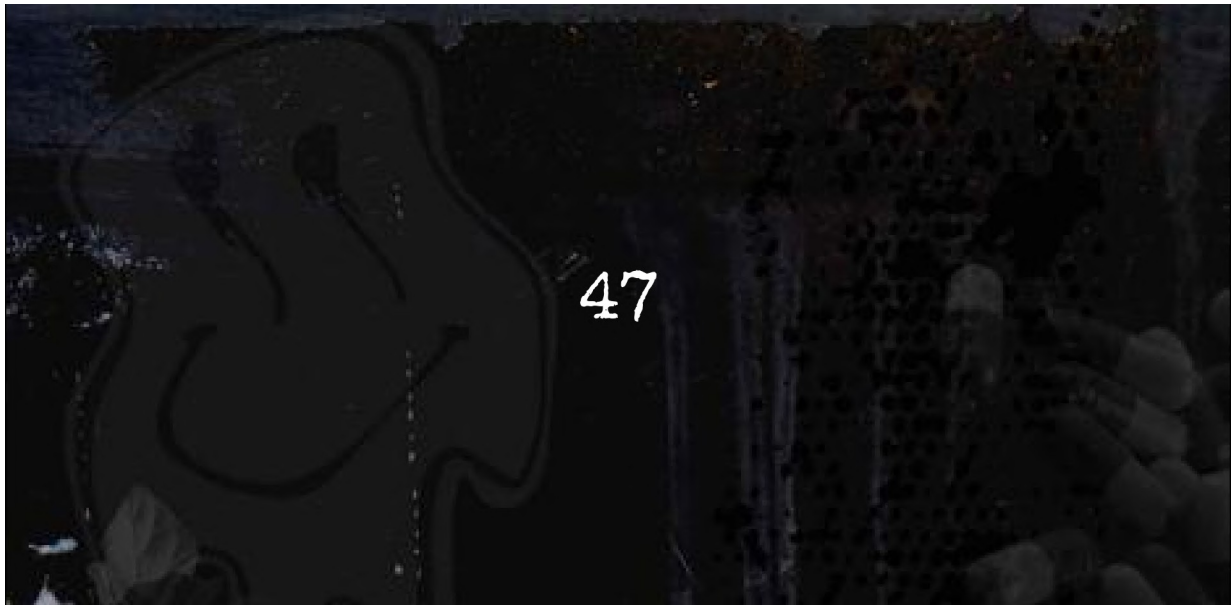
"En kötü anımızda bile, ikimiz de kaosun içinde boğulurken," diye nefes alıyorum, yüz ifadem kasvetli bir hal alıyor. "Birlikte en iyiyiz."

Islak kirpiklerinin arasından bana bakarken kaşlarında bir kırılganlık var. Şakağını köprücük kemiğime dayıyor, eli yukarı uzanıyor ve en rahatlatıcı şekilde boynumun yan tarafını hafifçe okşuyor.

Ağırlıktaki değişim belirgin.

Tekrar iç çekiyor, şimdiden hafiflemiş hissediyor.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

I Yanağımda gezinen elini uyandırmak için.

Durmuş olan minibüste yanlamasına oturmuş, gördüğü manzara karşısında gülümsüyordu.

Jim Morrison radyoda onu delice sevdiğimi söylerken. Uyuyakaldığımı fark etmemiştim bile ama bu lanet koltuklar yatar koltuk gibi. Çok rahatlar ve bugünün stresinden ve iş yükünden kaynaklanan uykusuzluk beni etkisi altına almış gibi görünüyor.

Bana açıldıktan sonra, acısını hafifletmeye yardımcı olacak bir şey yaparak bir tam gün daha geçirdik. Asfalttan düzinelerce hayvan kazıdık, kığımızdan ter aktı ve bunu yaparken gerçekten eğlendik. Bugün çok konuştuk. Geçmişimize dair anılar, Hawke ile olan ilişkim, onun Cole ile olan ilişkisi. Güldük, ciddileştik ama sohbetimiz hiç kesilmedi. Sanki baraj yıkılmıştı ve artık bana tamamen açılmıştı.

Bir grup parçalanmış hayvanı daha gömdükten sonra kulübede duş aldık, biraz yiyecek aldık ve eve dönüş yoluna koyulduk. Sonuç olarak, birlikte geçirdiğimiz bu hafta sonu tamamen verimli geçti ve bizi birbirimize hiç tahmin etmediğim kadar yakınlaştırdı.

"Kahretsin, o insanlardan nefret ediyorum," diyorum hemen doğrulup. Bu rastgele ifadem karşısında kaşları soru işaretiyle kalkıyor.

"Araba kullanırken uyuyakalan ve sizi düşüncelerinizle baş başa bırakan insanlar. Pislikler. Ben o pisliğim."

"Değilsin," diye güvence veriyor, dudakları tatlı bir sırıtışla kıvrılıyor. "Ayrıca, yalnız değildim. En azından bu sefer."

Gözlerindeki ışıltı kalbimi dolduruyor. Bana bakışı içimde garip bir şeyler uyandırıyor. Onu öpmek, ona aşık olmak, her dağın tepesinden benim ona ihtiyacım olduğu gibi onun da bana ihtiyacı olduğunu haykırana kadar onu anlamsızca becermek istiyorum. Bu duygular bunaltıcı. Bu kadını seviyorum ve yalnız olmadığını hissetmekte haklı. Ben yaşadığım sürece bir daha asla yalnız olmayacak.

"Döndük mü?" Doğrulup ön camdan bakmaya çalışırken gözlerimi ovuşturarak soruyorum. Dışarıdaki her şey zaten karanlık.

"Neredeyse," diyerek usulca gülümsüyor ve gösterge panelinin loş ışığında kirpiklerini kırıştırıyor. "Bir durak daha yapabiliriz diye düşündüm, eğer sorun olmazsa?"

Bir an sessizce birbirimize bakıyoruz ve ben onun ne demek istediğini hemen anlıyorum. *Gerçekten benimle sevişmek için mi kenara çekti?*

Gülümsememle birlikte minibüsten inip ön tarafa doğru dönmeye başladı. Aracın etrafında dönüyorum ve gece gökyüzüne doğru uzandığı yere doğru yürüyorum.

Yıldızlar onun güzel orantılı silüetinin etrafında parıltıyor ve onu etrafındaki karanlığa sahip çıkan bir tür gece tanrıçası gibi gösteriyor. Zamanı ve mekânı büküyor, sanki kim olduğunun yerçekimi diğer her şeyi yörüngesine çekiyor.

Uzaktan onu izliyorum, sanki geçmişinden, bugününden ve geleceğinden bir sahneyi tek bir nefeste izliyormuşum gibi hissediyorum. Açıklaması çok

zor.

Sonunda dönüp o muhteşem doğal gülümsemesiyle beni karşısında buluyor, spor sütyeni ve bol eşofmanlarının içinde bir tuhaf gibi ona hayran hayran bakarken elini sallayarak ona ulaşmamı işaret ediyor. Uzaklara bakarken arkasından yaklaşıyorum, ellerimi kalçalarına doluyorum, açıkta kalan karnının etrafında yavaşça kaydırıyorum, ta ki kollarım birleşip onu önümde sıkıca kavrayana kadar.

Boynunun köşesini usulca öpmeden önce dudaklarımı nazikçe omzuna bastırıyorum, boynuna doğru sürüklüyorum ve bal kokusunu içime çekiyorum. Elleri, parmakları benimkileri bulup kenetlenene kadar kollarımın üzerinde kayıyor ve ona tutunmamı sağlamlaştırıyor.

"Ayın karanlık yüzü," diye fısıldıyor.

Bu cümle beni çok etkiledi ve geçmişe götürdü. Birlikte takıldığımız ilk zamanlardan birini hatırlıyorum. Ev partisinden onu takip ettikten sonra koydaydık. Asitle kafayı bulmadan önce bana hiç Ay'ın karanlık yüzüne gidip gitmediğimi sormuştu. O zaman da anlamamıştım, şimdi de anlamaya çalıştığım gibi.

Ayın karanlık yüzü, güneş ışığının ulaşmadığı metaforik bir yerdir. Karanlığın altında yatan gerçeğe, herkesten sakladığımız karanlık tarafımıza benzetilebilir. Herkesin sahip olduğu ama bizi deliliğe sürüklemesine izin vermemek için kontrol altında tuttuğumuz yanımız.

Gözlerim sonunda yukarı bakıyor, onun ötesine bakıyor ve görüyorum. Okyanus önümüzde kilometrelerce uzanıyor ve karanlık gece gökyüzüne karışana kadar bitmek bilmiyor. Altımızda, dalgalar ay ışığında öfkeleniyor, bu sabah durduğumuz yerden daha vahşi. Dalgalar altımızdaki kayalara çarparak öfkelerini acımasızca kusarken, biz onların üzerinde oturmuş gökyüzüne bakıyoruz.

Evrenin kendisinden başkası tarafından aydınlatılmayan gecenin güzelliğini özümserken başı bana dönüyor.

"Bu sensin," diye fısıldıyorum, gözlerimi sahneden ayırıp onunkilerle buluşturuyorum. "Bana seni hatırlatıyor. Şiddetli bir güzellikle öfkeleniyor, altındaki dünyanın kaosunun ortasında görülmeyi talep ediyor."

Yutkunuyor, nefesini içine çekerken dudakları aralanıyor. Derin bir anlayışla gözleri yaşlarla doluyor. Bütün bir evren altımda duruyor. Bakışlarındaki gizemler ve karmaşıklıklar, tüm hayatımı keşfetmeye çalışarak geçirebileceğim bir mucize.

"Çok beklenmedik biriydin," diyor basitçe, parmakları başımın arkasındaki saçlarda geziniyor. "Ama yine de çok gerekiydin."

Boynumun arkasından tutarak dudaklarıyla buluşmam için beni aşağı çekiyor. Bir kaos gibi birbirimize çarpıyoruz, ihtiyaç duyuyoruz, istiyoruz, aramızdaki bu şeyin ikimizin de başa çıkabileceğinden daha fazla olduğunu biliyoruz, ama yine de buna ihtiyacımız var.

Minibüsün kaputuna doğru ilerliyorum, onun küçük bedenini kaldırıp üzerine yerleştiriyorum. Kalçaları yükseklikten dolayı kaburgalarımına ulaşıyor ve onları sıkıca etrafıma sarıyor, beni içine çekiyor, göğsüm onun merkezine doğru.

Eli enseme geziniyor, parmakları saçlarımı sevdiğim şekilde örüyor ve sıkıca çekiyor, başımın arkaya eğilip ona bakmasına neden oluyor, aletim şişerken kasıklarımına kan doluyor. Yutkunuyorum ve gözleri boğazımın yuvarlanışını takip ediyor.

"Seni seviyorum, Kai." İlk o söyledi, beni şaşırttı. "Ve senin için çok minnettarım."

Sikeyim. Bana her şeyi unutturuyor. Bektan geçmişimi, e t r a f ı m d a k i dünyayı, tamamen uyuşturucuları. Onunla yaşadığım bu his

Deneyebileceğim her şeyi ve her şeyi. O her zaman benim tercih ettiğim madde olacak.

"Sen benim için kırıldın, benim de senin için kırılmama izin vererek," diyor usulca, diğer parmağını dudaklarımdan çeneme ve boğazıma doğru gezdirip boynumdaki dövmelemin izini sürerken gözleri duygu dolu. "Bu kadar şanslı olacağımı hiç düşünmemiştim. Beni senin gibi anlayan birini tanıdığım için. Beni kabul eden, bana sevmenin normal olduğunu gösteren birini. Beni karanlığında sevebilecek birini."

Ellerimi kalçalarından yukarı kaldırıyorum, yumuşak, pürüzsüz teninde gezdiriyorum, boynunun yan tarafını tutuyorum. Ona bakıyorum, tamamen onun merhametine kalmışım.

"Şanslı olan benim, Jo."

Kızımı öpmek için dalmadan önce alt dudağımı yalayıp onunkine bakıyorum.

Tatlı, işkenceli bir sevişmeyle, ısıyoruz, kısıtıyoruz, tırmalıyoruz, pençeliyoruz, tatlı boşalmamıza ulaşana kadar birbirimizi kavırıyoruz. Açık minibüsün arkasında üstüme geliyor, amansız iniltilerimiz karanlık geceyi yırtarken vücudu ayın ışığıyla kazınıyor ve oyuluyor. Ellerim onu asla yeterince hissedemiyor; dudakları bana asla yeterince dokunamıyor.

Hayatınıza kalıcı olarak bölümler ekleyen o anlardan biri. Zihninize, zaman çizelgenize, hafızanıza damgalanmış bir an. Diğerlerini geride bırakan, çoğundan daha ağır hissettiren bir an.

Birbirimize sarılıyoruz, yıldızlara bakıyoruz, aramızda hiçbir şey olmadan çıplak yataken sıcak, pelüş, sherpa battaniyeye sarılıyoruz.

"Daha dikkatli olmalıyız," diye fısıldıyor sonunda göğsüme doğru, *The Beatles*'ın "While My Guitar Gently Weeps" şarkısının bir şekilde altımızdaki dalgalarla uyum sağlayan sesini dinlerken parmakları karnımda geziniyor.

"Evet, insanlar bizi burada kaydederlerse çok para kazanabilirler. Seksimiz ateş gibi."

Elini çıplak karnıma vurarak beni inletiyor. "Bahsettiğim şey bu değil."

Kıkırdıyorum, çenesinden tutup yüzünü kendime doğru çeviriyorum.

"Sanırım dikkatliyiz. Yani, bir keresinde çekildim," diyorum hafifçe omuz silkerek.

"Sadece seninle boyanmış boynumun görüntüsünü sevdiğin için." Yüzünde küçük bir sırıtışla bana gözlerini deviriyor ve o anın sıcaklığıyla daha önceki ifademi taklit ediyor.

Başımı yastığa yaslıyorum ve bu güzel anı karşısında memnun bir sırıtışla iç çekiyorum. "Çok doğru."

Bana tekrar tokat atıyor ve bu sefer bileğini tutuyorum. Bileğini sıkıldığında gözleri açılıyor, ihtiyacım olan ilgiyi ondan alıyorum.

"Sen hap kullanıyorsun ve ben *kesinlikle* başka biriyle yatmıyorum."

Bileğine bakıyor, alt dudağını ısıırıyor ve ben kelimenin tam anlamıyla onun rahatsız zihnini hissedebiliyorum.

"Tarah olayı düşündüğün gibi değil. Yalan söylemeye çalışmamalıydım. Gerçekte olduğundan daha kötü görünmesine neden oldu ve gerçek şu ki, tıpkı senin Bran'i kullandığın gibi ben de onu aptalca bir şey için kullanıyordum. Sana söz veriyorum."

Han'ın gözleri yine sessizce benimkileri buluyor ve yüz ifadesini bir endişe kaplıyor. Ben ona durumu açıklamadım ama o da kendi durumunu bana açıklamadı.

"O şerefsizce bağlı olmaktan nefret ediyorum," diyor, gözleri neredeyse sessizce yardım için yalvarıyor.

"Ne demek istiyorsun?" Ona karşı delicesine korumacı hissederek soruyorum. "Ona nasıl bağılsın?"

"Dairemin önünde olduğun ve Slate'in orada olduğu günü hatırlıyor musun?" diye soruyor, elini benimkiyle aynı hizaya gelecek şekilde hareket ettiriyor, parmakları yavaşça avuç içinden aşağıya inmeden önce ona bastırıyor.

"Evet," diye temkinli bir şekilde cevap veriyorum, tırnaklarının avucumun çizgilerini nazikçe takip etmesinin tadını çıkarırken şimdiden garip bir kıskançlık hissediyorum.

"Şey, onun dövme dükkanında bir iş için araştırma yapıyordum." Kırpikleri bana doğru kırptı. "Birisi işten ayrılmış ve yeni bir ofis müdürüne ihtiyacı varmış. Ekibine iyi uyum sağlayacağımı düşündü. Ayrıca benim durumumu biliyor."

"Ne durumu?"

Birinin onun hakkında benden daha çok şey bildiğini bilmekten nefret ediyorum. Bilmek benim hakkım. Onun kalbine sahip olan benim. Benim kalbim.

"Bran ve ailesiyle bağlantımı koparmaya çalışıyorum."

"Peki sen nasıl bağlanıyorsun?" Hemen soruyorum.

Ardı arkası kesilmeyen sorularımla psikopat gibi görünebilirim ama her şeyi bilmem gerektiğini hissediyorum. Her şeyi bilmeliyim. Ben onun erkeğiyim.

"Onların kiralık teknelerinden birinde çalışıyorum, Kai." Ben sessiz kalırken parmaklarını benimkilere geçiriyor. "Turistleri dalışa götürüyorum. Benim işim bu."

İsa, tabii ki. Bu aile işi. Tabii ki böyle bir bağlantıları olacak. Slate'in dövme dükkanında çalışması anlamına gelse bile bu düşünce beni iğrendiriyor. O kayanın kişileştirilmiş halini Bran'den daha fazla sevmem gerekmiyor ama en azından masum görünüyor. Şimdiye kadar.

"Evet, kesinlikle dövme dükkanında çalışmalısın," diye karşılık veriyorum hemen. "Seni o lanet aletle hiç ilişkilendirmek istemiyorum."

artık."

"Biliyorum. Bir çıkış yolu bulmaya çalışıyorum."

Kıskançlığımla başa çıkmaya çalışmamı izlerken yanağının içini çiğniyor. Burun deliklerim alevleniyor ve onları birlikte düşünmenin verdiği öfkeden kurtulmak için gözlerimi kapatıp başımın üstünü kaşıyorum. O alet bir noktada onun içindeydi. Aleti onun içindeydi. Benim kızımın. Bu fikir midemi iğrenç bir şekilde düğümlüyor.

"Kai, onun aletini içimde düşünmeyi bırak."

"Ne?! Ben-"

"Ellerinin etrafımda sıkılaştığını hissedebiliyorum. Arka dişlerinin birbirine sürtündüğünü duyabiliyorum. Ne kadar sahiplenici olduğunu biliyorum." Gülümsüyor, bana daha sıkı sarılıyor ve kıskançlığımın onu hiç rahatsız etmiyor gibi görünmesine bayılıyorum.

Sadece kabulleniyor. Muhtemelen biraz hoşuna bile gidiyordur.

"Sorun değil, benim için sadece sen varsın," diyor hafif bir mırıltıyla ve uykuya dalıyor. Hayal kırıklığıyla nefes verirken göğsüm yükselip alçalıyor.

"Sadece o son parçayı bulmam gerekiyor," diye mırıldanıyor kendi kendine esnemededen önce. "O zaman onunla işim sonsuza dek bitebilir."

Başımı çevirip ona bakıyorum, neden bahsettiğini sormak üzereydim ama gözleri kapanmıştı. Huzur içinde yanıma uzanırken avuç içi bana yaslanıyor. Elmacık kemiğinin kıvrımını çenesine kadar takip edip dudaklarına bir çizgi çekiyorum. Sürekli kendimi içinde kaybettiğim dudaklarına. Battaniyeyi omzuna doğru çekiyorum, nefesleri yavaşlarken ve kollarımın rahatlığında derin bir uykuya dalarken onu kendime doğru çekiyorum.

Peki ya bahsettiği son parça? O parça her neyse, onun için bulacağımı garanti edebilir.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

"**T**yirmi dakika çok uzun bir süre, Han," diye sızlanıyorum.
Elimden kurtulmaya çalışırken araba yolu.

"Bebeğim, hemen döneceğim, söz veriyorum," diyor, uzanmış kollarını çekip onu göğsüme geri getirdiğimde kıkırdıyor. "Ayrıca, Hawke'la gerçekten konuşman gerekiyor. Önemli olmasaydı sana deli gibi mesaj atmazdı."

O haklı. Dönüş yolundan beri telefonumu patlatıyor ve bunun yardıma ihtiyacı olan bir sürprizle ilgili olduğunu düşünüyorum. Kendine en çok güvenen erkeklerin bile kendilerine olan inançlarını biraz kaybetme eğiliminde oldukları bir sürpriz. Bir teklif.

"Bana hemen geri döneceğini söyle," diyorum sertçe, kollarını tekrar belime doluyor ve onu kendime kilitliyorum. "Zaman kaybetmek yok. O küçük ateşli kıcını bana geri getir." Kıcını avuçlarımda arasında kavıyorum, şaplak atmadan önce kabaca sıkıyorum. "Benimkini."

Hızlı bir öpücükle gagalamadan önce burnumu ısırır gibi yapıyor ve arkasına yaslanıp "Seninki, Koca Kuş" diyor.

Lanet olsun, bu hatuna deli oluyorum.

Kıyafetlerini değiştirmek ve benimle kalmak için bir gece çantası almak üzere minibüse atladığında nihayet onu tuttuğum yerden bırakıyorum. Giysiye ihtiyacı olmadığı ve benimle duş almasının aslında çevre için daha iyi olduğu konusunda ısrar ettim ama Hawke'la konuşmak zorunda kalmam için beni bırakmayı tercih etti.

Eve giriyorum, havanın ilk dalgası burnuma çarptığı anda lezzetli bir şeylerin piştiğinin kokusunu alıyorum.

"Tatlım, ben geldim!" Cole'u mutfakta görünce seslendim.

"Çocuk!" diye bağılıyor, koşup üzerime atlamadan önce ellerini bir havluya siliyor. "Adamın kendisi sonunda geri döndü."

Onu bir daire şeklinde sallıyorum, sonra yere bırakıyorum, arka planda çalan klasik müzik eşliğinde onunla vals yaparken elimi onunkinin içine koyuyorum.

"Nedir bu? Chopin mi? Artık Los Angeles yakınlarında yaşayan büyük bir kız olduğuna göre gerçekten kültürlü olmaya çalışıyorsun, ha?"

Beni iterken kahkahası kalbimi ısıtıyor. "Kapa çenenı, salak. Pandora'daki klasik piyano istasyonlarından biri sadece. Yemek yapmama yardımcı oluyor, sanırım yemeğin tadını da güzelleştiriyor."

"Çok güzel kokuyor," diyerek onu tezgâha kadar takip ettim. "Olay nedir?"

Yüzünde bir gülümseme belirliyor. Her şeyin kalbini çalan bir arkadaşım ile ilgili olduğunu bildiğim bir gülümseme.

"Bugün Pazar gecesi ve erkeğimin yemeğe ihtiyacı var. Fırsat yok." Biraz sos alıyor ve önündeki kâsede marulları kaplamaya başlıyor.

"Sen çok iyi bir kız arkadaşsın Cole." Bir dirseğimle adaya rahatça yaslanıyorum. "Her zaman erkeğinin midesini dolu, taşaklarını boş tutuyorsun." İç çekiyorum.

"Hiç değişmiyorsun, değil mi?" Başını bana doğru eğiyor.

"Sadece doğru kişi için," diye cevap veriyorum arsız bir sırtışla.

"Kız kardeşim gibi mi?" diye soruyor, gözlerini savurduğu salatadan kaldırıyor, kaşlarını kaldırıyor.

Gülümsemem değişiyor.

"İşte," diyor, büyük bir salata çatalıyla beni işaret ederek. "İşte orada."

"Orada ne var?" Alay ediyorum.

"Glmsemen o şapşal, ukala gülümsemeden gerçek bir gülümsemeye dönüştü. Bunu gördüm. Ondan *gerçekten* hoşlanıyorsun." Elindeki atalı bırakıp oturma odasına baktı. "Tanrım, onu *seviyorsun*, değil mi?!"

"zlme bebeğim. Eğer bunu aile içinde tutarsak, aldatma sayılmaz."

"Bunu söylediğin için bile senin derini yüzer, biliyorsun. şakalar bitti. Jo-Jo birini bulduğunda oynamaz. Eğer bu buysa? Siz ciddi birlikte misiniz? Neler oluyor?!" Ellerini yüzünde gezdiriyor.

Dik dururken yüz ifadem ciddileşiyor. "yleyiz. Bunu kabullenip yola devam etme zamanı Cole." Omuzlarımı silkiyorum. "Zor olacak. Gözyaşları dökülecek, beni geri kazanmak için sarhoş girişimler olacak, ama ilişkilerimizin tatiller ve doğum günleriyle sınırlı kalacağını bilerek bu işe girersek, üstesinden gelmenin bir yolunu buluruz. Birlikte."

Dudakları düz bir çizgi halinde gerildi. "Tanrım, sen bir aptalsın."

"Kız kardeşin öyle demedi. Daha ok, 'Tanrım, bu işe çok iyisin!' dedi." Bir kadının inlemesini taklit ettim.

Marulları kafama fırlattı. Bu tepki beklendiği gibi yaprakların göğsümden aşağı düşmesine izin verdim. Bana hafıf bir gülümseme sunmadan önce kahkahasını tutmaya çalışıyor ve salatasına geri dönüyor.

"Ee, hafta sonu nasıldı? Sonunda ne yaptınız?"

Saptır. Hemen saptır.

"Eğer sana söylersem, beni şu anda olduğundan daha fazla istersin." Ona arsızca sırıtıyorum. "Sadece erkeğimin kalbini kırmaya hazır değilim."

"Kimi kırayım?" Hawke'ın derin sesi banyodan bize doğru yaklaşırken koridorda yankılanıyor.

Elbette gömleksiz, üzerinde sadece bir havlu var, bir diğerini ıslak, siyah saçlarının üstüne sürerken, yürürken bir şekilde karnındaki her kası esnetiyor.

"Üzerine bir şeyler giy." Alay ettim. "Kimsenin bunu görmesine gerek yok."

Cole baştan çıkarıcı bir sesle, "İstiyorum," diyor ve alnından öpmek için öne eğilirken elini dövmeli göğsünde gezdiriyor.

"Cole, lütfen," diye gözlerimi deviriyorum. "Bir dakika önce bana tüm o kasların seni nasıl soğuttuğunu anlatıyordun. Uzun boylu bir erkekle olmanın nasıl bir şey olduğunu keşfetmeyi tercih edeceğini söylüyordun. Cüsse ve dayanıklılıktan ziyade kişiliği ve parıltısı olan bir adamla."

Hawke bana bakarken gülümsememek için elinden geleni yapıyor ama ikisi de kendini tutamıyor.

"Sanırım seçimlerini seviyor, dostum," diyor havluyu göğsünde gezdirirken, bir damla su zahmetsizce derin kesiklerinden aşağı akıyor. Cole'un ağzının suyu akıyor, sanki bütün hafta sonu evde sevişmemişler gibi.

Işıklar pencereden parlıyor, kızımın geri döndüğünü gösteriyor. Hawke bunu fark eder.

"Dayanıklılık eksikliğini biliyor mu?" diye soruyor ve Cole onun yanına doğru gülerken başparmağıyla kapıları işaret ediyor.

"Siktir git," diye karşılık veriyorum, adanın etrafında koşarak Han'ı görmeye gidiyorum. "Yükümü taşıdığım yere bayılıyor!"

Dışarı çıktığımda Han'ın aracının büyük garaj yolunda benim arabamın yanına park ettiğini gördüğümde Cole'un tiksintiyle inlediğini duyuyorum. Kanvas çantasını başının üzerinden geçirip omzuna atarken garip bir ifadeyle ona bakıyor ve kendi arabasından iniyor.

"Birini mi unuttuk, yoksa...?"

Dikkatimi arabama doğru çektim ve onu gördüm.

Her yer kan içindeydi.

Başsız bir tavşan arabamın kaputuna yayılmıştı.

Midem bulanıyor ve hemen bir endişe dalgasına kapılıyorum. Gözlerim loş ışıklı sokakta geziniyor, bizi izleyebilecek birileri var mı diye etraftaki arabaları ve evleri arıyor.

Yaklaştığımda kanla yazılmış 'çabuk olsan iyi olur' yazısını görüyorum. Gördüklerim karşısında ağzım kururken kalbim hızla çarpıyor.

Tanrım, lanet olsun.

Han incelemek için aracının etrafından dolaşıyor, ben de hızla tavşanın bacağını alıyorum ve o görmeden önce kelimeleri vücuduna bulaştırıyorum.

"Ben, uh... benzin istasyonuna koşarken kazara ona çarptım. Direksiyonu kırmaya çalıştım ama zavallı küçük adama çarptım." Dalgın bir şekilde kulağımın kabuğuyla oynuyorum, arabanın önünde durup onun gözlerini inceliyorum. "Onu düzgün bir şekilde gömebilmek için aldım."

Bir saniye cesede bakıyor ve ben geriliyorum. Yutkunuyorum, başka bir şey söylemek için ağzımı açıyorum, belki başının kesilmesinin bir nedeni olabilir, o zaman, "En azından çabuk olmuş gibi görünüyor. Kaputu falan mı açtın?"

Başımı salladım. "Gerçekten de çabuk."

Cole ve Hawke ile akşam yemeğinden sonra, Han ve ben gece için odama çekiliyoruz, ancak Hawke beni hızlı bir sohbet için koridora çekmeden önce değil.

Çok endişeli ama yarının evlenme teklifini planladığı gün olduğunu anlatıyor. Sürprizin bir parçası olarak akşam yemeğinden önce ikimizin de evde olmasını istiyor. Bunu yapmayı kabul ediyorum ve ona tavşan olayını anlatmayı düşünüyorum ama son anda vazgeçiyorum. Paniklemesini istemiyorum. Bunu ben halledebilirim.

Odama geri dönüyorum, Han büyük boy siyah tişörtünü giyip, şortunu çıkarıp dantel külotuyla kalırken yatağa atlıyorum. Yatağa tırmanıyor, vücuduma tırmanıyor ve ben onun için yorganı açarken gömleksiz halime biniyor. Elleri karnımda, kalçaları genişçe açılmış ve başını yana eğmiş, en şirin sırıtışıyla ve aklında bir şeyle bana bakıyor.

"Sanırım seninle vakit geçirmeyi seviyorum," diyor burnunu kırıştırarak. "Öyle mi düşünüyorsun?" Ellerimi pürüzsüz kalçalarında gezdirerek soruyorum.

"Senden henüz bıkmadığımı fark ettim. Hem de hiç. Ve birlikte çok zaman geçirdik."

Ciddiyeti beni güldürüyor. "Olması gereken de bu, tatlım."

"Neyse, bence dövme yaptırmalıyız."

Kaşlarım şaşkınlıkla kalktı. Kız benimle takılmaktan hoşlanmasına şaşırmaktan çift dövmesi istemeye geçti. *Onu çok seviyorum.*

"Ben varım," dedim hemen. "Sesh'i ayarla."

Çenemi tutuyor, öne doğru eğilerek saçlarının kalp şeklindeki küçük yüzünü çerçevelemesini sağlıyor. "Ben ciddiym, Kai."

"Ben de, Han." Onun ciddi tavırlarını taklit ediyorum.

İç geçiriyor, üzerimden kalkıyor ve yanıma uzanıyor, yüzünü tavana dönüyor.

"Ama ne alacağız?"

"Sen benimkini seç, ben de seninkini seçeyim. Çok klişe olacağız," diye heyecanla sırtıyorum.

Bir saniye sessiz kaldı, sonra dirseğinin üzerinde doğrulup bana baktı.

"Tamam, ama ikimizden başka kimsenin anlayamayacağı bir şey olmalı. Kişisel bir şey. Nadir bulunan bir şey."

"Sanırım üzerinde zaten oldukça kişisel bir şey var," diye daha derin bir tonla cevap veriyorum, bacağını benimkinin üzerine geri çekerken gözlerim daralıyor, elimi etine hafifçe gömülü kalan belirli bir parolanın bulunduğu kalçası boyunca gezdiriyorum.

Mektuba dokunduğumda gözleri hafifçe dalgalanıyor, birbirimize bakarken dudakları aralanıyor.

Aramızdaki hava değişirken alt dudağımı çiğniyorum.

"Kai," diye fısıldıyor, parmakları göğsümde geziniyor.

Bileğini kavriyorum, onu tekrar üstüme çekerek büyüyen ereksiyonumu kucaklamasını sağlıyorum çünkü bunun verdiği his hoşuma gidiyor.

"Sorun nedir, bebeğim? Kai Baba her şeyi daha iyi yapmak için burada." Dilimi dişlerimin arasına sokarak ona sırtıyorum.

"Beni terk etmeyeceksin, değil mi?" diye soruyor usulca, göz teması kurmayı reddederek.

Aptalca sırtışımlarını yerini endişeye bırakıyor. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Yani, yaz sonunda. Bu konuda hiç konuşmadık. Cali'de mi kalıyorsun yoksa eve mi dönüyorsun?"

"Bu gerçekten bir soru mu?" Gülüyorum, çenesinden tutup onu bana bakmaya zorluyorum. "Sen neredeyse ben de oradayım, Han. Kalmak için bir yol bulacağım. Bul

Gerekirse daha fazla para kazanmak için başka bir iş, bir daire... ne gerekiyorsa. Bir yere gitmiyorum. Hayır, asla."

Bir an sessizce bana bakıyor, neredeyse sözlerimi kaydediyor.

"Muhtemelen birlikte yaşamalıyız," diye öneriyorum hevesli bir baş hareketiyle. "Ben harika bir oda arkadaşıyım. Temizimdir, yatak odası hariç. Saygılıyım, yatak odası hariç. Her zaman borcumu öderim, özellikle de yatak odasında."

Bu onu sonunda kırıyor ve gülüyor. *İşte sevdiğim o gülümseme.*

"Oh, tamam, benim yanıma mı taşınacaksın? Tabii ki." Gözlerini devirdi.

"Neden olmasın?" Gülümsemem kayboldu.

Gözlerimin arasında bir ileri bir geri bakıyor, alnı hafifçe kırışıyor. "Şu anda ciddi misin?"

"Yani, lanet olsun, zaten her gece birlikteyiz. Her gün bu kışla uyanmak umurumda olmazdı." Dudağımı ısırarak onu sıkıca kavıyorum.

Şu anda kafasında bunun artılarını ve eksilerini değerlendirdiğini söyleyebilirim.

"Kiranız daha ucuz olur," diye ekliyorum, kaşlarımı kaldırarak.

"Endişelendiğim şey kira değil," diyerek kalçalarını döndürüyor, böylece seksi benimkine bastırıyor. "Parayı ödeyene kadar seni yatağa bağladım."

Ağzım açık kaldı ve bir inilti duydum. "İhtiyacınız olanı alın, ev sahibesi."

Gülüyor, başını benimkine doğru eğiyor, yüzünde hâlâ emin olmayan bir ifade var. "Bu çılgınlık, Kai."

Ağzının benimkine ani yakınlığı karşısında dudaklarımı yalıyorum. Birlikte olduğumuz her saniye onu daha çok istememe, kokusunun hâlâ tenimin uyanmasına, saçlarımın diken diken olmasına şaşıyorum. Dudaklarına bakıyorum, onu içime çekiyorum. "En güzel yanı da bu."

Narin teninin altında hızla atan kalbini neredeyse duyarak, elimi nazikçe boğazına doluyorum, parmaklarım yayılıyor, işaret ve başparmağımla ön tarafın tamamını, diğer parmaklarımla da yan tarafını kapatıyorum. Nefes alış verişleri zorlaşırken nabızı hızla atıyor.

Altına uzanıyorum, spor şortumu kalçalarımın altına aşağı çekerken gözlerimiz kilitleniyor ve ona neye ihtiyacım olduğunu bildiriyorum. Öne doğru eğilip elime uzanıyor ve bileğimi tutuyor. Elimi tutuyor, serçe parmağım çenesinin altında, başparmağım ve işaret parmağım da köprücük kemiklerinin yanında boynunun etrafında olacak şekilde çeviriyor.

Kendini kalçalarımın altına aşağı indiriyor, gözleri şehvetle kararıyor ve kaşlarım şaşkınlıkla çatılıyor.

"Kendini boğazımda hissetmeni istiyorum," diyor şehvetli bir tonda.

Dudaklarını sikimin şişmiş başının etrafına sarıp dilini sevdiğim şekilde döndürürken gözlerim başımın arkasına kayıyor. Dil halkasıyla şaftımın yan tarafını yalayıp, tam olarak söylediği gibi yapmadan önce yüzeyi ıslatırken inliyorum, beni boğazına alıyor. Boynunu tutarken kalçalarımı ona doğru itiyorum. Çok iyi ve çok kötü hissettiriyor. Ona kirli, iğrenç şeyler yapmayı seviyorum, tıpkı onun benim için yaramaz küçük bir sürtük olmayı sevdiği gibi.

Yumuşak, kadifemsi boğazını gözleri sulanana ve etrafımda boğulana kadar beceriyorum. Nefesini tuttuğunda çekiyorum; sikim tükürüğüyle parlarken tükürük çenesinden aşağı damlıyor. Şişmiş dudakları beni çağırıyor, ben de onu vücudumdan yukarı çekiyorum, boynundan tutup tekrar bana getirmeden önce tişörtünü hızla başının üzerine kaldırıyorum.

Birdenbire birbirimize bağlanmak için acele etmeye başladık. Diğer elimle göğsünü kavriyorum, öpücüğün içinde inlerken onun diri ağırlığını kavriyorum. Koşuyor

Tangasını yana çekip aletimin şişmiş başını girişine yerleştirirken dişlerini alt dudağımda gezdiriyor.

"Kendimi karnında hissetmek istiyorum," diyorum ucumu onun ıslak sığağına sokmadan önce.

"Ah, kahretsin," diye inliyor dudaklarıma karşı, üzerime çökerken gözleri sımsıkı kapalı.

Onu gererken etrafımda kasıldığını hissediyorum, tüm horozumu yuttuğunu görene kadar daha derine ve daha derine itiyorum ve geriye kalan tek şey kalın köküm. Elimi karnının alt kısmına, birleştiğimiz yerin üstüne koyuyorum, çekip tekrar içine girerken.

"Bu boku seviyorum." İnliyorum, kendimi dışarıdan onun içinde derinlerde hissediyorum. "Kızımı derinden vurmak."

Bana uyum sağlamaya çalışırken bacaklarını daha da açıyor, üstümdeki açısı beni derinlere itiyor. Başparmağımı bırakıp şişmiş pembe klitorisini buluyorum. Yavaşça daireler çizerek ovuyorum, bana binerken başı geriye düşüyor, kalçaları itişlerimi karşılamak için yuvarlanıyor.

Hızlandıkça titriyor ve dudaklarından yüksek sesli bir çığlık dökülüyor. Gözlerim açılıyor ve hareketleri aniden durduruyorum. Şimdi onun üstünde olmak için onu ters çeviriyorum ve çekiyorum, onu hızla altımda yüzüstü çeviriyorum, kulağını bulmak için eğiliyorum.

"Henüz evde değiliz, bebeğim. O yastığa bağirmalısın."

Dantelli tangasını kичının üzerinden aşağı yuvarladıktan sonra bacaklarını dizlerimle uyluklarının dışında birleştiriyorum. Yumuşak etini ellerimle kavrayarak onu açıyorum. Sırtını kavislendirirken eğilip onu arkadan yalıyorum. Dilim kичına doğru yol alırken yumrukları yastığı kavırıyor. Altımda kıvranıyor, ben de ona sertçe şaplak atıyorum.

"Dur." Onu tekrar açıp dilimi dar, yasak deliğine sokarak talep ediyorum.

"Oh, Tanrım," diye mırıldanıyor yastığa doğru.

Arkama yaslandım, beni boşalmaya hazır hale getiren manzaraya baktım ve tatlı küçük yarığına hizalanmadan önce ona tükürdüm. Boğuk çığlıkları odayı doldururken arkadan ona doğru kaydım.

"Tanrım, bu kış," diye inliyorum, yavaşça girip çıkarken içimde sertleştiğimi hissediyorum. "Çok yumuşak."

"Bebeğim," diye haykırıyor ve elini bana doğru uzatıyor.

Elini avucumun içinde tutuyorum, öne doğru eğilip omurgasını öpüyorum ve içine girmeye devam ederek anı daha samimi hale getiriyorum.

"İçine boşalmama izin ver," diye fısıldıyorum boynuna karşı, boğazımdan bir inilti kaçarken, yakınlığının sinyalini veriyor. "Lütfen bebeğim, içine boşalmama izin ver."

"Kai." İnliyor, sırtını daha da kamburlaştırıyor, mümkün olduğunca derine vurabilmem için kendini eğiyor.

"Jo, şu lanet bebeği içine sokmama izin ver," diye homurdanıyorum, sözlerimle onu kızdırıyorum.

Kontrolden çıktım.

"Kai, kes şunu." Serbest eliyle bana vuruyor ama ben vücudumu onunkine yapıştırıp elimi tekrar boynunun ön tarafına doluyorum.

Yutkunuyor ve boğazının elimde yuvarlandığını hissediyorum, bana aletimin az önce nerede olduğunu ve şimdi nerede olduğunu hatırlatıyor. Ağzımı kulağına bastırıyorum.

"Kapa çeneni kızım, bunu istediğini biliyorsun."

Ben bir psikopatım.

"Sen delisin," diyor, dudakları küçük bir sırtışla kıvrılıyor, saçmalıklarımın hoşlandığı belli, ben tekrar içine girmeden önce, gülümsemesi bir anda düşüyor

Islak, şiş dudaklarından bir inilti süzüldü.

"Çok haklısın," diyorum, ağzını bulmak için başını çeviriyorum. Etrafımda sıkılaşıırken dilimi dudaklarında gezdiriyorum.

Hızımı artırıyorum, boynunu sevdiği şekilde daha sıkı kavriyorum "Geliyorum. Tanrım, geliyorum, Kai!"

Kasılmaları ve tatlı inlemeleri beni uçuruma sürüklüyor ve vücudu etrafımda kenetlenirken kendimi onun içine çok derin bir şekilde sokuyorum ve o beni kurutuyor.

Benim dölüm onunkine karışırken boğazımdan derin, gırtlaktan gelen bir inilti çıkıyor.

Sertleşip birkaç kez daha iterken, kendimi tam da ihtiyacım olan yere boşaltırken kontrolsüzce nefes alıp veriyorum. Sonunda nefesimi bulduğumda alnımı omurgasına yaslıyorum, saçlarım terine yapışıyor. Kürek kemiği boyunca birkaç öpücük konduruyorum, yüzünü bana dönmesi için onu sırt üstü çevirmeden önce nazikçe çekip çıkarıyorum.

"Tanrım, Kai, cidden insa-"

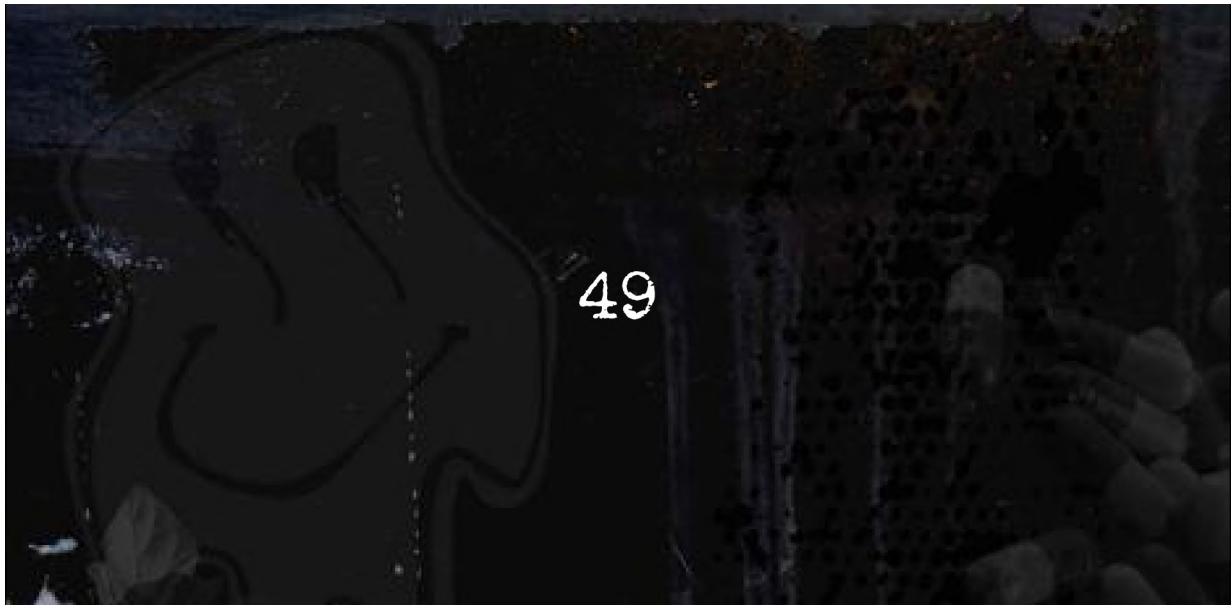
Sözlerini dudaklarımla kesiyorum, bana karşı mücadelesini kaybedip tatlı bir iç çekişle ağzımın içinde eriyene kadar onu sertçe öpüyorum.

"Senin için delice." Onun yerine ben bitiriyorum. "Biliyorum. Ama bilmiyormuş gibi davranma."

Tembel gülümsemesi onu dişlerinden çekerken dudağının kenarını ısıyor. Boynumu tutup beni daha fazlası için geri çekmeden önce yaramaz gözleri benimkilere bakıyor.

Bu kadının aklımı her şeyden uzaklaştırma yeteneğine sahip olduğunu söylemek isterdim, ancak yatak odamın karanlığında yuvarlanırken düşünebildiğim tek şey, Han'a musallat olan geçmişle nasıl başa çıkmaya başladığımız, ancak benim hala benimkine musallat olanla nasıl başa çıkamadığımı.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

Y Geçmişimiz, eğer onu ele almazsanız geleceğinizi bozmanın bir yolunu bulur

Düzgün bir şekilde. Bunu bana Han öğretti. Ama yine de burada oturmuş

Benimkini halının altına süpürebileceğim tüm yolları.

Dario meselesiyle hiç ilgilenmedim. Dürüst olmak gerekirse, ne yaptığımı bile bilmiyorum. Uyuşturucular arabamdaki gizli bölmede, onları aldığımdan beri öylece duruyor. Uyuşturucuyu Tarah'dan ne karıştırdıklarını öğrenmek niyetiyle almıştım. Belki de internetten şu test kitlerinden alıp Bran ve sık yalayıcısı Silas'ın ne uydurduklarını çözmeye çalışırım ve bu bilgiyi Dario'ya götürüp aptalca planlarını sabote edebilirim.

Karıştırdıkları şey her neyse ölümcül olma potansiyeline sahip. Bunu biliyorum çünkü iki kez denediğimde de beni nasıl etkiledi. Tek başına bu bile bana yaratmaya çalıştıkları karışımın bir mantığı ya da sebebi olmadığını söylüyor. Bu dikkatsizce ve tehlikeli bir şey ve Dario bunu bilseydi hemen onlarla ilişkisini keser, beni tekrar iyi tarafına çeker, belki de işe yarar hale getirirdi. Ölü müşteriler para kazanmak için iyi değildir ve eğer kimden geldiği duyulursa... iyi bir görünüm olmadığını söyleyelim.

Birkaç saatliğine ödünç alıp alamayacağımı sorduktan sonra sabahı Cole'un mutfak tezgahındaki dizüstü bilgisayarında geçirdim. Bana tuhaf bir şekilde gülümsedi ama bir sürü porno indirmediğim sürece bana ödünç vermekten mutluluk duydu. Şaşırtıcı bir şekilde, hiçbir virüs çalışmasını ele geçirmedi.

Doğrusu, bunu Emlakçı olarak sertifika almak üzere bazı çevrimiçi eğitimlere başvurmak için kullandım. Hawke'nin tavsiye ettiği gibi, bu konuda başarılı olacağımı ve gelecekte yeni mülkler satarken ona potansiyel olarak yardımcı olacağımı bilerek bu bilgiyi kemerimin altına almayı umuyordum. Bunun benim için iyi bir yol olabileceği fikrine kapıldım. Belki birlikte çalışmaya devam bile edebilirdik.

Han'ın sözleri dün gece beni derinden etkiledi. Onun yanında olacağımdan emin olmalıyım ve yasal bir işe girmek, hatta kendi başıma bir iş kurmak harika bir sonraki adım. İnsanları tanıyorum ve insanlarla nasıl çalışılacağını biliyorum. Beni daha ileriye taşıyacak eğitimi almak, hem kendim hem de onun için bir gelecek sağlamlaştırmama yardımcı olacak.

Kendimi hiç önemsemediğimi söylediğinde haklıydı. Onun peşinden koşmak için harcadığım çabanın yarısını kendim için harcarsam harika bir yerde olacağımı söylemişti. Fark etmediği şey, kendimi geliştirmemin nedeninin o olduğuydu. Hepimizin motivasyonları vardır ve o şimdiye kadarkilerin en büyüğü. Ondan önce günü gününe yaşıyordum ama ondan sonra yarının vaatleri için yaşıyorum. Online kursa kaydolduktan sonra günün geri kalanını

Hawke mülklerden birinde, akşam için yaptığı planlar hakkında ayrıntılara girdi. O her şeyin nasıl olmasını istediğini anlatırken biz de odaları grinin çeşitli tonlarına boyadık. Bazı iyi arkadaşlarla akşam yemeği, ardından hazırladığı havai fişek gösterisini kıyıda izlemek üzere bir tekne gezintisi için rıhtıma gitmek. Adam onu hiç görmediğim kadar gergindi. Terliyor, volta atıyor, kekeliyordu... Harikaydı. Bayıldım, bunu görmek

Kendine güvenen, sert adam yeni bir ışık altında. Bu kadın onun her şeyiydi ve ben sinirlerini onun fark ettiğinden daha iyi anlıyordum.

Duş alıp akşam yemeği için giyinirken aynada kendime son bir kez bakıyorum ve gülümsüyorum. İyi görünüyorum. Ve bencil bir şekilde değil. Gözlerimde yeni bir pırıltı vardı. Cole da gördü. Şimdi karşımda aşık bir adam var, ama sadece bu da değil, sonunda kendine bakan bir adam. Parlak, kristal mavisi gözlerim ve renklerle dolu yüzümle sağlıklı görünüyorum. Yanaklarım eskisi kadar çukur değil, gözlerim parlak ve ilaçların neden olduğu kızarıklıktan eser yok. Saçlarımı bile taradım, beyaz sarıyı daha da belirginleştirmek için biraz ürünle şekillendirdim. Üzerimde şık bir kazak, koyu renk bir kot pantolon ve boynumda da birkaç hafif zincir var.

İlk defa yansımamı gördüm ve bundan nefret etmedim. Yüzümü camdan içeri sokma dürtüsü yok oldu. Kendimle gurur duyuyorum ve her zamankinden daha iyi hissediyorum. Bunu kendim yaptım. Bunu değiştirmek isteyerek yaptım. Sonunda birinin sevgisine layık olmak için. Han'ın.

"Sen bir aygırsın, Kid," diyorum yansımama, onu almak için Han'a gitmeden önce kendime bir göz kırpıp başımı sallıyorum.

Ben ayrılırken Cole ve Hawke hâlâ hazırlanıyordu, ben de onlara Kaliforniya'ya ilk taşındıklarında birlikte yemek yedikleri yerde buluşacağımızı söyledim. Burası onlar için çok şey ifade eden güzel bir yer. Sonunda geçmişlerinden kurtulabilecekleri, birbirlerini yeni ve güzel bir ışık altında sevebilecekleri bir yer.

Han ve ben mekanın çift kapısından içeri giriyoruz, tabii ki ben onun için kapıyı tutuyorum.

"Beni boğuyor ve kapıları açık mı tutuyor? Nasıl bu kadar şanslı olabildim?" Onu kenara çekme fırsatını değerlendirirken o muhteşem gülümsemesini takınıyor

kapılar arasında.

"Bu elbise berbat bir fikirdi," diye fısıldıyorum kulağına, ona doğru yaklaşıp duvara yaslıyorum. Elimi çiçekli, dökümlü elbisenin altına sokuyorum, yumuşak kıcının kalçasının arkasıyla buluştuğu hissi seviyorum. Kelimenin tam anlamıyla sikime kan hücum ediyor. "Şık bir restorandayız ve tek düşünebildiğim seni masanın üzerine yatırıp bu siki ait olduğu yere sokmak."

"Kai!" diye kıkırdıyor, ben kendimi ona doğru bastırırken dudaklarım boynunu takip ediyor. "Sertleşiyorsun."

Alt dudağımı ısııyorum, kaçınılmaz sırtış yüzüme yayılmadan önce bir nefes çekiyorum. "O zaman önce sen girsen iyi olur."

Gülümsüyor, dudaklarını yalıyor ve platformlu siyah savaş botlarının üzerinde parmak uçlarına basarak bana tatlı bir öpücük veriyor.

"Hadi gidelim, bebeğim."

Bana taktığı küçük lakap karşısında başımı geriye atarak göğsümü tutuyorum. Kıkırdıyor ve parmaklarını benimkilere geçirerek beni arkasından çekiyor.

Burası büyüleyici bir yer. Girişte, cam pencerelerden oluşan bir duvarın arkasından okyanus fonunun net görüntüsü görülebiliyor. Güneş batıyor ve dalgaları muhteşem bir ışıltıyla aydınlatıyor. Arka planda hafif bir piyano çalarken, gümüş takımların ve tabakların sesi usulca birbirine sürtünüyor. Ev sahibesi bizi arka tarafa yakın bir masaya götürüyor ve burada diğer yakın arkadaşlarından birkaçıyla buluşuyoruz. Cole ve Hawke nihayet ortaya çıkana kadar sohbet ediyor ve hafif bir muhabbetin tadını çıkarıyoruz.

Birlikte harika görünüyorlar, her ikisi de giyinip kuşanmış, dergiye hazır görünüyorlar. El ele yürürken, yüzlerini aydınlatan gülümsemeleriyle, bir tür "kötü çocuk tatlı kızla buluşuyor" reklamının kapak modelleri gibi görünüyorlar.

Oturup lezzetli bir akşam yemeği yiyoruz, Han ve ben masanın altında el ele tutuşurken arkadaşlığın tadını çıkarıyoruz. Bu hoşuma gitti. Bu bana iyi hissettiriyor. Hatta normal. Bir çift olarak toplum içinde birbirimizin tadını çıkarıyoruz. Küçük gülümsemeler ve sırtışılar paylaşıyoruz ve ellerimizi kendimize saklayamıyoruz.

Han masanın üzerinde duran koluma hafifçe dokunarak elini benimkinin üzerine koyuyor. Cole bile masanın karşısından bunu fark ediyor ve hayranlıkla gülümsüyor. Egomu şişirmeye falan çalışmıyorum ama sanırım kız kardeşini bu kadar mutlu gördüğü için gerçekten çok mutlu. Onu daha önce kimseyle böyle gördüğünü sanmıyorum. Umarım görmemiştir.

"Şu büyük eviniz..." diye yüksek sesle soruyor Julia adında yakın bir arkadaşları, yemekten sonra koltuklarımıza otururken. "Ne zaman çocuklarla doldurmaya başlayacaksınız?"

Cole, kolunu sandalyesine dolamış olan ve onu kendisine daha da yaklaştıran Hawke'a bakarken kızarıyor.

"Yakında." Kaşlarını kaldırarak ona sırtıyor. "Eğer zaten yolda bir tane yoksa."

Cole kaba şakaya gülerken göğsünü tokatlayarak soluk soluğa kalır.

"Ailen yakınlarda mı yaşıyor Cole?" Julia soruyor. "Annenin yakınlarda olması küçüklere her zaman yardımcı olur. Bunu hepimiz biliyoruz." Gülümsüyor, kocasını soluna doğru itiyor ve ikisi de gülümseyerek aynı fikirde olduklarını belirtiyorlar.

Cole ve Hawke'in gülümsemelerinin yavaşça solmasını izliyorum. Cole masaya bakıp dudaklarını yalarken Hawke boğazını temizleyip sandalyesinde geriye yaslanıyor. Ben de boş bir yüzle masa örtüsüne bakan Han'a bakıyorum, dudakları hafifçe aralanmış.

Kaliforniya'da tanıştıkları bu yeni insanlarla yakın arkadaş olsalar da, sadece ikisi arasında saklanan sırlar olduğu açıktır.

"Aile her yerde," diye araya giriyorum hemen. "Kelimenin tam anlamıyla yatılı bir bebek bakıcısıyım, küçük yeğenlerim için hazırım. Kirli bezler ve tükürükler, benim yeni fetihlerim." Arsızca sırtıyorum.

Julia bana hayranlıkla gülümserken Hawke da masanın öbür ucundan bu garipliği bozduğum için bana minnettar ama hızlıca başını sallıyor. Cole'un elini tutuyor. Cole dönüyor ve saklamaya çalıştığı kırık gözleriyle ona gülümsüyor.

Kırgınlığını saklamayan kişi Han'dır. Tekrar yüzümü ona dönüyorum, elini hafifçe sıkıyorum ama o hâlâ önündeki masa örtüsüne bakıyor, gözlerinin kenarları irkiliyor. Zihni çılgına dönerken gözyaşlarını tutamadığını, neredeyse düşmek üzere olduğunu görüyorum.

"Sizi bilmem ama ben bir şeyler içmeye hazırım." Sandalyemi geriye iterek anons ettim. "Hadi bebeğim, bara gidelim."

Masanın geri kalanı yine yavaş yavaş kendi aralarında konuşmaya başlıyor ve kimse kolumdaki titreyen ve odanın diğer tarafına zorlukla yürüeyebilen kızı fark etmiyor. Kolumu beline dolayarak onu tuvaletlerin yanındaki vestiyere ve konuşabileceğimiz küçük, تنها bir alana doğru götürüyorum.

"Buraya gel," diyorum hemen ve yemek yiyen herkesin gözünden kaçtıktan sonra onu göğsüme çekiyorum.

Bunun onun için ne kadar zor olduğunu biliyorum. Sürekli olarak hissettiği suçluluk duygusunu hayal bile edemiyorum, özellikle de bebekli kız kardeşini düşününce. Eminim ki annelerinin yanında olmayacağı düşüncesi ona anlattığından çok daha fazla acı veriyordur.

"Kai," diye haykırıyor usulca, kazağımı küçük yumruklarıyla kavıyor, sonunda duygularını serbest bırakmakta özgür hissederken onu tutmamı istiyor.

"Biliyorum," diyorum elimi sırtında gezdirirken.

Ve biliyorum. Başka bir şey söylemesine gerek yok. Acı çekiyor ve ben ona sahibim. Bilmesi gereken tek şey bu.

"Bunu ondan ben aldım," diyor kırık bir ses tonuyla ve bunu söyledikten sonra burnunu çekiyor.

"Hayır, bebeğim. Hayır, yapmadın Jo." Sarılmamızdan geri çekiliyorum, ellerimi nazikçe boynunun yanlarına koyuyorum, bunu söylerken gözlerimi görmesini istiyorum. "Sen olsan da olmasan da bunu yapacaktı. Sen ondan hiçbir şey almadın. Bu senin elinde değildi. Onun kararları için kendini suçlamaya devam edemezsin."

"Onu durdurabilirdim. Nic için." Avuçlarımın arasında parçalanırken gözyaşları yüzüne hücum ediyor.

Kırık gözleri sıkıca kapanıyor ve onu tekrar göğsüme çekiyorum, kollarımı titreyen bedenine sıkıca sarıyorum, o içimde ağlarken onu bir arada tutuyorum. Ama başımı kaldırdığımda karşılaştığım yüzün talihsiz zamanlamasını hiçbir şey durduramıyor.

Cole bizden bir metre ötede duruyor ve hayalet gibi bir ifadeyle gözlerimin içine bakıyor. Han kollarımda, arkasındaki kız kardeşinden habersiz.

Cole'un kafası şaşkınlıkla sallanırken yavaşça geri çekilmeye başlıyor ve konuşmamızın sonunu duyduğunu fazlasıyla belli ediyor.

"Hayır," diyorum ona. "Hayır, Cole, hayır..."

Han'ın başı bu isimle aniden göğsümden dönüyor ve şimdi arkasında kız kardeşini görüyor.

"Cole, buraya gel," diyorum hâlâ başımı sallayarak. "Bu değil-"

"Ne-ne?" diye soruyor nefes nefese, kocaman gözlerle ablasına bakarak. "Onu durdurdun mu? Yani... o... sen..."

Cole arkasındaki duvara doğru düşüyor, avuç içi duvara çarpıyor, beyninin kaydedemediği yeni edindiği bilgilerle kendini dik tutmaya çalışıyor. Vücudu duvardan aşağı kayıyor ve düşmeden önce onu tutmak için uzanıyorum. Sanki gözleri bulanıklaşıyormuş ve etrafındaki oda kararıyormuş gibi çılgınca göz kırpmıyor.

"Siktir!" Gözleri kafasının içine doğru dönerken onu kollarının altından tutup kaldırıyorum. "Cam!" Endişeyle restorana doğru bağıyorum.

Endişeli çığlığımı duyuyor ve hemen koşarak yanıma geliyor, Cole'un kollarımda bayıldığını görünce yüzü dehşet içinde kalıyor.

"Tanrım, Cole!" diye bağıyor, eğilip onu benden alıyor. "911'i ara!" diye bağıyor hostes standına doğru. "Neyin var bebeğim?! Uyan!" Onu uyandırmaya çalışarak yanağına hafifçe vurdu. "Kai, ne oldu?!" diye bağıyor.

"O iyi. Sadece bayıldı," diye kekeliyorum, ellerim titriyor.

Gözlerini açtığında Hawke'ı tepesinde buluyor. Han'la yüzleşmek için döndüğümde arkamda kimsenin olmadığını fark ediyorum.

"Kahretsın!" Ayağa kalkıp hızla restoranın etrafına bakarak küfrediyorum. "Han?!" diye seslendim.

Hawke bana bakıyor, kafası karışmış ve cevaplara ihtiyaç duyuyor.

"Garip bir kaza değildi, Cam." Tükürdüm. "Han başından beri biliyordu, olduğunu gördü." Anlayacağını bildiğimden, herkesin üzerine çullanmaması için bilmesini istediğimden hızlıca söyledim.

Dönerken onu görüp görmediğimi anlamak için çılgınca koridorlara bakıyorum, ellerimi sinirli bir şekilde saçlarımda gezdiriyorum.

Cole kendine geldiğinde ağzı açık bir şekilde bana inanamayarak bakıyor. Sadece başımı sallıyorum, ona asla yalan söylemeyeceğimi söyleyen gözlerle bakıyorum.

Han'ın gitmiş olması gerektiğine karar verip çıkışa doğru geri geri yürürken bu kadar ciddi bir şey hakkında.

"Kahretsin!" diye küfrederek onu yerde sıkıca tutuyor. "Gidip onu almalısın."

Gözleri yine benimkileri buluyor. "Gidip onu bulmalısın," diye ısrar ediyor. Onun da benim gibi bilmesinden nefret ediyorum, eğer onu bulamazsam...

Bu düşünce karşısında nefes almakta zorlanıyorum. Kendisini bütün olmaktan çıkaran parçalanmış yaralarına daha fazla yara ekleyemeyen kırık kadını aramak için cam kapıları çarparak geçiyorum.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

"Han!" Çığlık atıyorum, restoranın otoparkına ulaşıyorum.
Park etmiş arabaların arasından koşarken her yerde. "Han!"

Bir çift içeri girerken yanımdan geçiyor, adam elini kadının beline koymuş, ona yol gösteriyor.

"Bir kız gördün mü? Siyah saçlı" -elimi çalgınca sallayıp kıyafetini düşünüyorum- "siyah ve sarı elbiseli, çizmeli?!"

"Hayır." Kadın başını sallıyor, gözleri benim için gergin. "Hayır, çok özür dilerim, ben-"

Cümlesini bitiremeden tekrar koşmaya başladım. Tüm park alanını taradıktan sonra onu göremeyince arabama koşup orada olup olmadığını kontrol ediyorum. Ama boştu.

"Siktir!" Yumruklarımı kaputa vurarak bağıriyorum.

Bu kadar hızlı nereye gitmiş olabileceğine dair beynimi zorlarken nefes alıp veriyorum. Rastgele biriyle otostop mu çekti? Böyle bir durumda ona hak vermezdim. Bir çıkışa ihtiyacı vardı ve ne yapıp edip bunu bulacaktı.

Başım omuzlarımın arasına düşerken, avuçlarımla kaputu destekliyorum. Kafamı kaldırıp aracımın içine bakıyorum ve kalbimi durduran bir manzara görüyorum.

"Oh, lanet olsun hayır! Hayır!" Kendi kendime bağıryorum, kapıya doğru koşarken ellerim kaputun üzerinde sürükleniyor.

Çekip açtım, yolcu koltuğuna dalıp hasarı inceledim. Orta konsolumu parçaladı, gizli kapağı açtı. Kokain poşeti.

Gitti.

Ve herhangi bir kola değil. Tarah'dan aldığım kola.

Çılgılık atıyorum, her küfürde en büyük güçle tampona vuruyorum, eklemlerim nihayet son vuruşta yarılıyor.

Onu nereye sakladığımı bilen tek kişi oydu. Ve şimdi, kız kardeşinin bilmesine izin veremeyeceği tek şeyi öğrenmesiyle, acılarını dindirmek için her şeyi riske atmanın eşiğindeydi ve ömür boyu katlanmak zorunda kaldığı suçluluk duygusunu silmenin bir yolunu bulması gerekiyordu.

Ama o poşette ne olduğu hakkında hiçbir fikri yok. Ne tür bir tehlike içinde olduğu hakkında hiçbir fikri yok.

Onu bulmak zorundayım.

Sürücü koltuğuna atlayarak otoparktan çıktım ve onun evine doğru koşmaya başladım. Telefonunu arıyorum, ancak yanımdaki yolcu koltuğunun altındaki zeminde çaldığını duyuyorum. Kanlı yumruğumla direksiyonu yumruklayarak kornanın istemeden çalmasını sağlıyorum.

Tamam, Kai. Sakin ol. Derin bir nefes alıyorum ve yolda hızla ilerlerken nefesimi bırakıyorum. Nereye gidecekti? Oraya nasıl varacaktı? Arabamda birlikte geldik. Telefonu olmadan kimseyi arayamazdı.

Lastiklerim gıcırdayarak park yerine giriyor, araba çılgınca savruluyor. Düzgünce park etmeye ya da kapımı kapatmaya bile zaman ayırmadan araçtan inip apartmanın ana girişine doğru koşuyorum. Han'ın minibüsü hâlâ otoparkta duruyor ve loş çimento merdivenlerden onun ön kapısına doğru koşarken bunu aklıma not ediyorum. Çılgınca kapıyı çalıyorum, yanıt alamayınca içime yayılan mide bulantısını hissediyorum.

"Jo, bebeğim." Saçımı yumrukladım. "Neredesin sen?!" Nefes nefese kendi kendime fısıldıyorum, sırtımı onun daire kapısına yaslıyorum, yenilgiyi hissediyorum.

Arka cebimdeki telefonum çalıyor ve umutla kıpırdanıyorum. Çıkardım ve Hawke'ın adını gördüm.

"Nerede o? Orada mı?" Aceleyle dışarı çıktım.

"Hayır, ondan iz yok. Cole hastaneye götürüldü. O iyi ama sen neredesin?"

Midem bulanıyor ve ellerim titriyor. "Han'ın evinde. Arabası burada ama o değil."

Ahizeye küfrediyor. "Nerede olabilir ki?"

"Başı belada, Cam. Başı belada!" Hızlıca söylüyorum, cümlemin sonunda sesim çatlarken nefes nefese kalıyorum.

Panikliyorum.

"Tamam, tamam." Nefes alıyor, sanki şu anda buna ihtiyacım olduğunu hissetmiş gibi kendini sakinleştiriyor. "Kaçtığında nereye gidiyor?"

"Minibüsü burada! Sana söylemiştim! Kaçmadı! O..." Bir an duraksadım, beynim bunu çözmek için çalışıyordu. Başka nerede olabilir ki? Bizim noktalarımızda mı? Bizim noktalarımız nerede? Aracı olmadan nereye gitmiş olabilir?

"Koyda," dedim. "Koyda."

Telefonu kapattım ve arabama koştum. Yolunu bulacağını düşünmemekle ne kadar aptallık etmişim. Sürücü kapısı hâlâ açıktı ve

motor

Hâlâ çalışıyordu, ben de park yerinden kayarak çıktım ve tek başıma sık sık gittiği yere doğru ilerledim.

Hava kararıyor. Güneş battı ve bu hantal botlarla kumda yürümek hiçbir işe yaramıyor. Ama koşuyorum. Elimden geldiğince hızlı koşuyorum, umarım çok geç kalmamışımdır.

"Jo!" Avazım çıktığı kadar bağıriyorum, yankılar önümdeki okyanusun vahşi dalgaları tarafından yutuluyor.

Kayalardan tökezleyerek inerken, küçük bir çıkıntıda durup küçük koyun karanlığına bakıyorum. Ay ışığı, gölgeli kayaların sivri kesimleri arasında onun şeklini gözümde canlandırmama yardımcı olmuyor.

Yine de, altımda, suya yakın kumların üzerinde kırmızı ve siyah saçaklı bir battaniyenin en küçük ipucunu görüyorum, sadece zar zor dışarı çıkıyor.

Bu onun.

"Han!" Çığlık atıyorum.

Hiç düşünmeden araba büyüklüğünde bir kayadan aşağı atladım. Tökezliyorum ve bileğimi yana doğru yuvarlıyorum, anında bir kırılma hissediyorum. Tıslayarak, şimdi alt bacağımı kavuran acıyı tutmaya çalışıyorum. Nefes alarak battaniyenin kenarına doğru topallayarak ilerliyorum. Yaklaştıkça daha fazlasını görüyorum.

Battaniye.

Botlarının kenarı. Çıplak bacakları.

Görünüşte cansız bedeni.

İçimi bir korku dalgası kaplarken midem bulanıyor.

Artık çok geç.

Dizlerim ıslak kumda, yanına çöktüğümde zar zor nefes alabiliyorum, zar zor açılan gözleriyle onun gevşek bedenini kavriyorum ve onu kendime doğru tutuyorum

Göğüs. Gözyaşları yüzüme hücum ediyor ve ağzım açılarak nefes almaya çalışıyorum. "Han, bebeğim... hayır," diye haykırıyorum, onun yanında duran açılmış poşeti görüyorum.

Çok geç kaldım.

Yüzünü hızlıca taradığımda yanaklarında kurumuş gözyaşı izleri görüyorum, göz bebekleri tamamen büyümüş. Boşta kalan bacağımla boku tekmeleyerek kuma gönderiyorum, içindekiler bir zamanlar oturduğumuz, hiçbir şey bilmeden önce kim olduğumuzu bulduğumuz kumsalın küçük kayalarına karışıyor. Trajedilerin açıkta bırakıldığı ve tek odak noktamızın birlikte zamanı nasıl bükeceğimizi keşfetmek olduğu bir zaman.

Avuçlarım yanağını tutarken ve gözyaşlarım görüşümü engellerken onu kucağıma alarak aya küfrediyorum. Avucumun içinde soğuk ve nemli, ama sonra göğsü genişliyor.

Hâlâ nefes alıyor.

Kalbim göğsümde çarparken nabzına bakıyorum. Küçük narin boynunda zar zor atıyor ama yine de orada. Nefesleri az ve aralıklı.

"Benimle kal, bebeğim! Lütfen benimle kal, Han!"

Bacaklarımın üzerinde durarak onu kollarıma alıyorum ve çılgınca kayalıklara doğru ilerliyorum. Adımın yankılandığını duyduğumda döndüm.

"Kai!" Bu Hawke. "Kai!"

Acıyla savaşıyor, onun küçük, topal bedenini kayalıkların kenarına kadar taşıyorum, arabaya doğru geri geri koşan Hawke ile karşılaşıyorum, bana sağdan soldan sorular soruyor.

"Bir şey mi aldı?!" "Evet!"

"Bunun ne olduğunu biliyor musun?!" "Hayır, emin değilim!"

"Bir şey mi yapmaya
çalışıyordu-" "Hayır! Siktir
git!"

Cümlesini bitirmesine bile izin vermeyeceğim. B i t i r m e z . Ö y l e mi?
Beni asla terk etmezdi. Bırakamazdı. O bilmiyordu.

Anahtarlarımı alıyor ve ben Han'la birlikte arabanın arka koltuğuna geçip
hastaneye koşarken Hawke da telefonda bekleyen personele benden bilgi
aktarıyor.

Arabaya biner binmez onu benden aldılar, hemşireler aşırı dozdan dolayı
mırıldanmaya başladılar. Bu beni çok kızdırıyor.

O sadece sahilde parti yaparken aşırı doz almış uyuşturucu bağımlısı bir
kız değil. O zeki, güzel bir şekilde kırılmış, yaşamı derinden önemseyen,
ancak zaman zaman hayatın çok ağır olduğunu hisseden bir kadın. Çünkü,
tahmin edin ne oldu? Öyle. Ona bakarken yaptıkları varsayımlardan nefret
ediyorum.

Onu acil servisin kapıları arasında koşturmadan önce parmaklarım soğuk
yanağında bir kez daha geziniyor. Ve sonra gitti.

Bir an orada durdum, botlarım çamur içinde, dizlerim kum içinde ve
bacağım sakat, sadece onu benden almalarını izledim. Kaos, etrafımızı
saran insanların çılgınca dağılması, tansiyon rakamlarının ve rastgele tıbbi
terminolojinin konuşulması... hepsi birden sessizleşti.

Gürültülü bir zihinden başka hiçbir şey olmadan, mutlak bir sessizlik
içinde orada öylece kalakalıyorum. Steril ortamdan burnuma alkol ve
plastik kokuları doluyor. Herhangi bir kalpten ya da yuvadan yoksun,
tanıdığım en yakın insan şimdi onun için kaybolmuş gibi hissetmeme neden
oluyor.

Öfke, pişmanlık ve kalp kırıklığı beni bir anda vurdu ve artık
dayanamıyorum.

Alnımı duvara çarpıyorum, göğsüm kabarıırken yumruklarım üstümdeki betona çarpıyor.

Çok yaklaştık. Buraya kadar gelmiştik.

"Kai, sakin ol. Olması gereken yerde," diyor Hawke, arkamdan gelerek. "Onlar ilgilenecek-"

"Bunu ben yaptım!" Sözünü kestim. "Bunu ben yaptım! Dikkatsizim ve çok aptalım!" Yumruklarımı tekrar üstüme indiriyorum. Soğuk duvarın yıkılmamasına sinirlenerek yakınlarda bir mantar pano buluyorum ve üzerinde asılı olan tüm broşür ve kâğıtları yırtıp koridora saçıyorum.

"Kai," diyor Hawke tekrar, bana doğru uzanarak.

"Hayır, siktir git! Bu benim hatam!" Tekrar bağıriyorum, bana yaklaştığında onu fırçalıyorum, parmaklarım saçlarıma geri dönmeden önce onu göğsümden itiyorum ve çekiyorum. Tekrar küfrediyorum, sırtım yere çarpana kadar duvardan aşağı kayıyor. "Neden böyleyim ben?! Ne düşünüyordum ki?! Neyim var benim?!"

Yüzümü ellerimin arasına alıp, başımdan aşağıya yayılan acıyı parmaklarımla tırmıklıyorum. Hayatta yaptığım hataların ağırlığının, uğruna değişecek kadar sevdiğim tek kişiyi etkileyerek beni yakaladığını hissediyorum. Onu paramparça etmek için kırıp açtım.

Benekli karo zeminde lastik ayakkabıların gıcırtısı bize yaklaşıyor ama Hawke onlara gitmelerini ve her şeyin kontrol altında olduğunu söylüyor.

Gözlerindeki cansız bakışın görüntüsünü aklımdan çıkaramıyorum. Onu görelili sadece birkaç dakika oldu ama bu görüntünün bir ömür boyu aklımdan çıkmayacağını şimdiden biliyorum. Annesini görmeyi ve bunu bu kadar uzun süre içinde tutmayı nasıl başardığı beni aşıyor. Onu kaybetme ihtimalim beni canlı canlı yiyip bitiriyor.

"Sakin düşme," diye fısıldıyor yanımda. "Buraya kadar geldin."

Kırık bakışlarımı Hawke'a çevirirken kendimi sakinleştirmeye çalışarak birkaç nefes alıyorum. Çenesi sıkılmış, gözleri beni ararken acısını bastırıyor, başından beri sessizce izlediği ve desteklediği arkadaşına bakıyor.

Bazen onun beni, benim kendimi tanıdığımdan daha iyi tanıdığını düşünüyorum.

Kolunu bana doluyor, beni göğsüne çekiyor, eliyle enseme kavrayarak beni rahatlatıyor.

Ve ağlıyorum.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

T Zaman tuhaf bir şey.
Bükme ihtiyacını anlıyorum.

Kendimizi zor veya travmatik anlardan geçerken hızlandırmaya, sevgi ve memnuniyetten tatmin olduğumuzda ise yavaşlatmaya ihtiyaç duyarken buluruz. Ancak zamanla ilgili olan şey, onun tutarlı olmasıdır. Gerçekten de olmasını dilediğiniz kadar değişmez. Sürekli olarak oradadır, akıp gider ve size her şeyin bir sonu olduğunu hatırlatır. Zamanımız sınırlıdır ve onu doğru kullanıp kullanmamak bize bağlıdır.

Ancak her sonla birlikte başlangıçlar da vardır.

Ayaklar bize doğru yaklaşıyor ve Doc Martins'in üzerindeki siyah çizikleri hemen fark ediyorum. Kafamı kaldırdığımda kırklı yaşlarının başında, koyu renk saçları stresli bir kariyerin izlerini taşıyan bir adam görüyorum.

"Johanna Brooks'un ailesi siz misiniz?"

Hawke hemen, "Evet, evet öyleyiz," diye cevap verir.

Boğazımı temizliyorum, bileğimi kaldırırken beceriksizce duruyorum. Hawke yanımda bana katılıyor.

"İyi misiniz efendim?"

"O iyi mi? Ne yaptı... ne oldu?" Benim için duyduğu endişeyi görmezden gelerek soruyorum.

"O, şey o-"

"Onu görmeye gidebilir miyiz? Beni mi soruyor?" Sözüünü kesiyorum, sabırsızlanıyorum.

Duraklama şekli ve gözlerindeki tereddüt, bana bir sonraki bilgiyi anlatmak için endişelendiğini gösteriyor.

"Şu anda kimseyi istemiyor," diyor üzüntüyle. "O... uyanık değil."

"Uyanık, ne demek istiyorsun? Şu an uyuyor mu? Yorgun mu? Ne aldı?!"

Hawke elini omzuma koyuyor, yaklaşan sarmalımı hissediyor.

"Vücudunun kaldırabileceğinden fazlasını aldı. Kendini korumak için kendini kapattı. Şu anda komada."

Duvara yaslandım.

"Özür dilerim efendim. Vücudunda bulduğumuz fentanil, solunum sisteminin aşırı derecede yavaşlamasına ve beynin ihtiyaç duyduğu oksijenden mahrum kalmasına neden oldu. Neyse ki olay yerine vardığımızda etkileri tersine çevirmek için Naloxone uyguladık. Entübe edildi ve şu anda onun için nefes aldırıyoruz. Durumunu stabil tutuyoruz ancak şu anda beyninde daha fazla hasar olup olmadığından emin değiliz."

"Fent-" Yüksek sesle nefes veriyorum. "Pardon, Fentanil mi dediniz?!"

"Evet." Yorgun bir şekilde iç geçiriyor. "Görünüşe göre kokain ve potansiyel olarak ölümcül dozda fentanil karışımı almış."

"Lanet olsun." Duvardan aşağı düşüyorum, yere bakarken gözlerim kocaman, kelimeleri sindirmeye çalışıyorum. *Bu pislikler kokaini fentanil ile mi kesiyorlar?!*

"Onu buraya getirdiğiniz için çok şanlı. Sistemlerin geri dönüşü olmayan bir noktaya kadar yavaşlaması uzun sürmez. Son zamanlarda benzer semptomlarla gelen ve ne yazık ki ölümle sonuçlanan çok sayıda ocuk vakası yaşadık."

Yüce İsa.

"Onu görebilir miyim?" Umut dolu gözlerle soruyorum. "Onu görmem gerek."

"Siz ailedensiniz, değil mi?" diye soruyor şüpheyle, gözlerini benden Hawke'a ve oradan da tekrar bana çevirerek.

"Tabii ki. Ben onun kocasıyım," diye hızlıca tükürdüm.

Hawke'ın arkamdan başını sallamadan önce gözlerini bana diktiğini hissediyorum.

Doktor Gümüş Tilki sol elime bakıyor, kaşlarını kaldırarak kayıp yüzüğe dikkat çekiyor.

"Biz yeni ağız. Modern evliliğin geleneksel sakıncalarına inanmıyoruz."

"Mhmm..." diye mırıldanıyor, ne yapacağına karar veriyormuş gibi duraklıyor ama koşullar karşısında omuz silkiyor. "Peki, geri gel."

Monitörler ötüyor, her yerine kablolar bağlanmış ve ağzına bir tüp takılmış. Rengi biraz geri geldi. Dudaklarındaki mavimsi renk artık yok ve bu bana umut verirken, onun bu hastane yatağındaki görüntüsü beni bir kez daha yıkıyor.

Gözyaşlarımla savaşıırken çenemin gerildiğini hissediyorum. Onu buraya getiren araçları ona ben verdim. Suçluluk duygusu tam bir sürtük. Hissettiğim utanç beni sakat bırakıyor. Hawke ona doğru yürürken titrek bir nefes alıyorum. Yatağın başucuna çöküyorum, elini tutup ağzıma götürüyorum. Onunla yüzleşemiyorum bile. Ona bakmak acı veriyor.

Hawke nazikçe saçlarını düzeltiyor, onun nezaketi gözyaşlarımla dökölmesine neden oluyor. "Bebeğim," diyorum titrek bir nefesle, parmak eklemlerini öperek. "Lanet olsun, Johanna, çok üzgünüm."

Birdenbire onu görme ve ona dokunma korkusu kayboluyor ve kendimi yeniden onun kokusuna bırakma ihtiyacı duyuyorum. Öne doğru eğilip önce alnını, sonra kaşını, sonra yanağını öpüyorum, sonra da başımı boynunun kıvrımına yaslıyorum.

"Sana bir dakika vereceğim," diyor Hawke yanımda. "Cole'u tekrar kontrol etmeye gidiyorum. O bir kat yukarıda."

Cole.

Hemen başımı kaldırıp onun gözlerine bakıyorum.

"O nasıl?" Hızlıca soruyorum, gözlerim doluyor.

İç geçiriyor, önce Han'a sonra da üzgün bir şekilde bana bakıyor. "Fiziksel olarak iyi, sadece onu kontrol ediyorlar, ama zihinsel olarak... iyi değil. Ama iyi olacak. O güçlü bir kız."

Han'ın kilerle iç içe geçmiş parmaklarıma bakıyorum. Bunun Cole'un hayatının en mutlu günü olması gerekiyordu. Her şeyden çok sevdiği adamla n i ş a n l a n m a s ı . Ama işte buradayız, bildiği en acı ikinci gün.

Annesinin ölümünün ardındaki gerçeği öğrenmiş, kız kardeşi ise onu öldürebilecek bir aşırı dozdan dolayı arafta yatmaktadır. "Kulağa ne kadar berbat gelse de, herkesin iyiliği için bu oldu."

Hawke yüzünü buruşturarak bana şüpheyile bakıyor.

"Bilmesi gerekiyordu." Başımı salladım, tekrar Jo'ya baktım. "Ve içini dökmesi gerekiyordu."

Dişlerini dudağının kenarına bastırarak sessiz bir anlaşmayla başını sallıyor. Cole'un bu talihsiz gerçeği öğreneceğini düşünmek ona ne kadar acı verse de, çalkantılı ilişkilerini düzeltmenin anahtarı bu olabilir. Han ve Cole nihayet birlikte ihtiyaç duydukları şekilde yas tutabilirler.

"Keşke böyle olmasaydı," diyorum, gözyaşlarım yeniden birikirken Jo'nun perçemlerini düzeltiyorum.

"Bazen gerçekler biz istesek de istemesek de ortaya çıkar," diyor usulca, omuzlarını silkerek. "Evren boku."

Dürüstlüğünü takdir ederek iç çektim. "Evren boku."

Birkaç saat sonra hâlâ onun yanındaydım ve bakıyordum. Zihnim olumlu ve olumsuz düşüncelerle dolup taşıyor. Şu anda bunun benim gerçekliğim olduğuna inanamıyorum. Bana geri dönecek. Tabii ki dönecek. Dönmek zorunda. Kendisi gibi bir savaşçıyı zorlayacaktır.

Sonra onun sözleri zehirli zihnime sızıyor. *Kendine yardım edemeyen birinin karşıya geçmesine yardım etmek, şefkatin en büyük şekli olarak kabul edilebilir.*

Hayır. Asla. Bu cümlelerin doğru olduğu bir duruma ulaşacağımıza inanmayı reddediyorum. Ayrıca, bunu yapmanın yaşayan bir parçayı öldürdüğünü bile kabul etti. Kendimden bir parçayı öldürmemi asla istemezdi. Bana geri dönecek. Dönmek zorunda.

Fazla düşünen zihnimi kapatıyorum ve 1.253'e ulaşana kadar onun düzenli nefeslerini saymaya odaklanıyorum. Neon renkli önlükler giymiş, mükemmel biçimli Afro saçlarını uygun bir saç bandıyla geriye tutturmuş bir hemşire içeri giriyor ve ben biraz doğruluyorum.

"Kızımız nasıl, hayatım?" diyor ve hemen yatağın yanındaki bilgisayar monitörünü kontrol ediyor.

Bir anne havası var, şimdiden söyleyebilirim. Bu rahatlatıcı.

"Bilseydim söylerdim," diye cevap veriyorum, ellerimi yüzümde gezdirerek.

"Peki, onunla konuşmaya devam et," diyor, önünde uzun bir kağıda basılmış bir monitör kağıdına bakarak. "Görünüşe göre hoşuna gitti."

Gözlerim ondan Han'a gidip geliyor. "Beni duyabiliyor mu?"

"Bu şekilde okuduğuna göre, tatlım, burada olduğunu bildiğini söyleyebilirim." Gülümsüyor ve bana göz kırpmıyor, duraklamadan önce tekrar kapıya doğru yöneliyor. "Bu yüzden diğer aileyi henüz içeri almıyorum."

Diğer ailesi mi? Babası mı?

O piçin burada olmasını umuyordum. Ama nereden bilebilirdi ki?

Han'ın parmağı elimde hafifçe seğiriyor ve beni ona geri getiriyor.

"Ben buradayım bebeğim. Hiçbir yere gitmiyorum," diye fısıldıyorum kulağına, elini göğsümde kavrayıp üzerine eğilirken. "Seni seviyorum. Seni çok seviyorum." Parmaklarım elmacık kemiğinin üzerinde geziniyor ve hafifçe kokluyorum. "Benim Snuffleupagus'um. Benim hiç ölmeyen küçük çılgın denizanam. Bu sensin, Han."

Tekrar yanındaki koltuğuma yerleşmeden önce alnından ve yanağından tekrar öpüyorum. Kendi kendime bir anımı düşünüyorum ama odadan çıkan hemşirenin önerdiği gibi dinliyor olma ihtimaline karşı hepsini dile getirmeye karar veriyorum.

"İlk kez senin evine geldiğim zamanı hatırlıyor musun? Asitle kafayı bulduğumuz zamanı?" Cümleyi söyledim, sonra hızla geniş gözlerle etrafıma baktım.

Tanrım, hastane personelinin tüm bunları bilmesine gerek yok. Doktorlar kesinlikle deli kıcımlı kilitleyecek.

"Placid'de atladığımız zaman," diye düzeltiyorum kendimi. "Neyse, sana hiç söylemedim ama arkadaşın Norbert... benden gerçekten hoşlanıyor." O gecenin ne kadar vahşi olduğunu düşünerek gülümsüyorum.

"Sen bana bakmaya yardım ederken benimle konuşmaya başladığını söylediğimi hatırlıyor musun? Sen bana bir bardak su getiriyordun ve o gagasına doğru bağırmaya başladı." Gözlerimi deviriyorum. "Çok saf olduğumu ve beni asla içeri almayacağını söyledi. Pislik herif."

Az önce ölü bir ördeğe hıyar dedim. En iyi hayatımı yaşıyorum.

"Biliyor musun, seni ona geri getirmemi bile istedi, sanki seni bir şekilde kurtarabilirmişim gibi... sanki eninde sonunda sana ulaşacak kişinin ben olduğumu biliyormuş gibi."

Duraksıyorum, arka dişlerimi gıcırdatmam gerekiyor. *O zamandan beri çok yol kat ettik.*

"Şey..." Boğazımı temizliyorum, devam edebilmek için acıyı engelliyorum. "Aslında bana grubu bir araya getirmemi söyledi. O sapkın küçük mariachi grubunu bir araya getirmenin seni bir şekilde ona geri getireceğini söyledi."

Nefesimi içime çekerek, kaşlarım birbirine kenetlenirken gözlerimi çılgınca kırıştırıyorum. "Seni geri getireceğim..."

Kendi kendime fısıldıyorum, zihnim yarışıyor.

Han'ı örten battaniyenin üzerindeki soluk mavi ve beyaz desene bakarken gözlerim kısılıyor.

"Grup."

Alnımı kaşıyorum.

"Diğerlerini sen buldun. Bir şekilde senden alındılar, dağıldılar ama sen onları buldun, değil mi? Mızıkalı ördek, banjo çalan renkli pançolu doldurulmuş kurbağa..." Sözcükleri uzatıyorum.

"Siyah sombrero giyen ve küçük kolunda maraca olan sincap! Onu gördüm!" Çıglık atıyorum, gözlerim kocaman.

Lanet sincap!

"Bran'e olan bağlılığın! Geriye tek bir parça kaldığını söylemiştin," diye kekeliyorum. "Seni ona bağlayan tek bir şey. Sadece işin değil, o sincaptı! O orospu çocuğu senin sincabını çaldı ve sen o zamandan beri onu arıyorsun! Bu yüzden o gece onun kasasına bakıyordun, oraya saklayıp saklamadığını görmek için içeri girdin. Bu yüzden Gerald'ın Gem'ini arayıp söylediği gibi ortaya çıkmasını bekliyordun. Gerald..."

Her şey kendini bir araya getirirken tekrar duraklıyorum.

"Gerald'a gittim," diye nefes alıyorum. "Tanıştım..." Her şey birbirine bağlanırken bir an duraksıyorum.

"Larry'yle tanıştım," diyorum başımı kuvvetle sallayarak. "Senin Larry. Hasta olduğunu söylemiştin. Hasta ama şu anda Gerald'ın yanında. Larry atölyesinde sana o grubu yaptı, bir kutlama olarak, seni bastıran geçmişinden kurtulmanın bir yolu olarak. Gerald'ın dükkanında sana parçaları bulmada yardımcı olmaya çalışıyordu, Han."

Sandalyemden kalkıyorum, tabanı fayans zemine çarparak gıcırıyor ve ona doğru eğiliyorum.

"Larry bana birbirimize ait olduğumuzu söylemişti," diye fısıldıyorum inanamayarak. "Birbirimizi düzelttiğimizi söyledi, ama ancak tüm parçalar kırıldıktan, tüm çatlaklar yerine oturduktan sonra."

Başımı sallıyorum, onu bir aşağı bir yukarı süzüyorum. Ona bu sözleri söylediğimde bana deli gibi bakmasının nedeni buydu. Bunları daha önce ondan duymuştu. Biz kırıldık. Tamamen paramparçayız, tüm çatlaklarımız yerli yerinde. Şimdi nihayet birbirimizi düzeltebiliriz.

"Bran'in o sincapla ne yaptığı hakkında hiçbir fikrin yoktu," diye devam ediyorum düşüncelerimi dile getirerek. "Çaldıktan sonra nereye gittiği hakkında hiçbir fikrin yoktu. Bu yüzden ona yakın durmaya çalıştın... Onun radarında olduğumu fark ettiğinde bu sadece beni korumak için değildi. O son parçayı bulmak içindi. Grubu tamamlayacak son parçayı."

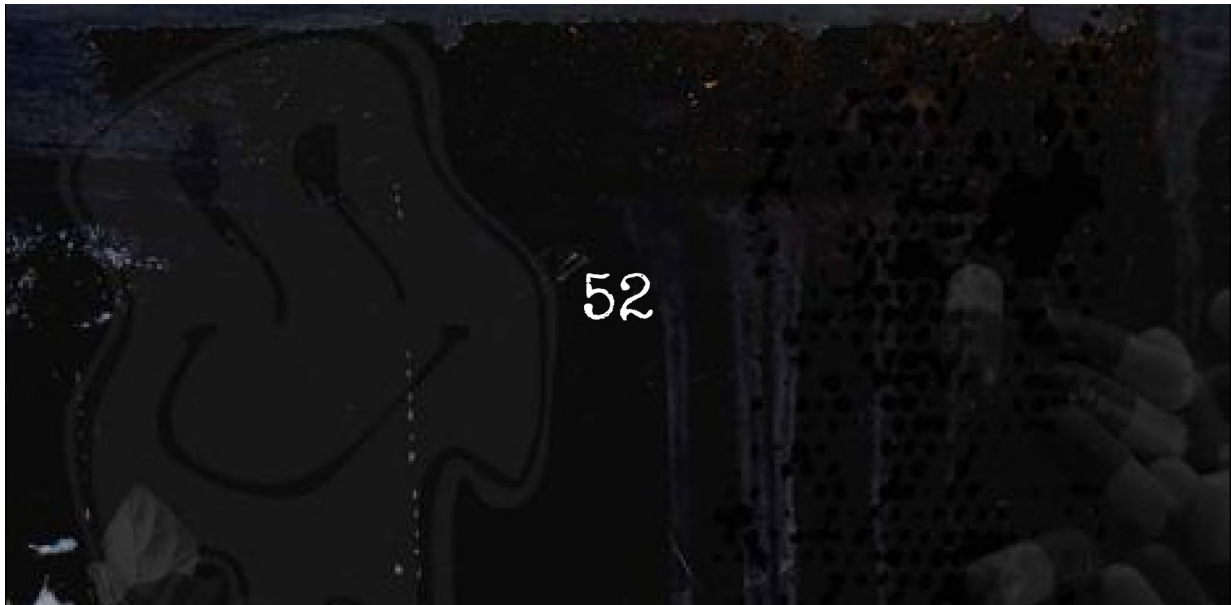
Serçe parmağı yine elimde seğiriyor.

Aman Tanrım. Hepsi gerçek. Norbert'in sözleri doğruyu söylüyordu. Grubu tamamla ve onu geri getir.

"Merak etme bebeğim," diyorum kendinden emin bir şekilde kulağına, elini yeni ve kararlı bir kalbe doğru tutarak.

"O lanet sincabı yakalamak üzereyim."

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

T Müzik duvarlarda çınlıyor, sesleri bastırıyor.

Ekran pencereden fırlıyor. Bir bacağımı kenardan sarkıttım, neredeyse Dengede kalmaya çalışırken evin kenarından düşüyorum. Pencere pervazının kenarına tutunuyorum, ağırlığımı içeri doğru vermeden önce hafifçe sallanıyorum ve beceriksizce odanın içine düşüyorum. Burası zifiri karanlık ama Bran'in odasının kapalı kapısının dışında partinin sesi devam ediyor.

Yerdeki bir giysi yığınının, battaniyeye ya da bir şeye takılıp düşerken ahşap kapının altından gelen küçük bir ışık beni ona doğru yönlendiriyor. Kim bilir? Kapının koluna uzandım ama kapı uçarak açıldı. Bran ve bir piliç ağızları birbirine kenetlenmiş halde içeri doğru ilerlerken, ellerimi kaldırıp avuçlarımı açarak kapının arkasındaki duvara yaslanıyorum.

Adam gömleğinin kenarına uzanırken kadın öpücüğün içinde inliyor. Eğer ölü bir sincabı çalma hedefime ulaşmak için karanlıkta saklanan garip çocuk rolünü oynamıyor olsaydım, ikinci aşamaya geçmeden onun aptal kışını yere sererdim.

Ama belki dikkati dağılmıştır da bir şekilde bu odadan kaçabilirim diye umuyorum.

Adam gömleğini çıkarıp onu yatağa geri iterken öpmeye devam ediyorlar. Tam da gerçekleştirecekleri cinsel deneyimin bitmesini beklemem gerekeceğini düşünürken, onu durduruyor.

"Bekle, bekle... Bran."

Dinlemiyor olmalı çünkü boynunu öpmeye devam ettiğini duyabiliyorum. *Siktiğimin domuzu.*

"Bran dur! Unutmadan önce eşyaları almalıyım."

İnliyor. "Ciddi misin Cami?"

"Eğer yapmazsam kardeşim beni öldürecek."

Bir fermuarın açıldığını duyduğumda "Kardeşini sikeyim," diyor.

Tanrım, iğrenç biri.

"Bran!" diye bağılıyor yine mızımız sesi.

Hayal kırıklığı içinde oflayıp puflayarak yataktan kalkıyor, kalkmasına yardım bile etmeden koridordan evin içine doğru yürüyor. Şimdi açık olan kapıdan sızan ışıktaki gömleğini buluyor ve hızla peşinden gidiyor.

Sonunda şanslı bir kaçışla nefesimi bıraktım. Kapının arkasından baktığımda, dışarıda parti devam ederken koridoru boş buluyorum. Karanlık koridorda koca kıcımın ucuna basarak ilerlerken tavan arasına ait olduğunu hatırladığım kapıyı görüyorum. Dikkatlice açıyorum, hızla kapının arkasına kayıyorum ve arkamdan kapatıyorum. Ahşap merdivenlerden yukarı doğru yürüyorum ve başımın üzerindeki ışığı tekrar buluyorum.

Mekânı aydınlatan ışığa uyum sağlamak için gözlerimi kısıyorum. Her şey tekrar netleştğinde, Brynn'le öpüştüğümüz eski kanepeyi görüyorum, sonra da radyo yığınlarının olduğu köşeye bakıyorum. Orada, ışığın eteklerinde gizlenmiş, bana bakan o küçük boncuk yüz

Bana doğru. Kalbim Han için göğsümde sıkışırken bir sıcaklık dalgasıyla arpıldım. Hayatım boyunca ölmüş bir hayvanı gördüğüm için hiç bu kadar mutlu olmamıştım.

Etrafıma bakındım, tavan arasının diğeri ucunda tahta bir sandalye buldum ve ona ulaşmaya çalışabilmek için yığının yanına getirdim. Kenarda sallanırken, bükülmüş küçük kolunu tutuyorum, altındaki radyo öne doğru düştüğünde nefes alıyorum.

"Kahretsin!" Onu elimde tutarken küfrediyorum, ama şimdi bu eski radyoyu devrilmeden tutmak için alnımı kullanıyorum.

Ayaklarımı dikkatlice sandalyeye geri indiriyorum, radyoyu nazikçe geri itiyorum ve bırakmadan önce yığını tekrar dengeliyorum. Ben yavaşça geri çekilirken onlar oldukları yerde kalıyorlar. Gergin bir nefes vererek, antikalardan oluşan dağın yıkıcı bir gürültüyle çığ gibi ökmediğine şükrediyorum.

Elimde sincabımla ahşap merdivenlerden aşağıya doğru koşar adımlarla iniyorum. Kapıyı açıp sert bakışlarla karşılaşıp kadar onu kendime sımsıkı tutarken şaşal yüzümde memnun bir sırıtış belirliyor.

Orada, tavan arası kapısının arkasında Bran, Silas ve onların arkasındaki küçük sık yalayıcılar ve göt yiyiciler etesi duruyor ve bana bakıyorlar. *Hay sikeyim.*

"irkin kıcıını kimse fark etmeden buraya girip çıkabileceğini mi sandın gerçekten?" Bran başını yana eğerek sorar.

Kendi kendime iç geçiriyorum, bundan kurtulmanın gerçekten bir yolu olmadığını biliyorum. Kıcıma tekme yi yemek üzereyim.

"Gerçekten kokaini Fentanil ile bağladığını ve kimsenin bunu fark etmeyeceğini mi sandın?" Etrafındaki adamların gözleri açılırken ben de karşılık verdim. "Seni aptal herif."

Bu pislikten korkmuyorum. Aksine, ona haddini bildirme fırsatı beni heyecanlandırıyor. Onu fantezi uyuşturucusundan çıkar-

Gerçekten hüküm sürdüğünü sandığı topraklarla uğraşmak ve onu hatalarının bedelini yüzünle ödemek zorunda olduğun katı gerçekliğe geri döndürmek.

"Hâlâ kıskanıyor çocuklar." Biraz endişeli görünen Silas'ı dürterek gülüyor. "Sanırım küçük hastalıklı arkadaşın artık işsiz kaldığın için sana pek iyi gözle bakmıyor, ha?"

Tabii ki, kasabada dikkatsizce savurduğu bok yüzünden kızın kelimenin tam anlamıyla komada olduğundan haberi yoktur.

Sincabı arkama alarak ona doğru yürüyorum. "Bana bir daha ondan bahsetme." Uyarıyorum, bakışlarımda zehirle ona bakarken burun deliklerim alevleniyor.

"Zayıflığını bilmek hoşuma gidiyor." Bana sırtıyor. "Sen onun için dizlerinin üzerine çökeceksin, o da benim için dizlerinin üzerine çökecek."

Evet. Hepsi bu kadar. İşim bitti.

Ona vuruyorum. Çenesine güzel bir sağ kroşe. Dağ gibi adamlar üzerime gelirken kafası yana döndü.

Darbeler sert, hızlı ve etrafımdan geliyor. Elimden alınmadan önce o lanet sincabı göğsümde tuttum ve yüzüme bir darbe daha aldım. Üzerime atlamadan önce birkaç darbe aldım. Kaburga darbeleri, böbrek darbeleri aldım, hatta biri sikime yumruk attı. Bu sefer beni kurtaracak Robo-Hawke yoktu. Görüşüm bulanıklaşıyor ve kulaklarımdaki çınlama o kadar belirgin ki herkesin dönmesine neden olan çılgılığı duymuyorum.

Her ne olduysa, hepsinin dikkatini çekti.

Çocuklar koridordan aşağıya, görünürdeki kargaşaya doğru koşarken bir iniltiyle dizlerimin üzerine yuvarlanıyorum. Yüzümden akan kanı hissederek hafifçe yanağıma dokunuyorum ve acıdan nefesimi içime çekiyorum. Muhtemelen burnum kırıldı ve sol gözüm şimdiden sıcak ve şişme yolunda

Kalk. Beceriksizce ayağa kalkıyorum, kendimi duvara yaslıyorum, sağlam gözümle gözlerimi kısıyorum. *Sincap. Sincap nerede?*

Her ne olduysa hepsi orospu gibi panikledi, beni bırakıp onu da bir kenara fırlattılar. Yavaşça eğilip onu tutuyorum, Bran'in odasına dönmeden önce acı içinde dişlerimi sıkıyorum ve geldiğim yoldan evden çıkıyorum.

Arabamın koltuğuna düşerken uzaklardan sirenler çalıyor. Pedal yere vururken Mariachi sincabımı yolcu koltuğunun emniyet kemerine bağlıyorum, hastaneye, kızıma geri dönme yarışında lastikler gıcırıyor.

"Efendim?" Bayan beni durdurmaya çalıştı. "Efendim, önce bazı formları doldurmanız gerekiyor."

"Ben-" Yürüdüğüm yerde durup ona bakıyorum. "Buraya bakım için gelmedim."

"Efendim, yardıma ihtiyacınız var. Şu anda doğru yerdesiniz ama biraz bilgiye ihtiyacımız var-"

"O benimle." Derin, tanıdık bir ses duyuyorum.

Hawke'a dönüyorum, gözleri açılıyor, sonra tekrar sakın ve soğukkanlı bir yüz ifadesi takınarak resepsiyon görevlisine bakıyor.

"Yardıma ihtiyacı var!" diyor hayal kırıklığı içinde, elini kanayan ve kırılan formumun üzerinde sallayarak.

"Güven bana, biliyorum," diyor Hawke, bir eliyle ensemden tutup beni koridorda kadının yanından uzaklaştırarak.

"Yine de ilginiz için teşekkürler, masa görevlisi bayan! Size minnettarım!"
Hawke beni daha sert çekip öne doğru döndürmeden önce geveliyorum.

Köşeyi dönünce beni bir tuvalete götürüyor, aynada nihayet kendime bakabildiğimde elini bırakıyor.

Tanrım.

Kıyafetlerim yırtık pırtık ve gömleğim boynuma yakın bir yerden yırtılmış, köprücük kemiğim ortaya çıkmış. Yüzümden aşağı kan damlıyor, kurumuş, kabuk bağlamış kan çenemden aşağı akıyor. Gömleğim tüyler ürpertici bir kan rengine bürünmüş. Sol gözüm beni ikinci sıradaki bir boksör gibi gösteriyor ve alt dudacağım dolgu yaptırmak için gittiğim estetik doktorundan yeni dönmüşüm gibi görünüyor.

"Sana ne oldu böyle?!" Hawke bağılıyor, tutucudan bir kağıt havlu çıkarıp benim için ıslatıyor. "Peki sen ne taşıyorsun?!" Kolumun altındaki sincabın varlığıyla yüzü tiksintiyle buruşuyor.

Kağıt havluyu alıp yüzümdeki kurumuş kanı silmeye çalışıyorum.

"Yapmam gereken bir şey vardı," diye yorum yapıyorum, gözümün altındaki açıklığa dokunduğumda tıslıyor.

"Seni sorup duruyor," diyor umutsuzca, midem bulanıyor.

"Uyandı mı?!" Mendilleri fayans zemine bırakıyorum.

Başını hafifçe sallıyor. "Pek sayılmaz. Ama entübasyon tüpünü çıkardılar. Seni çağırıyor, ismine benzer bir şeyler mırıldanıyor."

Dönüyorum ve hemen tuvaletin kapısını itiyorum. Şişmiş ayak bileğim dayanamıyor ve banyo kapısının karşısındaki duvara çarpıyorum.

Hawke hemen beni tutup kaldırdı. "Dostum, şu anda iyi değilsin."

"Beni ona götür, Hawke." Talep ediyorum, gözlerim onunkilere dik dik bakıyor.

Bitmek tükenmek bilmeyen ihtiyacımı hissetmiş olmalı ki başını sallamakla yetiniyor ve bir kolunu bana dolayarak topallayarak odasına gitmeme yardım ediyor.

şimdi hepsi burada, dehşete düşmüş yüzlerle bana bakıyorlar. Önce Cole bana doğru koştu.

"Aman Tanrım, Kid?! Ne oldu?!" diye feryat ediyor, yüzümü şefkatle kavırıyor, parlak gözleri endişesini gösteriyor.

"Benim için endişelenme. O nasıl? Sen nasılsın?" Hepsini aynı anda kekeleyerek s ö y l e d i m .

Cole dudaklarını yalıyor, önce Han'a, sonra da köşede uyuyan, hastane için fazla şık takım elbiseli yaşlı adama bakıyor.

Sanırım onu içeri aldılar.

"Daha iyi." Bana zayıf bir gülümseme veriyor. "Konuşmaya başladık. Hepimiz."

Kalbim göğsümde sıkışıyor ve dinlemekten başka bir şey yapamazken kız kardeşine söylemesi gereken her şeyi söylediği izlenimine kapılıyorum. Terapötik bir rahatlama, eminim. Ama o daha rahat görünüyor. Garip bir şekilde rahatlamış görünüyor ve sebebi ne olursa olsun onu böyle gördüğüm için mutluyum.

"Buradan çıkacağız," diye fısıldıyor, gevşek bir gözyaşını silerek. "O seni istiyor. Sadece seni."

Yüzümü acıyla buruşturup kanlı gömleğimi kalbimin üzerinde bir yumruk gibi tutarken göğsüm hiç bilmediğim bir sıcaklıkla doluyor. Cole köşedeki adamı hafifçe uyandırıyor ve adam hızla doğrulup kendine geliyor. Gözleri açılmadan önce benimkileri buluyor, Han, Cole, Hawke ve sonra tekrar bana bakıyor.

Beceriksizce ayağa kalkıp boğazını temizliyor. "Sen Kai misin?"

Beni ilk görüşünde kıkırdadım. Her babanın rüyası. Hiçbir erkeğin bu kanla kaplı buğday çimi parçasını, çürükleri, bitmek bilmeyen dövmeleri, çılgın saçları ve yırtık kıyafetleriyle karşısına çıkmasını onaylayacağını sanmıyorum. En azından kızları için.

"Üzgünüm. Maalesef öyleyim." Hafifçe omuz silkerek kaşlarımı çatıyorum.

Sonra beni şaşırtarak kanlı, uzun bedenime yapıştı. Elleri sırtımı kabaca sıvazlarken kolları beni sarıyor. Arkasındaki Cole'a bakıyorum, kollarını göğsünde kavuşturmuş ve gözleri sadece hüznü bir takdirle dolu.

Kucaklaşmadan geriye yaslanıyor, iki kolumu da tutuyor. Yaşlılıktan benek benek olsa da koyu siyah saçları ona ait ve kırmızı, işkence görmüş damarlardan başka bir şeyle çerçevelenmemiş yeşil gözleri açıkça ona ait. Daha iyi günler görmüş ama pişmanlığın ağırlığını hisseden bir adamın bakışı. Hissetmesi gerektiği gibi.

"Sadece bir gün senin kadar iyi bir adam olmayı umabilirim," diyor bakışlarında incinmişlikle.

Benim hakkımda ne söylendiğini merak ederken kaşlarım şaşkınlıkla aşağı iniyor. Sadece başını sallıyor ve yanımdan geçip o garip alanı terk ediyor.

Cole hafifçe gülümsüyor ve Hawke ile yan yana gelip odadan çıkmadan önce bana hızlıca sarılıyor. Sanki onun için besledikleri tüm umutlar şimdi benim burada olmamda saklı. Dürüst olmam gerekirse bu biraz göz korkutucu.

Artık boş olan odadaki sessizlik beni kuşatırken monitörler biplemeye devam ediyor. Tekrar Han'a ulaştığımda iç çekiyorum. Elini tutuyorum, hemen parmaklarımı onunkilerle kenetliyorum ve ait olduğu yere, kalbime koymadan önce bir öpücük için elinin arkasını dudaklarıma götürüyorum.

"Başardım bebeğim," diye fısıldadım. "Onu senin için aldım."

Buruşmuş sincabı kucağındaki battaniyenin üzerine, bacaklarının arasındaki boşluğa nazıkçe yerleştiriyorum.

"Artık geri dönebilirsin."

Bir süre orada oturuyorum, gözlerim çukurlaşmış yanaklarında, ben ayrılmadan önceki halinden biraz daha solgun görünen cildinde geziniyor. Nefes almak için yardıma ihtiyaç duyduğunda takılan tüp yüzünden hala çatlamış ve kurumuş dudakları.

Daha iyi olduğunu söylediler. Adımı bile mırıldanmış, ya da öyle sanmışlar. Neden uyanmıyor? Uyanması gerekiyor. Ben yapmam gerekeni yaptım. Şimdi sıra onda.

"Artık uyanabilirsin Han," diyorum tekrar, elini elimde daha sıkı sıkarak. "Ben buradayım. Tam buradayım. Sincabını aldım, geri gelebilirsin. Grup tamamlandı. Seni geri getirmek için onu Bran'den çaldım. Seni yakaladım. Sana söyledim, seni yakaladım. Artık mutlu olabiliriz. Her şey bitti."

Sonu gelmeyen sözcükler mırıldanıyorum, kulağımdaki bip sesi bir yenilgi saati gibi durmadan işliyor ve etrafımızdaki zamanı yavaş yavaş durgunlaştırıyor. İnançsızlıkla ona bakıyorum, neredeyse tedirgin oluyorum.

"Geri dön Han," diyorum, sanki onu ikna edecek gücüm varmış gibi. "Geri dön."

Mide bulandırıcı sessizlik bana cevap veriyor, her şeyi sorgulamama neden oluyor. Göğsünün düzenli olarak inip kalkmasını bekliyorum, nefes alış verişlerini tekrar sayıyorum. Hayal ettiğim çarpık peri masalına benzemiyor. Onu öpmüyorum, ona doldurulmuş bir sincap vermiyorum ve sonra aniden gülümseyerek uyanıyor. Hayır, hayat bu. Ve bana hayatın ne kadar adaletsiz ve acımasız olabileceğini hatırlatıyor.

Bir şey bekliyordum. Herhangi bir şey. Ama bu mu? Bu sessizlik mi? Bu sağır edici, iç burkucu sessizlik?

Ya beklediklerinden daha fazla beyin hasarı aldıysa?

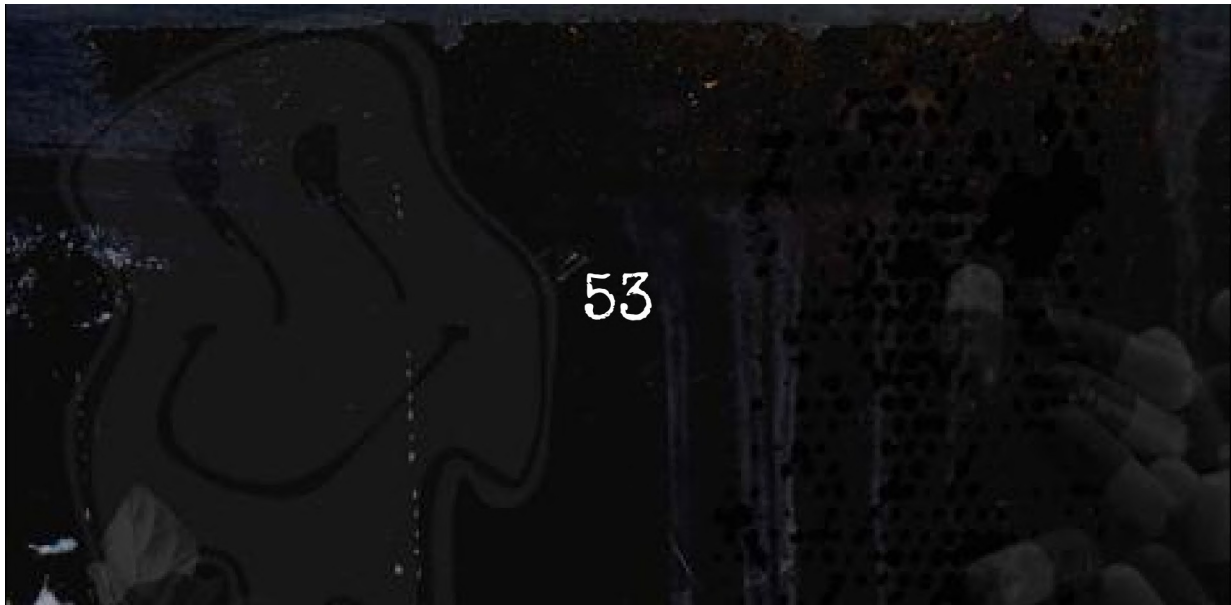
*Ya en iyisi buysa? Ya bir daha geri
dönmezse?*

"Hayır," diyorum yüksek sesle, kendi düşünceme cevap verip onu
itiyorum.

Ancak bu durum, etrafımızda inşa ettiğim umudu yavaş yavaş ortadan
kaldırıyor ve içimize sızan yeni bir gerçekliğin talihsiz korkusuna teslim
oluyor.

Umduğumuz gerçeklikle örtüşmeyen bir gerçeklik.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

I gözlerimi açmadan önce hissediyorum.

Beni çevreliyor. Burada, bu yabancı alanda, bir şekilde beni toprakladı. Beni tepeden tırnağa tuhaf bir rahatlıkla ısıtıyor.

Bu, son birkaç aydır kabullenmeyi ve içime sindirmeyi öğrendiğim bir şey. Beni her yönden değiştiriyor.

Kirpiklerim titreyerek açılıyor ve başımdaki ağrı neredeyse dayanılmaz hale geliyor.

Ta ki *onu* görene kadar.

Saçları karmakarışık, çılgınca savruluyor. Beyaz-sarı saç telleri kucağında her yöne savruluyor. Bir kolu kalçalarımın dolanmış, diğeri kucağında bir şey tutuyor ama gözlerimi hiçbir şeye odaklayamıyorum.

Buraya nasıl geldim?

Bitkin hissediyorum. Nasıl oldu da bir hastane yatağında, sanki vücudunun herhangi bir parçası benimkine yapışmazsa buharlaşacakmışım gibi bana sarıldı, emin değilim. *Biz buraya nasıl geldik?* Her zaman birbirimizi buluyor gibiyiz, kendi içimizde lanetlenmiş, terk edilmiş, kendi kişisel cehennemimizde kaybolmuş. Belki de hayatlarımızın iç içe geçmesi gerekmiyordu ama daha büyük bir şey bizi bir araya getirdi.

Birlikte. Ya da belki de kaosun içinde yoldaşlık bulan şanslılardan bir çiftizdir. Çok şanslıyız.

Ona dokunmak için elimi kaldırıyorum, elimde bir bant ve bir iğne hissediyorum ve irkiliyorum. Evet, kesinlikle yaşıyor. Gözümün önünde akşam yemeğini hatırlatan bir görüntü belirliyor ve kalbim sıkışıyor. Nic nerede? O nasıl? Buraya böyle mi geldim? Kendimi öldürmeye mi çalıştım? Hayır, asla. Kestiğim zaman dikkatli olurum. Sanki denemişim gibi bacaklarımda acı hissetmiyorum. Asla ölmek istemedim, sadece beni asla terk etmeyen suçluluk duygusunu hafifletmek istedim. İçinde onun olduğu bir dünyayı asla terk edemezdim.

Acıyı hatırlatan şeyi görmezden geliyorum ve yine de ona uzanıyorum. Elim yumuşak saçlarına değer değmez bir iç çekiyorum. Parmaklarımı saçlarının arasından geçiriyorum, nasıl yapıyorsam, başparmağımı yumuşaklığa sürerken başının arkasını tutuyorum. Acı çeken ruhuma hiç bilmediğim bir huzur getiriyor. Her ne oluyorsa artık her şeyin yoluna gireceğini biliyorum, çünkü o burada benimle birlikte, beni ayakta tutan o amansız sevgi duygusuyla birlikte. Beni geri getirdi, o kadarını biliyorum.

Gözlerimi odaklamaya bile çalışmıyorum. Yine ağırlaşıyorlar, ben de kapatıyorum. Kucağımda hareket eden başının ağırlığını hissediyorum.

"Onun eli!" diye bağılıyor, sesi şokla karışık. Başının arkasında nerede olduğunu fark ettiğinde elim kucağıma düşüyor. "Bana dokundu!"

Kiminle konuştuğunu bilmiyorum ama heyecanı çok sevimli. Onu dinlediğimi fark etmedi bile. Onu duyabiliyorum ama göremiyorum.

Açık pencereden sızan ışığa uyum sağlamak için gözlerimi kısarken göz kapaklarımı açmak için içimdeki her şeyi kullanıyorum. Bulanıklığı gidermeye çalışarak, nihayet her şey netleşene kadar birkaç kez gözlerimi kırptırıyorum.

Yüzünü bana dönüyor ve gördüğüm manzara karşısında midem bulanıyor. Dehşet içinde nefesimi içime çektiğimi hissediyorum.

Orada öylece oturup birbirimize bakıyoruz, ikimizin de yüzü şoku yansıtıyor. Aynı anda konuştuk.

"Ne oldu sana böyle?!"

"Beni hatırlamıyor musun?!"

Neden bahsettiğini anlamaya çalışırken kaşlarım düşüyor.

Onu hatırlamadığımı mı sanıyor?

"Han, benim... Kai," diye nefes alıyor, sanki aniden alanımı işgal ettiğinden korkmuş gibi temkinli bir şekilde arkasına yaslandığında gözlerindeki panik kafamı karıştırıyor.

"Unutmak için biraz fazla yoğunsun, Koca Kuş." Mırıldanıyorum, boğazım hala boğuk ve bir nedenden dolayı biraz ağırlı.

Bu onun gözlerinin açılmasına neden oluyor ve ağzı açık kocaman bir gülümseme yüzünü kaplıyor. O ya da ben daha fazla bir şey söyleyemeden dudaklarımı ağzına alıyor, yüzümün kenarlarını kavıyor, saçları alnıma düşüyor.

Gözlerimi kapatıyorum, dudaklarının dudaklarımdaki hissi karnımdaki ateşi yeniden alevlendirirken iç çekiyorum. O gece kulübün dışında arabasının kaputunda beni ilk kez öptüğünde hissettiğim bir duygu. Ondan önce hiç hissetmediğim, ilk başta beni şok eden bir his.

Geri çekiliyor, mutluluk ifadesi kayboluyor, buz mavisi gözlerini yeni bir endişe kaplıyor.

"Düşündüm ki... Endişelendim..." diye kekeliyor, başını sallıyor ve gözlerimden ağzıma bakıp geri dönüyor.

Derin bir nefes almadan önce paniklemiş gözleri üzerimde geziniyor, sanki sonunda alabilmiş gibi. Sanki çoktan umutsuzluğa kapılmaya başlamıştı. Kanlı, şişmiş yüzünü avuçluyorum, birbirimize bakarken alnını kendime doğru tutuyorum

Diğerleri. Ben sevgiyle bakıyordum, o ise sanki hayatta ikinci bir şans elde etmişiz gibi şaşkınlıkla bakıyordu.

"Bu benim hatam. İçtiğin şey... bağlayıcıydı," diye kekeliyor, kaygı içinde kıvranıyor. "Kötü olduğunu biliyordum ve üretmelerini engellemeye çalışıyordum ama sonra sen uyuşmaya ihtiyacın varken normal olduğunu düşünerek aldın. Ve seni buraya, komaya soktum. Seni buraya ben koydum ve kendimi asla affedemem-"

"Kai...hayır. Benim sorunlarım bana ait." Sözümlü kestim, gerçekliğin içime işlemesine izin verdim. *Komada mıydım?* "Bilemezdin..."

Kucağımda ellerinin arasına çöküyor; suçluluk duygusu ağır basıyor. Tüm bunların utancıyla kendini boğuyor. Ama ben onu hiçbir şey için suçlamıyorum. Bu benim suçumdu ve başa çıkma mekanizmalarımla başa çıkmak ve nihayet işleri düzeltmek bana bağlı. Benim için, Nic için, onun için.

Ağır başını tekrar kendime doğru çekip alnımızı tekrar mühürlüyorum.

"Sana beni kaybetmişsin gibi hissettirdiğim için özür dilerim," diye fısıldıyorum dudaklarına, başka bir zamandaki sözlerini yankılayarak.

Gözlerini sıkıca kapatıyor, gözyaşları yanaklarından aşağı süzülürken ellerini saçlarımda gezdiriyor.

Sırf bu yüzden onu ağlarken görmeyi seviyorum. Duygularını koluna takıyor. Bu onun en sevdiğim özelliği, hissettiklerini saklayamaması. Eğer erkeklerin ağlaması bir özellikse?

"Yüzüne ne oldu?" Şişmiş gözüne nazikçe dokunarak soruyorum. "Hiçbir şey," diye cevaplıyor basitçe, fırçalayarak.

"Yalancı," diye karşılık veriyorum.

"Gerçekten de öyle," diyor, ağzının kenarından bir sırıtma geçerken burnunu çekiyor. "Acı verici mi?" Endişe içinde soruyorum.

Sanki cevabı düşünüyormuş gibi gözlerinin kenarları birbirine çarpıyor.
"Zahmete değer."

Yine tek kelimelik konuşmalarımıza geri döndük. Yaptığımız ama hakkında hiç konuşmadığımız tuhaf küçük bir şey.

"Seni seviyorum," diyorum daha da şiddetlenen bir iç çekişle. "Seni çok uzun zamandır seviyorum, Kai. Yüzyılların aşkı birkaç kısa aya sığıdı."

Dudakları nihayet ayrılmadan ve rahat bir nefes almadan önce bu duygu karşısında çenesini sıkıyor.

Aramızda bir şeyler söylemek için hafifçe geri çekilmeden önce dudakları yine usulca benimkine bastırıyor, her öpücükte tatlı bir sevgi var.

"Gerçekten dişlerini fırçalamamız gerekiyor bebeğim." Sanki bu onu gerçekten etkilemiyormuş ama bilmeme ihtiyacı varmış gibi beni tekrar öpüyor.

Kahkahayı patlatmadan önce bu sert ifade beni çarpıyor. *Bu pislik beni nasıl güldüreceğini iyi biliyor.*

Gözlerinde saf bir sevinçle oturuyor ve beni daha iyi oturtmaya yardım ediyor.

İşte o zaman Chauncy'yi gördüm. Bugün ikinci kez midem bulanıyor.

"Ne?!" Kucağımda ona uzanıyorum, yaşlı sincabı önümde tutuyorum Ben. "Nasıl yaptın... nereden-"

"Norbert yalan söylemiyordu," diye sözümü kibar bir sırıtişla kesiyor. "Bana grubu bir araya getirirsem seni geri getireceğimi söyledi. Ve getirdim de Han. Seni geri getirdim."

"Yaptın, Kai. Beni geri getirdin. Seni burada hissettim ve bir şekilde onu buldun," diye haykırıyorum, onu göğsüme bastırarak. "Benim Chauncy'm."

"Chauncy?" Başını yana eğiyor. "Şaşırmadım bile."

Bran, Sera'yla beni öğrendiği gece nefretinden Mariachi grubunu dağıttığından beri onu arıyordum. Sanırım eski sevgilinin yeni flörtünü elinden almak öfkesini aşırıya çıkarabiliyor. O

aptalca ona bu kadar önemli olduklarını söyledikten sonra o küçük hayvan bandının benim için ne kadar önemli olduğunu biliyordu. Bilmediği şey ise karşımdaki adamın bildiği her şey. Kai sırlarımı biliyor ve bu yüzden beni daha da çok seviyor.

Yaşadıklarımın sonra sevilebileceğimi hiç düşünmemiştim. Gördüğüm gibi varlığımı ele geçirebilecek, beni onsuz yaşayamaz hale getirebilecek bir aşkı asla istemedim. Onu savuşturmak için savaştım, artık yapamayana kadar inkar ettim. Ta ki damarlarıma, kanıma, kemiklerime sızana, onsuz yaşayamayacağım bir kanser gibi varlığımın derinliklerine yerleşene kadar. Ona yenik düşecek, onunla yeniden doğmak için ölecektim.

Kai asla vazgeçmedi. Yüzeysel bir aşka izin vermezdi. Karanlığımı kimsenin istemediği kadar istiyordu. Beni bütün kılanın o parçalarım olduğunu bilerek can atıyor, yalvarıyordu. Keskin kenarlarımla onları yaralamaktan korktuğum için kimsenin dokunmasını istemediğim parçalarımı. Ama o onlara dokundu. Dokunmasından korktuğum her şeyi kavradı. Ben onu geçmişimle keserken o da benimle birlikte kanadı. Benimle birlikte kırıldı, böylece kendimizi yeni bir formda, eskisinden daha güçlü bir şekilde onarabildik.

Hayatımda onun gibi bir adamı hak etmek için ne yaptım bilmiyorum ama beni bulduğu, pençelerini bana batırdığı ve asla bırakmadığı için çok minnettarım.

"Sadece senin için iyi olmak istiyorum Johanna," diye fısıldıyor, ikimiz de Chauncy'ye bakarken şakağını benimkinin yanına dayıyor. "Seni her şeyimle seviyorum."

Kollarımda tüylerim diken diken oluyor. Bana her Johanna dediğinde, daha gerçekçi geliyor. O artık benim ailem. Seni bulan aile.

"Sen benim için iyisin," diye cevap veriyorum yüzümü ona dönerek. "Hiç kimse senden daha iyi olamaz."

Dudaklarımı tekrar öpüyor, sanki bensiz geçen zaman yüzünün

gösterdiği kadar berbatmış gibi.

"Nasıl hissediyorsun?" Elini yanağımda gezdirerek soruyor.

"Çoğunlukla kafam karışık," diye itiraf ediyorum. Eline doğru eğildim.

"Ama iyi olacağımı biliyorum."

Bir süre bana bakıyor, sonra her şeyi anlıyorum. Artık iyi olacağım, bunu biliyorum. Çünkü o burada benimle. Alnımdan usulca öpüyor.

"Artık temizim," diye fısıldıyor öpücükten çekildikten sonra, belli belirsiz bir gerginlikle gözlerime bakarak. "Değişiklikler yapıyorum. Bizim için."

Bakışlarını okuyarak gözlerinin arasında ileri geri bakıyorum.

"Bu yüzden hastaydın," diyorum sonunda anlayarak. "Kai, detoks mu yapıyordun? Neden bana söylemedin?" Yüzünün yan tarafını avuçluyorum, sessizce bununla mücadele etmeye çalıştığını bildiğim için kendimi berbat hissediyorum.

"Bu sadece olan bir şeydi. Planlamamıştım." Başını hafifçe sallıyor. "Ayrıca, bunu gerçek bir şey haline getirirsem ve dile getirirsem, buna bağlı kalmayacağımdan endişelendim."

Sanki önemli bir şey değilmiş gibi omuzlarını hafifçe silkiyor. Ama bu büyük bir mesele. Yıllardır kullanıcı olsam bile, özellikle de diğer kullanıcıların yanında bırakmanın ne kadar zor olabileceğini biliyorum.

İnsanlar birçok farklı nedenle kullanıyor. İyi hissetmek için, eğlenmek için, uyuşmak için... unutmak için. Herkesin bir nedeni vardır, ama Kai'ninki her zaman iyi vakit geçirmek gibi görünmüştür. Eğlenceli ve dinlendirici olarak başlayan şey, etrafındaki toksiklerden daha iyi olmadığını hissettiğinde onun için bir koltuk değneği haline geldi. Onu tanıdığım kısa süre içinde bunu gördüm. Uyuşturucu bildiği tek şey haline gelmişti. Uyuşturucu satmak, iyi olduğu tek şeydi. Kendine yatırım yapmayı reddetti çünkü hiçbir zaman buna değdiğini hissetmedi ya da bunun için gerçek bir neden görmedi. O bugün için yaşayan bir adamdı, yarın için değil.

Bunu bilmek beni üzdü.

Bana ne kadar saplantılı olabileceğini göstermeye başlayana kadar bunu anlamamıştım. Bağımlı bir kişiliği vardı ve kendisine zarar verebileceğini bildiği şeylere bağlanıyordu çünkü o zaman asla hayal kırıklığına uğramayacaktı. Ne bekleyeceğini biliyordu. Ama ben onun beni sevdiği gibi kendisini de sevmesini istiyordum. Sevmeye değer olduğunu bildiğim adamı sevmesi için umutsuzca acı çekiyordum. Kim olduğuna ve kim olabileceğine bağımlı olmasını istiyordum.

Görünüşe göre zaman içinde bunu yapmış.

Birbirimize bakarken başımı sallıyorum. "Gücüne hayranım."

"Bunu komadan yeni uyanan kız söylüyor." Kıkırdıyor, gözleri yaşlarla dolarken hâlâ yüzümü avuçluyor. "Çok şey oldu. Sindirilmesi gereken çok şey var."

Bunu merak ettim. Cole annemizin nasıl öldüğü gerçeğini öğrendiğinden beri ne oldu? Sonsuz yaramdan kurtulmak için koya yaptığım o yolculuktan sonra ne oldu? Unutmaya çalıştığım ama asla unutamadığım bir geçmişin son parçasını aramaya çıktığında ona ne oldu?

Sonunda travmamı atlatabilecek ve kız kardeşimle olan ilişkimi onarabilecek miydim? Çok derinlerde sakladığım sırları bildiğim için beni affedebilecek miydi? Kai ve ben, bizi uyuşturan zehirler olmadan birbirimize güvenebilecek miydik? Bu bir çeşit yeni bir başlangıçtı. Bizi inciten şeylerle başa çıkmanın, sağlıklı yollarla başa çıkmanın ve nihayet sorunlarımızı birlikte çözmenin yeni bir keşfinin başlangıcı.

Aşırı sevgisi ve zorba kişiliğiyle duvarlarımı yıkan adam olmadan başaramazdım. O her zaman ihtiyacım olan şeydi. Korktuğum hayatla doluydu. Ama artık bunların hepsi için zaman vardı. Zamanımız vardı ve onu kucaklamamız gerekiyordu.

"Artık ölümden korkmuyorum," diye itiraf ediyorum, ellerini tutup göğsüme çekiyorum. Beni dikkatle dinlerken alnı kırışıyor. "Bir zamanlar yaptığım gibi zamanı değiştirme ihtiyacı hissetmiyorum. Onu bükmek, hızlandırmak ya da yavaşlatmak istemiyorum... Sadece yaşamak istiyorum. Seninle birlikte."

Gözleri iç içe geçmiş ellerimize ve tekrar içimi gören o kristal mavisi gözlerime kayıyor.

Yutkunuyor, sözlerimi sessizce özümsüyor. O kadar çok sözü olan adam, aramızdaki büyüme vaadiyle alçaldı. Sanki geçmişlerimizle barışacağımızı ve sonunda bunu yapabileceğimizi biliyormuş gibi kararlı bir sırtıyla başını sallıyor.

Canlı yayın.

OceanofPDF.com

Tonunki garip.

Prova yemeğine gidiyor olmamız gerekiyordu.

bir saat içinde başlayacağına yemin edebilirdi, ama Kai bir dizi ofis binasının önündeki bir otoparka yanaştı.

Arabayı park ederken sevimli yüzünde aptal bir ifadeyle bana dönüyor.

"Seni hiç bir randevuya götürmediğimi hatırlıyor musun?"

Kaşlarımı indirdim. "Bu doğru değil. Sebzeli burger yedik, biftekli yer, kız arkadaşın Marg... hatırladın mı?"

Bu benim kitabımda teknik olarak ilk randevumuzdu. Ondan önceki sayısız sevişme seansı da sayılabilir ama Kai romantik falan olmak istiyor.

"Bunu saymıyoruz. Yemek gerekli."

Başımı sallıyorum. Bazen çok saçmalıyor. Ama bu yüzden bu kadar sert düştüm.

"Her neyse, seni dışarı çıkarayım dedim."

Park yerinde etrafıma bakıyorum, sonra siyah ipek elbiseme ve onun dar pantolonuna ve düğmeli gömleğine bakıyorum.

"Gitmemiz gereken bir prova yemeği var ve sen beni bir randevuya çıkarmak istiyorsun... şimdi mi?"

Kai, Hawke'ın sağdıçlara ve nedimelere saat beşte restoranda olmaları talimatını verdiğini söyledi. Evet, nişan sonunda gerçekleşti. Hawke kaotik olaydan kısa bir süre sonra dizlerinin üzerine çöktü ve evlerinin arkasındaki plajda hepimizin önünde küçük kız kardeşime evlenme teklif etti. En soğuk kalpleri bile mutluluktan ağlattı. Onların aşkı hayran olunacak bir aşk.

Başını kuvvetlice sallamadan önce gülümsemesi genişliyor. "Evet, zaten giyinik durumdayız. İşe yarıyor."

Arabadan inip ön tarafa doğru yürürken uzun boyunun ne kadar yakışıklı görüldüğüne hayran kalıyorum. Sarı saçlarını bugün bir ürünle geriye doğru taramış bile. Tam bir aygır. Benim damızlık çöreğim. Onun sikini yemek istiyorum. Tekrar.

Bütün sabahı onun siki içimdeyken geçirdim. Benim ağzım ve onun ağzı arasında, kendimizi oldukça meşgul tutma eğilimindeyiz. Meşgul ve memnun. Birbirimiz için hayvan gibiyiz.

Beni cam ofis kapılarından birine götürüyor ve ben camdaki yerin adını okumaya vakit bulamadan kapıyı açıyor.

Ön masanın yanında duran, mütevazı bir takım elbise giymiş bir adam yüzünde rahat bir gülümsemeyle bize dönüyor.

"Kai, seni tekrar görmek çok güzel." Adamımı buz gibi saçlarından cilalı savaş botlarına kadar süzüyor. "Tanrım, harika görünüyorsun!"

Elleri dostane bir şekilde birbirlerinin sırtına vururken onu kucaklıyor. Ayrılır ayrılmaz adam dikkatini bana çeviriyor.

"Johanna, sonunda seninle tanışmak çok güzel." Sıkmam için elini uzattı.

Kai'nin gülümsemesiyle tekrar karşılaşmadan önce ona şüpheyle bakıyorum. Adamın elini sıkıyorum ve o da kendini Dave olarak tanıtıyor. Sonra anladım.

Elim hâlâ Dave'in elindeyken Kai'ye bakarak, "Beni terapiye sen getirdin," diyorum. "İlk randevumuz için."

Ellerini kaldırıp etrafına bakmıyor. "Bizi birbirimize yakınlaştırmak için küçük bir terapiden daha iyi ne olabilir?!"

Adamın randevunun ne olduğundan haberi yok. Ben ikna oldum.

Heyecanlı enerjisi hissediliyor. Onunla ilgili hiçbir şey normal değil ve ben bunun her parçasını seviyorum. Bu konuda hiç konuşmadık değil. Terapi kesinlikle kendi ruh sağlığım için ihtiyacım olan bir şey. Bu karanlık zihnimin içinde kilitli bir sürü travma var. Kai'nin eski sarhoş sınıf eğitmeni ona çok yardımcı olmuş, benim de onunla görüşmemi tavsiye etti. Ama cidden, kim biriyle çıkmak için onu terapistte götürür ki? Kai, işte o.

"Daha önce hiç terapiye gittiniz mi ya da bir terapistte göründünüz mü?" Dave nazikçe sorar.

"Hayır, ama bebeğimin babası buna yemin ediyor." Diyorum ve Kai'ye sırtıtıyorum.

Dave başını yana eğerek arkasındaki tezgâhtan bir çizelge alıyor ve belgeleri hızla karıştırıyor. "Sizin çocuğunuz var mı?"

"Hayır." Ben de öyle dedim.

"Henüz değil," diye açıklıyor Kai, gözleriyle beni azarlarken.

Dişlerimi alt dudağıma bastırıyorum, göz devirmeyi engelliyorum. Onunla hiç bitmiyor. *"Bebeğimi içine sokmama izin ver, güzelim"*, alnına dövme yapılmalı.

"Rupert adında bir hamsterımız var ve Kai biyolojik babasıymış gibi davranmayı seviyor." Dudaklarımı içe doğru kıvrıp kaşlarımı kaldırıyorum.

Dave ikimizin arasına bakarken gözleri kısılıyor.

"Bu, ölü olmayan ilk hayvanımız," diye devam ediyorum, açıklık getirmeye çalışarak. "Şimdiye kadar sadece ölü bitkilerimiz ve hayvanlarımız oldu. Çocuklarla ilgilenmeye başlamadan önce canlı bir şeylere bakabileceğimizi düşündük."

Dave'in ağzı açık kaldı.

"Ve harika bir iş çıkarıyoruz, bebeğim," diye ekliyor Kai gururla. "Onu bir de onunla görmelisin. O harika."

Dave'in yüzündeki ifade ölmek üzere. Taş kesilmiş gibi görünüyor.

Kai saçmalıyor. Hâlâ beni hamile bırakmaya kafayı takmış durumda. Ona bunun ne kadar aptalca olduğunu söyledim, bir gün harika bir baba olacağını bilmeme rağmen. Sadece birkaç aydır birlikte yaşıyoruz. Ben hastaneden çıktıktan kısa bir süre sonra evime taşındı ve o zamandan beri birbirimize bağlıyız. Söylemeliyim ki, o dile 7/24 erişebilmek başlı başına buna değer. Kalçalarımın arasında uyanmak için yaşıyor.

Hawke ile çalışmaya devam ederken emlakçı lisansını almak için çalışmakla meşguldü. Öğrenci kredisi için başvurdu ve taşındıktan kısa bir süre sonra bir programa kabul edildi. Ondan daha iyi bir satıcı olamazdı. Boğulan bir adama bile bir bardak su satabilirdi. Benim seksi, esprili, çekici ve karizmatik adamım.

Hawke'a işlerini büyütme konusunda yardımcı olmakla meşgul ve ona tasarruf etmeye devam etmemiz gerektiğini söyleyip durmama rağmen bizim için aktif olarak ev alışverişi yapıyor. Hiç bu kadar motive olmamıştı ve yeni keşfettiği tutkusunu anlattığını her duyduğumda ağzım açık kalıyor.

Üç haftadır Coastal Ink'in ofis müdürü olarak çalışıyorum. Harika gidiyor ve kendimi yeni ve farklı bir şeyin içine atmak çok canlandırıcı oldu. Birlikte çalıştığım insanlardan keyif alıyorum ve şirkette gerçekten değerli olduğumu hissediyorum. Eskisi kadar çok maaş almıyorum.

Tüplü tekne kiraladım, ama çöküşünden önce o şirketten ayrıldığım için mutluyum.

Kazadan sonra Kai bana her şeyi anlattı. Uyuşturucu, Fentanyl, içinde bulunduğu sorun... her şeyi. Ama kader bizi ele geçirdi. Bran'in ailesi ve işi büyük zarar gördü. Sadece ben kokainin kurbanı olmakla kalmadım, Bran'in partilerinden birinde kız kardeşiyle birlikte olan bir adam da herkesin gözü önünde aşırı dozdan öldü. Bu an, ne kadar talihsiz olsa da, muhtemelen o gece Kai'nin hayatını kurtardı. Bu olay yaşanmasaydı, çocuklar onun peşini asla bırakmayacaktı.

Polisler çağrıldı, evi aradılar ve uyuşturucunun izini sürerek Bran ve Silas'ı bulundurma, dağıtma ve kaçakçılıktan tutukladılar. Hatta Kai bana Silas'ın sonunda D.E.A.'nın yıllardır peşinde olduğu Dario adında büyük bir uyuşturucu baronunu, cezasından birkaç yıl indirmek için ispiyonladığını söyledi. Kai bu işe bulaştığı için hala pişmanlık duysa da, bu işten sağ salim kurtulduğu için çok minnettarım.

Bana olanlar için kendini affetmenin bir yolunu bulması uzun zaman aldı ama buldu. Tıpkı benim annemi affetmenin bir yolunu bulduğum gibi. Acımı uyuşturmak yerine onunla başa çıkmanın yeni yollarını arıyordum. Kai ve ben pervasız ve tehlikeli uyuşturucu kullanımını bıraktık. Hala ot içiyoruz, yanlış anlamayın ama sadece evde pizza ve iyi bir komedi ile rahatlarım.

Dört haftadır temiz. On hafta olacaktı ama geçen hafta sonu katıldığımız bir partide bir kez hata yaptık. Akran baskısı kesinlikle onun düşüşü olabilir ama artık bunun farkında. Partiden hemen sonra Dave'le tekrar görüşmek için randevu aldı ve şu ana kadar da görüştü. Gözümün önünde dönüştüğü kişiyle gurur duyuyorum.

Hedefleri, hırsları, azmi olan biri, bazen hata yapsa bile. Çünkü bu olur ve o da bir insan. Hâlâ bana her gün ilham veriyor.

"Chrissy," diye sesleniyor Dave masanın arkasındaki bayana. "Bugün için ne kadar zamanımız var?"

Dave'in şimdi fethetmek üzere olduğu felaket hakkında bir fikri olduğu gerçeğiyle kıkırdamamı engellerken Kai dilini bana doğru uzatıyor.

Bir saat sonra ofisten çıktığımda makyajım mahvolmuştu. Yüzüme bulaşmış maskaradan bahsediyorum. Terapi saçmalığı.

Kai park yerinde arabasına yaslanmış, kollarını göğsünün önünde kavuşturmuş. Ben yaklaşırken dirseğiyle itiyor.

"Nasıl hissediyorsun, sevgilim?" Kai bana doğru koşuyor ve arabaya doğru yürürken kolunu omzuma doluyor.

Yolcu tarafında durduk. Kalçalarıyla beni kapıya doğru bastırıyor, vücuduyla beni çevreliyor, elleri yanaklarımda, başparmakları kanayan rimel lekelerini siliyor.

İçimi çekip ona bakıyorum. "Şimdiden hafifledi."

Bana hayranlıkla bakıyor. Benimle gurur duyuyor. Bunu hissediyorum.

Sıcak nefesinin boynumu gıdıkladığını hissetmeden önce eğilip parmaklarıyla saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırıyor. "Bu senin için büyük bir şeydi," diye fısıldıyor oradaki teni öpmeden önce.

Tekrar gözlerimi bulmak için arkasına yaslandığında duygularımı yutuyorum. "Teşekkür ederim," diye boğuluyorum. "İhtiyacım olduğunu inkâr ettiğim bir anda beni kurtardığın için."

Göğsü genişliyor ve dudaklarıma bakmadan önce derin bir iç çekiyor, dudaklarıma ihtiyaç duyuyor. Beni çok tatlı bir şekilde öpüyor, dili nazikçe dudaklarımin arasında geziniyor. Kendimi öpücüğe açarken ellerim saçlarını buluyor. Ağzımın içinde inliyor ve içim kıpır kıpır oluyor.

Kendini üzerimden geri itiyor, bizi ayırırken gözleri kapalı, beni Dave'in ofisinin önündeki arabasının üzerine çıkarmadan önce sakinleşmek için neredeyse bir saniyeye ihtiyacı var.

"O bebeği içine koymama izin vermelisin, güzelim. Artık çocuklarımı yutmak yok. Onlara bir şans ver."

"Kai!" Koluna şakacı bir şekilde vurarak alay ediyorum. Yine başladı.

"Ne?! Hawke'ın benden önde olması hoşuma gitmiyor," diye bir çocuk gibi sızlanıyor. "Kız kardeşlerden birini hamile bırakan ilk kişi olmak istiyordum!"

Bu doğru, o ilk değil. Bu yüzden düğün olaylarını biraz aceleye getiriyoruz. Cole hastanedeyken ilk çocuklarına hamile olduğunu öğrendi. Bu haber onlar için beklenmedik bir sürpriz oldu ve önce benim sağlığıma ve iyileşmeme odaklanmak istedikleri için kimseye söylemediler. Ama dürüst olmak gerekirse, yeni bir hayatın insanları başka hiçbir şeyin motive edemeyeceği kadar motive eden bir yönü var. Bakımına yardımcı olacağım bir yeğenim olacağı düşüncesi, kendimi daha iyi hissetmemi sağlıyor.

Yeniden bir aile olma hissi rahatlatıcı. Sadece Kai'ye değil, kız kardeşime de yeniden sahibim. Geçmiş hakkında çok derin ve dürüst konuşmalar yaptık ve bu konuyu ona hiç açmadığım için pişmanım. Olabileceğini hayal ettiğimden çok daha olgun biri. Babamızın tekrar hayatımıza girmesine izin verecek kadar olgun. Zor oldu ama yavaş yavaş bu ilişkiyi onarmaya çalışıyoruz. Kai'nin dediği gibi, her seferinde bir adım.

"Bunun için artık çok geç," diye yineliyorum ona. "Ateşli bir amca olmaya odaklanmalısın."

"Bunu çantaya koydum." Kaşlarını oynatarak gülümsüyor. "Oh, okyanustan bahsetmişken..."

Gözlerim şaşkınlıkla kısıldı.

"Okyanustaydık." Dudaklarımı büküp kaşlarımı kaldırdığımda duraksıyor. "Biliyorsun, seni kurtarmaya çalıştığım ve neredeyse ıslak bir erişte gibi boğulduğum zaman... bir dakika önce 'ihtiyacım olduğunu inkar ettiğimde beni kurtarma' kısmı."

Anıları çok rastgele anlatıyor. Buna bayılıyorum. Onun sevimliliğine sırtırken dil halkam dişlerimin arasında kayıyor.

"Dediğim gibi," diye başlıyor, kapıyı açıyor ve içeri girmeme yardım ediyor.

Sürücü koltuğuna atlayıp arabayı çalıştırıyor. "Okyanustan bahsetmişken..."

Büyük elini uzatıyor; avuç içi yukarı dönük, benimkini bekliyor. Elimi onunkine koyuyorum ve parmaklarımız bilek dövmelelerimiz birbirine mühürlenirken olduğu gibi birbirine kayıyor. Dövmelelerimizi yaptırdıktan sonra bunu yapmaya başladı. Kendi gizli küçük el sıkışmamız gibi.

Onları birbirimiz için seçtik ve ikimiz de bitirene kadar ne olduklarını açıklamadık. Bu da birbirimiz için yaratıldığımızı gösteriyor. Ben onun için damla balığını seçtim, o da benim için ölümsüz denizanasını seçti.

Deniz yaratıklarımız birbirine bastırırken ona sevgiyle gülümsüyorum. Bileklerimizi kaldırıp elimin arkasını dudaklarına götürüyor ve bana bakarken o bölgeyi usulca öpüyor. Yaramaz mavi gözleri benimkileri yakaladığında yakışıklı yüzünde yavaş ve bilmiş bir gülümseme beliriyor.

"Dudaklarım önce onun
üzerindeydi." SON

SAMHSA Ulusal Yardım Hattı: 1-800-662-HELP (4357)

Bu yardım hattı, ruhsal ve/veya madde kullanım bozukluklarıyla karşı karşıya olan bireyler ve aile üyeleri için 365 gün 24 saat hizmet veren bir bilgilendirme hizmetidir. Bu hizmet, yerel tedavi tesislerine, destek gruplarına ve toplum temelli kuruluşlara yönlendirmeler sağlar.

Bağımlılık bir hastalıktır. Dışarıda mücadele eden herkes için, elimden gelen her şekilde yanınızda olduğumu bilin.

"Başarısız olmanız sorun değil. Planlanmamış olsa bile, deneme kararı aldığınızı kabul edin." -Hawke

OceanofPDF.com

ANNE
TUTKULU
HAYATLAR
GÜLMEK İÇİN
NEFES ALMAK İÇİN YARATIR
GENELLİKLE BAŞKA BİR BOYUTTA KAYBOLUR

E-posta: jescie.hall@yahoo.com

IG: jescie.hall

TikTok: jescie.hall

OceanofPDF.com